

Leiner Laura

Higgy nekem

II. trilógia

Iskolák versenye második kötet

Carta
TEEN

Leiner Laura

**Higgy
nekem**

II. trilógia
Iskolák versenye második kötet

Carta
TEEN

„I’m not the same kid from your memory

Well, now I can fend for myself”

Paramore – *Ignorance*

Az utolsó kérdés következett, miközben a jobb felső sarokban a visszaszámláló azt mutatta, hogy nem egészen két percünk maradt. Tudtuk, hogy sem a megspórolt idő, sem pedig egy esetleges jó válasz nem juttat tovább minket. Bármi is legyen a kérdés, nekünk a megválaszolását követően itt a vége, kiestünk, és indulhatunk haza. A feladatot viszont végig kellett vinnünk, nem hagyhattuk félbe akkor sem, ha tisztában voltunk azzal, hogy jóformán nem oszt, nem szoroz, hogy mit nyomunk, mert a többi csapat egytől egyig leelőzött minket. Itt volt a vége, egy utolsó kérdés egy utolsó válasszal, és a Szirtes címvédőként kiesett.

Aztán amikor a tableten megjelent a felirat, mind a négy többször is nekifutottunk, hogy értelmezzük az olvasottakat, végül teljesen tanácstalanul néztünk össze. A kijelzőn ugyanis minden magyarázat nélkül csupán ennyi állt:

„Ki a beépített ember a csapatban?”

Alatta pedig ott volt a négy válaszlehetőség:

Fehér Rajmund

Felcser Vivien

Major Sára

Pap Dominik

– Mi a... – túrt Rajmund a hajába idegesen, és értetlenül kapkodta a tekintetét köztünk.

– Ez mit jelent? – rökönyödött meg Vivi.

– Passz – hajoltam a tablet fölé meglepetten, újra elolvasva a kérdést.

– Másfél percen belül vagyunk – jegyezte meg Dominik.

– Oké, de milyen beépített ember? – kérdezte Vivi újra. – Kinek a beépített embere? Kocsisé? Az IOV-é? Nem értem... Van köztünk egy téglá? – döbönt le teljesen.

– Úgy tűnik – kerekedett el Dominik szeme, és miközben a kijelző számlálója a fogyó másodperceket mutatta, mi ledöbbenve néztünk egymásra, a másikat fürkészeve.

– De most mi van? Valakit nyomunk kell válasznak? Közülünk? – röhögte el magát kínosan Rajmund, teljesen szétesve

a nem várt szituációtól.

– Ez hülyeség – rázta meg a fejét Dominik. – És mégis kit? – kérdezte elképedve.

– Na jó, rám sok mindent mondtak már, a legtöbbször pedig eszemben sincs vitatkozni, de téglá, az biztosan nem vagyok... – kérte ki magának Vivi.

– Én sem – vágta rá azonnal Rajmund.

– Én sem – ingatta a fejét Dominik, majd mindhárman felém fordultak.

– Oké, és olyankor mi van, ha én sem? – kérdeztem.

– Akkor elvileg valaki hazudik – pillantott körbe Dominik, mi pedig valamennyien egymásra néztünk, miközben a tablet kijelzője azt mutatta, hogy egy percünk van.

1.

A párnám alatt a telefonom rezgett egyet, mire kinyitottam a szemem, és álmosan, a kevés alvástól kómásan meredtem magam elé. A szobát betöltötte a hajnali félhomály, a helyiségben vágni lehetett a csendet. A többiek egyenletes szuszogásán kívül semmit nem lehetett hallani, csak egy második rezgést, ahogyan az ágynemű alól a készülék ismételten felhívta a figyelmemet arra, hogy olvasatlan üzenetem van. Benyúltam a párna alá, és tapogatózva megtaláltam a telefonomat, majd hanyatt fekve magam elé emeltem. A mozdulat közben észrevettem, hogy az alkaromról nem sikerült rendesen lemosnom a slime-szerű trutyit, amivel az éjjeli feladaton öntöttek nyakon minket Vivivel, így a körmömmel kapargatni kezdtem a rászáradt, kirepedezett festéket, majd a készülék kijelzőjére pillantottam, hogy kiderítsem, ki keres a kínzóan korai órában. Egy pillanatig, de tényleg csak a másodperc töredékéig azt hittem, vagy inkább csak reméltem, hogy az apám írt, és esetleg gratulál a továbbjutáshoz vagy az Iskolák Országos Versenyén elért eddigi eredményeimhez, ezzel a lépésével pedig kimondatlanul fehér zászlót lenget, jelezve, hogy már nem haragszik, amiért csalódást okoztam, és szégyent hoztam rá, nem számít, fátylat rá, hiszen látja, mennyire próbálkozom... Aha, majdnem így történt. A telefonom kijelzőjén a millió Facebook-, Instagram-, TikTok- és miegymás-értesítés között a beérkezett levelet megnyitva gúnyos biccentéssel konstatáltam, hogy apám szívfacsaró sorai helyett a Netflix-havidíjam levonásáról kaptam automatikus üzenetet. A szememet forgatva bezártam az értesítést, belátva, hogy a fejemben olyan jól működő idilli jelenettel ellentétben a valóságot nem én irányítom, ergo az apám még mindig az élete kudarcának tart, a Netflix meg levett háromezret. Jó reggelt, Sára.

Mindegy, ha már úgyis fent voltam, ásítva átpörgettem a kijelzőmön lévő értesítéseket, ami az idő alatt érkezett, amíg aludtam egy keveset. Még szerencse, hogy ezeket mind némán kaptam, mert úgy tűnt, az éjjeli feladat után csak mi, az IOV-verseny résztvevői dőlünk ki, az otthoniak a jelek szerint egész éjszaka diskuráltak a történekről. Ez nagyrészt Kocsis igazgató aktivitásának volt köszönhető, aki tükön ülve várta a hírt a feladatunkról, majd a továbbjutásunkat követően, nem foglalkozva a késői időponttal, rögtön posztolt a sulis Facebook-oldalára.

Szirtes gimnázium megosztott egy bejegyzést. Három órával ezelőtt.

„Bréking! Bréking! Ébren vagytok még, Szirtes Army? Ismét továbbjutottunk! Ismétlem, TOVÁBBJUTOTTUNK A VERSENYEN! Az imént kaptam meg a hírt, miszerint a Szirtes-csapat két lány tagja, Felcser Vivien és Major Sára éjszakai bátorságpróbán vettek részt, ahol hatalmas lélekjelenlétről tettek tanúbizonyságot, amikor is végigjárták a hortobágyi horror tanyaházat, megszerezve valamennyi zászlót, ezzel továbbjuttatva a csapatot és iskolánkat a versenyen! Le a kalappal a lányok előtt! Le a kalappal a Szirtes-csapat előtt! Vivien és Sára bátorságpróbáját a táborban maradt csapattagok élőben nézhették egy streamen, Dominik és Rajmund pedig felvették képernyőfelvétellel az egészet, amit el is küldtek nekem, így aztán aki szeretné a lányok horrorisztikus kalandját megnézni, az Insta-oldalamon megtalálja. Figyelem, ijesztő tartalom, garantált a borzongás! Kocsis igazgató”

A posztot elképesztően nagy érdeklődés jellemezte, megszámlálhatatlanul sok hozzászólás és reakció érkezett az éjszaka folyamán. Úgy tűnt, sokan várták a hírt, és követték az eseményeket online, én pedig rányomtam a kommentekre, és olvasgatni kezdtem.

„Mi van, továbbjutottunk?”

„Igeeeen, megvan!!!”

„Nem hiszem el, halljátok, ezek nem tudnak kiesni, vagy mi van?”

„Jók vagyunk, vagy jók vagyunk? XD”

„A Szirtes a legjobb”

„Ennyi”

„Menjetek már, továbbjutottunk???”

„Mi történt, mi a bréking?”

„Továbbjutottunk”

„Szép volt, így kell ezt”

„Mi volt a feladat?”

„Talán olvasd el a POSZTOT, MERT BENNE VAN A VÁLASZ A KÉRDÉSEDRE”

„Jólvanmár, ne üvölsél itt velem, késő van, nem fog az agyam”

„Neked korán sem”

„KAPPA XDDD”

„Csá mindenki. Eddig nem követtem a dolgokat, de most feldobta Kocsis posztját a face, és valaki elmondaná, hogy mi volt eddig a versenyen? Normálisan, ha kérhetem. Kösz”

„Hát az úgy volt, hogy a zűrös, a bunyós, a ribanc és a táncos elment a Hortobágyra...”

„Most ez mi, viccet mesélsz?”

„NEEEE XDDDD visítok”

„Hallod, még egy vicc sem kezdődik ennyire jól. Beszarok a röhögéstől”

„Na jó, ezen konkrétan felröhögtem”

„Úristen, ez a bemutatás MINDENT VISZ”

„LOOOL”

„XDDD”

„Idióták. Ne hallgass rájuk. Majd én elmondom normálisan. Kocsis igazgató az idei versenyre címvédőként Fehér Rajmundot, Pap Dominikot, Felcser Vivient és Major Sárát küldte”

„Aha. Értem. Kösz. És amúgy Kocsist vizsgálta neurológus, vagy ilyesmi? Készült CT az agyáról? Jól van?”

„:D Nyugi, mi is mind meglepődtünk a választásán, mert hát finoman szólva sem tűnik nyertesnek ez a társaság, négyüknek külön-külön is rosszabb híre van, mint a Szirtesből bárkinek, úgyhogy nem tudtuk, mi lesz abból, ha ők négyen összekerülnek, de... Figyi, eddig helytálltak, összevissza tippeltünk, hogy vajon mikor esnek ki, de kábé már mindenki elveszítette a fogadást, mert ötödik napja versenyben vannak, sőt, nemcsak versenyben vannak, de jól is teljesítenek. Úgyhogy mi itt figyelünk, meg drukkolunk. Már aki... Na mindegy. A helyszín amúgy idén a Hortobágy”

„Klassz. És ki a kísérőtanár?”

„A gorilla...”

„XD”

„Hülyék! Tahi Dénes fizikatanár ment velük”

„Aztarohadt, azért Tahi kemény kísérőnek”

„Mit vársz? Ilyen csapathoz kemény kísérő kell”

„Mondjuk, az is igaz. Oké, kösz a normális választ, mostantól követem akkor én is a dolgokat”

„Jó, érdemes Kocsis igazgató Instáját is nézni, mert ott extra tartalmakat is megoszt a versenyről, meg vannak élő, és egyéb.... fura dolgai...”

„Oké. A versenyzőket is bekövetem, ők hogy vannak fent?”

„Major Sáráé @majorsaraisdead”
„Itt van Felcser Vivié meg Pap Dominiké is. [LINK](#)”
„Ez Fehér Rajmund Instája. [LINK](#)”
„Mevannak, kösz”
„Ne már, ti komolyan követitek őket???”
„Persze. Miért ne?”
„Ők a csapatunk”
„Rajmundot én már a verseny előtt is követtem. Az az ember egy LEGENDA”
„Jaja. XD”
„Aha, jó. Hát ti tudjátok. IOV ide, IOV oda, ez a négyes nemhogy a sulink dicsősége, hanem konkrétan a szégyene. Gratulálok, hogy legendának, meg mittudoménminek tartjátok őket. Ennyi eszetek van”
„Ne legyél már seggfej, a teljesítményükről beszélünk, tök jól csinálják, kit érdekel, milyenek voltak ők előtte, meg mitől rosszhírűek? Most az IOV-on vannak, még mindig versenyben, belehálnál, ha nem a múltjukkal foglalkoznál? Nézd meg Kocsis Instáján a csajok bátorságpróbáját, hogy mennyire ügyesek!”
„Nem érdekel, ha Felcser Vivien ezer bátorságpróbát csinál meg, akkor sem változik róla a véleményem. És amúgy a többiekéről sem”
„Jó, akkor ez legyen a te problémád. Helló, szia”
„A véleményemet azért csak elmondhatom...”
„Mondd. Csak senkit nem érdekel”
„Én egyetértek vele. A versenyen nem szerepelnek rosszul, de attól ők még azok, akik... Azért azt ne felejtsük el. Nem melleleg mindenki jelentkezett a Szirtesből az IOV-ra, és négyükön kívül BÁRKI jobban megérdemelte volna, hogy ott legyen a versenyen a Szirtes képviselőjeként”
„De Kocsis őket választotta, deal with it”
„Így van”
„Mi az a dilvitit?”
„XDDDD”
„Na megjött egy agyhalott”
„Tedd túl magad rajta. Ezt jelenti”
„Kösz”
„Bárki bármit mond, ők négyen a sulink csapata, én pedig igenis drukkolok nekik. Nem érdekel, kik ők, milyenek, és mitől híresek, vagy éppen hírhedtek. Amíg a versenyen jól szerepelnek, nekem senkivel semmi bajom.”

„Így van. Én is Szirtes Army-tag vagyok!”
„Én is”
„Én is”
„Hát én nem”
„Én még nem tudom eldönteni, csak követem a dolgokat”
„Én meg csak kommenteket jöttem olvasni”
„Én is LOL”
„XDDD”
„Én Tahi miatt jöttem. Itt lehet szidni, nem?”
„Nem, itt moderálnak, menj az »Itt lehet szidni Tahit« csoportba”
„LOOOOL van ilyen csoport a fizikatanárról?”
„Ja. XDDD”
„Megtaláltam, valaki fogadja el a jelentkezésemet XD”
„Na jó, én kiégttem”
„Amúgy... Ti megnéztétek a videót Kocsis Instáján? A csajok bátorságpróbájáról?”
„Aztaku, én igen, de halljátok, rendesen fosós volt a feladat”
„Most néztem én is, azért a lányok nem semmik, én tuti beszartam volna”
„Én be sem mentem volna”
„Szerintem én sem”
„Menjetek már, milyen para az a tanyaház”
„Rendesen horrorfilmes”
„Nagyon komoly!”
„Miért fekete-fehér a videó?”
„Örülj neki, hogy van egyáltalán videó”
„Azért, mert éjjellátó kamera vette fel, a lányok meg kábé TÖK SÖTÉTBEN voltak a házban”
„Ja hogy ez mind sötétben volt?”
„Aha”
„Najóóó... Tudjátok, ki csinálta volna meg...”
„Én tuti kiestem volna. Még mindig ott sírnék valahol a sarokban”
„Kábé én is :DDD”
„A felvételt látva a rémálmom ijedt meg”
„XD”
„Na jó, hatalmas respect Major Sárának és Felcser Viviennek, nem semmi, amit letoltak a bátorságpróbán”
„Hát már nem azért, de én nem riszpektelek Felcsernek...”
„Fejezd már be az utálkozást! Szar lehet ilyen gyökernek lenni. Kit érdekel, hogy mit gondolsz, nézd már meg a felvételt

a lányokról, a sulinkért csinálják, tök bátrak voltak, te meg otthon a fotelból osztod az észt.”

„Jogos”

„Így van. Ügyesek voltak, és rohadt para feladatot kaptak”

„Helló, mindenki, most jöttem, mi a helyzet?”

„Most már minek jöttél, ha eddig nem voltál itt? Menjél innen”

„XDDDD”

„Te állat”

„Úristen, de röhögök”

„Ezek a kommentek lehoznak az életről”

„Üdv a Szirtes oldalán”

A komment szekcióban a beszélgetések egészen pár perccel ezelőttig tartottak, sőt, újra és újra friss hozzászólások érkeztek. Ásítva bezártam a sulis Facebook-oldalát, és néhány másodpercig csak meredtem a plafon pókhálószerű repedéseire a néma, csendes hajnalon, aztán halkán felültem, és belebújtam a sneakerembe, ami gondosan az ágyam elé volt helyezve. Lehajoltam bekötni a fűzöt, és közben felpillantottam, hogy ellenőrizsem, nem keltettem-e fel a többieket a neszezésemmel, aztán óvatosan felálltam, és lábujjhegyen a fürdőszobaajtóhoz mentem a két-két, fejtámlánál összetolt ágy között.

Bezárkóztam a kis fürdőszobába, és gyors fogmosást követően a csap alá tartottam a markomat, majd amikor megtelt, odahajoltam, és az arcomra lötyköltem a hideg vizet. A csapot elzárva résnyire nyitott szemmel a tartón lógó törölközőmért nyúltam, felitattam vele a vízcseppeket az arcomról, aztán hanyagul visszadobtam a helyére. A tükörbe nézve az ujjaimmal megigazítottam állig érő hajamat, elrendeztem a fülbevalóimat, majd a piros szirteses pulcsimba belebújva hangtalanul kiléptem a fürdőszobából, és elindultam kifelé az ágyak között, ügyelve arra, hogy ne verjek fel senkit a mozgolódásommal. Az ágyamnál felkaptam a telefonomat és a fejhallgatómat, amit a nyakam köré akasztottam, aztán óvatosan, erősen koncentrálni lenyomtam a kilincset. A retesz kattant egy éleset, belehasítva a hortobágyi csendbe. Riadtan néztem vissza a vállam felett a szobára. A kilencedikes Panna pink melegítőfelsőjében magzatpózba kuporodva aludt az ágyán, a fal felé fordulva. Úgy tűnt, nem ébresztettem fel, mert a válla egyenletes tempóban emelkedett és süllyedt minden légvételkor. A fejbéghez tolt ágyon Andi, a bézs csapat tagja feküdt hanyatt, nyitott szájjal, alkarjával takarva a szemét. Ő is mélyen aludt.

A szoba másik oldalán, az én vetetlen, hanyagul otthagytott ágyam mögötti fekhelyen Vivi azonban felemelte a fejét, és kócos szőke haja alól álmosan nézett rám.

– Feladat van? – kérdezte ösztönösen, és már kászálódott volna fel, amikor a fejemet rázva emeltem fel a kezem.

– Nem, nincs feladat. Aludj vissza nyugodtan – suttogtam, újra a másik két szobatársunk irányába pillantva. Továbbra is aludtak.

– Ja, azt hittem – motyogta Vivi. – Szólj, ha feladat van – tette hozzá kábán, mint aki álmából keltve sem tud nagyon mással foglalkozni, aztán már vissza is zuhant a feje a párnájára, én pedig óvatosan kinyitottam az ajtót, és kisurrantam a hajnalba.

A házunk előtti tornácról leugorva megálltam egy pillanatra a friss júniusi levegőben, a világosodó égbolt alatt kinyújtóztam, kiélvezve hogy sehol senki, én vagyok egyedül ébren. A két sorban lévő négyszemélyes házak egyike körül sem volt mozgás, mindenhol néma csend honolt, csupán a rónáról érkező korai madárhangokat lehetett hallani, én pedig megindultam a pár lépésnyire lévő játszótér felé, ami az élménytábor végében állt.

Elsétáltam a hinták és a libikóka mellett, elhagytam a lengőtekepályát, és egyenesen a faszerkezetű kilátóhoz léptem, amely a táborba érkezésünk óta szinte törzshelyünké vált. Vivivel, Rajmuddal és Dominikkal valahogy a kezdetektől ezt a helyet választottuk ki arra, hogy magunk legyünk, elszeparálva kicsit a többi csapattól és versenyzőtől.

Felgyalogoltam a kilátó falépcsőjén, és megtámaszkodtam a korlátón, a narancssárgás égbolt alatt kinézve a végtelennek tűnő Hortobágyra. Néhány pillanatig csak álltam ott, bámultam a semmibe, figyeltem, ahogy a madarak fel-felszállnak a pusztában, majd előszedtem a telefonomat, kerestem neki egy stabil helyet a kilátó korlátján, és elindítottam a time-lapse felvételt, hogy megörökítsem a napkeltét. A kijelzőn néztem egy darabig a múltó másodperceket, tudva, hogy amikor majd felkel a nap, és leállítom a time-lapse-et, ez az egész pár pillanatba lesz összesűrítve, addig azonban el kellett foglalnom magam. Jobb híján feltettem a fejemre a nyakamban lógó fülesemet, kerestem a Spotifyon a tánc mappámban egy szöveg nélküli alapot, aminek tetszett az üteme, majd felemeltem a karom a fejem fölé, megnyújtottam a vállamat, és jobbra-balra mozgattam a nyakam. A bemelegítést követően gyakorolni kezdtem néhány random lépést, megpróbálva összeállítani egy új koreót, amíg a telefonom rögzítette a virradatot.

És ahogy az lenni szokott velem és a tánccal, annyira belemerültem, hogy észre sem vettem, mennyi idő telt el, ahogy azt sem, hogy időközben reggel lett, sőt, azt sem tudtam, mikor lett annyira melegem, hogy levettem a pulcsimat, és félredobtam a kilátó oldalába. Fogalmam sem volt. Csak csináltam, amit tudtam, és amiben igazán nagyon jó voltam, vagyis táncoltam, amíg meg nem valósítottam a fejemben elképzelt koreót. Ez nagyon is jellemző volt rám, hogy étlen-szomjan, órákig próbáltam, a tökéletességre törekedve. Tulajdonképpen ez a mentalitás volt, ami főtáncossá tett anno a táncsoportban, és ez a hozzáállás inspirálta a többieket is abban, hogy igazán jók legyünk csapatként. Mondhatni ez motiválta őket. Én motiváltam őket. Ja. Így volt. Kár, hogy végül kicsesztek velem, hazudtak rólam, és kirúgattak egy balhé miatt, amiben amúgy mindannyian részt vettünk. Semmi gond, tényleg. Bajban ismerszik meg a barát. És még inkább az ellenség.

Elhessegetve a gondolataimból Sziszit, a régi társaságunkat, az extáncsoportomat, meg azt a fagyos januári éjjelt, amikor a legjobb barátaim egy emberként köptek be engem, hogy saját magukat mentsek, inkább tovább táncoltam rendíthetetlenül a hortobágyi kilátóban, megpróbálva a múlt sérelmei helyett a jelen céljaira koncentrálni.

Egy újabb forgást követően aztán hirtelen megálltam a mozdulatban, és a pörgéstől a számba került hajtincseimet kisöpörve, kimelegedve néztem Rajmundra, aki a lépcső tetején állt a piros egyenmelegítőjében, és szórakozottan figyelt. Letoltam a fejemről a fülesemet, és megálltam előtte csípőre tett kézzel, megpróbálva egyenletessé tenni szapora légvételem, miközben a nyakamban lógó fejhallgatóból dübörögve szólt hangosan az alap, amire addig táncoltam.

– Aludtál egyáltalán, Major? – érdeklődött Rajmund, egy pillanat alatt felmérve az állapotomat, nyilvánvalóan üvöltött rólam, hogy egy ideje ott lehetek a kilátó tetején, majd lazán a szájához emelte a piros, szirteses kulacsát, és beleivott.

– Nem sokat – vallottam be, és figyeltem, ahogyan leengedi maga mellé a kulacsot. Akkor ugrott be, hogy mennyire átkozottul szomjas vagyok. – Kérhetek belőle? – kérdeztem felé nyúlva, mire Rajmund egy „csak nyugodtan” biccentéssel odaadta a kulacsát, majd visszatartott nevetéssel figyelte, ahogyan hosszasan iszom, egészen hátradöntve a fejem. Amikor végeztem, visszaadtam neki a

kulacsot, amit aztán meglötyögtetett az arca előtt, megállapítva, hogy szinte az egészet kiittam.

– Köszí – vigyorogtam rá, az alkarommal megtörölve a számát.

– Én is, hogy hagyta benne... egy fél kortyot – mondta, mire hangosan felnevettem, Rajmund pedig félrehajította a szinte kiürült kulacsát, ami a kilátó oldalában heverő pulcsimig gurult. – Szóval... Miért nem tudta aludni, Major? – terelte el a témát.

– Csak felkeltett egy üzenet – legyintettem. – És gondoltam, ha már hajnalban fent vagyok, akkor megfogadom Dominik tanácsát, és megnézem a napfelkeltét. Sőt... – pattantam a korláthoz, és felkaptam róla a telefonomat, leállítva a felvételt. – Készítettem egy time-lapse-et is – mondtam.

– Mutasd – mosolyodott el.

– Oké, még én sem láttam – ültem le, hátamat megvetve a kilátó oldalának, Rajmund pedig lehuppant mellém, és a térdemnek támasztott telefon kijelzőjére hunyorgott. Próbáltam a kezemmel eltakarni a napot, hogy látszódjon is valami a felvételtől, de egyelőre csak a saját tükörképünket bámultuk.

Végül sikerült addig forgolódnunk és helyezkednünk, hogy nagyjából meg tudtuk nézni a time-lapse-et. A pár másodpercesé összesűrített felvételen a Hortobágy egy pillanat alatt kivilágosodott, miközben a rónán fel- és leszálló madarak rekordgyorsasággal jöttek-mentek a videón.

– Ez marha jó lett – dicsérte meg Rajmund az újra és újra ismétlődő felvételt. – De azt hittem, te is rajta leszel – tette hozzá.

– Mármint? – kérdeztem furán, miközben posztoltam a felvételt az Instámra.

– A tánccal – mondta, mire megértettem, hogy azt hitte, a time-lapse engem is rögzített.

– Ja, nem, nem – ingattam a fejem. – Ez csak... – gondolkodtam a karkötőimet igazgatva –, csak gyakoroltam, hogy teljen az idő – vontam meg a vállamat, Rajmund pedig érdeklődve figyelt. Aztán mindketten félrekaptuk a fejünket, mert a kilátó lépcsőfokain dobogó léptek hangzottak fel. Egy pillanattal később megjelent Dominik a piros szerelésében.

– Jó reggelt – köszönt, miközben a tarkója fölött összefogta a haját, majd kivette a foga közé szorított hajgumiját, és gyors, rutinos mozdulattal becopfozta. – De koraiak vagytok – lepődött

meg kissé, aztán helyet foglalt a kilátó másik oldalának dölve, velünk szemben.

– Csak Major. Ő van itt hajnal óta, én az előbb érkeztem, hogy nyugiban megigyam az üdítőmet, amit valaki elvett tőlem... – mesélte, mire összehúzott szemmel megráztam a fejem.

– Odaadtad – emlékeztettem.

– Volt más választásom? – kérdezte. – Itt szomjazom azóta is – dramatizálta túl a helyzetét, mire a szememet forgatva elkezdtem feltápaszkodni. – Most mit csinálsz? – kérdezte meglepetten.

– Hozok neked egy másik üveg narancslét – dünnyögtem bűnbánóan, erre Rajmund hangosan felröhögött.

– Hagyjad, Major, csak szívattalak, nem kell.

– Most már mindegy, hozok – közöltem tettetett sértődéssel, amikor is Rajmund elkapta a kezem.

– Nehogy elmenj, tényleg csak hülyültem – nézett rám meglepetten, és látszott rajta, hogy nem teljesen érti a viselkedésemet, így rögtön megpróbáltam még jobban kihasználni a helyzetet, hogy összezavarjam, és a lehető legkomolyabban így szóltam:

– De, megyek, hozok neked helyette másikat, tudom, hogy úgysem szívesen adtál belőle, ebből ne legyen gond – tetéztem mártírkodva, Rajmund pedig gyanakodva összehúzta a szemöldökét, és úgy tűnt, most már átlát rajtam, mert hangosan felröhögött.

– Fúj de undorítóan viselkedsz – közölte nevetve.

– Nem, nem – erősködtem. – Te mondtad, hogy elvettem, meg hogy itt szomjazol azóta is, tessék, akkor engedj, hozok neked másikat. Sőt, kettőt is, nehogy ne legyen elég – cukkoltam tovább. – Na engedj felállni, máris hozom... – mondtam a karomra pillantva, amit Rajmund fogott.

– Biztos, hogy itt maradsz – közölte röhögve, és nemhogy nem engedte el a karomat, hanem egy gyors mozdulattal még közelebb is húzott magához, mire a fejemet ingatva felnevettem.

– Engedj el – kértem, megpróbálva kibújni a szorításából, de időközben már átkarolta a vállamat, és még jobban magához húzott.

– Nem.

– Engedj – próbálkoztam meg újra a felállással nevetve, de Rajmund mindig visszahúzott.

– Mi az, Major, mennél valamerre? – kérdezte a nevetéstől rázkódó vállal, majd maga elé húzott, és átölelt a karjával a kulccsontom előtt.

– Ugye tudod, hogy két másodperc alatt kiszabadulok ebből a fogásból? – forgattam a szemem vigyorogva, Rajmund pedig nevetve a fülemhez hajolt.

– Csak rajta – suttogta, mire a forró leheletét érezve a nyakamon az egész testem lúdbőrözni kezdett, majd a lépcső felé kaptam a fejem, ahol Vivi lépkedett fel ráérősen, a napszemüvegét feltolva a hajára.

– Jó reggelt – köszöntött mindenkit egy rágólufit fújva, majd megállapodott a tekintete rajtam, és felvonta a szemöldökét. – Sára, te azóta itt kint vagy, hogy megébredtem? – kérdezte, figyelmen kívül hagyva, hogy éppen szabadulni próbálok Rajmund karjából.

– Igen, nem tudtam aludni, és kijöttem. Ha meg már úgylis itt voltam... – rántottam egyet Rajmund karján, amely továbbra is bilincsként szorított. – Felvettem a napkeltét.

– Most látom, fantasztikus felvétel lett – mosolygott rám Dominik, felpillantva a telefonjából.

– Muti – ült le mellé Vivi, miközben én újabbat rántottam Rajmund karján, aki ezen felröhögött.

– Amúgy elengednél végre? – kérdeztem.

– Mi az, Major, mégsem tudsz két másodperc alatt kiszabadulni ebből a fogásból? Hogyhogy? Olyan magabiztosan mondtad... – röhögött ki.

– Ne akard – húztam össze a szemem, elfojtva a mosolyomat.

– Mit? – nevetett mögülem, mire sóhajtva megráztam a fejem.

– Oké, te akartad – vontam meg a vállamat, és lehajtottam a fejem Rajmund engem ölelő karjához. Valóban két másodperc alatt elengedett, mire sietősen elhúzódtam, és mosolyogva néztem rá.

– Mondd, hogy nem haraptál meg – kerekedett el a szeme, mire kitört belőlem a röhögés, ahogyan Rajmund megnézte az alkarját. – Megharaptál – állapította meg továbbra is teljes döbbenettel.

– Mondtam, hogy két másodperc – emlékeztettem.

– Ez itt – mutatott a karjára teljesen ledöbbenve, miközben felállt –, a fogad nyoma! – jegyezte meg felém indulva, mire nevetve a fejemet ráztam, és ösztönösen a lépcső felé hátráltam, mert tudtam, hogy Rajmund ezt nem fogja annyiban hagyni.

– Nem, nem. Az nem az – tagadtam röhögve, mindhiába.

– Véged van, Major – közölte egyszerűen, mire akaratlanul is felsikoltottam.

– Ne, ne, várj, beszéljük meg – tettem fel a kezem védekezőn.

– Nem – mondta a fejét ingatva.

– Tényleg hozok neked másik üdítőt – próbálkoztam, hátrafelé lelépve egy lépcsőfokot. – Már megyek is, látod?

– Nem kell – közölte visszatartott nevetéssel.

– Kérlek, kérlek – vettem könyörgőre, mire Rajmund válla mögött megláttam Vivit, aki a telefonját tartotta fel, mutatva, hogy valami történik.

– Kocsis hív – szólt le ránk a lépcsőn, majd visszament a kilátóba. Rajmuddal azonnal abbahagytuk a hülyülést és félreraktuk későbbre.

– Gyere – nyúlt felém, nekem pedig eszemben se volt nem bízni benne, hanem megragadtam a kezét, és engedtem neki, hogy felsegítsen a lépcsőn, aztán mindketten odaültünk Vivi és Dominik mellé, hogy fogadjuk az igazgató videóhívását.

A kapcsolást követően Kocsis ijesztően közlőre meredt ránk Vivi kijelzőjén, majd amikor meglátott minket, büszkén nézett végig rajtunk.

– A csapatom – szipogta meghatottan, amitől kissé feszengve néztünk vissza rá, mert nem igazán tudtuk, hogy erre mit reagáljunk. Kocsis összeráncolta a homlokát, és még közelebb jött. – Sára, minden rendben? Kissé zilálnak tűnsz – jegyezte meg, mire az ujjaimmal megigazgattam a hajamat, meg a felsőmet, ami valószínűleg a Rajmuddal történt civakodás következtében hatott zilálnak, majd mosolyogva bólintottam.

– Köszönöm, minden rendben – feleltem Kocsisnak, aztán óvatosan, hogy ne látszódjon a videóhívásban, Rajmund felé nyúltam, és meglöktem a kezét.

– Nos, értem – fürkészett Kocsis. – Olyan kipirultnak tűntél, de akkor talán csak a kamerám csal.

– Valószínű – füllentettem, miközben Rajmund visszalökött egyet a kezemre.

– Na de a lényegre térve – csapta össze a tenyerét Kocsis, mi pedig mind a négyen komolyan figyeltük a kijelzőn az igazgatót. – Először is, Sára és Vivi – kezdte.

– Igen?

– Mivel éjjel csak üzenetben és poszt formájában tudtam kifejezni a gratulációm, szeretném megragadni az alkalmat, hogy elmondjam, elképesztően büszke vagyok a bátorságpróbán elért eredményetekre. Komolyan, fantasztikusak voltatok – lelkesedett Kocsis, mire Vivivel mindketten egy „semmiség” legyintéssel nyugtáztuk a dolgot, és zavartan vártuk, hogy az igazgató befejezze az ajnározást. – Legyetek büszkék magatokra, mert bár minden sikeresen teljesített feladat ugyanolyan fontos, azt hiszem, a fiúk egyetértenek velem abban, hogy az eddigi megmérettetések közül ez volt a leginkább embert próbáló.

– Így van, a lányok nagyon odatették magukat – értett egyet Dominik, és Rajmund is némán bólintott, jelezve, hogy abszolút egyetért.

– Tudjátok, másokat sem könnyű legyőzni, de a saját félelmeinket a legnehezebb. És látva, hogy a kieső csapat azért távozott, mert az egyik versenyző feladta, még inkább fontos tisztában lennetek azzal, hogy nagy dolgot tettetek – mondta Kocsis, Vivinek és nekem intézve a szavait. Mindketten csendben hallgattuk, és alig észrevehetően, csupán egy pillanatra összemosolyogtunk, tudva, hogy amit ott éltünk át, a horror tanyaházban, az örökre a kettőnké, és soha nem felejtjük el. – Szóval, Szirtes-csapat, nem mondom, hogy én megmondtam, pedig megmondtam! – fényezte magát Kocsis. – Ti vagytok a legalkalmasabbak arra, hogy ott legyetek, ahol vagytok, és erre a sok kétkedő is rájön lassan – bólogatott, mintha csak magát győzködné. – És hogy igazoljam magam, már akadnak pozitív kommentek is! Sőt, a bátorságpróba videónál csupán húsz hozzászólást kellett törölnöm, és négy embert kitiltanom az oldalamról. Ez abszolút pozitív rekord – mesélte büszkén Kocsis.

– Éljen-éljen – tettetett Vivi örömet, mire mind elneveltük magunkat.

– Nana – emelte fel a mutatóujját Kocsis. – Azért a kezdeti fogadtatáshoz képest beláthatjátok, hogy valamicskét javult a

helyzet. Igenis vannak, akik drukkolnak nektek.

– Mindhárom személynek köszönjük – közölte Rajmund, a beszólásán pedig még jobban elkezdtünk nevetni, sőt még Kocsis is elmosolyodott.

– Nézzétek – dörzsölte meg az ornyergét fáradtan. – Tudom, hogy titeket ez nem érdekelt, és pontosan ez az egyik oka annak, hogy ti négyen ültök ott a versenyen. Engem mégis bánt, hogy minden igyekezetetek és eredményetek ellenére továbbra is ilyen negatív hangvételű a legtöbb reakció... Szeretném jobb belátásra bírni a verseny követőit.

– Á, nem kéne ezt erőltetni – vágta rá Rajmund, mi pedig egyetértően bólogattunk.

Elvégre Kocsis nagyon jól tudta, hogy mire vállalkozik, ha minket küld az IOV-ra. A Szirtes diákjainak mind a négyünk neve önmagában pejoratív, nincs is szükség további magyarázatra, rólunk hallva mindenki hozzáteszi a magáét. Fehér Rajmund? Ja, ő nagyon zűrös, nem? Felcser Vivi? Ja, ő az a ribanc, nem? Pap Dominik? Ja, ő az, aki verekedett, nem? Major Sára? Ja, őt csapták ki a táncsapatából, nem? Külön-külön is, mind a négyen csupa előítéllettel, megvetéssel és nem kért véleménnyel találkoztunk, ezért nem lepődtünk meg rajta, hogy amikor Kocsis egyberakott négyünket, akkor szinte felrobbant a net. Mi nem tulajdonítottunk neki nagy jelentőséget, mert az IOV előtt is rendesen kaptuk az ívet, szóval már edzettek vagyunk, és lepereg rólunk, de úgy tűnt, Kocsis igazságérzetét elkezdte piszkálni, hogy hiába szerepelünk jól a versenyen, mások szemében azok maradtunk, akik voltunk, és ezen nem hajlandók túllépni. De mit lehet tenni, az emberek ilyenek, szeretnek más hibáival foglalkozni, mert addig legalább elfelejtik, hogy ők maguk is milyen elcseszettek valójában.

– Szóval arra gondoltam – folytatta Kocsis, olyan eltökélten, mint aki bármit is talált ki, azt megvalósítja –, hogy milyen nagyszerű lenne, ha rólatok szólna a következő KÖB-adás...

– Mi az a KÖB? – szakította félbe Dominik, és valamennyien amolyan „passz” arckifejezéssel vártuk, hogy az igazgató beavasson minket.

– A KÖB a „Kocsis őszintén beszélget” rövidítése – kezdte. – Ez az egyik Instagram-élőadásom neve. Egyébként a legnépszerűbb kontentem a felületen, heti rendszerességgel megy – magyarázta, büszkén dőlve hátra a székén, majd látva, hogy még mindig

fogalmunk sincs, folytatta: – Osztott élő videóban beszélgetek a felhívott vendéggel, csakis őszintén – avatott be minket. – Voltak már kiugróan magas nézettségű adások is, például amikor a testneveléstanárral beszélgettem arról, hogy mi történik azokkal a tollasütőkkel, melyeknek a kilazult húrjai közé ütés közben beszorul a labda – mondta.

– Érdekesítő lehetett – tartotta vissza a röhögését Dominik.

– Meglepően izgalmas volt – biccentett Kocsis. – És a nézőim tényleg szeretik ezeket az őszinte beszélgetéseket, így az jutott eszembe, hogy a következő KÖB-adásban rólatok lenne szó...

– Mármint mi beszélgetnénk az igazgató úrral? – kérdeztem. – Mert itt a versenyen sosem lehet tudni, mikor van feladat, és nem hiszem, hogy egy fix időpontot tudunk tartani, mert mi van, ha... – próbáltam kihátrálni a dologból ösztönösen, de Kocsis félbeszakított.

– Ó, nem, Sára, félreértesz. Ti versenyeztek, benneteket nem terhelnélek ilyenekkel.

– Akkor? – kérdezte Rajmund, a felsőjén lévő csapatkapitány kitűzőjét piszkálva.

– Arra gondoltam, hogy másokkal beszélgetek rólatok.

– Hát ez rettenetes ötlet – ingatta a fejét Vivi.

– Biztos, hogy nem – jelentette ki Rajmund.

– Abszolút kizárt – közöltem.

– Egyértelműen nem – zárta a sort Dominik.

– Na örülök, hogy jó ötletnek tartjátok – vigyorgott Kocsis, totálisan ignorálva azt, hogy mind a négyen ellenkezünk, majd felvett egy jegyzetfüzetet és egy tollat. – Kérnék egy kis segítséget, hogy kit kereshetek veletek kapcsolatban. Lehetőleg iskolatársat... – próbálkozott, mire mind a négyen automatikusan lázadni kezdtünk, és egymás szavába vágva magyaráztuk Kocsisnak, hogy egy olyan élőt nem bír el a felülete, ahol rólunk beszélnek a sulitársaink. Az igazgató mérlegelt, és egy pillanat alatt némán végiggondolta, hogy mi lenne, ha Viviről vagy akármelyikünkéről egy szirteses diák cenzúrázatlanul kifejtethné a véleményét. Kész tragédia lenne. Kocsis hamar belátta, és diszkréten köhintett egyet.

– Vagyis... Talán mondhatnátok egy barátot, családtagot vagy ismerőst, akit hívhatok veletek kapcsolatban. Nem is kell, hogy

iskolánk tanulója legyen – finomított a golyóstollát nyomkodva, aztán érdeklődő tekintettel nézett a kamerába. – Dominik?

– Igen? – kérdezett vissza.

– Kit tanácsolsz, kivel beszélgethették kicsit rólad?

– Rólam?

– Igen – biccentett Kocsis.

– Hát... A törzshelyemen a csapos. Talán vele – gondolkodott el, mi pedig mind felröhögünk.

– Ez nem vicces – pillantott Kocsis szigorúan a kamerába.

– Nem is viccnek szántam – reagált Dominik szórakozottan. – Van az az állapot, amikor vele vagyok a legőszintébb – magyarázta, mi pedig megállás nélkül nevtünk.

– Jó, hagyjuk, megoldom – lapozott egyet Kocsis. – Sára?

– Igen?

– Azt tudom, hogy sajnálatos módon úgy alakult, a régi tánciskolából már nem vagy senkivel beszélő viszonyban.

– Ez enyhe megfogalmazás – vágtam rá unottan.

– Nos. Igen. Szóval – pillantott bele a jegyzetfüzetébe, és a kamerán keresztül is láttam, hogy totálisan üres az oldalam. – Esetleg kit tanácsolnál, kivel beszélgethették rólad? A szüleiddel?

– NEM! – kiáltottam el magam, majd elnézést kérően pillantottam a többiekre, amiért a frászt hoztam rájuk a nagy csendben, és megköszörültem a torkomat. – Elég, ha csak én tudom az őszinte véleményüket rólam – tettem hozzá sokkal halkabban, a többiek pedig megértően biccentettek felém, és Vivi megsimította a karomat.

– Rendben, megértem – fújtatott Kocsis. – És... az öcséd! – jutott hirtelen eszébe. – Úgy tudom, az öcséddel rendkívül jó a kapcsolatod. Mit gondolsz, beszélgetne velem pár percet élő adásban?

– Nem tudom – vontam meg a vállamat, mert ezt nem tudtam Milán helyett eldönteni, hogy érdekli-e egy ilyen szereplés az igazgatóm Insta-oldalán.

– Esetleg megkérdezhetem tőle? – érdeklődött Kocsis.

– Igen – feleltem.

– Köszönöm – biccentett Kocsis.

– De tudnia kell az igazgató úrnak, hogy az öcsém siket, így a vele történő beszélgetés némi felkészülést igényel – tettem hozzá.

– Ó. Köszönöm, ezt nem tudtam, természetesen figyelembe veszem. Sajnálatos módon én nem ismerem a jelnyelvet, de úgy tudom, a titkárságról Kati igen, így akár megkérhetem, hogy legyen tolmács...

– Rendben, ha Milánnak tetszik az ötlet, akkor felőlem – hagytam rá.

– Nagyszerű – irkált Kocsis a papírjára, miközben én elgondolkodtam, majd hozzátettem:

– De ha csak egy kommentelő is bántja, vagy gúnyt űz belőle, azt megkeresem, és megölöm – tettem hozzá mellékesen, mire Kocsis kezében megállt a toll, és felnézett a telefonjába.

– Értem.

– Komolyan mondom, ha valaki szemétkedik vele, annak annyi... – húztam össze a szemem.

– Ööö. Biztosíthatlak róla, hogy nem lesz ilyen – vakargatta meg az igazgató a homlokát.

– Oké – vontam meg a vállamat, Kocsis pedig gondterhelten újra lapozott egyet.

– Rajmund, hol vagy? – kereste a kis videóablakban, mert nem látszódott.

– Itt vagyok – dőlt vissza felém Rajmund, így újra benne volt a képben.

– Rajmund, nálad alapból arra gondoltam, hogy a szüleidet keresem a KÖB-élőadással kapcsolatban. Mit gondolsz, benne lennének egy kis szereplésben? – puhatolózott.

– Hát, azt nem hiszem, tekintve, hogy fogalmuk sincs, hogy itt vagyok ezen a versenyen – jegyezte meg lazán.

– Ezt hogy érted? Visszahoztad az IOV jelentkezési lapodat az aláírásukkal – kerekedett el Kocsis szeme.

– Ja, igen, tényleg, ők írták alá, persze – bólogatott, aztán félredőlt, hogy ne látszódjon a kamerában, és visszatartott röhögéssel a nyaka előtt legyezett a kezével, mutatva nekünk, hogy totál kamu, amit mond.

– Akkor kereshetem őket? – kérdezte Kocsis.

– Igen, persze, hogyan – jött vissza Rajmund a képbe, és ártatlan arccal nézett, miközben Kocsis összevissza kattintgatott az asztali számítógépén.

– Jó. Viszont van itt egy kis hiányosság. Úgy látom, hogy nincs megadva telefonszám. Sem e-mail. Sem vezetékes telefonszám. Sem munkahelyi. És közösségi felület sem... – húzta össze a szemét Kocsis gyanúsán. – Rajmund, mi a szüleid elérhetősége?

– Hát, van egy faxszám, azon érdemes próbálkozni – magyarázta a lehető legkomolyabban, mi pedig rázkódó vállal, lehajtott fejjel hallgattuk, és alig bírtuk ki röhögés nélkül, miközben Kocsis letörölte gyöngyöző homlokát, és tovább kattintgatott.

– Hát ez... Ezt nem értem – fújtatott. – Na jó, erre még visszatérünk a későbbiekben – dünnyögte bosszúsan. – Addig megkérem egy szaktanárodát, hogy beszélgessen velem rólad az élőmben – tervezgette. – Már ha vállalja valaki – tette hozzá a szemét meresztgetve, majd lapozott a jegyzetfüzetében. Egy újabb üres oldalra.

– Vivi? Felcser Vivi.

– Itt vagyok.

– Nagyszerű. Esetleg magaddal kapcsolatban ajánlanál valakit?

– Mármint valaki olyat, aki szívesen beszélgetne rólam, pozitív színben tüntet fel, és nem hord le, nem mond el mindennek, ami csak eszébe jut? – kérdezett vissza.

– Igen.

– Nem ismerek ilyen személyt – zárta rövidre Vivi, a beszólását követően pedig újra vissza kellett tartanunk a nevetésünket, miközben Kocsis egyre nagyobb sóhajokat hallatott.

– Senki? Vivi, nincs senki, aki mondana rólad pár jó szót?

– Ááá – gondolkodott el, majd hirtelen, mintha csak eszébe jutott volna valami, felemelte a mutatóujját. – Vagyis...

– Na! – lelkesült be Kocsis teljesen.

– A büfés a Szirtesben. Vele jóban vagyok, ő szerintem kedvel...

– A büfés... – dünnyögte Kocsis, megismételve a hallottakat, és fújtatva maga elé vette a jegyzetét. – Akkor tehát keressék fel egy csapost Pap Dominiknél, a Szirtes büfését Felcser Viviennél, Major

Sára öccsét, figyelembe véve, hogy Sára előre életveszélyesen megfenyegette a kommentelőket, továbbá – nézett a papírjába – van egy önjelölt árvánk Fehér Rajmund személyében, aki fogalmam sincs, hogy tüntette el a szüleit, többek között a gépemről is! – bosszankodott Kocsis.

– Na ne mondja, igazgató úr, hogy ezek alapján nem lesz nézett az adása... – nyögte be Rajmund, mire mind felneveltünk, Kocsis pedig fújtatva hátradőlt a székén, és tehetetlenül leengedte maga mellé a kezeit.

– Jól van, jól van – bólogatott úgy, mint aki elég elszánt ahhoz, hogy ne adja fel. – Azt hiszitek, kemények vagytok, de én keményebb. Megszerettetek benneteket, ha törik, ha szakad.

– Minek? – szólalt meg Dominik. – Mi vagyunk a feláldozhatók. A rosszhírűek. A megbélyegzettek. A szerethetetlenek... Minek töri magát, igazgató úr? – kérdezte, és mi is érdeklődve néztünk a kamerába, Kocsis válaszára várva.

– Mert megérdemlitek – mondta ki egyenesen, mi pedig ettől a nyers őszinteségtől mind zavartan elmosolyodtunk. Nem ehhez voltunk szokva. – Na – krárogott bele az öklébe Kocsis, oldva a kínos csendet. – Menjetek a dolgokra, a többit intézem én.

– Rendben. Köszönjük – mondtuk, mire az igazgató bőszen bólogatva intett, és kinyomta a videóhívást. Ezt követően néhány másodpercig csak néztünk magunk elé, aztán Vivi döbbenet fordult Rajmundhoz.

– Most komolyan, hogy tüntetted el a szüleid elérhetőségét Kocsis gépéről?

– Varázslat – felelte Rajmund mosolygós szemmel, mire elneveltük magunkat.

– Elvárásolhatnál velem kapcsolatban is néhány kellemetlenséget Kocsis gépéről – közölte szórakozottan Dominik.

– Szólj, haver, megoldjuk – ajánlotta fel Rajmund, mire Dominik odanyújtotta a kezét, és ökölpacsiztak egyet.

Hát, többek között ilyenek miatt tartják Rajmundot legendának a Szirtesben. És senki nem mondta, hogy pozitív legenda lenne.

A reggeli napsütésben ültünk a kilátó tetején, hátunkat a deszkáknak vetve, és még Kocsis szavait és a belénk vetett hitét emésztgettük, amikor is a lépcsőn nehéz léptek dobogását hallottuk. Odakaptuk a tekintetünket, és hunyorogva figyeltük

Tahit, aki megállt az utolsó lépcsőfokon, és baljósan tornyosult fölénk, árnyékot vetve ránk.

– Mégis miért lógtok állandóan itt, ahol nem látni rátok, és nem tudni, miben mesterkedtek? – kérdezte köszönés nélkül.

– Mert itt nem látni ránk, és nem tudni, miben mesterkedünk? – tippelt Rajmund, a megjegyzésén pedig felröhögtek. Tahit tudva, hogy a saját csapdájába esett, Rajmund válaszát csak egy bosszús fejcsóválással nyugtázta, aztán sóhajtva végignézett rajtuk.

– Ismételten megkérlek benneteket, hogy ne járjatok ide fel.

– Rendben – ígértük meg mind a négyen.

– Most hazudtatok, ugye? – kérdezte, azonnal átlátva rajtuk.

– Igen – vallottuk be őszintén, aztán hangosan felröhögtek, és még Tahit is megenyhült arccal rázta meg a fejét, mintha csak nem tudná eldönteni, hogy most dühös ránk, vagy bír minket.

– Beszéltetek Kocsis igazgatóval? – váltott témát hirtelen.

– Igen, az előbb fejeztük be a videóhívást – felelte Vivi.

– Már nálam is keresett benneteket; úgy tűnt, fontos – biccentett.

– Annyira nem. Csak gratulált a bátorságpróbához – mondtam.

– Illetve az Instáján szeretne élő adásban beszélgetni egy barátunkkal vagy ismerősünkkel rólunk, azzal a céllal, hogy megkedveltessen minket a követőivel – tette hozzá Dominik.

– Csak nem a KÖB-adás? – kérdezte Tahit, mire meglepetten néztünk rá, mert tudja, miről van szó.

– Ismeri a tanár úr? – érdeklődött Vivi.

– Egy részt láttam. Amikor a tollasütőkbe szorult tollaslabdákról volt szó – mesélte a fizikatanár.

– Hát most már komolyan kezd érdekelni, hogy mi lesz ezekkel az ütőkkel – jegyezte meg Rajmund röhögve, majd a telefonját kivéve a zsebéből feloldotta a kijelzőt, és ráment Kocsis oldalára.

– Szóval az igazgató ezzel kapcsolatban keresett minket. Hogy ajánljunk olyanokat, akik feltehetőleg jó dolgokat mondanak rólunk az élőben – közölte Vivi a száját elhúzva.

– És nem lett tele a jegyzetfüzete nevekkkel – tettem hozzá, utalva arra, hogy finoman szólva is megosztó a négyesünk, és nem állnak sorban nálunk a szimpatizánsok. Tahit ezt pontosan tudta, sőt,

jobban átérezte a helyzetünket, mint bárki, tekintve, hogy a Szirtesben talán ő a legkevésbé kedvelt tanár. Róla még zárt csoport is van, ahol lehet szidni. Ilyen ez. Számkivetett csapathoz számkivetett tanár dukál.

Tahi, végignézve négyünkön, mintha kissé megszánt volna minket a történetek miatt, és felszívva magát idegesen kezdett magyarázni.

– Mert nem ismernek benneteket – rázta meg a fejét feldúltan. – Ti négyen az elmúlt napokban többet bizonyítottatok ezen a versenyen, és többet tettetek az iskolátokért, mint a legtöbb kommentelő összesen. Nagyon okosnak hiszik magukat, az ítélkezés és bírálat nagyon megy, közben meg ha csak a negyedét kellene elviselniük annak, ami rátok nehezedik, összeroppannának, mint egy szék a súly alatt – közölte. – És tudjátok, mit? Én tudnék rólatok jó dolgokat mondani! – tette hozzá biztatóan, és látszott rajta, hogy szeretné, ha nem hatna ránk az otthoni állapot. Erre hálásan elmosolyodtam, Dominik magabiztosan biccentett egyet, Vivi vigyorogva fújta egy rágólufit, Rajmund pedig a tanárhoz lépett, és felnézve rá így szólt:

– Köszönjük a kedves szavakat. Nekem személy szerint nagyon sokat jelent, és úgy érzem, hogy itt, a verseny alatt szintet lépett a kapcsolatunk, ezért szeretném megkérdezni, hogy ezentúl hívhatom Dénesnek? – kérdezte, mire felneveltünk, Tahi pedig unottan meredt maga elé, és horkantva megrázta a fejét.

– Fehér, te annyira hülye vagy – jelentette ki, és hatalmas kezével Rajmund tarkója felé nyúlt, mire ő röhögve behúzta a nyakát, és vigyorogva kitért a mozdulat elől. – Na jó, erről ennyit, tűnés reggelizni! Gyerünk-gyerünk, mozgás! Fehér kinyírta a szép pillanatot, lefelé innen, elég volt – utasított minket Tahi, és a hatás kedvéért még tapsolt is párat, a csattanó hangtól pedig több madár is felröppent a rónáról. Amíg összeszedtük a cuccainkat, Tahi megtámaszkodott a korláton, és onnan figyelte, ahogy egyenként lemegyünk a lépcsőn.

– Na és mit derítettél ki? Mi lesz a meglazult hálójú tollasütőkkel? – kérdezte Vivi Rajmundot.

– Még nem derült ki, nem néztem végig – jutott eszébe, és újra a kezébe vette a telefonját, majd benyomta a lejátszás folytatását, és egymás mellett sétálva hallgattuk a beszélgetést, miközben az étkező felé igyekeztünk.

2.

Az élménytábor területén ekkor már nagy volt a jövés-menés, mindenfelé színes melegítő versenyzők mászkáltak. Legtöbben a kisházakból siettek reggelizni, de sokan törülközővel a nyakukban, papucsban, a tanárok szállásául szolgáló főépület felől jöttek, ahol a konditerem és a beltéri medence is volt. A többség köszönt vagy intett nekünk, mi pedig visszaköszöntünk, majd bementünk az étkezőbe. A felhő nélküli, napsütéses égbolt alatt töltött reggeli órák után jólesett a hűvös étkezőbe lépni, ahol sokan már javában reggeliztek. Az érkezésünkre páran odapillantottak, attól tartva, hogy a szervezők jöttek újabb borítékokkal, amelyek a következő feladatot rejtik, de amikor meglátták, hogy csak mi vagyunk, mindenki visszafordult a saját asztaltársaságához, és beszélgetve folytatták a reggelizést. A levegőben friss pékáru és tojásrántotta illata keveredett, a természet pedig betöltötte a kések és villák csörgése, a felálláskor és leüléskor nem kellően megemelt széklábak csikorgása, és az egymást túlharsogó beszélgetések. Ahogy a külön asztaloknál ülő csapatok tagjainak szájáról leolvastam, a legtöbben még mindig az éjjeli bátorságpróbáról és a tanyaházban történekről diskuráltak, és mivel Dominikéhez hasonlóan minden csapat rögzítette a saját streamingadását a bátorságpróbáról, a legtöbb asztalnál ezeket a videókat nézték újra és újra a versenyzők, harsogva, és folyamatosan nevetve a látottakon.

Dominikot követve a svédasztal pultjához léptem, és egy tálcát felvéve a kínálatot néztem, miközben mellettünk Vivi behajolt a konyhások kis ablakán.

– Jó reggelt! – köszönt vidáman, jelentkezve a spéci reggelijéért, az IOV-versenyző fiúk legnagyobb öröme, akik így hátulról láthatták Vivit, ahogyan a pulcsija a nyújtózkodás következtében felhúzódik, szabadabbá téve lebarnult derekát.

A bézs csapat fiú tagjai, akik egészen közel ültek a jelenethez, meg is álltak egy pillanatra a tojásrántotta-evésben, és álmódzva bámulták. Vivi, átvéve a reggelijét, visszamászott a kis ablakból, mosolyogva megköszönte, aztán fél kézzel a tálcát fogva a szabad kezével felemelte a tányérjáról a zsemlét, és az orrához emelve mélyen beszívta az illatát.

– Istenem – motyogta Keri, a levegőben felejtve a kezét a villájával együtt. – Soha nem akartam még ennyire gluténmentes

zsömle lenni.

– Én sem – felelte egyszerre Laci és Zétény, mire Andi, a csapatuk egyedüli lánytagja, értetlenül megrázta a fejét, és beleharapott az almájába.

– Mi bajotok van nektek? – tette fel a költői kérdést, aztán hagyva, hogy a fiú csapattársai csorgassák a nyálukat, felém fordult, és vidáman intett.

– Sára, megnéznéd, hoztak-e ki zabkását? – kérdezte köszönés nélkül, mire a tálcámat fogva visszaléptem egyet, és a kínálat felé fordultam, hogy ellenőrizzem.

– Igen, van kirakva – bólintottam.

– Szuper, köszi – pattant fel, és az almát lerakva a svédasztalhoz jött, aztán felkapott egy tiszta tálat, és szedett bele zabkását. Addig én mellette állva egy zsömlét tettem a tányéromra, majd egy kockasajtért nyújtózkodtam, amit nem értem el.

– Melyiket kéred? – kérdezte Andi, észrevéve, hogy megszenvedek a magasabb polccal.

– Az jó lesz, köszi – biccentettem arra, amit felém mutatott.

– Szívesen. Ha a tetőről kell valami, szólj, azt is elérem – közölte, és mint mindig, ezúttal is elnevettem magam az öniróniáján. Bírtam a humorát, sosem ismertem még senkit, aki ennyire fapofával tudott ilyen vicces dolgokat mondani magáról.

A sajtot a tányéromra téve szedtem a felkarikázott paradicsomból és uborkából is, aztán lassan haladva az egyik szürke fiú mögött, aki tojásrántottát szedett magának, a felvágottaspult felé araszoltam. Andi kedves volt, nem hagyott ott, hanem mellettem maradt, és a zabkásával a kezében beszélgetni kezdett.

– Láttam a time-lapse-edet az Instán, brutál jó lett. Ezért keltél ma olyan korán? Fél hatkor megébredtem, de már nem voltál a szobában.

– Igen. Vagyis nem. Nem ezért keltem, de ha már úgysem tudtam aludni, kimentem megcsinálni a videót – meséltem.

– Nem semmi felvétel lett – dicsért meg. – Láttam, sok a lájk rajta.

– Tényleg? Még nem is néztem meg azóta, hogy feltöltöttem – legyintettem.

– Hát persze – bólogatott. – Akinek sok a lájkja, sosem foglalkozik vele. Én meg a múltkor egy szelfit feltöltve vagy fél órát bámultam az oldalamat, de egy sem jött. Azt hittem, rendszerhiba, úgyhogy letöröltem a képet, és feltöltöttem újra – mesélte.

– És? – érdeklődtem.

– Nem az volt. Csak a kutyát sem érdekeltem – közölte unottan.

– Sajnálom – grimaszoltam, mire Andi egy „nem a te hibád” legyintés kíséretében megrázta a fejét.

– Végül a keresztanyám lájkolt egyet. Ezért felhívtam. Hónapok óta nem beszéltünk, képzelheted, milyen furcsán vette ki magát a dolog – mesélte, ezt hallva pedig felnevettem. – Na mindegy, jó lett a videó – zárta rövidre.

– Köszí – mosolyodtam el.

– Mit tippeltek? – kérdezte ezúttal halkabban, és gyanúsán körbepillantott, nehogy halljon minket valaki. – Lesz ma feladat?

– Még nem beszéltünk róla – feleltem. – De szerintem lesz – tettem hozzá elgondolkodva. – Gyanúsán nagy a jókedv – pillantottam körbe, ahol az étkezőt betöltötte a nevetés és beszélgetés, ahogyan a horror tanyaház felvételeit nézték vissza a versenyzők. Olyan volt, mintha a szervezők szándékosan elterelnék a figyelmünket arról, hogy amúgy egy versenyen vagyunk. Sokkal inkább tűnt ez egy iskolai kirándulás étkezőjének, mintsem egy kieséses versenysorozat ötödik reggelének. Ahogy végignéztem a társaságokon, senki nem úgy nézett ki, mint aki tisztában lenne azzal, hogy bármikor kieshet.

– Tényleg – bólogatott Andi egyetértően. – Az enyéimet is fel kell ráznom, mert elkábultak Vivi hajolgatásától. Jobb, ha inkább észnél maradnak, ki tudja, mi vár ránk – fújta ki hosszan a levegőt az asztaluk felé nézve, ahol a három fiú látszólag még mindig Vivi hatása alatt volt, és a nyakukat nyújtogatva figyelték, hogy leült-e már enni. Hát igen, Felcser Vivi iránt ritkán közömbösek az emberek: a fiúk az első pillanattól kezdve odavannak érte a külseje miatt, a lányok pedig azonnal gyűlölik, szintén a külseje miatt. Ez pedig annyira régóta így van, hogy Vivi már vagy nem veszi észre, vagy pedig megtanulta vérprofin kezelni. Mintha nem lenne tudatában annak, hogy az egész étkező utánafordul, és egészen addig bámulják, amíg le nem ül a székére.

Anditól elkészítve én is odamentem a helyünkhöz, és Dominikkal szemben, Rajmund és Vivi közé ültem le. Leraktam magam elé a tányéromat, és figyeltem, ahogy Rajmund a ketchupösüveget fejjel lefelé tartja a tányérja felett, megpróbálva kiütögetni az aljáról a maradékot. Nem igazán sikerült neki, egy csepp sem jött belőle.

Szó nélkül, székcsikorgatva felálltam, és körbefordulva megállapodott a tekintetem a lilák asztalánál, majd odalépve hozzájuk elkértem a ketchupöt.

– Köszí – vettem el tőlük, és visszaülve a helyemre leraktam Rajmund elé az üveget, aki hálás mosollyal felpattintotta a kupakot, és jó nagy adagot nyomott belőle a tányérján lévő sült virsli mellé.

– Ez elég figyelmes volt tőled, Major – ismerte be bólogatva, átgondolva a további lehetőségeket. – De ez nem mentesít az alól, ami reggel történt – mondta végül, jelezve, hogy még „nem végeztünk”.

– Nem? – grimaszoltam tettetett csalódással. – Akkor add vissza – nyúltam az üvegért, mire Rajmund röhögve elkapta előlem, és a magasba emelte.

– Biztos, hogy nem – vágta rá.

– Jó, egyébként nem azért kértem el neked, hogy bármi alól mentesüljek... – közöltem, kicsomagolva a kockasajtomat. – Hanem mert láttam, hogy az asztalon lévő kifogyott, te pedig nem eszel meg semmit ketchup nélkül – mondtam szórakozottan, a szememet forgatva.

– És tudja – jegyezte meg, elégedetten dőlve hátra a székén, én pedig hanyagul mosolyogva megvontam a vállamat, és bontogatni kezdtem a sajtot.

– Figyeljetek. Most lesz – intett csendre minket Vivi a mutatóujjával, és közelebb hajolt Rajmund telefonjához, ami az asztalra volt kirakva.

Az igazgató Insta-oldalán az IGTV-be mentett adás a végéhez közeledett, mire Vivihez hasonlóan mi is feszülten figyeltük a kijelzőn az igazgató és a tornatanár osztott képű beszélgetését, miközben némán reggeliztünk.

– Tehát akkor mi is a meglazult hálójú tollasütők sorsa? – kérdezte az igazgató.

- Egyszerű. A gondnok elviszi újrarahúroztatni őket – magyarázta.
 - Ááá – biccentett Kocsis elismerően, mintha csak valami nagy leleplezés történt volna, mi pedig a tényérjaink felett felháborodottan néztünk össze.
 - Ennyi? – kérdezte Vivi csalódottan. A reakcióját látva nagyobb durranásra számított. Ahogy mindannyian.
 - Nem hiszem el, hogy végignéztük ezt az értelmetlen, közel harmincperces beszélgetést ezért az egy mondatért – jegyezte meg Dominik a fejét csóválva.
 - Pedig de – nevettem, beleharapva a sajtba. – Mi van még a KÖB-sorozatból? – fordultam Rajmund felé.
 - Nézem – mondta. – Icuka, a takarítónő mesél a Szirtesben talált tárgyról – olvasta fel a videó címét.
 - Az is jó lehet – nevettem el magam.
 - Jó, az engem is érdekel, indíthatod – biccentett Vivi mosolyogva, miközben bekapott egy paradicsomgerezdet.
 - Nézzük, hátha benne lesz a kulcsom – gondolkodott hangosan Dominik.
 - Elhagytad? – érdeklődtem.
 - Tavaly bent felejtettem a suliban, másnapra nyoma veszett... – mesélte.
 - Sajnálom. De hátha Icuka említést tesz róla – biztattam, majd Rajmund elindította a felvételt.
- Nagyjából így váltunk pillanatok alatt KÖB-rajongókká, ahogyan reggelizés közben, az asztalon középre kirakott telefonon hallgattuk Kocsis interjóját a takarítónővel. Rajmund hozzám és valószínűleg Vivihez és Dominikhoz hasonlóan teljesen figyelmen kívül hagyta a készülékére szüntelenül érkező értesítéseket, amelyek a közösségi oldalainkon történő interakciókat jelezték. Nem nézte meg az érkező kommenteket, sem a lájkokat, de még azt sem, hogy kik követik be folyamatosan. Hagyta, hogy a telefonját elárasszák ezek a szalagok, amelyek egymást váltva el is tűntek a kijelzőről, miközben Icukát hallgattuk, aki panaszosan magyarázta Kocsisnak, hogy az egyik diák padjában egy fél pár zoknit talált.
- Ez az osztálytársam volt – mondta Dominik, beleharapva egy dinnyeszeletbe.

Már éppen megkérdeztem volna, hogy ez mégis hogyan történt, de nem volt rá lehetőségem, mert a zajos reggelizést és az étkező általános jó hangulatát Róbert érkezése szakította félbe. A főszervező belépett az ajtón, és kért egy kis figyelmet.

– Jó reggelt, versenyzők – köszöntött minket hangosan, maga előtt összekulcsolva a kezét, miközben a helyiségben mindenki elhallgatott, és egy-két, szájban maradt, későn bekapott falat hangos lenyelésén kívül semmit nem lehetett hallani. – Hogy vagytok? Minden rendben? – érdeklődött úgy általánosságban, a közelében lévő asztaloknál ülő versenyzőkhöz fordulva, akik csak meredtek rá válasz nélkül. – Nagyszerű – válaszolta meg saját magának Róbert a kérdést, és már folytatta is: – Gondolom, most azt hiszitek, hogy újabb feladat következik – mondta, a hangja pedig betöltötte az egész termet. Néhányan megelőlegezték Róbertnek a jófejséget, és idő előtt sóhajtottak fel megkönnyebbülten. Őket sikerült átvernie, a legtöbben azonban inkább megvártuk, hogy folytassa. Mi tettük jobban, ugyanis hozzátette: – Jól hiszitek, mert valóban itt az IOV újabb megmértetése – vigyorgott elégedetten, mire akik bedőltek neki, csalódottan, egy „ne már” megjegyzéssel reagáltak, mindenki más pedig az ajtó felé kapta a fejét, ahol további narancssárga ruhások léptek be, és elkezdték kiosztani a színes borítékokat.

– Tessék – tette le elénk az egyikük a pirosat, mi pedig mind a négyen összeszorított foggal néztük a még lezárt levelet, ami a következő feladat instrukcióját rejtette. Ez gyorsan jött. A jókedv hamar elillant az étkezőből, és a csupán másodpercekkel későbbi hangos nevetéseket és önfeledt beszélgetéseket felváltotta a nyomasztó bizonytalanság és kísérteties csend, ahogyan a versenyzőkben tudatosult, hogy hamarosan ismételen kiesik egy csapat. Bármelyik csapat.

A szervezők, gyorsan mozogva az asztalok között, pillanatok alatt kiosztották a borítékokat. Hozzánk hasonlóan senki nem nyúlt hozzá, minden színes boríték érintetlenül hevert az asztalok közepén, miközben mindenki a főszervezőre nézett, várva, hogy folytassa a be nem fejezett mondandóját. Róbert azonban csak kérdően visszanezett a rábámuló szempárokra, és a karját maga elé emelve látványosan az órájára pillantott.

– Nem mintha siettetni szeretnék benneteket, de most már csak kilenc percek van arra, hogy csapatonként kiválasszatok két versenyzőt, akik pontosan tíz óra nulla nulla perckor feladatra indulnak – mondta ki egyszerűen.

– Mi??? – kérdezték a legtöbben egymás felé fordulva, mintha csak rosszul hallották volna.

– Találkozunk tízkor a főkapunál – tette hozzá Róbert, aztán látva a káoszt és zűrzavart, amit a bejelentése okozott, elégedett mosollyal fonta össze maga előtt a karját.

Az étkezőben pedig elszabadult a pokol. Arra már rájöttünk magunktól is, hogy a versenyen mindig minden megtörténhet, ráadásul minket, a címvédő iskola csapatát, Kocsis igazgató megpróbált kellően felkészíteni arra, hogy rettenetesen kiszámíthatatlan az IOV. Ennek tudatában igyekeztünk semmin nem meglepődni, de azért ilyen még eddig nem fordult elő, hogy összesen tíz percet adnak a boríték kézbevitelétől számítva a feladatra indulásig.

Ettől pedig teljes káosz uralkodott a helyiségben, az összes csapat félbehagyta a reggelizést, és örült tempóban bontották a borítékokat, aminek következtében egyre nagyobb lett a hangzavar, és hirtelen innen-onnan parázs viták is felhangzottak.

Körbepillantva meglepetten figyeltem a többi versenyzőt, ahogyan hangosan összeszólalkoznak, és kikapkodják egymás kezéből a borítékokat, hogy maguk is szemügyre vegyék a pontos instrukciót, mintha csak meg akarnának győződni arról, hogy valóban az áll benne, amit a másik mond. Az étkezőben néhány másodperc alatt teljesen megváltozott a hangulat. A nyugodt, nevetgélős, jókedvű reggelizést felváltotta a teljes anarchia, ahogyan a rövid határidő és a borítékban található szöveg hatására az izgalomtól és kétségbeeséstől egymásnak feszültek a csapatok. Mármost nem az egymással versengő csapatok. Hanem a csapatok saját tagjai. A fejemet visszafordítva, a meglepettségtől kissé kábán néztem a többiekre, ahol Vivi már kibontotta a borítékot, és gondterhelten körbeadta. Dominik és Rajmund után hozzám is elért a levél, én pedig sietősen, egymás után többször elolvastam az egyetlen sort, ami a papíron állt:

„A két legügyesebb”

Ennyi, semmi más.

A levelet lerakva az asztal közepére kérdőn néztem a többiekre. Hét és fél perc volt a tízig, a leírás alapján pedig a szervezők azt akarták, hogy ennyi idő alatt válasszuk ki közülünk a két legügyesebbet.

Mindannyian némán próbáltuk feldolgozni az olvasottakat, lehetőleg anélkül, hogy elveszítenénk az eszünket, mint a többi csapat versenyzői.

Vivi idegesen rágózva fújt egy nagy lufit, amit kipukkantva visszaszívott a szájába, és tovább rágta feszült arccal. Dominik hátradőlve, két karját a tarkójára téve ingatta a fejét, jelezve, hogy passzol, Rajmund pedig a székén hintázott, aztán egy hirtelen mozdulattal előredőlt, és éles csattanással érkezett vissza az asztalhoz, majd újra felvette a levelet, és elgondolkodva átolvasta azt az egy sort, amit kaptunk.

A teremben óriási volt a hangzavar, a szervező, aki a fal melletti asztalnál várta a feladaton részt vevők feliratkozását, magányosan üldögélt, senki nem volt a környékén, mert a legtöbb csapat még javában vitatkozott az indulókon. Nem csoda, hiszen az IOV-ra jellemzően minden iskola a „legjeit” küldi, akiknek egy ilyen szándékosan homályos és abszolút nem egyértelmű megfogalmazás maga a nagybetűs konfliktusforrás. Ugyanis az instrukcióban nem szerepelt a legfontosabb kritérium, vagyis a „miben”. Márpedig egy olyan versenyen, ahol mindenki azért lehet jelen, mert a maga területén a legügyesebb, ott nem árt tisztázni a feladat előtt, hogy „miben a legügyesebbet” keressük. A csapatok egy részét vegyesen alkották a sportolók, a reál és humán tárgyakból jeleskedők, na meg szép számmal az infósok is, így elég nehezen jutottak dűlőre, hogy kit tartanak a „legügyesebbnek” maguk közül. De ott sem volt jobb a helyzet, ahol, mondjuk, négy sportoló volt, mert ott meg pont az okozott nehézséget, hogy négy hasonló beállítottságú versenyző közül mi alapján ügyesebb kettő. Hogyan válasszák ki? Sértődés és vita nélkül? Sehogy, minden asztalnál ölték egymást.

Nem volt szükség a szájról olvasásra, hogy megtudjam, melyik csapat min vitázik, elég hangosak voltak ahhoz, hogy odahallatszódjon hozzánk. Senki nem tudta, milyen típusú feladatra kell a két legügyesebbet küldeni, így aztán mindenki mindenkivel veszekedett, az erőnléti a logikaival, a stratégiai az ügyességivel, de még az erőnléti az erőnlétivel is.

Az IOV-csapatok között talán mi voltunk az egyetlen kakukktojás, akik nem veszekedtek, de még csak össze sem szólalkoztak. Ha valaki kívülállóként látta volna ezt a jelenetet, ahogyan körülöttünk mindenki vöröslő fejjel, mutatóujjal a levegőbe bökdösve, fröcsögve ordítja a saját igazát, miközben mi négyen, pirosban, csendben ülünk az asztalunknál és némán

gondolkozunk, biztosan azt hitte volna, bennfentesek vagyunk. Talán címvédő iskolaként előre felkészítettek minket egy ilyen helyzetre. Mi biztosan tudjuk, mit kell ilyenkor tenni. Esetleg kiképeztek minket, hogy ennyire hidegvérrel reagáljunk... Aha, majdnem. Őszintén szólva a mi esetünkben csupán arról volt szó, hogy a többi iskola versenyzőivel ellentétben mi négyen nem azért voltunk ott, mert kiemelkedők lennénk bármiben, így aztán egyikünknek sem sérült az egója attól, hogy esetleg nem ő megy a feladatra. Tulajdonképpen nekünk eszünkbe sem jutott összeveszni azon, hogy melyikünk az ügyesebb, mert mi lereagáltuk annyival, hogy egyikünk sem. Pont. Így viszont, másokkal ellentétben mi elengedtük a borítékban talált, instrukciónak csúfolt, valójában csupán vitageneráló sort, ami a legtöbb csapaton kifogott, és rákoncentráltunk arra, hogy öt perc múlva ketten feladatra mennek tőlünk.

– Na jó – dörzsölte meg az arcát Rajmund két kézzel, és megpróbálta túlüvöltetni a körülöttünk lévő hangzavart. – Hogyan döntsünk? Húzzunk? – kérdezte, utalva arra, hogy amikor nem tudjuk előre kitalálni, mit rejthet a következő feladat, akkor a véletlenre bízunk, és egyszerűen az megy, aki a rövidebbet húzza. Legutóbb is így kerültünk Vivivel a horror tanyaházba.

– Szerintem igen, húzzunk – biccentettem. – Nincs jobb ötletem, ez bármi lehet – böktém a levél felé.

– Így van – helyeselt Vivi. – Döntsön a véletlen, mielőtt még mi is úgy járunk, mint a többi csapat – pillantott körbe gondterhelten a minket körbevevő veszekedőkre. – Húzzunk – mondta ki határozottan, aztán mind Dominikra néztünk, aki szemmel láthatóan hezitált kicsit.

– Biztosak vagytok benne? – kérdezte az asztalon könyökölve. – Mert így megvan az esélye, hogy megint Sára és Vivi megy, akik még ki sem pihenték az éjszakai bátorságpróbát – osztotta meg velünk a félelmét, mire mosolyogva az alkarjára helyeztem a kezem.

– Nem vagyunk fáradtak – nyugtattam meg. – Viszont én nem tennék senkire akkora terhet, hogy önként vállalja ezt az ismeretlen feladatot, ahogyan azt a terhet sem tenném senkire, hogy meggyőzés nélkül küldjön valaki mást. A továbbjutásunk vagy kiesésünk súlyát senki ne cipelje saját döntésként, bízunk a véletlenre – győzködtem.

– Jó, ezzel maximálisan egyetérték – bólintott Dominik.

– Oké – mosolyogtam rá. – És különben is, azért ahhoz marha nagy pech kell, hogy újra mi menjünk Vivivel – grimaszoltam.

– Az biztos – nevetett idegesen Vivi, majd Rajmundra nézett. – Na legyünk túl rajta, jöjjön, aminek jönnie kell.

Rajmund bólintott, majd előrenyúlt az asztalon lévő tartóhoz, amiből kivett három fogpiszkálót. Az egyiket kettétörte, így négy darabunk lett, két normál méretű, és két félbetört. Elfordulva, hogy ne lássuk, elrejtette a tenyerében, majd visszafordulva felénk mutatta az öklét, amiből négy tökéletesen ugyanolyannak tűnő fogvájóvég meredt felénk.

– Major? – nézett rám elsőként.

– Rendben – fűjtattam egyet, aztán összekapva magam a felém tartott ökölhöz nyúltam, és kihúztam az egyik fogvájót. Félbe volt törve.

– Ó, baszki – szaladt ki a számon, miközben Vivi riadtan a szája elé kapta a kezét, Dominik lesütötte a szemét, Rajmund pedig elképedve nézett a szemembe.

– Mit is mondtál, Major? Mekkora pech kell ehhez? – kérdezte.

– Marha nagy – dünnyögtem. – Azt mondtam, hogy marha nagy – fűjtam ki hosszan a levegőt.

– Húzzunk újat? – vetette fel azonnal Rajmund, és a többiek helyeselve jelezték, hogy egyetértenek.

– Nem. Dehogy! Megyek a feladatra – bólintottam a lehető leghatározottabban.

– Jó. Nézzük, hogy kivel – fordult Rajmund Vivi felé, aki idegesen csattogtatta a rágóját, aztán egy sietős mozdulattal megragadta az egyik fogpiszkálót, és félrefordítva a fejét, hunyorogva húzta ki, mintha csak félne megnézni az eredményt. Az övé normál méretű volt.

– Hála az égnek – sóhajtott fel megkönnyebbülten, aztán rögtön szabadkozva fordult felém: – Bocs, Sára – kért elnézést, amiért nem volt tekintettel a nyomoromra.

– Semmi gond, tökéletesen megértelek. Hidd el, én is így örültem volna, ha mást húzok – grimaszoltam nevetve, mire Vivi sajnálkozva odahajolt hozzám, és megölelt.

– Na melyikünk megy Majorral? – fordult Rajmund Dominik felé, és az öklét felé tartotta, amiből már csak két fogvájó állt ki.

Az egyik törött volt, a másik nem. Dominik egy pillanatig sem gondolkodott, csak előrenyúlt, és kihúzta a bal oldalit. Az volt a törött.

Rajmund a felismerést bólintással nyugtázta, és székcsikorgatva felállt az asztaltól.

– Nagyon kevés idő maradt, fel kell íratni az indulókat – jelentette ki, aztán felém fordult, aggódva nézett rám. – Ne cseréljünk, Major? – nyújtotta felém a tenyerét, amiben ott volt az utolsó darab fogpiszkáló, érintetlenül. – Megyek helyetted – mondta eltökélten, mire mosolyogva megráztam a fejem.

– Köszönöm, de... én húztam a rövidebbet. Ez így fair – erősködtem.

– Oké – sóhajtott tehetetlenül, és elment a szervező asztala felé, ahol már a csapatkapitányok kisebb sort alkotva várták, hogy bediktálhassák az indulókat.

Rajmund pont Andi mögé érkezett, akinek a szájáról leolvastam, hogy a feladatra ő megy Zéténnel, a csapatuk németesével. Érdekes döntés, jegyeztem meg magamban a kijárat felé indulva. Dominik kinyitotta előttünk az ajtót, és előreengedett minket, aztán elrohant a házukba átvenni a cipőjét, Vivi a telefonjába merülve írt valamit, engem pedig a napsütésbe kilépve Panna kapott el.

– Tőletek ki megy? – kérdezte azonnal, és mielőtt válaszolhattam volna, a pink melegítő lány szokásához híven belém fojtotta a szót, és már mondta is a magáét: – Tőlünk én megyek Tibivel. Nem döntöttünk könnyen, mert úgy volt, hogy Palkó és Tibi megy, de akkor Dani megharagudott volna, hogy ő nem elég „ügyes”, és veszekedés lett volna belőle, azt meg nem akartuk. A nagyapám mesélte, hogy egyszer úgy összeveszett a barátjával, hogy nyombélfekélye lett. Mármint a nagyapám barátjának. Meg is műtötték. Ez kinek hiányzik? Na ugye. Titeket műtöttek már? Nekem a mandulámat vették ki, még egészen kis koromban. Nem volt olyan rossz, mint gondolná az ember, egy csomó fagyit ehettem utána. Pech, hogy nem a kedvenc cukrászdából, ott volt a legjobb epres-joghurtos fagy, de az már nem volt nyitva, a Nébih bezáratta. Még a híradóban is volt, emlékeztek, ez volt a patkányürülékes hír, keressetek rá, nagyon durva. Szerencse, hogy van egy másik, sokkal jobb cukrászda is a környékünkön, na ott aztán van tisztaság, csillog-villog az egész hely, a földről lehetne enni. De ki akar a földről enni? Ez is egy olyan fura mondás, nem? Használjuk, de nem igazán történik

ilyesmi a valóságban. Mint a „nem látja a fától az erdőt”. Értem én, hogy mire vonatkozik, de milyen elképzeldhetetlen, nem? Hogy valaki nem látja a fától az erdőt. Milyen hülyén nézne ki a valóságban. Bár én egyszer egy oszlopot tényleg nem láttam, de az a szemvizsgálatom után volt, cseppentettek a szemembe valamit, amitől bazi nagyra tágult a pupillám, volt már olyan vizsgálatotok? Hát nekem akkor, utána pedig órákig elmosódva láttam mindent. De nem kell félni tőle, nem fájdalmas vizsgálat, csak kellemetlen egy kicsit... – hadarta Panna, én pedig lesokkolt aggyal álltam vele szemben, nagyokat pislogva próbáltam követni a hadarást és az összevissza ugrálást a témákban, majd hála a jó égnek Rajmund kijött az étkezőből, és a karomat megragadva elhúzott onnan.

– Kösz – suttoztam, és a fejemben még mindig cikázott a patkányürülékes hír, Panna nagyapjának nyombélfekélyes barátja, meg úgy általában minden, amit negyven másodperc alatt hallottam, aztán körbenéztem. Nem tudtam megállapítani, a kis körben álló csapatok közül ki megy a feladatra, mert minden csapat összes tagja jelen volt, hogy a kapuig kísérje a próbatételre induló társait. Sokaknál a kísérőtanár is megérkezett időben, ezt látva pedig riadtan néztem vissza a többiekre.

– Szóltok majd Kocsisnak és Tahinak, hogy feladatra mentünk? – kérdeztem Vivitől és Rajmundtól, mert azt hittem, olyan gyorsan jött a feladat híre, hogy senki nem jelezte az igazgatónak és a fizikatanárnak.

– Már üzentem nekik – felelte Vivi. – Kocsis éppen régi fényképek újraalkotott változatát posztolta az Instáján, amikor brékingbe vágta magát a hír hallatán, és élözni kezdett, Tah pedig... – Lábujjhegyre állt, hogy átlásson a többi versenyző felett. – Ott rohan – jelentette ki furán, mire mind döbbenetben néztük a robusztus fizikatanárt, aki nagyokat lépve, gorillaszerű, ugráló mozdulattal igyekezett felénk.

Eközben Róbert már megérkezett a főkapuhoz, és a többi szervezővel halkán diskurálva egyeztettek valamit, a feladatra indulók pedig elköszöntek azoktól a versenyzőktől, akik a táborhelyen maradtak. Több társaságban még mindig tartott a „ki a legügyesebb” vita, így a búcsúzás nem volt olyan idilli és szívet melengető, a szürke fiúk például határozottan rossz hangulatban váltak el, de több csapatnál is mosolyszünetszerű volt a helyzet. Andiékát látva mosolyogva intettem feléjük, és tátogva sok sikert kívántunk egymásnak, majd visszafordultam, mert megérkezett Tah.

– Itt vagyok – közölte kifulladásra, és az oldalát fogva megállt előttünk. – Mit tudunk? – hápogta levegőt kapkodva.

– Tízkor feladat. Két csapattagot kellett kiválasztanunk – felelte Rajmund.

– Mi alapján? – kérdezte a tanár, ezúttal a térdén támaszkodva.

– Jól van? – kérdezte Vivi egy rágólufit fújva.

– Persze, csak kissé edzetlen vagyok – lihegte. – Nem sportoltam már vagy... – gondolkodott el – negyvenhét éve. – Ez kábé a valós kora lehetett, úgyhogy a beszólását követően hangosan felneveltünk. – Szóval, mi alapján kellett választanotok? Mi volt az instrukció? – érdeklődött, és kezdett sokkal jobb színe lenni.

– Hogy küldjük a két legügyesebbet – avatta be Rajmund.

– Miben a legügyesebbet? – kérdezte azonnal Tahí.

– Hát ez az – mondtam a számat elhúzva.

– Ennek így nincs értelme – állapította meg Tahí.

– Dehogynem – felelte Rajmund elfojtott vigyorral. – A szervezőknek sikerült összeugrasztani a saját csapattagokat azzal, hogy ennyi egó közé bedobták, hogy válasszák ki maguk közül a legügyesebbet. Olyan volt ez, mint a csapatkapitány-kérdés. Valójában tök mindegy, kire esik a választás, és szerintem jelentősége sincs, a lényeg, hogy csapatként ne csak meghozzunk egy döntést, hanem el is fogadjuk azt rossz szájíz nélkül. Ezt cseszte el mindenki. Hogy most is az énre gondolt a mi helyett. Ezért mentek egymásnak, és szerintem pont ez volt a szervezők célja – magyarázta.

– Na ez aztán meglepően okos meglátás volt, Fehér – bólogatott Tahí a szakállát vakarva. – Le vagyok nyugözve. Ha így váгна az eszed az órámon is, még kettest is kaphatnál – poénkodott, Rajmund pedig a nem várt beszólás hatására elröhögte magát.

– Ahhoz ébren kellene lennem az óráján – vágott vissza nevetve, erre a fizikatanár fenyegető mozdulattal a levegőbe lendítette a karját, mire Rajmund, akinek a szeme sem rebbent, szórakozottan megfogta a szájából kilógó nyalókapálcikát, és a fogai közt ide-oda húzogatva figyelte a tanárt.

– Na és hogy döntöttetek? Ki megy?

– Sára és Dominik – mondta Vivi, mire a fizikatanár meglepetten nézett körbe.

– És hol van Pap? Már elment a feladatra?

– Nem, elment átvenni a cipőjét, de már jön – nyújtogattam a nyakam, megpillantva Dominikot, aki sietősen igyekezett felénk.

– Merő kíváncsiságból – fordult körbe Tahi. – Hogy választottatok?

– Aki a rövidebbet húzta – feleltük egyszerre.

– Megint – bólintott elismerően, mint akinek tetszik a hozzáállásunk, aztán rám meredt. – És már megint te?

– Úgy tűnik – mondtam grimaszolva, aztán izgatottan néztem a kapu irányába.

– Figyelem! Pontosan tíz óra van, a feladatra felírt versenyzők induljanak ki a kapun a kisbuszok irányába! – kiáltotta el magát hangosan Róbert, miközben két szervező kitérte a fakaput, majd megindult a tizenhárom csapat huszonhat tagja.

– Basszus-basszus-basszus – suttogta Vivi olyan izgatottan, mintha csak ő indulna a feladatra, és a szemembe nézve sok sikert kívánt, aztán megölelt.

– Menni fog – suttogta kissé úgy, mintha magát is nyugtatná ezzel, aztán engem elengedve Dominikhoz fordult, előttem pedig megállt Rajmund, és a szemembe nézett.

– Mutasd meg nekik, Major – vette ki a szájából a nyalókát, a kezébe fogta, majd széttárta a karját, mire bólogatva odaléptem, és hagytam, hogy átöleljen. – Ügyes leszel – suttogta a fülemben.

– Igyekszem – hunytam le a szemem, és megpróbáltam egyenletesen venni a levegőt, miközben hallottam, hogy Róbert sürgeti azokat a versenyzőket, akik még nem indultak el.

– Megyünk már! – kiáltotta Dominik a hívásra, én pedig egy utolsót szorítottam Rajmundon, mintha csak kapaszkodnék belé, aztán elengedtem, kinyitottam a szemem, és megakadt a tekintetem a kezén. Vagyis inkább a kezében fogott nyalókán.

– Milyen? – kérdeztem.

– Mi?

– Milyen ízű?

– Ja, hogy ez? – pillantott a kezében tartott nyalókára. – Dinnyés – felelte.

– Van még? – kérdeztem.

– Kezdek kifogyni, de még akad... – tapogatta meg a nadrágja zsebét, és elővett két bontatlan nyalókát. – Cseresznyés vagy barackos?

– Cseresznyés – nyúltam mosolyogva a zöld színűért.

– Cowboy, kéred a másikat? – pillantott Rajmund Dominikra, aki éppen újragumizta a haját.

– Egy ciginek jobban örülnék – ismerte be stresszesen, majd észrevette a mogorván rábámuló Tahit, és hozzátette: – Ha dohányoznék. De nem! – tette fel a kezét visszatartott röhögéssel.

– Én is így gondoltam – biccentett Tahit.

– Piros csapat, mi lenne, ha elindulnátok a feladatra, és nem zárnálak ki benneteket, mondjuk, most rögtön? – szólt oda hozzánk Róbert, elveszítve a türelmét.

– Megyünk már! – kiáltottam, aztán Tahihoz fordultam, aki görcsösen, megfeszült izmokkal ácsorgott.

– Ügyesen – biztatott lesütött szemmel.

– Rendben – suttogtam mélyeket lélegezve, aztán megfordultam, és Dominik mellett lépkedve a kapu felé indultam.

– Major! – szólt utánam Rajmund, mire megfordultam, de nem álltam meg, nehogy Róbert begőzöljön, hanem inkább hátrafelé haladva néztem az élménytábor kapujában állókra. Rajmund a feje tetején összekulcsolt kézzel állt, és aggódva nézett utánunk, majd amikor meglátta, hogy visszafordultam, így szólt: – Ha nem estek ki, hanem visszajöttök, akkor elfelejtjük a reggeli dolgot. Jó?

– Azt hittem, azt már elfelejtettük – kiáltottam nevetve.

– Mégis miből következettél erre? – érdeklődött mosolyogva.

– Nem tudom, megérvés – bontottam ki a nyalókát, és vigyorogva a számba vettem, aztán menetirányba fordultam, és Dominik mellett lépkedve követtem az előttem gyalogló versenyzőket.

Mögöttünk két narancssárga ruhás szervező zárta a sort, becsukták a táborban maradt versenyzők és a lélekszakadva

épphogy csak odaérő kísérőtanárok előtt a kaput, és beérve minket a buszig kísérték a feladaton részt vevőket.

3.

Az „Iskolák Országos Versenye” feliratú, homokóra ikonnal ellátott kisbuszok a parkolóban várakoztak arra, hogy elvigyék a versenyzőket a következő feladat helyszínére. Amiről egyelőre senki nem tudta a részleteket. A sofőrök bent ültek a járművekben, amelyek mellett egy-egy narancssárga ruhás szervező várta a kétfős csapatokat. A piros jelzésű buszhoz lépve Dominikkal már beszálltunk volna, amikor a szervező felénk nyújtotta a kezét.

– Kérem a telefonokat – mondta minden bevezetés nélkül. Szó nélkül odaadtuk, aztán a nyalókámat fogva bemásztam a buszba, aminek ajtaját Dominik húzta el nekem.

– Jó napot – köszöntem a sofőrnek, miközben helyet foglaltam az ülésen.

A kocsi klímája jólesően fújta az arcomba a hűvös levegőt, miközben Dominik is beült mellém, és becsapta a busz ajtaját.

– Üdv – intett, mire a sofőr hátrapillantva köszönt nekünk, majd a kezemben fogott nyalókát meglátva mérgesen rám förmedt.

– Össze ne ragacsozz nekem valamit!

– Jó – biccentettem a szememet forgatva, aztán bevettem a nyalókát a számba, és a pálcikával babrálva az indulásra vártam. Ahogyan a többi buszban ülő versenyző is.

– Látsz valamit? – kérdeztem Dominikot, aki az ablakhoz hajolva nézett ki.

– Aha. Szerintem indulunk – mondta, a következő pillanatban pedig a minket kísérő narancssárga ruhás szervező kinyitotta az ajtót, beszállt a sofőr mellé az anyósülésre, majd anélkül, hogy egy szó is elhangzott volna, a kisbusz elindult.

Meg sem kíséreltük megkérdezni, hogy merre megyünk, mert a korábbi feladatok tapasztalatai alapján úgysem avatnak be minket semmibe, csak piros borítékokkal kommunikálnak velünk. Így aztán az ülésen hátradőlve szó nélkül utaztunk a hajunkat lágyan fújó klíma huzatában, miközben a jármű ráfordult a Hortobágyot keresztülszelő 33-as útra.

Az ablakon át bámultam a napsütötte tájat és a kisebb csoportokban legelésző juhnyájukat, miközben a kisbuszok, mint egy konvoj, egymás mögött haladtak az ismeretlen helyszín felé.

Dominik hozzám hasonlóan az ablakon át meredt a távolba. Nem beszélgettünk, nem éreztük szükségét, hogy feleslegesen jártassuk a szánkat. Jól elvoltunk így együtt, mindketten a ránk váró feladatra próbáltunk koncentrálni, és egyikünknek sem volt kedve indokolatlanul csevegni. Mindketten tudtuk a másikról, hogy feszült, és izgul a verseny miatt, a tét pokoli nagy volt, a bennmaradásunk vagy éppen a kiesésünk múlt rajtunk, így meg sem kíséreltük az erőltetett jópofizást, csak ültünk hangtalanul a kisbuszban, valamelyest megnyugodva a tudattól, hogy nem vagyunk egyedül.

Ilyesmiken gondolkodtam, amikor is váratlanul lekanyarodtunk az útról, és egy még kietlenebb területen haladtunk át.

– Mi történik? – kérdeztem középre csúszva, hogy kilássak a szélvédőn. A hepehupás, göröngyös földúton pattogó kisbuszban megkapaszkodtam az előttem lévő ülés fejtámlájában. Egy nagyobb gödörbe belehajtván akkorát dobott rajtunk a jármű, hogy beütöttük a fejünket a plafonba. – Jézusom – mondtam, és a nyalókát inkább kivettem a számból, mielőtt még keresztben lenyelem, és jobban megkapaszkodva az előttem lévő fejtámlában, a szélvédőn át néztem a hatalmas gödrökkel tarkított földutat.

– Jól vagy? – kérdezte Dominik a fejét fogva, az ablaka felett lévő fogantyúba kapaszkodva.

– Igen, de hullámvasútra nem számítottam – mondtam nyögve, és láttam, ahogyan az előttünk haladó kisbusz hátsó ablakán az egyik türkiz melegítőt viselő lány meglepetten néz hátra, miközben ide-oda dobálódik az ülésen.

Egy örökkévalóságnak tűnt, mire végre megállt a busz, a szervező pedig hátrafordulva elégedetten végignézett a csapzott ábrázatunkon, majd közölte, hogy megérkeztünk, kiszállás. Az ablakon kilesve felvontam a szemöldökömet.

– Itt? – kérdeztem. Konkrétan a semmi közepén voltunk.

– Itt – erősítette meg. – Az ülések alatt találtak egy-egy tornazsákot, fogjátok meg, és vigyétek magatokkal – utasított, mire Dominik és én is előrehajoltunk, majd tapogatózni kezdtünk az ülések alatt, egészen addig, amíg ujjunkkal bele nem akadtunk az említett tornazsákokba.

Amikor mindketten megvultunk, kiszálltunk a járműből, és a zsákot a mellkasunkhoz szorítva a többi versenyzővel együtt néztünk szét a semmiben. A kisbuszkonvoj mellett egy halom John

Travolta-gifnek néztünk ki, ahogy összevissza forgolódtunk a délelőtti napsütésben, ami elég meleg volt ahhoz, hogy a legtöbb résztvevő azonnal levegye a pulcsiját. Én is lerángattam magamról az enyémet, és megkötöttem a derekamon, majd lehúztam a csuklómról egy vékony, fekete hajgumit, és egy kis csutka copfba fogtam a hajam, hogy ne legyen tőle nagyon melegem, végezetül pedig feltettem a napszemüvegem. Dominik is felkészült a várhatóan baromi meleg, és több mint valószínű, hogy fizikai feladatra, szorosán összefogta a haját, felhajtotta a nadrágját, és levette a pulcsiját is, majd leült a földre, és felhúzott térdei közé vette a tornazsákot, hogy megnézze, mi van benne. A példáját követve én is lehuppantam, törökülésbe húztam a lábamat, majd a tornazsákot kibontva jobb híján elkezdtem kipakolni a tartalmát, ha már egyelőre nem történt más. A hideg, szénsavmentes vizet rögtön felbontottam, beleittam, majd félretettem, és tovább kutakodtam. Gondolva azokra, akik esetleg a váratlan feladat miatt nem tudták befejezni a reggelit, a tornazsák egy zsömlét és egy májkrémkonzervet is rejtett, továbbá egy müzliszeletet és egy banánt is. Ezenkívül kaptunk egy kis dobozos naptejet, amivel rögtön be is kentem az arcomat, valamint szúnyog- és kullancsriasztót, amivel befújhattuk magunkat.

Más nem volt a tornazsákban, így elkezdtem visszapakolni. Dominik befújta szúnyogriasztóval a karját és a vádliját, a többi csapat tagjai pedig hozzánk hasonlóan a földre ültek, és vagy krémezték magukat, vagy ráérősen eszegetni kezdték a kapott dolgokat, mintha csak pikniken lennének. Mindenki úgy gondolta, ez afféle várakozó állapot, kaptunk időt felkészülni, kajálni, lekenni magunkat, ismerkedni a környezettel, a feladat pedig majd akkor fog elkezdeni, ha Róbert vagy valamelyik szervező szól. Igen, mind a tizenhárom csapat így gondolta. Aztán egyszer csak, minden előzmény nélkül a kisbuszok az anyósülésen lévő szervezőkkel együtt elindultak, otthagya minket a földút melletti, végeláthatatlan füves területen.

– Mi a... – kérdezte döbbenetben az egyik szürke fiú banánhéjjal a kezében, és értetlenül bámult a buszok után.

– Ezt hogy értik? – kapkodták a fejüket többen is. A nem várt szituációt látva Dominik felállt, és a karját nyújtva felségített, majd kezét napellenzőként tartva a homlokához, döbbenetben nézett körbe.

A járműkonvoj elhaladtával hirtelen láthatóvá vált a földút másik oldalán lévő füves terület.

A kies, alacsony növényzetű pusztaságban hirtelen kirajzolódott a távolban egy zászlósor. A kis színes, földbe szúrt zászlókat egy vonalban helyezték el, egymástól jó három-négy méteres távolságban. A napsütésben hunyorogva, a sötét lencsék mögött erősen koncentrálva kiszúrtam a pirosat, ami a szürke és a halvány rózsaszín között volt.

Egyelőre senki nem értett semmit.

– Ez most...? – kérdezte a világosbarna csapat tagja.

– Elkezdődött a verseny? – szólt a pinkektől Dani, akinek Panna magyarázott folyamatosan valamiről.

– Lehet menni? – forgolódott mindenki értetlenül, nem tudva, hogy most mi legyen. A következő pillanatban a világoskék melegítőt viselő lányok futni kezdtek.

– Gyerünk, ez már a feladat! – mondtam Dominiknak, aki azonnal kapcsolt, és másodikként kezdtünk rohanni a zászlók irányába. Még láttam, ahogyan az egyik lila fiú, aki éppen a májkrémes zsömléjét majszolta, abbahagyta a rágást, felfogva a történéseket.

– Ó, hogy az a... – motyogta teli szájjal kábán, addigra pedig a legtöbben futni kezdtek, át a földúton, bele a pusztába, egyenesen a fűbe leszúrt zászlók felé.

Gyorsak voltunk, a sneakerem alatt csak úgy porzott a föld futás közben, így Dominikkal másodikként értünk a zászlósorhoz, ahol a piros leszúrt jelzés mellett egy boríték várt minket. Kapkodva feltéptem, és úgy állva, hogy Dominik is lássa mögülem, elolvastam a levelet:

– Kedves versenyzők! További három zászlótoknál három megoldandó feladat vár rátok. A feladatok akkor számítanak teljesítettnek, ha átmentek az ellenőrzésen. Az a csapat, amelyik utolsóként végez, kiesik a versenyből.

Zihálva néztem körbe a második zászlósort keresve, miközben a többi csapat versenyzői akkor értek oda az első sorhoz. Hunyorogva forgattam a fejem minden irányba, miközben a végtelen füves puszta hullámzott a szemem előtt.

– Sára, ott – ragadta meg a karomat Dominik, én pedig a mutatott irányba fordultam, és erősen koncentrálva próbáltam kivenni az alacsony fűbe szúrt zászlókat. Valóban ott volt a

távolban egy sornyi színes zászló, valamiféle alacsony építmény közelében.

– Futás – biccenttem a tornazsákomat meghúzva a vállamon, és rohanni kezdtünk. A fűből minden lépésünkre rovarok röppentek fel vagy ugrottak félre, ahogyan megzavartuk a nyugalmaikat.

Előttünk pár méterre a világoskék lányok mindent beleadva sprinteltek, hogy elsőként érjenek oda. Velünk körülbelül egy vonalban a szürke fiúk párosa futott ész nélkül, mögöttünk alig lemaradva jöttek Andiék és a sötétkékektől Timi és Jani, majd nem sokkal utánuk minden más csapat is örült módjára rohant a füves pusztán, egyenesen a zászlósor felé. A második piros jelzés egy vonalban volt az elsővel, így egyenesen rohanva szinte pontosan oda érkeztünk. Ez volt az első megoldandó feladat a háromból.

A leszúrt zászló mellett pedig ezúttal nemcsak egy boríték, hanem két üres, piros jelzésű flakon is várt minket. Dominik, az alkarjával letörölve gyöngyöző homlokát, megvárta, hogy kibontsam a borítékot, én pedig megköszörültem a torkomat, és kiszáradt szájjal felolvastam a leírást:

– Van két flakonotok. Az egyik ötliteres, a másik háromliteres. A feladatotok, hogy mérjétek ki pontosan négy liter vizet. A két flakonon kívül más segédeszközt nem használhattok. Vizet a közelben lévő vályúnál találtok. A feladatot akkor teljesítettétek, ha átmentetek az ellenőrzésen.

– Mi? – reagált Dominik.

– Nem... Nem tudom – mondtam leblokkolva, mert ilyen jellegű feladatra nem számítottam, és őszintén, nem is voltam rá felkészülve. – Az egyik ötliteres, a másik három, és ki kell mérni négy litert – olvastam fel újra az instrukciót.

– Oké, megyek és megtöltöm – kapta fel Dominik a két flakont.

– Jó. Ott a vályú – pillantottam meg a hosszú itatót, amihez általában állatok vándorolnak, hogy oltsák a szomjukat, most azonban egy csapat színes melegítő diák rohant felé eszelősen, üres flakonokat lóbálva.

Az itató mellett egy műanyag asztalnál napernyő árnyékában ült egy narancssárga ruhás szervező, a feje felett lévő táblán pedig az „Ellenőrzőpont” felirat szerepelt. Tehát oda kell majd vinni ellenőrzésre a flakont. Jó. De csak miután megoldottuk a feladatot. Ó, istenem, még azt sem fogtam fel, hogy mit kell csinálni.

A vályúba a legtöbben majdnem belezuhantak, akkora irammal érkeztek, és rögtön belemerítették a flakonokat, hogy megtöltsék vízzel. Voltak, akik azonnal hozzáfogtak a méregetéshez, ők valószínűleg reál beállítottságúak, és elsőre megértették, hogy mit kell csinálni, a többiek viszont inkább csak megtöltötték a flakonokat, és a papírt olvasgatva egymás kezéből kitépve próbálták értelmezni a feladatot.

A fűben térdelő kétfős csapatok beharapott szájjal, izgulva töltögették a vizet egyik flakonból a másikba, miközben olyan megjegyzések hangzottak fel, mint: „hülye vagy”, „te vagy a hülye”, „ez mennyi?” „hat liter”, „hogya lenne már hat, öt fér összesen a nagyobb flakonba”, „ebben most elvileg két liter van”, „ha ezt teletöltöm, mennyi lesz?”, „sok lett, igyál le belőle”, „normális vagy, ez állatitató, igyál le belőle te”, „önts le belőle, sok”, „ne ennyit, jézusom”, „menj, töltsd tele újra”, „töltsd tele te, nekem ne dirigálj”.

A csapattagok hadarva próbálták kiszámolni a négy litert, miközben idegesen néztek körbe, azt ellenőrizve, hogy más hogy áll. A füves területen minden csapat a saját zászlaja mellett, egymástól olyan háromméteres távolságban próbálta megoldani a rejtvényt, időnként pedig egyikük valamelyik flakont felkapva elrohant a vályúhoz, hogy újramerje.

A sötétbarna csapat elsőként, rekordidő alatt lett kész, ennek pedig hangot is adtak, mert örömujjongva pattantak fel, és már vitték is a magasba emelt flakont az ellenőrzésre. A teljesítményük mindenkit lesokkolt, mert a legtöbben még csak éppen hozzáfogtak a feladat megoldásához, amikor ők már készen is lettek. Mindenki megállt a töltögetésben, nyakig vizesen és izzadtan, a fűben térdelve nézett utánuk, amolyan „ne már” pillantással, és lélegzet-visszafojtva figyelték, ahogyan a sötétbarnák odarohannak az ellenőrzésre, lecsapják a szervező asztalára a flakont, és várják az engedélyt, hogy továbbmehessenek. A szervező értetlenül, a karját széttárva nézett rájuk.

– Sötétbarna csapat, ez mi?

– Négy liter – erősködtek, de addigra a szervező reakciójából a legtöbben rájöttek, hogy biztosan hibás a megoldásuk.

– Nem... Nem tudom elfogadni, ez csak három liter. Nem csináltatok mást, mint telemertétek a háromliteres flakont – közölte

totálisan ledöbbenve, mint aki maga sem hiszi, hogy ez történt. – Hozzatok négy litert – zavarta vissza őket a feladathoz.

– Egy próbát megért – jegyezte meg a sötétbarna melegítősrác, és lekapta az asztalról a háromliteres flakont, a jelenetet látva pedig mindenki felröhögött, és már vissza is fordult a saját flakonjához. Véget ért a műsor, kiderült, hogy a sötétbarnák nem szuperokosak, hanem szuperlinkek.

Dominik meghozta a vályúból teletöltött öt- és háromliteres flakont, lerakta elé, és letérdelt a zászlónk mellé.

– És most? – kérdeztem.

– Mi lenne, ha nagyjából kiöntenénk az ötből annyit, amennyit egy liternek gondolunk? – gondolkodott hangosan. – Szerinted mennyire lehet találomra menni?

– Szerintem semennyire – ráztam meg a fejem az ellenőrzőasztal felé pillantva. – Ha eltér, nem fogadja el – suttogtam izgatottan. – Szóval... Itt egy teli öt- és egy teli háromliteres flakon – fűjtam ki hosszan a levegőt, és nem gondoltam volna, hogy valaha egyszer bánni fogom, amiért matekon rendszerint a tolltartóm takarásában nyomkodtam a telefonomat az órákon, de ott, a hortobágyi pusztán térdelve a flakonok előtt, ezerszer is szívtam a fogam miatt, hogy hülye vagyok az egyenletekhez. – Ebben öt liter van, ebben három – jutottam el újra ugyanoda, vagyis sehová. – Ó, basszus, hogy lesz ebből négy? – kérdeztem kétségbeesetten bámulva a hülye flakonokra.

– Hát valahogy biztos – közölte Dominik.

– Te tudod a megoldást? Jó vagy ezekben a méregetős dolgokban?

– Sajnos, Sára, én a pult másik oldalán szoktam ülni. Tudod, nem ott, ahol töltögetnek, hanem ahol megisszák – felelte, majd látva, hogy mennyire riadt vagyok, hozzátette: – De kitaláljuk – nyugtatott. – Még bőven időben vagyunk.

– Oké – bólintottam, és erősen koncentrálni kezdtem a két teli flakont. Ez így nem stimmel. – Ahhoz, hogy valamit mérni tudjunk...

– Ezt ki kell önteni – fejezte be a gondolatomat Dominik, és megfogva a háromliteres flakont, egy hanyag mozdulattal kiöntötte maga mellé a fübe a tartalmát, és visszarakta közénk. Volt egy teli ötliteresünk és egy üres háromliteresünk.

Dominik ekkor felemelte az ötliteres flakont, és teletöltötte az üres háromliteresünket. A flakon száját erősen szorítottam, hogy ne boruljon fel, miközben Dominik átöntötte a vizet, majd mindketten oldalra kaptuk a fejünket, mert időközben meglett az első tényleges továbbjutó. A lilák kimértek pontosan négy litert, a szervező pedig bólintva elfogadta a flakonjukban lévő mennyiséget.

Futhattak tovább a következő zászlósrig. Mi pedig mind ott ragadtunk a flakonokat töltögetve, miközben ők már a második feladathoz igyekeztek. Ettől mindenki beőrült, és kapkodva, összevissza locsolva a vizet, sietve akarta megoldani a feladatot.

– Tehát – simította hátra vizes kézzel a haját Dominik, akinek időközben kilazult a copfja, és hullámos tincsei előrehulltak az arcába.

– A háromliteresünk tele van, az ötliteresben pedig maradt kettő – koncentráltam a feladatra, miközben a világoskék lányok elsiettek mellettünk az ellenőrzőpont felé, hogy leméressék a flakonjukat.

– Rendben van, mehetek a második zászlóhoz – szólt a szervező, a lányok pedig ügyet sem vetve a többi versenyzőre, a töltögetők között kezdtek rohanni visszafelé. Az egyikük véletlenül fel is rúgta a halvány rózsaszínek fűbe lerakott flakonját, és rohant is tovább. A rózsaszín csapattag hiába kapta fel a lehető leghamarabb a feldőlt flakont, így is jócskán kiömlött a víz.

– Hé! – ordított utánuk mérgesen.

– Bocs-bocs – szóltak vissza a lányok futás közben.

– Anyátokat – ingatta a fejét a halvány rózsaszín melegítő fiú.

– Naaa! – kiáltott feljűk a szervező az asztala mögűl.

– Elnézést, csak... Kezdhethűk előlrűl – dűnnyűgte a fiű a fejűt ingatva, és felkapva a flakont a vályűhoz sietett.

– Sűtűtbarna csapat, a feladathoz csak a két flakont használhatűtűk, mást nem! – emelkedett fel a szűkűrűl a szervező, aki rálűtűt mindenkűre, így könnyen kiszűrűta, hogy a sűtűtbarnűk, akik műr beprűbűlűkűtűk a hűrom liter leadűsűval, ezűttal a tornaszűkűkban kapott űsvűnyvűzes palackkal prűbűlűtűk kiskaput keresni.

– Rendben – dűnnyűgtűk a sűtűtbarnűk, a szervező pedig fűelig űllű helyzetben megvűrűta, hogy eltegyűk a pluszpalackot, aztűn

visszaült a műanyag székére, szemével gyanakvón pásztázva az előtte elterülő füves területen méregető csapatokat.

Eközben Pannáék is kimérték a négy litert, így elfutottak mellettem, majd őket követte a türkizek párosa, akik szintén teljesítették a flakonos feladatot. Egyre többen mehettek a következő zászlósorhoz, miközben mi megakadtunk ott, hogy a háromliteresünk tele volt, az ötliteresünkben pedig két liter víz volt.

– Oké, mi lenne, ha ezt megint kiöntenénk – borította ki oldalra Dominik ismét a háromliterest.

– Akkor van két literünk az ötliteresben, a háromliteresben meg semmi – mondtam fújtatva, félrepillantva Andiékra, akik a közelben voltak.

– Istenem, van egy matekos és egy szellemi diákolimpiás a csapatunkban, én meg a németessel jöttem erre a feladatra – dühöngött Andi, szegény Zétény pedig vele szemben ülve a fűben ide-oda töltögette a flakonokat. – Csinálj már valamit! Gondolj az Oktoberfestre, és tölts már ki négy litert valahogy! – üvöltözött vele Andi. Hát, ők sem álltak túl jól.

Az ellenőrzőponthoz ekkor az ezüst csapat tette le a flakonját. Megvolt a négy liter, ők is továbbmehettek. Emiatt egyre nagyobb pánik alakult ki a töltögető csapatok között, egyre hangosabban és ingerlékenyebben beszéltek egymással, összevissza lötyögtetve a vizet. A szervezőnek sűrűn kellett odaszólnia az egyes csapattagoknak, hogy szofisztikáltabban beszéljenek, és kerüljék a káromkodást, miközben a csapattagok mit sem törődve vele, egymás kezéből kapkodták ki a flakont.

– Sára – szólt rám Dominik.

– Igen?

– Ne figyelj rájuk – tanácsolta. – Csináljuk – pillantott a palackokra.

– Rendben – bólintottam. – Hogy állunk?

– Az ötliteresünkben lévő két litert áttöltöttük a háromliteresbe, így – mutatott maga elé. – Ebben nincs semmi – ütögette meg az ötliteres nyakát. – Ebben pedig van két liter – bökött a háromliteresre.

– Jó – hunytam le a szemem, és az alkarommal megtörölve a cserepesre száradt számat, kihalásztam a tornazsákomból a kapott

ásványvizes palackot. Az asztalnál ülő szervező abban a pillanatban megemelkedett, és a napernyője alól árgus szemmel figyelte, hogy mire készülök.

– Csak iszom – mutattam fel a kezemben tartott palackot, és a kupakot lecsavarva belekortyoltam, aztán kicsit az arcomra is locsoltam, hagyva, hogy lefolyjon a nyakamon. Aztán, talán a felfrissüléstől, vagy mert amúgy is ott volt már előttünk a megoldás, csak észre kellett venni, elkerekedett szemmel néztem a flakonokra.

– Hé! Ha ez háromliteres, és van már benne kettő – mutattam izgatottan a háromliteres flakonra –, akkor pontosan egyliternyi hely van még benne! – suttogtam hadarva, Dominik pedig vadul bólogatva folytatta a gondolatmenetemet:

– Ha pedig a teletöltött ötliteresből átöntünk a háromliteresben lévő két literhez egy litert...

– Akkor az ötliteresből kikerül egy liter, és marad...

– Négy! – bólogatott, és máris felpattant, majd az üres ötliteres flakonnal a vályúhoz rohant, hogy teletöltse. Totálisan ledöbbenve magamon, visszatartott vigyorral fordultam körbe, de sajnos senkivel nem tudtam megosztani az örömet, mert a többi versenyző még javában töltögetett, rajtuk kívül pedig az égvilágon senki nem volt a környéken, pedig majd' kicsattantam a boldogságtól, és legszívesebben világgá ordítottam volna, hogy: „Baszki, megoldottam egy egyenletet!” Azért ez nem mindennapos dolog nálam.

Dominik másodpercek alatt visszaért a teli ötliteres flakonnal, majd kissé terpeszben állva, óvatosan elkezdte áttölteni a vizet a háromliteresbe. – Óvatosan, mehet csurig – mondtam, két kézzel görcsösen szorítva a kisebbik flakont a földhöz. Egy pillanatra sem engedhettem el, így a homlokomat ráncolgattam, megpróbálva elterelni a szemöldökömhöz legördülő izzadságcseppeket, hogy bele ne menjenek a szemembe. Dominik lassan és óvatosan töltötte a vizet, én pedig visszafojtott lélegzettel figyeltem a lefogott háromliteres flakont, ami abban a pillanatban megtelt.

– Jó, elég – mondtam, Dominik pedig a kezében lévő ötliteres flakont fogva felegyenesedett, és elégedetten mosolyogva nézett rá a napsütésben. Egy liter hiányzott belőle.

A háromliteresre már nem volt szükségünk, ezért félrelökve hagytam, hogy kiboruljon a fűbe, és elfogadva Dominik kezét

feltápáskodtam a földről, és sietősen rohantunk az ellenőrzőponthoz. A narancssárga ruhás szervező a napernyője árnyékában fürkészőn pillantott ránk, amikor Dominik lerakta az asztalra az ötliteres flakont, aztán megmérte a mennyiséget. Mindketten nyakig vizesen és teljesen leizzadva, szaporán lélegezve álltunk előtte, és összeszorított foggal vártuk az eredményt, bízva abban, hogy nem tévedtünk, aztán a szervező így szólt:

– Mehettek a következő zászlóhoz, ez pontosan négy liter.

Dominikkal egymás felé fordulva megkönnyebbülten mosolyogtunk össze, de ennél több időnk nem volt az örömködésre, mert mennünk kellett tovább.

A flakonokat töltögető, egyre kétségbeesettebb versenyzők közt óvatosan átlépkedtünk, vigyázva, nehogy kárt tegyünk a flakonjaikban, majd körbenéztünk, és azonnal megláttuk a távolban a következő zászlósort, úgyhogy rohanni kezdtünk tovább.

A következő zászlósor messzebb volt, sokkal többet kellett futni, az odaérkezésünkön pedig legnagyobb meglepetésemre a flakonos feladaton bőven előttünk végzett csapatok közül többen is ott vesztegeltek még, és úgy tűnt, mintha egy... ostorral próbálnának valamit csinálni.

A piros zászlóhoz érve aztán hamar kiderült, hogy mi a következő feladat. A földbe szúrt zászló mellett ugyanis ott hevert egy piros boríték és egy összetekert karikás ostor. A levelet feltépve, a futástól zihálva olvastam fel a feladat részleteit:

– Menjetek a kijelölt pályához, és a jelzésnél megállva ostorcsapással durrantsátok ki a saját csapatszínetek lufiját. A feladatot akkor teljesítettétek, ha a lufit kipukkasztottátok, és megtaláltátok benne az útmutatót – fejeztem be, miközben Dominik felvette az ostort, és határozott mozdulattal csapott egyet vele a földre, amitől jellegzetes, csattogó hang hallatszott.

– Mondd, hogy tudsz vele bánni – néztem rá könyörgő tekintettel.

– Meglátjuk... Hol a pálya? – fordult körbe.

A kijelölt pálya minden csapatnak ugyanolyan volt, és nem állt másból, mint egy farönkből, amelyhez egy lufi volt erősítve. A mi esetünkben ez piros volt. A farönktől pedig szó szerint ostorcsapásnyi távolságban egy másik kerek rönk jelezte azt a pontot, ahonnan el kell találni.

Úgy tűnt, hogy akiknek a logikai feladat könnyen ment a töltögetéssel, rajtuk az ügyességi, ostorcsapásos buli fogott ki, mert a világoskék lányokon kívül még mindenki ott volt. A flakonokkal elsőként végzett lilák is, akik közül az egyik éppen a farönkön állva próbálta eltalálni a saját lufijukat, miközben a csapattársa idegesen magyarázta, hogyan is kellene csinálnia. Ahogyan a töltögetős feladatnál, sőt, ahogyan már a feladatra jelentkezésnél, az ostoros próbánál is rengeteg konfliktus és veszekedés hangzott fel, a csapatok tagjai egymás kezéből kapkodták ki az ostort, és próbálták meg ők maguk megoldani a kihívást, mondván: „a másiknak nem megy”. Bármerre néztünk, azt láttuk, ahogyan az ostorért veszekszenek, miközben a kikötözött színes lufik békésen, szinte állva lebegtek a szélcsendben.

– Kezded? – kérdezte Dominik, felém nyújtva az ostort.

– Nem, kezd csak, olyan rutinosnak tűntél, ahogy a kezembe fogtad – ráztam meg a fejem, miközben hátrafogtam, és szorosan begumiztam a hajam, ami futás közben kibontódott.

Dominik felállt a farönkre, hunyorogva a madzagon kikötött lufit méregette, mintha csak a távot próbálná megsaccolni, aztán egy határozott mozdulattal odacsapott felé. A lufink ép maradt, azonban Dominik nagyon közel járt, olyannyira, hogy a farönköt eltalálva a madzagot is megsuhintotta, amitől a ballonunk remegve járt fel-le a levegőben.

– Tessék, Sára, te jössz – ugrott le a farönkről, és mielőtt bármit mondhattam volna, a kezembe nyomta az ostort.

– Nem, haladjunk, te jó vagy ebben, mindjárt meglesz – ellenkeztem.

– Lehet, hogy te is jó vagy ebben. Próbáld meg, légsz. Egyet te, egyet én – kérte, és láttam rajta, hogy nem szeretné elvenni a lehetőséget tőlem, mire megadóan bólintottam. Dominik ragaszkodott hozzá, hogy megpróbáljam, mégpedig azért, mert a többi csapat tagjaival ellentétben mi nem azon voltunk, hogy egyikünk mindenképpen megcsinálja, hanem azon, hogy bármelyikünknek sikerüljön. Ehhez pedig esélyt kellett adnunk a másiknak, hogy megpróbálja.

Az ostor nyelét megfogva, erősen koncentrálni kezdtem, előresuhintottam egyet, aminek következtében az ostor meglendült, de Dominik csapásától jócskán elmaradt, hangban és pontosságban is. A lufi közelében sem voltam.

Azonnal leugrottam a rönkről, és már vissza is adtam Dominiknak az ostort, aki második próbálkozásra eltalálta a lufit, amely hangos csattanással durrant ki. A többi csapat tagjai egy emberként fordultak felénk, és tágra nyílt szemmel bámultak.

– Szép volt – suttogtam elképedve. Dominik egy laza „kösz” biccentéssel futott a kidurrant lufihoz, én pedig követtem.

A lufinkat konkrétan cafatokra vágta Dominik ostorcsapása, a fűbe hullt darabok között pedig egy kis négyzetre összehajtott papírlapot találtunk.

– Mi az? – kérdezte Dominik a vállam mögül nézve, ahogy kibontogatom a kis lapot, ami kihajtva A4-es méretű lett, és amin egy rajz volt.

– Ez egy madáretető összeszerelési útmutatója – futottam át az ábrákat.

– Akkor futás szerelni – fordult körbe Dominik, és megpillantottuk a távolban a következő, egyben utolsó zászlósort.

Az ostorral próbálkozó csapatok a fogukat szívva nézték, ahogy elfutunk, a világoskék lányok után másodikként továbbhaladva az utolsó feladat felé. Nem biztos, hogy fair, de ez ilyen. Hiába oldották meg mások sokkal hamarabb a méricskélős feladatot, ha az ostorral nem tudták kidurrantani a lufit, így aztán legnagyobb bosszúságukra kénytelenek voltak végignézni, ahogy az utánuk érkezők előbb végeznek. Mint például mi. Vagy a közvetlenül utánunk befutó szürke csapat fiú tagjai, akik hozzánk hasonlóan néhány próbálkozással ki is durrantották a lufit, és már mehetek is tovább.

Az utolsó zászlónk még messzebb volt leszúrva, mint az eddigiek, mi pedig, tudva, hogy ez már a vége lesz, mindent beleadva sprinteltünk a piros lobogó irányába, nyomunkban a szürke fiúkkal.

A zászlóhoz akkora hévvel érkeztünk, hogy alig bírtunk megállni, én továbbfutva tudtam csak lassítani, Dominik pedig a leszúrt zászlórudat elkapva próbált csökkenteni a sebességén, de csak annyit ért el vele, hogy kitépte a földből az egészet, aztán félrehajítva visszasietett a piros borítékhoz, ami mellett egy nagy kartondoboz hevert. Én is sietősen odaléptem, és szapora légvétellel bontottam fel a borítékot, hogy felolvassam:

– A Hortobágyon több mint háromszáz madárfaj él. A sérült vagy beteg állatok ellátását a madárkórház végzi. Segítsétek a

munkájukat azzal, hogy összeszerelitek a dobozban található madáretetőt a magatokkal hozott útmutató alapján. A feladatot akkor teljesítettétek, ha a madáretetők átment a műszaki ellenőrzésen – fejeztem be, és a napszemüvegem lencséje mögül néztem körbe, miközben Dominik egy határozott mozdulattal feltépte a kartondoboz tetejét.

– Ott az ellenőrzés – pillantottam meg közben a főszervezőt.

Róbert egy felállított kerti pavilonhoz hasonló sátor alatt ült egy asztalnál, és türelmesen várta a versenyzőket. A sátor előtt a világoskék lányok térdeltek a fűben, és örült tempóban csavaroztak. A madáretetőjük már alakot öltött, felismerhető volt a teteje, és a rudat is hozzászerelték. Úgy tűnt, ők biztosan elsőként jutnak tovább a feladaton.

Dominik a kartondobozt felemelve már lendületben volt, hogy fejével lefelé borítva kiszórja a tartalmát a földre, amikor észrevettem, hogy mire készül, és elkiáltottam magam:

– Ne!

Meglepetten félbehagyta a mozdulatot, és a magyarázatomra várt.

– A fűben könnyen szétszóródnak a kisebb darabok, és nem fogjuk megtalálni. Használjuk a pulcsinkat – kaptam le a derekamról az enyémet, és kiterítettem elénk a fűre.

– Jó vagy – biccentett Dominik elismerően, és követve a példám a saját szirteses pulcsiját is leterítette, majd a doboz tartalmát a pulóverekre szórta ki. Ahogyan azt sejtettem, a dobozban bőven akadtak apróbb alkatrészek, és nem mind volt nejlonba csomagolva, így könnyen elgurulhatott volna a fűben.

Dominik a madáretető darabjait vette a kezébe egymás után, és nézegetni kezdte, miközben megérkezett a szürke csapat. A zászlójukhoz csakúgy, mint mi, óriási sprinttel érkeztek, és amint sikerült megállniuk, az egyikük feltépte a borítékot, a másikkal pedig már neki is esett a doboznak.

– Hol az útmutató? – kérdezte a borítékot fogó szürke csapattag.

– Milyen útmutató?

– Amelyik a lufiban volt...

– Nálam nincs.

– Nem mondd, hogy ott hagytuk? – kiáltott fel idegesen a borítékos, és tehetetlenül Róbert felé nézett, várva, hogy ilyenkor mi a teendő. A főszervező a fejét ingatva széttárta a karját, és a kerti asztal mögül válaszolt a fel sem tett kérdésre.

– Sajnálom, szürke csapat. Az összeszerelési útmutató nélkül aligha tudjátok időn belül teljesíteni a feladatot – mondta. – Egyszerűbb, ha visszamentek érte – tette hozzá, mire a fiúk idegesen dobbantottak a lábukkal.

– Na ne már – hóbörögtek. – Muszáj visszamenni? Az nem jó, ha valakitől elkérjük? – próbálkoztak, mire Róbert felvonta szemöldökét.

– Jónak éppenséggel jó, de ne fűzzetek nagy reményeket hozzá, hogy sikerül – mondta úgy, mint aki éppen elégszer vezényelt már le IOV-ot ahhoz, hogy tudja, erre mennyi esély van.

A szürke melegítő s fiúk a fejüket kapkodva néztek körbe, felmérve, hogy a két jelenlévő csapat közül kinél próbálkozhatnak. Mi voltunk ott, és a világoskék lányok. És mivel mi épphogy csak elkezdtük a szerelést, na meg nem is volt túlságosan felhőtlen a kapcsolatunk a szürke fiúkkal, értelemszerűen eszükbe sem jutott velünk próbálkozni, hanem a világoskék lányok felé fordultak, akikkel egyébként is jóban voltak, ráadásul ők már szinte elkészültek a madáretetővel.

– Hé, adjátok ide az összeszerelésit – kiáltott oda nekik az egyikük. A lányok először összenéztek, és anélkül, hogy egy szót szóltak volna egymáshoz, szemkontaktussal megbeszéltek valamit, amit csak ők érthettek, majd a szürke fiúk felé fordulva egyszerre válaszoltak:

– Még nincs meg a műszakink, addig nem szívesen... – közölték.

– Ne csináljátok már! – kerekedett el a szürke csapat tagok szeme, és úgy tűnt, ez a reakció meglepte őket, nem erre számítottak. Dominikkal mindketten megálltunk a mozdulatunkban, kezünkben egy-egy madáretető alkatrészt fogva, és az arcunkba lógó vizes hajunk mögül figyeltük a jelenetet. A szürke csapat tagjai teljesen meglöve álltak ott, és elképedve nézték, ahogyan a lányok egyszerűen tovább szerelnek anélkül, hogy segítenének nekik, vagyis inkább rajtuk. A szürkék nyilván azt hitték, elég jóban vannak egymással ahhoz, hogy ilyen helyzetben kiségiítsék egymást, azonban éles szituációban rá kellett

döbbsenük, attól, hogy együtt lógnak esténként a játéktérben, meg jól elvannak egymással, ez egy verseny, ahol a csapatok egymás ellenfelei. Kocsis nem egyszer, nem kétszer, hanem kábé egymilliószor elmondta nekünk indulás előtt, hogy tapasztalata alapján az IOV alatt talán erre kell a legjobban odafigyelnünk, mert ebből lehet a legnagyobb probléma. A többi csapattal lévő kapcsolatunkra. Sőt, nemcsak elmondta, hanem hogy biztosan ne felejtjük el, csoportüzenetet is küldött róla, öt pontba szedve a tanácsait, ami így nézett ki:

1. Ne feledjétek, a többi csapat az ellenfeletek, de nem az ellenségeitek.
2. Ne zárkózzatok el a többi csapattól, de ne is engedjétek a bizalmatokba férközni őket.
3. Az IOV-on két hibát követhettek el: ha senkivel nem vagytok jóban, és ha mindenkivel. Keressétek az arany középutat.
4. Barátkozzatok más csapatokkal, de soha ne várjatok el segítséget tőlük, és ne okozzon csalódást, ha megtagadják a segítségnyújtást.
5. A versenyen mindenki kiejthető. MINDENKI.

Kocsis úgy indított el minket, hogy amennyiben ezt az öt dolgot észben tartjuk, megfogadjuk, és figyelünk rá, akkor nagyobb esélyünk van, mint a többi csapatnak. És ahogy a szürke fiúk megdöbbsent arcát láttuk, ahogy teljesen tanácstalanul állva felfogták, hogy egyszerűen nem segítenek nekik a világoskék lányok, Dominikkal mindketten ugyanarra gondoltunk. Hogy velünk ellentétben másokat nem készítettek fel egy ilyen helyzetre. Kocsis viszont tudta előre.

– Rohadjatok meg – fröcsögte az egyik szürke srác, elég hangosan ahhoz, hogy a lányok is hallják, akik viszont elengedték a fülük mellett, és egymással szemben térdelve, maguk közt felállítva a látszólag elkészült madáretetőt, húztak néhány utolsót a csavarokon.

– Naaa! – szólt a fiúra Róbert, aki viszont nem tett úgy, mintha nem hallotta volna. Nagyon is hallotta.

A fiúk idegesen még egyszer a lányok felé néztek, „hátha” alapon, ők azonban szándékosan nem fordultak feléjük, hanem a madáretetővel szöszöltek ráérősen, tudva, hogy első lesznek. A szürkék végül a fejüket ingatva elrohantak, miközben egymást

kezdtek hibáztatni, hogy melyikük dolga lett volna elhozni a lufiban lévő útmutatót. A helyzetük több mint kétségbeejtő volt, és ahogy visszafelé szaladtak, a harmadik helyről folyamatosan csúsztak vissza, amint elfutottak azok mellett, akik a madáretető feladathoz értek.

A pink csapat és a világoszöldek szinte egyszerre érkeztek meg a zászlójukhoz, a távolban pedig látni lehetett a felénk tartó lilákat és türkizeket.

– Kezdjük – fordultam vissza a madáretetőnk darabjaihoz, és ujjaimat összekulcsolva kifordítottam a két tenyerem, hangosan kiropogtatva ezzel az ujjaimat, mire Dominik a nyakát behúzva, fájdalmas arckifejezéssel nézett rám.

– Ezt miért csinálod?

– Csak rossz szokás – legyintettem belenézve az útmutatóba.

– Szokj le róla – tanácsolta. – Szétszeszi az ízületeidet – mondta, aztán felemelte az egyik hosszú rudat. – Ezzel kezdjük?

– Nem – fürkésztem a papírt. – Először keressük meg a B és C jelzésűt. Az két lapos eleme a madáretetőnek, az lesz a tető – instruáltam oldalra kinézve a papírból, hogy ellenőrizzem, mit csinál.

– Megvan – emelte fel a két darabot.

– Oké – töröltem meg a homlokomat az alkarommal. – Most a kis zacskóban lévő csavarok kellene – folytattam.

– Ezek? – emelte fel.

– H1 jelzés?

– Az – olvasta le.

– Akkor igen – bólintottam, mire Dominik a fogával feltépte a nejlont, és kiszórta a tenyerébe a csavarokat. – Azokat be kell dugni a C elem lyukaiba, de ne csavard még be, csak tedd oda.

– Rendben – mondta, és felhúzott térdei közt szerelte a madáretetőt. – Figyelj, Sára, ez nem hiányzik innen? – emelt meg egy fadarabot, és odaillesztette a levegőben a madáretető teteje mellé, mutatva, hogy pont passzol.

– Nem, az a K1, a végén kell – ingattam a fejem.

– Oké – tette fel a kezét megadón, mint aki hisz nekem, és tovább csinálta, amit mondtam neki.

Eközben körülöttünk egyre nagyobb lett a zűrzavar, minél többen érkeztek meg a csapatok közül, annál hangosabbak lettek, záporoztak a betűjelzések és a „hülye, nem oda, ide”, „nem, mit csinálsz, az nem jó, nem úgy kell” típusú párbeszéddek.

– Gratulálok, a madáretetőtök kifogástalan – hallottam meg Róbert hangját, mire odakaptam a fejem.

A főszervező előtt a világoskék lányok álltak, akik nemcsak hogy elkészültek a szereléssel, de elsőként tovább is jutottak. Azonnal visszakaptam a tekintetem az útmutatóra, hogy megnézzem, mi következik. Nem voltunk már messze mi sem a végétől.

– Jó, most meghúzhatod a csavarokat. Várj, segítek – tettem félre a lapot, és lefogtam a madáretető vázát Dominiknak, aki így könnyedén összecsavározta.

– Megvan – szólt.

– Szuper, ezt félre is tehetjük – és óvatosan lehelyeztük a pulcsimra az elkészült részt. – Ezt még összerakjuk, hozzáerősítjük ahhoz, és kész is – böktém a papírra, mire Dominik összehúzott szemöldökkel, meglepetten méregetett.

– Van valami, amiről tudnom kéne? Titkos svéd felmenők, IKEA nyári munka, ilyesmi? – kérdezte röhögve, arra utalva, hogy elég pro vagyok az összeszerelésben.

– Nem, csak... – ingattam a fejem mosolyogva. – Oda tedd a K-t – mutattam, Dominik pedig, a kiterített pulcsiról felkapva a darabot, a helyére tette. – Tavaly nyáron kitaláltam, hogy tök új szobát szeretnék, festéssel meg új bútorokkal, amik természetesen lapra szerelve érkeztek. Szóval kaptam egy új szobát lapos dobozokban, amelyeket kénytelenek voltunk apámmal magunk összeszerelni – meséltem. – Tessék, ez kell a K mellé, csak pattintsd rá – mondtam.

– Kész – szólt mosolyogva.

– Jó. Szóval onnan a rutin – fejeztem be a történetet, és mindketten feltápáskodtunk a földről, hogy egymásra illesszük a madáretető tetejét és alját. Közben akaratlanul is eszembe jutott a tavalyi nyár, amit azóta apu nem egyszer a fejemhez vágott, mondván, „a világon mindent, de mindent megtett nekem, amit csak óhajtottam, mert Sára így akarja, ha Sára azt kéri, akkor Sára megkapja, és mindezt miért, hát azért, hogy aztán szégyent hozzak

rá, és piásan kicsapjanak a táncsulimból, miközben másokat is veszélybe sodor a felelőtlen, vállalhatatlan magatartásom”.

Igen, ezerszer megkaptam már az elmúlt fél évben, hogy biztos „jó dolgomban nem tudtam mit csinálni”, azért keveredtem balhéba. Ja, biztosan... Vagy csak egyszerűen hülye voltam, és szarul sülték el a dolgok. Az nem lehet? Amúgy meg tök mindegy, hogy mennyire megbántam a történetet, mennyire visszacsinálnám, és mennyire sajnálom. Úgy tűnik, nem számít. Valószínűleg soha nem is fog számítani.

– Sára, túlhúzod – szólt rám Dominik, mire kizökkentem a gondolataimból, és lepillantottam a kezemre, amiben olyan erővel szorítottam a kis csavarhúzó, hogy elfehéredtek az ujjaim.

– Csak biztos akartam lenni, hogy nem esik szét – köszörültem meg a torkomat.

– Szerintem nem, tekintve, hogy szinte szétpattan a fa a csavar körül – állapította meg.

– Akkor jól meghúztam – zártam le ennyivel. – Na mit gondolsz? Mehet minőségellenőrzésre? – méregettem az elkészült madáretetőnket.

– Menjen – bólintott, felemelve a karjába az építményt, és a többi szerelő csapat között átlépkedve elindultunk Róbert felé.

A főszervező az asztalánál ülve az árnyékos sátor alatt várt, és az érkezésünkkor egyáltalán nem tűnt meglepettnek, sőt, olyan fejét vágott, mintha már várt volna ránk.

– Na nézzük – vette át a madáretetőnket, és az asztalra lerakva tüzetesebben elkezdte átnézni. – Ez itt jó, megfelel, igen, az illesztés is – dünnyögte magában, mi pedig ott álltunk előtte, teljesen leizzadva, szomjasan, kitikkadva, arra várva, hogy mondja ki, továbbjutottunk. – Összességében... – emelte fel a hangját, mi meg Dominikkal félve néztünk rá, mert nagyon úgy tűnt, hogy nem elégedett. – Szép munka – mondta ki kellő hatásszünet után, mire mindketten megkönnyebbülten fújtuk ki a levegőt, és elgyötörten mosolyogtunk össze, de Róbert még nem fejezte be. – De első helyre vártalak benneteket – jegyezte meg, mire meglepetten néztünk rá.

– Majdnem – közöltem a vállamat vonogatva.

– Te sportoló vagy, ugye, Sára? – gondolkodott el Róbert végignézve rajtam.

– Táncos – feleltem. – Volt táncos – javítottam ki.

– Értem – biccentett. – És visszagondolva melyik majdnem első helyeddel vagy elégedett? – kérdezte felvont szemöldökkel, mire már nyitottam a számat, aztán grimaszolva elröhögtem magam.

– Egyikkel sem – ismertem be kelletlenül.

– Sejtettem. Én pedig címvédőkként az első helyre vártalak benneteket – ismételte meg.

– Sajnálom, nem sikerült – reagáltam őszintén a szám szélét harapdálva, és úgy tűnt, Róbert ezt a választ várta tőlem elsöre is, mert ezúttal csak összecsapta a tenyerét, és teljesen megváltozott arckifejezéssel, mosolyogva nézett ránk.

– Gratulálok, piros csapat, a feladatot sikeresen teljesítettétek. Foglaljatok helyet mögöttem a sátor árnyékában, és vegyetek frissítőt a hűtőtáskából – közölte olyan hangosan, hogy már a többi versenyző is hallhatta, és miközben ők a madáretetőt szerelték, mi hátramentünk.

A kék hűtőtáska tetejét levéve Dominik kivett két vizet, én pedig a jéghideg palackot a nyakamhoz téve pár pillanatig csak megpróbáltam lehűteni magam, aztán lecsavartam a kupakját és beleittam.

A világoskék melegítőt viselő lányok a pavilon végében hanyatt fekve, kifáradva meredtek az árnyékat adó ponyvatetőre, és várták a többi továbbjutót. Az érkezésünkre felemelték a fejüket és biccentettek, mi pedig viszonzottuk, aztán leültünk, és kifűjtük magunkat.

Dominik a szájához emelte a vizet, és nagy kortyokban beleivott, én pedig locsoltam egy kicsit a tenyerembe, és megpróbáltam lemosni a portól és izzadságtól ragacsos arcomat, miközben a főszervező felé néztem, ahová érkezett egy csapat.

Pannáék jöttek meg koszosan és izzadtan.

– Hát, apám, ez nem volt semmi – kezdte a szobatársam minden bevezető nélkül. – Hogy te hogy tudsz csapkodni azzal a, hogy is hívják, na, karikás ostorral – ámult Dominik előtt megállva, aki éppen újabb kortyot ivott a vizéből, a kilencedikes beszólására pedig megállt a mozdulatban, a szájánál felejtve az üveget, úgy nézett rá érdeklődve. – Nagyon durva volt, tanultad valahol? Vagy gyakoroltad? Én még soha nem próbálkoztam ostorral, Tibi, te sem, vagy igen? – fordult a csapattársa felé, aki fáradtan törölgette

a homlokát, és a cserepesre száradt ajkát nyálazta be. Panna meg sem várva a választ vagy reakcióját, esetleg halálát, már folytatta is: – Lehet, hogy ezután megtanulom, eléggé tetszett ez a csattintgatás. Jó a hangja. Ti hogy csináltátok a madáretető összeszerelést? Előbb kipakoltátok és rendszereztétek az alkatrészeket, vagy a dobozból szedtétek ki mindig azt, amelyikre szükség volt? – kérdezte. – Mert jó hamar végeztetek. Mondjuk, mi is eléggé. Én szeretek is szerelni. Apukámnak is szoktam segíteni, van a kert végében egy műhely, ilyen hobbiszerű ez neki, barkácsolgat. Tudjátok, mindenféle dolgot. Nekem csinált egy íróasztalt. Most nincs nálam a telóm, mert, ugye, elvették, de azon van kép róla, meg tudom mutatni. Jól néz ki, fehér, és le is lakkozta. Mondjuk, a lakkozás elég bűdös még mindig, egyszerűen nem megy ki a szaga a szobámból. Szerintetek mit kellene csinálni, hogy ne érezzem? A múltkor matekoztam, és még a fejem is megfájdult. Lehet, mondjuk, hogy nem is a lakkozástól, hanem a matektól – magyarázta. – Ja, tényleg, az első feladatnál, a flakonosnál ti hogy csináltátok? Mi egyszerűen félig kiöntöttük az öt litert és a három litert is, így maradt két és fél liter meg másfél, ami összeöntve, ugye, négy, szóval bepróbáltuk, hátha elég pontos így, és az volt. Ti is így csináltátok? – kérdezte, aztán félresiklott a tekintete. – Nézzétek, hűtőtáska, gyere, Tibi, igyunk, mert szomszárunk halok – húzta el magával a csapattársát, és a hűtőtáskához érve lehajoltak, majd válogatni kezdtek a hideg üdítők között, miközben mi Dominikkal összenéztünk.

– Basszus, tényleg! – tátottam el a szám fájdalmas arckifejezéssel. – Ha kiöntöd mindkettő felét, és összeöntöd a maradékot az ötliteresbe, akkor kijön a négy... – reagáltam Pannának megoldására, ami nyilván egyszerűbb volt, mint ahogy mi csináltuk.

– Nem baj, a miénk is jó volt – nyugtatott Dominik.

– Ez igaz – biccentettem, majd, mintha csak eszembe jutott volna valami, feltettem a kezem. – Panna nem hagyott válaszolni a kérdésére, de igazából engem is érdekel... Honnan tudtal így bánni az ostorral?

– Két éve errefelé voltunk osztálykiránduláson, és vettem egyet a szuvenirboltban – mesélte. – Párszor próbálkoztam vele, mielőtt nem tudom, hová tűnt; valahol otthon van. Mindenesetre rémlett a mozdulat...

– Ó. Tök jó – mosolyogtam rá, majd elővettem a tornazsákomból a banánomat, és a héját lehúzva fintorogva állapítottam meg, hogy felforrt.

4.

Pannáék után sorban érkeztek a pavilon árnyékába a továbbjutó versenyzők, akik szomjasan, a naptól kiszívva, fáradtan támolyogtak be a sátor alá, és nyöszörögve nyúltak a hűtőtáskákhoz, hogy hideg frissítőket vegyenek ki belőlük. Minden színes melegítőt viselő páros érkezésével egyre nagyobb lett a hangzavar, a versenyzők egymás szavába vágva mesélték a feladaton történeteket, a másiktól kérdezgetve, hogy ők hogy oldották meg. Hozzánk csatlakoztak a továbbjutó ezüstök és sötétkékek, és mivel mindkét csapattal jóban voltunk, együtt töltöttük a várakozási időt, miközben én egyre sűrűbben néztem a nekünk háttal ülő Róbert irányába. Andiék még nem voltak sehol. Ahogyan egyébként a visszafordított szürkék sem. Na meg a halvány rózsaszín csapat sem jutott még tovább, akiknek a világoskékek felrúgták a flakonjukat. És már csak ők hárman nem voltak meg.

– A bézsekről mit tudtok? – érdeklődtem a legutóbb továbbjutott sötétbarnáktól, akik végül sikeresen teljesítették valamennyi feladatot.

– Utoljára azt láttam, hogy fordítva szerelték fel a madáretető tetejét, és Róbert visszaküldte őket – mesélte egyikük a hűtőtáskába hajolva, és kivett belőle egy dobozos kólát.

– Francba – ingattam a fejem, és kezdtem aggódni Andiékért, akik mostanában valahogy mindig épphogy csak továbbjutottak.

Bíztam benne, hogy ezt a jó szokásukat megtartják, és nem esnek ki idő előtt, mert (betartva Kocsis öt pontját) egészen megkedveltük a bézs csapatot, és sajnáltuk volna a korai távozásukat.

Róberthez újabb versenyzők érkeztek az elkészült madáretetővel, én pedig felkászálódtam a földről, és érdeklődve pillantottam oda. Nem Andiék voltak.

Az asztal előtt a szürke fiúk álltak, akik még így is, hogy vissza kellett menniük, sikeresen összedobták a madáretetőt. Róbert alaposan szemügyre vette az elkészült darabot, minden oldalról aprólékosan ellenőrizve, aztán a kifáradt két fiúra nézve bólintott egyet.

– Gratulálok, továbbjutottatok – mondta, a fiúk pedig állat módjára elordították magukat, és összeütköztek a mellkasukkal.

– Megvaaaaan! – üvöltötték egymás arcába, mire a pavilon alól a legtöbben kérdőn néztek a hang irányába.

A fiúk teljesen leizzadva a dupla futástól és a kapkodva szereléstől, csuromvizesen léptek be az árnyékba, és azonnal a hűtőtáskához mentek, amelyből egyszerre két-két vizet is kivettek; az egyikből ittak, a másikkal nyakon öntötték magukat. Aztán az egyikük észrevette a hanyatt fekvő világoskék lányokat, és odalépett eléjük.

– Kösz a semmit. Legalább tudjuk, hányadán állunk – közölte sértetten, és a kezében tartott palack maradékát a lányok felé fröcskölte, akik a váratlan hideg cseppektől sikoltva emelték fel a fejüket.

– Hülye vagy? – kérdezte egyikük.

– Mi a gond? Nem tetszik valami? – fröcskölte tovább a szürke melegítő, mire Dominik odalépett, és az alkarjára tette a kezét.

– Fejezd be – szólt kimért, ellentmondást nem tűrő hangon.

– Mert, mi lesz, copfos? – kérdezte a szürke srác, látszólag nehezményezve, hogy leállították.

– Nem akarod tudni – válaszolta Dominik, erősebben fogva a szürke srác karját.

– Ó, basszus – suttogtam. Azonnal odapattantam, nyugtatóan Dominik vállára tettem a kezem, és megpaskoltam, miközben az ujjaim alatt éreztem a befeszült csuklyásizmát. Oké, az IOV-on tilos a bunyó, azonnali kizárás jár érte. Dominik meg egy dologról híres, valami verekedésről, amiről annyi mendemonda és városi legenda szólt, hogy senki nem tudta az igazságot, csak azt, hogy elég szép ügy lett belőle. Szóval ennyi infó alapján, akárhogy néztem a dolgot, nem állt túl jól a szénánk ott, a Hortobágy kellős közepén, a pavilon alatt.

– Mi történik ott hátul? – hangzott fel Róbert hangja, mire még riadtabban kezdtem Dominik vállát paskolgatni.

– Hé, nyugi, engedd el, ne csináld, mert kizárnak minket, és mehetünk haza – suttogtam. – Dominik... – motyogtam, és hallottam, hogy Róbert feláll a székből. – Dominik! – kiáltottam rá élesen, mire végre felém fordult, és kitisztult a feje. – Engedd el, légy szíves – kértem, ő pedig szót fogadott. A szürke csapattag bármennyire is próbálta tartani magát, ösztönösen megdörzsölte az alkarját ott, ahol Dominik lefogta, és egy „még nem végeztünk”

pillantással esküdött némán bosszút, majd vigyorogva, mintha mi sem történt volna, a főszervező felé fordult, aki a versenyzők közt átnyomulva éppen odaért hozzánk. Csupa mosolygós arc fogadta.

– Mi történt? – kérdezte, megneszelve a balhét.

– Hol? – kérdezgettük összenézve.

– Valami konfliktust hallottam – húzta össze a szemét, gyanakodva méregetve a csapatokat.

– Konfliktus? – kérdezte a szürke melegítő. – Dehogy, csak egyszerre nyúltunk az ásványvízért – veregette meg Dominik vállát erősen, a mozdulatait pedig hangos csattanások kísérték. – Ugye, haver? – kérdezte paskolgatva, mire Dominik elgondolkodva megvakarta a nyakát, aztán akkorát csapott a szürke csapattag hátára, hogy az előrelépett egyet.

– Igen, haver – felelte Dominik, a főszervező pedig idegesen nézte a két fiút meg a körülöttük mosolygókat.

– Ez az első figyelmeztetés – emelte fel a mutatóujját Róbert fenyegetően. – Inkább legyetek tekintettel a két bennmaradásért küzdő csapatra, akik ezekben a percekben is azért versenyeznek mindent beleadva, hogy itt lehessenek! – szidott meg mindannyiunkat, majd sarkon fordulva otthagyt minket, és visszament az asztalához.

A két szürke srác bosszúsan nézte Dominikot, aki állta a tekintetüket, aminek következtében inkább ők kapták el a fejüket, és eloldalaztak a pavilon hátsó kijárata felé.

– Jól vagy? – kérdeztem Dominikot, miközben a történetek hatására az adrenalinszintem felugrott az egekbe.

– Jól – felelte. – Bocs, hogy majdnem elveszítettem a fejem... Annyiszor megfogadtam, hogy nem szólok bele más dolgába, főleg azóta... – szívta a fogát mérgesen, félbehagyva a mondatot.

– Semmi baj, hé – tettem a karjára a kezem megértően. – Jót akartál, ők meg seggarcok – vontam meg a vállamat. – Már bizonyították párszor – nyugtattam, ahogy csak tudtam. – Viszont... Nézd a jó oldalát. Lettek rajongóid – közöltem Dominikkal a világoskék lányok felé mutatva, akik összevigyorogva figyelték a hősüket.

– Menj már – röhögte el magát, ahogy meglátta a lányokat, akik ekkor felé integettek.

– Na jó – fordultam el én is nevetve, aztán elkomolyodva néztem Dominik szemébe. – Viccen kívül. Rendes volt tőled, hogy közbeszóltál – mondtam őszintén, aztán az asztal felé néztem, ahol Róbert gratulált valakiknek, ami után Andi és Zétény sétált hátra a pavilonban, sáros, fűfoltos bézs melegítőben, kifulladásra és totálisan kimerülve.

– Na ki rakta végül össze azt az átkozott etetőt? – emelte fel a levegőbe mindkét karját Zétény ünnepélyesen, a mozdulat pedig láthatóvá tette a hóna alatti hatalmas izzadságfoltot.

– Eww – fintorogtak a lányversenyzők.

– És ki felejtett el naptejet kenni magára? – lépett ki Zétény mögül Andi égővörös fejjel és vállal, amiről óvatosan félrehúzta a topja pántját. Alatta hófehér csík éktelenkedett.

– Uhh – reagálta mindenki fájdalmas arckifejezéssel.

Hát így jutott tovább a bézs csapat. Egy „eww” és egy „uhh” köszöntéssel. De legalább benn maradtak. Ezzel egyidőben viszont kiestek a halvány rózsaszínek, akik csalódottan és könnyes szemmel sétáltak hátra a pavilonhoz, ahol a legtöbben kezét fogtak velük, vagy megölelték őket búcsúzásképpen. Nekik véget ért az IOV, a táborba érve csak annyi idejük lesz, hogy összepakoljanak, és vár rájuk a kisbusz. A délutánt már otthon töltik.

Nem tudni, hogy amiatt estek ki, mert a világoskékek felrúgták a flakonjukat, vagy amúgy is utolsóként végeztek volna, és ez már soha nem is derül ki, mert egy versenyen, ha tetszik, ha nem, csak a végeredmény számít, „a mi lett volna, ha...?” kérdésnek nincs helye, és főként nincs létjogosultsága. Kiesik, aki kiesik. Így aztán a halvány rózsaszínektől búcsúztunk a „két legügyesebb” fantázianevű feladat végeztével.

Mindenki legnagyobb öröme nem kellett a tűző napon visszagyalogolni oda, ahol kiraktak minket; a kisbuszok majdnem a felállított sátorig jöttek értünk.

Beszállva azonnal megéreztek a hűvös légkondit, és az ülésre lehuppanva fáradtan, kitikkadva néztünk ki az ablakon. Róbert és a többi szervező az elkészült madáretetőket helyezték fel egy teherautóra, majd amikor végeztek, a narancssárga ruhás kísérők beültek abba a járműbe, amelyikkel érkeztek.

– A telefonjaitok – fordult hátra az anyósületről a minket kísérő szervező, és átadta a korábban elkobzott készülékeinket.

Amint kikaptuk a kezéből, már indítottam is a csoportvideót, egyszerre tárcsázva Rajmundot és Kocsis igazgatót.

Mindkét készülék azonnal reagált, az első kis képkockán Rajmund, Vivi és Tahí zsúfolódtak össze, és riadtan várták, hogy mondjunk valamit. A háttérből úgy tűnt, hogy ott maradtak, ahol elbúcsúztunk tőlük, és a kapu előtti asztaloknál várták a hírt. Az osztott kijelző másik kis ablakában Kocsis ült az irodájában, és reménykedve, szinte már könyörgően meredt ránk.

– Megvan – közölte Dominik.

– Továbbjutottunk – szóltam én is vele egyidőben, mire a két kis videóablakban egyszerre kezdődött az ünneplés.

Az elsőkön Vivi, Tahí és Rajmund tapsolni, füttyögni és ujjongani kezdtek, a másikon pedig Kocsis egy „igeeeee!” üvöltéssel rácsapott az asztalára, aminek következtében a telefonját tartó állvány éles csattanással felborult, és az eldőlt készüléken oldalra fektetve láttuk Kocsist, amint sietősen nyúl a kamera felé. Az első videóablakban lévő társaság ugyanúgy jobbra döntötte a fejét, ahogyan mi Dominikkal, hogy lássuk, mit művel az igazgató.

– Elnézést, elragadott a hév – állította vissza az eldőlt állványt Kocsis, így újra normálisan láttuk. – Sára, Dominik. Nincsenek szavak arra, hogy mennyire büszke vagyok rátok – nézett ránk meghatottan.

– Jó leharcoltak vagytok – jegyezte meg Rajmund, a kamerán keresztül pásztázva minket. – Kemény volt? – kérdezte. Mindenki érdeklődve várta a válaszukat, és miközben Dominikkal elmeséltük, hogy mi volt a feladat, a kisbusz bukdácsolva megindult egy újabb gödrös földúton.

– És a madáretetőt összeszerelve másodikként végeztünk – fejezte be Dominik.

– Azt a mindenit! – csettintett Kocsis, aki a beszámolóink alatt végig feszülten figyelt, és izgulva itta minden szavunkat, miközben az első videóablakban Rajmund, Vivi és Tahí össze-összenéztek, vagy suttogva váltottak pár szót maguk között, a hallottakra reagálva.

– Nem semmi – jegyezte meg Rajmund elismerően.

– Hihetetlenül ügyesek vagytok – erősítette meg Vivi is mosolyogva.

– És másodikként! Nem találok szavakat... – ámult Kocsis a másik videóablakban.

– Igen, bár Róbert az első helyre várt minket – meséltem, mire Rajmund, Vivi, sőt még Tahi is felháborodva kezdtek szidni a főszervezőt, de Kocsis átszólt a videóablakából:

– Naaa – csitította a kedélyeket. – Teljesen érthető, ha Róbert nagy elvárásokkal van felétek. Címvédők vagytok – emlékeztetett minket. – Ez pedig tudtuk előre, mivel jár. Kétszer akkora nyomás, kétszer akkora követelmény, nulla elismerés – magyarázta Kocsis. – Ha jók vagytok, az evidens, és szóra sem érdemes, ha viszont nem hozzátok a várt szintet, akkor a fejeteket veszik – tárta szét a karját amolyan „nincs mit tenni” stílusban.

– Ha ezt motivációs beszédnek szánta az igazgató úr, akkor van egy rossz hírem – jegyezte meg Rajmund, mire felröhögünk.

– Nem, én csak... – mosolyodott el Kocsis is – szerettelek volna emlékeztetni bennetek arra, hogy mit jelent címvédőnek lenni.

– Tudjuk – bólintottam. – És igaza volt Róbertnek. Akkor is, ha nem tetszett a szemrehányás. Lehattunk volna elsők – ismertem be kelletlenül. – Dominik brutálisan ügyes volt az ostoros feladaton, és a madáretető összeszerelése is gördülékenyen ment köztünk. Viszont a töltögetés majdnem kifogott rajtunk, ott sok időt veszítettünk – ismertem be, Dominik pedig némán bólogatott mellettem.

– A lényeg, hogy megcsináltátok – nyugtatott Vivi.

– Így van – értett egyet Tahi. – Egyébként, csak kíváncsiságképpen... – vakarta meg a szakállas arcát. – Több megoldás is létezik ennél a feladatnál. Hogyan oldottátok meg?

– Az öt literből teletöltöttük a háromliteres flakont – kezdte Dominik.

– Így az ötben maradt kettő. Aztán kiöntöttük a hármat a háromból, áttöltöttük az ötből a kettőt, így a háromban lett kettő, az ötben semmi – vettem át a szót.

– Teletöltöttük az ötöt, és abból áttöltöttünk a háromban lévő kettőhöz annyit, hogy tele legyen, az pont egy liter volt, így öt mínusz egy, az négy, az ötliteres flakonban négy liter maradt – fejezte be Dominik.

– És képesek voltatok ezzel ennyit tökölni? – kérdezte Rajmund tettetett felháborodással, és látszott, hogy fogalma sincs, miről

beszélünk, úgyhogy mindannyiunkból kitört a röhögés, miközben Tahí elismerően bólintott egyet.

– Na jól van, ha az igazgató úr is egyetért, akkor ezért a megoldásért megajánlok egy szaktanárit – gondolkodott hangosan, mire Dominikkal meglepetten néztünk össze, majd vissza a kamerába.

– Teljesen jogosnak tartom, Dénes – hagyta jóvá Kocsis a másik kis ablakból.

– De jó – mosolygott Vivi, és Rajmund is elismerően biccentett a kamerán keresztül, aztán a mellette ülő Tahíhoz fordult:

– Csak a félreértések elkerülése végett, Majorék nem olyan szaktanárit kapnak a tanár úrtól, amelyet én szoktam, ugye? – tisztázta Rajmund, amit hallva még hangosabban felnevtünk.

– Nem, Fehér, Majorék olyat kapnak, amilyen neked még nem volt. Szaktanári dicséretet – mondta Tahí.

– Jó, hogy ezt pontosítottuk – biccentett Rajmund szórakozottan, aminek következtében újra elröhögtek magukat.

– Mikor értek vissza? – kérdezte Vivi, én pedig az ablak felé pillantottam, hogy kinézzek. Ekkorra kanyarodtunk vissza a 33-as útra.

– Nem olyan soká – feleltem megfordítva a kameraképet, és az üveghez tettem a telefont, hogy megmutassam a többieknek, merre járunk. Kocsistól hallottunk néhány screenshotot, ahogyan lementette a látottakat, aztán kért Dominiktól és tőlem egy közös „nyertes szelfit”, hogy posztolhassa a felületeire, így megszakítottuk a videóhívást, és készítettünk néhány képet a busz hátuljában ülve.

Kiválasztottuk a legjobbat, és továbbküldtük az igazgatónak, a következő pillanatban pedig már jött is az értesítés, hogy posztolta. Épp a telefonomon néztem a kiírást, amikor is Dominik halkán megszólalt mellettem:

– Kösz, hogy nem szóltál Kocsisnak a feladat utáni incidensről.

Egyetlen mozdulattal lezárva a kijelzőt, lefelé fordítva raktam le a telefonomat a combomra, hogy ne is lássam az érkező szalagokat, és Dominikhoz fordulva a szemébe néztem:

– Lehet, hogy még nem ismerjük egymást annyira jól, de egy dolgot tudnod kell rólam. Soha, de soha nem köpnék be senkit –

jelenttem ki olyan határozottsággal, hogy Dominik arcáról azonnal leolvashatóvá vált, hogy hisz nekem.

– Ez nagy jellemre vall – jegyezte meg.

– Hát, eddig nem sokra mentem vele, de ja... Mondhatjuk – vontam meg a vállamat, Dominik pedig bólintva elmosolyodott.

– Ha ez számít, nálam máris sokra mentél vele – jegyezte meg kedvesen, mire elmosolyodtam, aztán még hozzátette: – Vivinek és Rajmundnak rögtön elmesélem, ahogy visszaértünk.

– Nem lesz vele gondjuk – előlegeztem meg a többiek véleményét, tekintettel arra, hogy már volt incidensünk a szürke fiúkkal, akiről mind tudjuk, hogy igazi seggfejek.

– Csak azt nem akartam, tudod, hogy Kocsis hallja, hogy gondom volt, és esetleg pánikoljon. Úgy küldött ide, hogy hisz bennem, talán ő az egyetlen, aki ezt megelőlegezte nekem, és nem akartam látni az arcán, ahogy éppen megbánja a döntését – sóhajtott, én pedig megértően helyeseltem, tökéletesen átérezve a helyzetét. Igazából mind a négyünkre erősen hat lelkileg az, hogy Kocsis mindenkivel szembement értünk, kábé úgy, mintha szándékosan behajtott volna egy egyirányú utcába. Éppen ezért egyikünk sem akart csalódást okozni.

Dominik az ablak felé fordulva nézte az elsuhanó tájat, belefeledkezve a gondolataiba, miközben a klíma zizegő hanggal fújta rá a hideg levegőt.

– Egyébként... amikor azt mondtad, hogy megfogadtad, nem szólsz bele más dolgába, főleg azóta... – suttogtam felidézve a szavait, mire Dominik elszakította tekintetét a füves pusztáról, és felém fordult: – Akkor a balhédra gondoltál? – kérdeztem.

– Aha – bólintott.

– Ez történt akkor? Beleszóltál valamibe? – kérdeztem a fülpiercingemet babrálva, és gyorsan hozzátettem. – Már ha nem tolakodó a kérdésem.

– Nem az – felelte, aztán összehúzta a szemöldökét. – Csak csodálom, hogy nem hallottad, mi történt.

– Hát ez az... Annyira sok verziója van a sztoridnak, hogy passz. Lehet, hogy köztük volt az igazság, de az is lehet, hogy nem – vontam meg a vállamat.

– Mit hallottál? – kérdezett vissza, és láttam rajta, hogy szórakoztatja a dolog.

– Komolyan tudni akarod? – grimaszoltam, Dominik pedig határozottan bólintott, úgyhogy kutakodtam kicsit az emlékeimben. – Na jó, a Szirtesben olyan verziók keringtek, hogy... – kezdtem. – Megvertél valakit egy szórakozóhelyen. Nem, egy kocsmá előtt történt. Hazafelé volt egy koncertről. Vagyis egy bowlingterem előtt. Inkább a buszmegállóban zajlott a balhé. Otthon voltál, és becsöngették hozzád, azokat verted meg. Egy lány miatt történt. A volt barátnőd miatt. Vagyis nem is ismerted a lányt. Tulajdonképpen nem is erről volt szó. Egy régi konfliktusodat rendezted így. A gyerekkori barátodat verted meg. Nem, valójában nem ismerted, akit megvertél. Totál részeg voltál. Egyáltalán nem ittál. Beszóltak neked. Te szóltál be valakinek. Ellopták a motorodat, így kezdődött. Nem lopták el, de el akarták. A motorodnak semmi köze a történetekhez. Gyalog voltál – hadartam, miközben Dominik vigyorogva hallgatott. – Behúztál egyet egy srácnak. A bukósisakkal ütötted le. Kiszakítottál egy korlátdarabot, és azzal ütötted. Nem, egy kidőlt jelzőtáblával verted meg. Eltört az orra. Nem, a bordája tört el. Az álla. Vagyis a karja tört el. Két helyen. Négy helyen. Nem tört el semmije. Belökted az ajtón. Behajítottad az ajtón. Nem volt ott ajtó, a parkoló motorodnak lökted. Átmentél rajta a motoroddal. Letépted a fejét...

– Mi? – röhögött fel.

– Nem én mondtam – tettem fel a kezem védekezően.

– Uramisten. Ennyi baromságot – dörzsölte meg az arcát fáradtan.

– Közte volt... az igazság? – érdeklődtem visszatartott nevetéssel.

– Igen, most már bevallom, hogy letéptem valakinek a fejét – forgatta a szemét, mire hangosan felröhögtem. – Nem, nem ez volt – fújtatott. – Vagyis... Elhangzott az igazság is. A rettenetesen sok hülyeség között.

– Tényleg? – lepődtem meg.

– Aha – felelte.

– Legyen a „kiszakítottál egy korlátdarabot, és azzal ütötted meg” változat – tettem fel a keresztbe tett mutató- és középső

ujjamat, jelezve, hogy én ennek a verzióknak drukkolok, erre Dominik nevetve megrázta a fejét.

– Nem nyert – mondta, mire én felé fordulva, halántékomat az üléstámlának döntve, kényelmesen elhelyezkedtem, Dominik pedig nagyot sóhajtva belekezdett: – Egy biliárdterem előtt történt. Már indultam haza, a kint parkoló motoromnál álltam, és a bukósisakomat tettem fel, amikor kijött egy srác a barátnőjével a teremből – mesélte. – Motorral voltam, szóval nem, nem ittam semmit aznap, értelemszerűen – szúrta közbe, megcáfolva azokat a pletykákat, miszerint részegen verekedett. Némán bólintottam, és tovább hallgattam. – Kijött ez a srác meg a lány, na ők viszont nem voltak már szomszások, látszott rajtuk, hogy eláztak, hangosak voltak, és marhára veszekedtek valamin. Már felültem a motoromra, amikor láttam a szemem sarkából, hogy a lány fel akarja pofozni a fiút, vagy valami ilyesmi mozdulatot tesz, de a barátja elkapta a kezét a levegőben, ököllel rázárt, és szorítani kezdte, összepréselve az ujjait. A lány rögtön felordított, és összeroskadva leült a földre, úgy nézett fel a barátjára könyörögve, hogy engedje el a kezét, de az csak szorította, fölé tornyosulva...

– Basszus – húztam el a számat, ezer százalékgig meggyőződve arról, hogy Dominik biztosan leszállt a motorról, és közbeavatkozott. És ezt nemcsak azért tudtam, mert ismertem a történet azon részét, miszerint verekezésbe keveredett, hanem azért is, mert az együtt töltött öt nap alatt simán kijelenthető, hogy még nem találkoztam nála figyelmesebb és udvariasabb sráccal. Pech, hogy ezek szerint a legnagyobb erénye lett a veszte is.

– Odaszóltam a gyereknek, hogy engedje el a lányt, miközben leszálltam a motoromról – folytatta a mesélést, én pedig feszülten hallgattam. – A bukósisakommal a kezemben felé sétáltam, erre elengedte a lányt, aki szegény zokogva kapta el a karját, és az összenyomorgatott kézfejét a mellkasához szorította, miközben az arcán fekete csíkban folyt a lesírt szemfesték. A gyerek ekkor már nem foglalkozott velem, tántorogva indult el felém, összevissza hadonászva előttem az ökölbe szorított kezével, hogy majd megüt, de csak kitértem előle, hagyva, hogy elbotorkáljon mellettem, én pedig közben odamentem a barátnőjéhez, leguggoltam hozzá, és megkérdeztem, hogy rendben van-e. Annyira el voltam vele foglalva, hogy szinte megfeledkeztem a barátjáról, aki viszont időközben visszatámolygott hozzánk, és hátulról megrúgott. Mivel éppen guggoltam, és nem számítottam erre, előreestem a tenyeremre, amibe belefúródtak az apró kövek és szilánkok,

amelyek a biliárdterem előtt heverték az aszfalton – mesélte. – Figyelj, Sára, őszinte leszek. Ezen egy kicsit felcsesztem az agyam.

– Mennyire? – kérdeztem a nyakamat behúзва, előre félve a választól.

– Mit mondjak? Eléggé. Egy pillanat alatt történt. Felállás közben megfogtam a földre ejtett bukósisakomat, és lendületből megfordulva leütöttem vele a gyereket.

– Ó, baszki – sütöttem le a szemem.

– Ja – biccentett. – Elég lassú volt a reakcióideje, az ütést követően először csak nézett, aztán lassan a felrepedt szájához nyúlt, és letörölte a vért az alkarjával, miközben látszólag átgondolta, hogy mi legyen. Először úgy tűnt, hogy nekem jön, még a kezét is ökölbe szorította, úgyhogy jobban ráfogtam a kinyitott plexinél a bukómra, felkészülve, hogy megint leütöm vele. A gyerek ekkor észrevette a sisakot, előttem dülöngélve osztott-szorzott fejben, végül valószínűleg arra a következtetésre jutott, hogy mindenképpen szarul jár, így aztán hátrálva lépkedett párat, majd megfordulva a buszmegálló irányába sietett, a barátnője meg sírva rohant utána. Ezek után felültem a motoromra, és elhajtottam. Gondoltam, ez ennyi volt... – magyarázta. – De a java csak ezután jött. Esküszöm, már el is felejtettem az egészet, amikor jött egy rendőrségi idézés. Kiderült, hogy a gyerek hazaérve elsírta otthon, hogy mi történt, mármint azt a részét mesélte el, hogy megütöttem, a többit nyilván nem, a szülei meg nem hagyták annyiban a dolgot, ment a feljelentés, helló-szia, könnyű testi sértés.

– Úristen – kerekedett el a szemem.

– Ja. Jó nagy tortúra volt; ügyvéd, rendőrség, fegyelmi, minden szar... És mindez amiatt, hogy beleszóltam valamibe, ami nem az én dolgom lett volna – szívta be az alsó ajkát a fejét ingatva.

– Basszus. Rettenetesen sajnálom – suttogtam szomorúan. – Remélem, a lány legalább megköszönte valahogy...

– Azt hinnéd, mi? – horkant fel röhögve, mire meglepetten néztem rá. – Tudod, melyik a történet legszebb része, Sára? – kérdezte. – Hogy nekem is eszembe jutott a lány, merthogy ő volt az egyetlen, aki ott volt, és tudta, mi történt, úgyhogy kértem, hogy kérdezzék meg őt is.

– Igen, ez logikus – biccentettem.

– Aha. És szerinted mit mondott? – kérdezte keserű hangon, mire elkerekedett a szemem.

– Ne már...

– De – vágta rá rögtön. – A vallomása szerint jöttek ki a barátjával a biliárdszalonból, én meg beléjük kötöttem, összeszólalkoztunk, a vita pedig odáig fajult, hogy a bukósisakkal megütöttem a srácot.

– Dominik, ezt nem mondod komolyan – meredtem rá pislogás nélkül.

– Bárcsak viccelnék. De nem, tényleg ezt vallotta. Szó sem volt arról, hogy veszekedtek, hogy sírt, hogy a fiúja erőszakos volt velem szemben, vagy hogy én miért mentem oda. Ahogyan természetesen arról sem esett szó, hogy a gyerek rúgott hátba először, mielőtt még én egy ujjal is hozzányúltam volna... Semmi. Gondolom, kibékültek az eset után, és megdumálták, vagy a fiú szülei nyomására adták elő így, ki tudja... És végül is mit számít? Ketten vallottak ellenem, az ő szavuk állt az enyémmel szemben. Mindegy, hogy hazudtak, nekik hittek, így jártam – mesélte keserű mosollyal, én pedig döbbenet hallgattam az igazságot Dominik legendás hírű verekedéséről. Ennél még az is jobb lett volna, ha letépi a srác fejét. Jó, nyilván nem, de azért eléggé felhúztam magam a hallottakon, főként, mert nagyon is tudtam vele azonosulni. – Megérkeztünk – nézett ki az ablakon, miközben a kisbusz bekanyarodott a parkolóba, és megállt.

– Igen – suttogtam a gondolataimba merülve, aztán Dominik kinyitotta az ajtót, és megtartva, hogy ne csapódjon vissza, előreengedett, én pedig kiszálltam.

– Viszlát – intettem a sofőrünknek, aki az orra alatt morgott valami olyasmit, hogy összesároztuk a kárpitot, aztán kimásztam a járműből.

A napsütésben megállva felraktam a napszemüvegemet, és bevártam Dominikot, aztán amikor mellém érve kihúzta magát, egymás mellett sétálva indultunk vissza a táborhely irányába a minket kísérő szervezővel a hátunk mögött.

– Tudod, eléggé hasonló a történetünk – gondolkodtam hangosan.

– Leütöttél valakit egy bukósisakkal? – pillantott rám szórakozottan.

– Bár úgy lett volna – nevettem fel hangosan. – De nem. Csak van tapasztalatom abban, hogy milyen az, amikor nem elég, hogy elviszed a balhét mások helyett, még a szemedbe is hazudnak – fintorogtam felhúzva az orromat.

– Úgy tűnik, tényleg nem ismeretlen neked ez a felállás – nézett rám Dominik meglepetten.

– Nem. Jól tudom, milyen az, amikor egy hibáért áron felül fizetsz. Például barátsággal, vagy éppen az emberekbe vetett hiteddel – magyaráztam.

– Pontosán – értett egyet a táborhely felé sétálva. – Nem az a szar, hogy ügyem lett belőle. Hiszen megütöttem? Meg. Lehet ilyet büntetlenül? Nem. Hát akkor? Vállalom a tetteim következményét, ez egy percig sem volt kérdés. De hogy az arcomba hazudnak? Hogy megmásítják a történeteket? Hogy kihagyják a részleteket? Na ezt nem veszi be a gyomrom – ingatta a fejét mérgesen.

– Ugyanez. Nem vagyok ártatlan. De nem is vagyok egyedül bűnös – emeltem fel a kezem, mintha sorstársnak jelentkeznék.

Elvégre ahogy az én esetemben, úgy Dominiknál is az volt a fájó pont, hogy az ügy többi szereplője a végkifejletet látva, vagyis azt, hogy mi mindenképpen szívunk, egyszerűen a bűnünk mögé elbújva mentesítette magát a sajátja alól. Dominiknál ugyanúgy homályba vesztek a részletek, ahogyan nálam, és senki nem foglalkozott vele rajtunk kívül, mindenkit csak az érdekelt, amit mi tettünk. Az oda vezető út nem számított.

Ő megütött valakit, aki sérülést szenvedett, és feljelentette. Én piát vettem a tánc táborban, amiből ivott egy allergiás lány, és kórházba került. Ez így igaz, ez a két történet vége, és a tettünk alól sem Dominik, sem én nem akartunk kibújni, sőt, egyikünk sem járt volna máshogy, ha kiderült volna az igazság a többi résztvevőről is. Szerintem a büntetésünk sem enyhült volna, a megítélésünk sem lenne jobb, sőt, az életünk sem lenne kevésbé szar. A lelkünk azonban valószínűleg sokkal nyugodtabb lenne csupán attól a tudattól, hogy nem hazudtak a képünkbe, és nem kentek ránk mindent azon az alapon, hogy ha már úgyis megfulladunk, vigyük már magunkkal a víz mélyére néhány cuccukat, mert szívesen szabadulnának tőle. Köszö.

Azt hiszem, Dominiknak és nekem is ezt volt a nehezebb elfogadni. Mert a hibánkért bármikor készek voltunk vállalni a felelősséget, ahogyan a következményekkel is számoltunk, azzal

azonban nem tudunk mit kezdeni, hogy emberileg mit tapasztaltunk a saját nyomorúságos történetünk szereplőivel.

– Miért nem mondtad el a teljes igazságot... rögtön a történetek után? – kérdeztem.

– Eleinte próbáltam, de aztán... Már nem láttam értelmét. Leszartam, hogy ki mit gondol, és ki mit hisz. A francba, azt sem tudtam, hogy én mit gondoljak vagy higgyek ezek után – rázta meg a fejét. – Nálad? – érdeklődött.

– Ugyanez. Az elején még fontos volt a saját igazam, aztán egyre kevésbé érdekelt. Végül minden mindegy alapon Kocsisnak megírtam a második IOV-jelentkezésemben, hátha... – ismertem be.

– Kocsisnak én is elmondtam – jegyezte meg Dominik.

– Hitt neked? – kérdeztem.

– Szó nélkül – vágta rá azonnal. – Neked?

– Azt hiszem, igen, rögtön – sóhajtottam szaggatottan kifújva a levegőt, majd a földúton gyalogolva megpillantottuk az IOV-élménytábor kerítését, amelynek tetején a vízszintes gerendákon felmászva Vivi és Rajmund ücsörgött. Amikor megpillantottak minket, tapsolni és kiabálni kezdtek, mire Dominikkal futni kezdtünk feléjük, és a kerítéshez érve mi is felkapaszkodtunk a léceken. Felérve átvettük a lábunkat a gerendán, és amíg Dominik röhögve ökölpacsizott Rajmunddal, én beakasztottam a lábfejemet a gerendába, hogy megtartsam az egyensúlyomat, majd Vivivel vigyorogva összeöleleztünk.

– Mehet egy csoportszelfi? – tartotta fel Rajmund a telefonját a magasba, mi pedig mind belemosolyogtunk a kerítés tetején ülve, miközben a versenyzők folyamatosan érkeztek vissza, és beléptek a nyitott kapun át az élménytáborba.

– Miért van a piros csapat a kerítés tetején? – kiáltotta Róbert messziről kiszúrva, hogy mit művelünk, miközben a kiesetteket kísérte vissza a busztól a táborba. A halvány rózsaszínek lehajtott fejjel kullogtak a fűben a főszervező mellett gyalogolva. – Azonnal másszatok le onnan! – utasított minket Róbert szigorúan, mire visszatartott röhögéssel átvettük a lábunkat a kerítés belső oldalára, és gerendáról gerendára leengedve magunkat, leugrottunk a földre.

– Gondoltam, hogy visszaérkeztetek, mivel hallottam kiabálni a főszervezőt – tette csípőre a kezét Tahira, amikor elénk vágott az étkező épülete előtt. – Gratulálok – nézett felváltva Dominikra és rám.

– Köszönjük – mosolyogtam. – És a szaktanári dicséretet is – tettem hozzá. – Viszont...

– A legnagyobb tisztelettel visszautasítanánk – vette át a szót Dominik, mire Tahira meglepetten nézett ránk.

– Miért? – kérdezte, és Rajmund meg Vivi is csodálkozva kapkodták a fejüket.

– Mert ez így nem annyira fair. Négyen vagyunk a csapatban. Vagy kapunk mind, vagy egyikünk sem – vontam meg a vállamat egyszerűen.

– Ne már, ne csináljátok – szólt bele Vivi, én azonban nem figyeltem rá, csak Tahira néztem, aki összehúzta a szemöldökét.

– Fehér és Felcser nem vettek részt a feladatban, amiért a dicséretet szántam – állapította meg.

– Nem baj – erősködtem, és Dominik is egyetértve bólintott. – Akkor nekünk sem kell, köszönjük szépen – mondtam.

– Komolyan?

– Igen – feleltük egyszerre Dominikkal.

– Lemondtok róla?

– Le.

– Amiért nem kapnak a többiek is?

– Igen.

– Na most erre mit mondjak? – ingatta a fejét Tahira. – Nem húztok be a csőbe, nem fogok Fehérnek dicséretet adni, nincs az az isten... – győzködte magát.

– Rendben – mosolyogtunk rá Dominikkal úgy, mint akiknek mindegy, aztán elindultunk a házaik felé.

– Nem, nem hat rám az érzelmi zsarolás – kiabált utánunk Tahira. – Biztos, hogy nem – hallottuk magunk mögül a fizikatanár magyarázását.

Négyen egymás mellett sétálva lépkedtünk a házak között, aztán megtorpantunk, amikor Tahira utánunk kiabált.

– Jó, még átgondolom... – forgatta a szemét, mire kinyújtottam a kezem, és vigyorogva vártam, hogy a többiek belecsapjanak.

Néhány nappal ezelőtt csak egy-egy diák voltunk egymás számára, akiről hallottunk ezt-azt, akik elmentek egymás mellett a folyosón, és akiknek mind megvolt a maguk baja. Azzal azonban, hogy Kocsis összerakott minket, csapatná váltunk, igazi szövetségessé, és mintha csak az igazgató előre tudta volna, úgy passzoltunk össze, mint négy széttört darab. És vagy kapunk négy dicséretet, vagy egyet sem. A Szirtes-csapatnál így megy ez.

5.

A zuhanykabin behúzott ajtaja mögött álltam a tus alatt, langyos vizet engedve az arcomra, két kézzel folyamatosan hátrasimítva a hajam. A vízcseppekkel telefröcskölt üvegajtóra terített törölközőmtől nem lehetett belátni a kabinba, így zavartalanul tudtam Vivivel beszélgetni, aki a zuhanyzásom közben bent volt az apró fürdőszobában, és a mosdókagylónak támaszkodva állt.

Főként a feladaton történeteket osztottam meg vele részletesebben, ő pedig figyelmesen hallgatott. Amikor elkészültem, és a törölközőt magam köré tekerve kiléptem a kabinból tisztán, lemosva magamról az izzadságtól ragacsos port, Vivi ellökte magát a mosdótól, és a tükörrel szembefordulva megigazította a bikinifelsőjét, aztán szemügyre vette magát.

– Kint várlak – szólt végül, és kiment az ajtón, én pedig megtörölköztem. Fájdalmasan pillantottam rá a vádlimon lévő karcolásokra, amelyek mint a macskakarmolások, úgy piroslottak frissen a bőrömön. Futás közben szereztem a pusztában, amikor néhány növény összekaristolt.

A bikinimet felvéve megkötöttem a felső részét a nyakamban, aztán a vizes hajamat hátrafésülve mentem ki Vivi után, aki az ágyán ült keresztbe tett lábbal, hátát a falnak támasztva, és a telefonját nyomkodta.

– Kész vagyok, mehetünk – néztem rá, aztán feltűnt, hogy nem vagyunk egyedül, úgyhogy Andihoz fordultam: – Nem jössz velünk napo... – kérdeztem, aztán amikor ránéztem, elharaptam a mondat végét. Andi egy topban ült, amelynek kibújt a pántjaiból, így nem érte az anyag a vállát, ami rákvörösre égett. Csakúgy, mint az orra. Meg az arca. Meg úgy általában az egész lány.

– Napozni? – fejezte be a kérdésemet. – Á, kösz, most nem – meresztgette a szemét, miközben az ujjaira kinyomott egy újabb adag Fenistilt, és fájdalmas arckifejezéssel, körkörös mozdulattal, óvatosan elkente a bőrén.

– Sajnálom – néztem rá szánakozva. – Tudunk valamiben segíteni?

– Szeretnék egy csettintést követően úgy kinézni fürdőruhában, mint ti – gondolkodott végignézve rajtunk.

– Valami másban? – próbálkoztam.

– Jó, az se lenne rossz, ha ideadnád a vizem. A polc tetején van – érte be kevesebbel, mire nevetve lekaptam a ruhásszekrény tetejéről a poharát, és odanyújtottam neki.

– Kösz – vette át. – Szóval napozni mentek?

– Aha. Arra gondoltunk, hogy talán ma már nem kapunk új feladatot, szóval lazulunk egy kicsit – mondtam, miközben kinyitottam a szekrényemet, és kivettem belőle a törölközőmet meg a szirteses tornazsákomat.

– Jó szórakozást. Majd lehet, kinézek hozzátok. Ne lepődjete meg. Ha egy lepedőbe csavart alak közeledik, az én vagyok. Vagy a szellemem, attól függ – gondolkodott.

– Várunk – pattant fel Vivi az ágyáról, majd piros törölközőjét és szirteses kulacsát felkapva elindult az ajtó felé.

– Kenjétek be magatokat! – kiáltott utánunk Andi fájdalmas nyöszörgéssel, miközben tovább krémezte magát.

Az ajtón kilépve a szemben lévő házhoz mentünk, és bekopogtunk. Rajmund a piros melegítőalsójában, félmeztelenül nyitott ajtót, kezében egy csomag bontott chipset tartott.

– Mi a helyzet? – kérdezte.

– Megyünk napozni egy kicsit... Ha bármi van, a kilátóban leszünk – mondta Vivi, és egy laza hurkot csinált a hajgumijával a copfjából.

– Oké.

– Dominik? – érdeklődött Vivi, mire Rajmund visszaneézett a válla felett a szobába.

– Bealudt – mondta. – Kicsinálta a feladat.

– Nem csodálom, én is alig élek – ismertem be. – Te mit csinálsz? – kérdeztem Rajmundot, megpróbálva a szemébe nézni, de ez nem volt könnyű, tekintve, hogy félmeztelen is volt, meg kaja is volt nála, szóval bőven volt látnivaló.

– Sorozatot nézek – mondta, aztán felém tartotta a kezében tartott paprikás chipset.

– Kösz – vettem ki belőle egy maréknyit, és a tenyeremet a mellkasomhoz szorítottam, nehogy kiszórjam. Ezután Vivihez fordult, aki csak megrázta a fejét, jelezve, hogy nem kér. Rajmund egy „te tudod” vállrándítással vette vissza magához a csomagot,

majd kikotort belőle egy darab chipset, amit szórakozottan a szájába dobott, aztán elköszönve visszacsukta az ajtót, mi pedig elindultunk a kilátó felé.

A játszótéren átgyalogolva Keriék éppen lengőtekéztek, amikor megpillantottak minket, és egymást oldalba bökve meredtek ránk.

– Hát ti? – kérdezte Laci, véletlenül elengedve a kötélén lógó golyót, amely irányítás nélkül csak simán ellibgett a bábuk mellett anélkül, hogy egyet is eltalált volna.

– Felmegyünk napozni – mutattam fel a kilátóra.

– Ó, oda fel? – kérdezte Keri, nem titkolva a csalódottságát.

– Igen – feleltük egyszerre Vivivel.

– Mert igazából maradhattok is. Itt is van nap – mutatott körbe. – Látjátok? Mindenfelé – próbálkozott, mi pedig szó nélkül hagyva felgyalogoltunk a kilátó lépcsőjén oda, ahol már nem láthatott ránk senki.

Vivi bekente magát, leterítette a törölközőjét, majd miután levette a vékony nyakláncát, hogy ne hagyjon nyomot a bőrén, hanyatt feküdt, és fegyelmезetten maga mellé téve a kezét, fél lábát kissé felhúzva, lehunytt szemmel napozni kezdett. Eközben én leültem a mellé helyezett törölközőmre, és megtöröltem a tenyeremet, amire a Rajmundtól kaptam, és azóta már elfogyasztott chipsmorzsák tapadtak, majd a tornazsákomban kezdtem matatni. Amikor megtaláltam a fülesemet, Vivi a fél szemét kinyitva, hunyorogva pillantott felém.

– Hallgathatod hangosan – jegyezte meg, mielőtt még feltettem volna a fejemre.

– Tuti? Nem zavar?

– Dehogy. Sőt... – mosolyodott el.

– Oké – tettem vissza a fülest a tornazsákba, és a telefonomon elindítva egy hiphop lejátszási listát, a készüléket betettem a törölközőm jobb felső sarka alá, hogy védjem a naptól.

– Ez jó, szeretem – jegyezte meg Vivi a számot hallva, és lehunytt szemmel napozott tovább.

– Csináltam rá koreót – mondtam a harmincas naptejéből nyomva a tenyerembe, amit aztán elkentem a combomon.

– Tényleg? – emelte szeméhez a kezét, hogy a napot takarva felém tudjon nézni hunyorgás nélkül.

– Igen. Csak még nem vettem fel – feleltem, aztán visszadobtam a naptejet a tornazsákba, ittam néhány kortyot a szirteses kulacsomból, és hanyatt feküdtem a kilátó tetejének deszkáin, ami a leterített törölköző ellenére is baromi kemény volt. Hol a könyökömet nyomta, hol valamelyik csigolyámat, hol pedig a vállamat.

– Neked nem kényelmetlen? – kérdeztem.

– Pokolira – felelte Vivi továbbra is lehunyt szemmel, majd némi hatásszünet után egyszerre neveltünk fel, aztán már abba sem bírtuk hagyni, mert amikor Vivi felém fordult, a csípőcsontja szó szerint koppanó hangot hallatott a kemény felületen, aminek hallatán sírtunk a röhögéstől.

Azon kívül, hogy kissé kényelmetlen volt, a kilátó tökéletes napozóhelynek bizonyult, mert magunk lehettünk, és senki nem zavart minket, úgyhogy maradtunk. Egy idő után pedig fel sem tűnt, hogy mennyire kemény; megszoktuk. Vivi még mindig hanyatt fekve napozott, én viszont egy ideje már hasra fordultam, az alkaromon támaszkodva fogtam a kezemben a telefonomat, és megnéztem a netet. Kocsis órákkal ezelőtt, rögtön azután posztolt, hogy Dominikkal továbbjutottunk, és elküldtük neki a szelfinket a kisbuszból. Az értesítések azóta is folyamatosan érkeztek, én pedig a kilátó tetején hasalva megnyitottam a posztot, hogy megnézzem, mi ez a rengeteg értesítés róla.

Szirtes gimnázium megosztott egy bejegyzést. Négy órával ezelőtt.

„Figyelem, Szirtes Army!!! Mint azt már élőben tudattam veletek, ma délelőtt csapatunk rendkívül gyors döntést követően, mindenfajta felkészülést nélkülözve Sárát és Dominikot választotta a hirtelen feladatra, amely tíz óraker kezdődött. A diákokkal az imént sikerült beszélnem videóhívásban, és JELENTEM, TOVÁBBJUTOTTUNK! ISMÉTLEM, A NYERTES SZIRTES TOVÁBBJUTOTT! Megint! A poszthoz feltöltött fotón jól látszik, hogy Sára és Dominik rendkívül nehéz, embert próbáló feladaton vannak túl, a tikkasztó hőségben a logikai és ügyességi feladatok megoldásán túl az idővel is versenyt futottak. Óriási virtuális taps illeti meg versenyzőinket, akik remekeltek a mai

megmérettetésen is. Külön dicséretet érdemel Major Sára, aki immár a harmadik feladatban vesz részt zsinórban, fáradhatatlanul, maximálisan odatéve magát. Szép volt, Sára. És persze szép volt, Dominik. Reméljük, versenyzőink ki tudják pihenni magukat a következő feladatig. Rájuk fér, fantasztikusan teljesítenek. Kérlek benneteket, támogassátok őket egy lájkkal, esetleg egy-egy buzdító hozzászólással, hátha olvassák a kommenteket.

Egyelőre ennyi, a Nyertes Szirtes hasít tovább!

Ne feledjétek, este az Instagram-oldalamon újra élő KK-adás lesz, azaz jön a Kocsis Konyhája új része. A sztoriban feltett szavazáson 90%-kal nyert a túrós csusza, így azt fogom elkészíteni. Mindenkit szeretettel várok. Addig is, szeretném megosztani veletek Sára és Dominik egyik mai feladatát, hogy gondolkozzatok rajta. Van egy ötliteres flakonotok és egy háromliteres flakonotok. Hogyan mértek ki ezek segítségével négy litert úgy, hogy csak ezt a két flakont használhatjátok? Kommentben várom a megoldásokat. **Kocsis igazgató**

A hozzászólások a poszt óta eltelt idő alatt elképesztő mennyiségben özönlöttek. Konkrétan örület volt a sulis oldalon.

„Már megint feladat volt??? Gyorsabb ez a verseny, mint anyám pofonja”

„Lool”

„Mi? Megint volt egy feladat?”

„Úgy tűnik”

„Lemaradtam, most akkor mi van?”

„Emberek, szövegértés. Igen, megint volt feladat. Igen, megint továbbjutottunk!”

„TOVÁBBMENTÜNK??? Aztse tudtam, hogy feladatra mentünk, miért üvöltök???”

„XDDD”

„Ettől a hírtől én csöngettem be a postáshoz”

„:D”

„Szép volt, Sára és Dominik!”

„Így van, szép volt, Dára és Sominik!”

„Barom...”

„Nem értem a posztot, mi van, Kocsisnak kell flakon?”

„Nekem van egy felesleges. Négymillió forint lesz. Darabja”

„:DDDD”

„Már megint itt van, aki mindig árul valamit”

„Bojler is van?”
„Minden is”
„Most mi van a flakonokkal???”
„Kocsisnak van egy ötliterese és egy háromliterese, ezeket cserélné el egy négyliteresre, ha jól értem”
„Az elég ritka. A négyliteres flakon. Nem?”
„Anyámnak van négyliterese, folyékony öblítő, az jó?”
„Amazonon is van”
„Idióták, nem Kocsisnak kell flakon, ez volt a csapatunk feladata. Hogy egy ötliteres és háromliteres segítségével hogyan lehet kimérni négy litert”
„Valaki taggelje a matektanárt, pls”
„:DDD”
„Jaj, ez egyszerű”
„Na, akkor mi a megoldás, nagyokos?”
„Nem az. A matektanárt egyszerű taggelni”
„LOOOOOL”
„Nagyon röhögök”
„Várjatok már, hülyék. Van egy ötliteres flakon. Meg egy háromliteres...”
„Az egy hosszúlépés meg egy házmester”
„Ember, liter, nem deci”
„Akkor bazinagy hosszúlépés és rohadtnagy házmester”
„XDDD”
„Na jó kiégtem”
„A fröccs lájkolja ezt”
„Na jó, megmutattam ezt a kommentszekciót az orvosomnak, és bevette a gyógyszeremet”
„XDDD”
„hülyeállat”
„Várjatok, szerintem megvan”
„Na, mi a megoldás?”
„Nem, leejtettem egy kekszet az asztal alá, az van meg”
„Istenem, neee :DDDD”
„XDDD”
„Sírok”
„Ettől a beszéléstől a nátha kapott el engem”
„Volt már...”
„Szülinapod is, ne tartsuk meg többet?”
„Aztarohadt, mekkora oltás! XDDD”
„Micsoda kappaaa!”
„Taníts, mester”

„Mi a flakonos megoldása?”
„Nem tudom, én képzeletben is összetörtem őket, annyira felidegesített”
„Császtok, mi történik, miért van Sáráról és Dominikről kép kirakva?”
„Feladaton voltak, továbbjutottunk”
„Tényleg? Megint?”
„Ja”
„Nem tudja valaki, hogy Sára hol csináltatta a fülpiercingjeit? Főleg a helix érdekelne”
„Bazz, ezek a kérdések lehoznak az életről. Honnan tudjuk???”
„Jól van, csak megkérdeztem. Nagyon tetszik, és én is akarok, nem kell rögtön kiakadni”
„Kiakadok, mert minden posztnál van egy honnan van a cipője, honnan van a ruhája, honnan van a haja, honnan van a kifli, amit eszik kérdés. Emberek, nem tudjuk!”
„:DDD”
„Kifli :DDD”
„Azt hiszem, én tudom hol csináltatta. LINK”
„Köszii!!”
„Engem Felcser Vivi V betűs nyaklánc érdekelne.”
„Húzzatok már innen ezekkel az Instás szarokkal. Ott kérdezzetek ilyeneket, ott úgyis abból áll minden kommentszekció”
„Kussolj már, arról beszélünk, amiről akarunk. Melyik az a lánc?”
„Vivié. A V medálos. A V két száránál felül van összeillesztve a medál a nyakláncsal. Itt egy kép amin rajta van. LINK”
„Jaaa, ezt én is néztem már, marha jó, de nem tudom, honnan van”
„Na majd utánakérdezek én is”
„Takarodjatokmár!”
„Adom”
„Tényleg húzzatok innen”
„Jó, gyertek privátba, ezek itt szemetek”
„Szasztok, senkinek nem fogtok hiányozni”
„Na végre, már elég volt ebből”
„Engem Felcser Vivi felsője érdekelne. Hogy lehet levenni?”
„:DDDD”
„A legenda szerint csak kérned kell...”
„Uhh, de szemét vagy”

„Ne már, rohadékok vagytok”
„Most miért? Ez az igazság, nem?”
„Ha ezen röhögök, akkor a pokolra jutok?”
„Akkor is, ha nem”
„XDD”
„Hé! Megvan a flakonos feladat!!! Rájöttem! Az ötből át kell tölteni a háromba”
„És?”
„Ja, nem tudom, eddig jutottam, gondoltam, a többit csináljátok meg ti”
„XD”
„Nézzétek, találtam négyliteres flakont, rendeljek Kocsisnak? Kínából jön, nyolc hét. [LINK](#)”
„Te tényleg ennyire hülye vagy? Nem kell Kocsisnak flakon”
„Jókor szóltok, keresem tíz perce...”
„Lájk, ha csak azért jöttél, hátha Rajmundról is van szó a posztban”
„Na tessék, jönnek a csajok, akik Fehér Rajmundra csorgatják a nyálukat”
„Ja, itt a Rajmi Army”
„Neeeeee. Rajmi Army. Sírok”
„Hát ez krvajó”
„XDDDD Rajmi Army”
„És tényleg”
„Én szívesen vagyok Rajmi Army-tag”
„Én is”
„Takarodjatokmár”
„Lájk, ha te is Rajmi Army-tag vagy!”
„Lájk, ha te is vajás kenyeret eszel éppen”
„Najóóóó, nem bírom XD”
„Amúgy... Szerintetek a versenyzők visszakövetnek bárkit Instán, aki bejelöli őket?”
„Nem hiszem. Engem nem követnek”
„Engem sem követtek vissza”
„Engem sem”
„Engem sem követnek”
„Én a verseny előtt is követtem Rajmundot, de már akkor sem követett vissza. LOL”
„Mekkora nagyképű bunkók”
„Ja, jó nagy arcuk lett”
„Eddig is az volt nekik”
„Ja. Nem követnek vissza senkit...”

„Hű, mert ők az IOV-osok. Pont leszárom, mondjuk”
„De azért követed őket XD”
„Csak hogy lássam, mikor esünk ki”
„Tényleg nem követtek még vissza senkit?”
„Nem, megvan screenshoton, hogy a verseny kezdetén mennyi embert követtek. És pont ugyanannyit, mint most. Közben a követőik száma meg az egekbe ugrott...”
„Hallod, no offense, de sivár életed lehet, ha azzal telik a napod, hogy négy ember követettjeinek a számát nézed, hogy változik-e.”
„XDDD”
„És tényleg”
„Már bocs, de nem ezzel telik a napom... Csak feltűnt, hogy annyira nagyképűek, hogy nem követnek vissza senkit”
„Miért nagyképűek? Mert nem követnek vissza olyanokat, akiket nem ismernek, akikkel nincsenek jóban, és már bocs, de akik tök rohadékok velük...”
„Ott a pont”
„Ez jogos, sajnós”
„Adom...”
„Jó, ez tényleg gáz”
„Nem értek egyet. Én nem velük vagyok tök rohadék. Hanem mindenkivel”
„XDDDD”
„:DDD”
„Szerintem meg lehetnének kedvesebbek meg nyitottabbak, ha már egyszer a sulinkat képviselik, megjegyzem, úgy, hogy ezt nem mi, diákok akartuk így...”
„Ez is igaz”
„Ez is jogos”
„Igazad van, elég bunkók...”
„Emberek, ne legyetek már ennyire hülyék. Mitől bunkók? Egy versenyen vannak, és versenyeznek. Ennyi. Mellesleg a helyükben pont én sem foglalkoznék sem azzal, hogy ki követ, sem pedig a kommentekkel és megjegyzésekkel, amik itt a sul oldalán meg a saját Instájukon mennek. Voltatok már Felcser Vivi képeinél? Gyalázat, ami ott megy. Nem normálisak, akik odáírnak, basszus, elképesztő...”
„És nem gondolod, hogy Felcser tett azért, hogy ilyeneket kapjon?”
„És nem gondolod, hogy most IOV-résztevéőként nem ezzel kellene nonstop csesztetni?”

„Ja, hogy mindjárt felejtük is el neki. Meg a többinek is. Attól, hogy ott vannak a Hortobágyon, már nem is azok, akik. Csináljunk belőlük rögtön szentet. Értem. Jó ez az Iskolák Országos Versenye, egyfajta amnéziát okoz.”

„Nem ezt mondtam, ne forgasd ki a szavaimat. Hanem azt próbáltam jelezni, hogy talán most ne a múltjuddal foglalkozzunk, hanem azzal, hogy IOV-versenyzők”

„Meg amúgy sztem érdemes követni őket, jó dolgokat osztanak meg. Például Sára mai time-lapse videója...”

„Azt láttam, krva jó felvétel”

„Azt is néztem, hogy mennyire jó”

„Láttátok, mennyi lájk ment rá?”

„Én is lájkoltam”

„Jó, azt én is. Meg TikTokon is”

„Én meg is osztottam”

„Halljátok! Most jöttem, milyen flakon kell Kocsisnak?”

„Nem, nem kell...”

„Hagyjátok, ne magyarázkodjatok. Aki hülye, így jár.”

„Igaz”

„Jó”

„Négyliteres. Akkora kell neki”

„Kösz, asszem ’ van itthon, megkeresem”

„Nincs mit, keresd meg”

„Szerintem vidd is el neki”

„XD”

„Szasztok, most jöttem, hánykor lesz Kocsis Instáján a túrós csusza?”

„Nyolckor”

„Kösz, beállítom rá az értesítést. Le ne maradjak”

„Gyerekek, mi ez a rengeteg jelölés a kommentszekcióban?”

„Tanárnőőő! De jó, hogy jött”

„Besírok, itt a matektanár”

„Esküszöm, betaggelték a matektanárt, és itt van, vonyítok”

„XDD”

„Istenem :DDD”

„Tanárnő, van két flakonunk. Egy öt- és egy háromliteres...”

A kommentek még hosszan folytatódtak ahogy láttam, a matektanárnő vért izzadva próbálta elmagyarázni a szirteses diákoknak, hogy miként lesz meg a négy liter, miközben nem tűnt fel neki, hogy micsoda trollkodás folyik ellene. A hülyüléssel párhuzamosan pedig futott egy komolyabb hangvétellű eszmecsere a kommentszekcióban, ahol azon ment a beszélgetés, hogy

morálisan mi újság a versennyel, illetve a sulink négy versenyzőjével. Vagyis velünk. Lehet-e nekünk szurkolni annak ellenére, hogy a legtöbben nem szimpatizálnak velünk, és megvan a véleményük rólunk? Mentésít-e minket a múltunk alól az, hogy jelenleg egy egész iskolát képviselünk, annak összes tanárával és diákjával együtt? Lehet-e most kizárólag a versenyen mutatott teljesítményünk alapján megítélni minket, vagy fogadjuk el, hogy újra és újra felhánytorgatják a fekete foltjainkat? Úgy tűnt, ez megosztja azokat a diákokat, akiket kicsit mélyebben foglalkoztat a téma, és nem annyit gondolnak az egészeztől, minthogy „ettől a posztól én vittem ki a huzatot”.

A kommentszekció komolyabb részén tehát (ahogyan Kocsis előre felkészített rá minket) az úgynevezett Dunning–Kruger-hatás ütötte fel a fejét, ami a mi esetünkben azt jelenti, hogy a hozzászólók minél kevesebbet tudnak rólunk és a versenyről, annál inkább hiszik azt, hogy mindent tudnak. Ez persze korántsem volt így, de hagytuk, hogy elhiggyék. Nem számított.

Még javában a kommenteket pörgettem, amikor a telefonom üzenetet jelzett. A sok Insta-, TikTok- és Facebook-szalag után, amelyeket totálisan figyelmen kívül hagytam, meglepett, hogy üzenetet kaptam, az pedig főleg, hogy a küldője Rajmund volt. Hason fekve, az alkaromon támaszkodva nyitottam meg a bejövőt, ami csupán egy „Kérsz még, Major?” kérdésből állt. Már éppen vissza akartam írni, hogy miről beszél, amikor érkezett egy kép is. A fotón Rajmund az ágyában feküdt hanyatt, és a mellkasán lévő chipszacskót fotózta le úgy, ahogy ő látta fekve. A képet meglátva akaratlanul is felröhögtem, mire Vivi a kezét napellenzőként tartva a homlokához, érdeklődve felém pillantott, aztán mivel nem akart tolaakodónak tűnni, semmit nem kérdezett, csak visszafordította a fejét az ég felé, és lehunyt szemmel napozott tovább.

Én pedig a fotót újra megnézve szórakozottan visszaírtam Rajmundnak egy „kösz, de igazából nem is szeretem a paprikás chipset” üzenetet.

A napsütésben hunyorogva néztem a kijelzőt, amin rögtön olvasottá vált a válaszom, aztán csak vártam, hogy történjen valami. Szuggerálva figyeltem az üzenetésünk bal oldalát, hogy Rajmundnál megjelenjen a három pont, és amikor már azt hittem, nem jön válasz, akkor érkezett egy újabb kép. A fotón egy doboz Pringles szerepelt, a következő kérdéssel: „És ez?”

Visszatartott nevetéssel nagyítottam rá a fotóra, amely a háttér alapján egyértelműen most készült Rajmundék házában, és visszaírtam neki.

„Oké, mégis miből és mennyit hoztál magaddal az IOV-ra?”

Azonnal jött a válasz.

„Ne azzal foglalkozz, Major. Kérsz?”

Mosolyogva megráztam a fejem, úgy írtam vissza.

„Nem, köszi”

„Oké”

Ezzel pedig ténylegesen lezártuk a beszélgetésünket, így a telefonomat visszaraktam a törölközőm alá, az alkaromra támasztottam az államot, és tovább napoztattam a hátamat a hortobágyi kilátó tetején. Aztán átgondolva a dolgot, újból kivettem a készüléket az árnyékból, és elküldtem Rajmundnak egy újabb üzenetet.

„Milyen sorozatot nézel?”

Úgy tűnt, ő sem rakta messze a telefonját, mert azonnal megnyitotta, amit írtam, aztán kép formájában válaszolt, egy screenshotot készítve a kijelzőjéről. A fotót megnyitva elkerekedett a szemem.

„Basszus, ez már az új évad?” – kérdeztem.

„Ja. Akkor ezek szerint te is nézed :)”

„Persze, imádom! Csak teljesen megfeledkeztem róla. Ahogy kábé mindenről, amióta itt vagyunk. Pedig mióta vártam a folytatást” – írtam, és magam is meglepődtem azon, hogy mennyire kikökkentett a verseny a valóságomból. Amíg Kocsis nem hívatott be az irodájába, és nem tudtam meg, hogy a Szirtes-csapattal IOV-résztvevő leszek, azt hittem, a nyaram fénypontja a kedvenc sorozatom új évada lesz. Ehhez képest még azt is elfelejtettem, hogy valaha néztem.

„Ismerős” – válaszolta Rajmund.

„És... És milyen az új évad?” – érdeklődtem.

„Hát, nekem nagyon várás volt, de eddig nem nagy eresztés, most kezd majd jó lenni.”

„Hol tartasz?”

„Az ötödik részt kezdem”

„Jól belehúztál. Darálsz?”

„Mindig. Te?”

„Szintén. Általában addig nem alszom, amíg nem néztem végig az egész évadot :D”

„Ugyanez”

„Viszont ha nem kapunk feladatot, te ma le is tudod az egészet”

„Jaja. Ez volt a terv.”

„Akkor jó szórakozást. És ha megnézted, el ne spoilerezd nekem!!!”

„:DDD Soha”

„Akkor jó”

„Major”

„Igen?”

„Bevárjalak?”

„Mi?”

„Négy résszel vagy lemaradva, bevárlak, ha gondolod, és letolhatjuk együtt”

„Tényleg? Megvárnál?”

„Persze”

„Ööö. Kösz. Akkor kezdem is, sietek” – küldtem el az üzenetet, aztán a zenét kikapcsolva a telefonomon, megnyitottam a streaminget, ami valóban jelezte, hogy új évad érkezett a sorozatból. Rányomtam az első részre, és elkezdtem nézni. Vivi, akinek feltűnt, hogy megállt a zene, felült a törölközőjén, és a tenyerébe nyomva egy adag naptejet, kenni kezdte a combját, miközben rágózva figyelte a kijelzőt.

– Ez mi? – kérdezte.

– Sorozat – feleltem, aztán leesett, hogy nem is kérdeztem meg, kikapcsolhatom-e a lejátszási listát, amit ő is hallgatott. Grimaszolva elnézést kértem. – Jaj, bocs, nem baj, hogy leállítottam a zenét?

– Dehogy – felelte kedvesen.

– Oké. És tényleg bocs, csak Rajmund már az ötödik részt kezdené, és azt írta, bevár velem, úgyhogy most megnézem, amivel lemaradtam...

– Nézd csak nyugodtan – szakított félbe fürkésző mosollyal, és nyomott még egy kis krémet a tenyerébe, amivel a két karját dörzsölte be.

– Kösz – fordítottam vissza a fejem, és az alkaromra támasztottam az államot, úgy néztem az „previously” bejátszást a rész elején, hogy felfrissítsem, mi történt az elmúlt évadokban.

Vivi beletörölte a krémes kezét a törölközőjébe, aztán ivott néhány kortyot a kissé megmelegedett vizéből, majd elővette a saját telefonját, és maga elé tartva készített néhány szelfit.

A tekintetemet elszakítva a sorozatomról láttam, hogy Vivi jobbra-balra húzogatja a kijelzőt. Szemmel láthatóan nem tudott választani az elkészült képek közül.

– Segítsek? – ajánlottam fel.

A kérdésem eléggé meglepte, hirtelen nem is tudott mit mondani, csak megállt a szájában a rágó, és zavartan nézett rám.

– Mutasd – tápászkodtam fel a hasalásból, és felkelve láttam, hogy a bőrömön ott maradt a törölköző gyűrődéseinek nyoma; tiszta krikszkraksz volt a hasam és a combom is. A sarkamra ültem, és elkértem Vivi telefonját.

– Kösz. Tényleg – adta át még mindig csodálkozva, és látszott rajta, hogy nincs sok ember az életében, akire számíthat ilyen helyzetben. Vagy bármilyenben.

– Instára megy? – kérdeztem figyelmen kívül hagyva a zavarát, és összevissza húzogattam a fotókat, hogy segítsek választani.

– Aha, Instára töltöm fel – biccentett, én pedig ennek tudatában még tüzetesebben néztem át a fotókat, keresve a jók közül is a legjobbat, hogy Vivi olyan képet töltsön fel magáról, amitől az utalóinak és irigyeinek az egész napja elszaródik. Sőt, jobb lenne, ha az egész hete. Komolyan megérdemelnék, hiszen annyit bántják, és olyanokat írogatnak az oldalára, amitől minden jóérezésű ember kiakad.

– Na jó, figyelj – ismertettem a döntésemet. – Kettő közül kéne választani – ültem át mellé a törölközőjére, és együtt néztük a kijelzőt. – Mindkettő brutál szép – kezdtem, Vivi pedig hálásan elmosolyodott, és egy rágólufit fújva várta, hogy folytassam. –

Ezen komoly vagy, ez kicsit mosolygósabb – húztam jobbra-balra a kijelzőt, a két képet nézegetve.

– Te melyiket töltenéd fel? – kérdezte.

– A helyedben? – töprengtem. – A mosolygósat – jutottam dűlőre. – Mert figyelj. A te oldaladon egy „nekem ne szóljatok be” tekintetű kép felhívás keringőre, mert erre számítanak, erre készülnek beszólni. Ellenben egy „bocs, nem érek rá, boldog vagyok” típusú kép kicsinálja őket, az sokkal idegesítőbb számukra, mintha arcoskodnál, szóval én posztolnám a mosolygósat. Engem a kommentelők helyében a másik képednél sokkal jobban zavarna ez – kopogtattam meg a telefon kijelzőjét Vivi mosolygós szelfijén. – Szóval posztold a mosolygósat, és csináld ki őket – vigyorogtam.

– Szép érvelés, meggyőztél – mosolygott elégedetten, aztán a telefonját leengedve az ölébe elgondolkodott. – Csinálunk egy közöset is?

– Persze – vágtam rá, és a kulacsomnak támasztottam a telefont, benyomva az időzárát, ami tíz másodpercről kezdett visszaszámolni.

– Megy – szóltam, csakhogy a vakító napsütésben egyikünk sem látta a kijelzőn lévő másodperceket, így fogalmunk sem volt, mikor készül el a fotó, vagy hogy elkészült-e már, így odahajoltam, hogy megnézzem, mi történik, miközben Vivi, mögöttem két karját felemelve az ég felé, rágólufit fújt éppen. És ekkor készült el a kép.

Átkozottul jól sikerült, direkt sem tudtunk volna jobbat összehozni. Egyszerre volt nagyon vicces, spontán és hihetetlenül menő is, ráadásul mindkettőnkéről abszolút előnyösen sikerült, ami két lány esetében nemhogy ritka, de kábé lehetetlen is elsőre. A kezünkkel árnyékolva a telefont, röhögve néztük meg a fotót, aztán Vivi átküldte nekem, és mindketten kipoztoltuk. Én csak a közöset, Vivi pedig lapozgatásban a kettőnkéről készültet és azt a szelfit is, amin mosolyog.

Nagyjából egy perce volt fent a kép az oldalainkon, amikor érkezett egy üzenetem. Rajmundtól.

„Major, én várlak a sorozattal, te meg posztolgatsz???”

Hoppá. Már írtam volna, amikor újabb üzenetet küldött.

„BTW, jó a kép...”

Ezen elmosolyodtam, és felhúzva az orromat, a szám szélét harapdálva vártam, mert láttam, hogy megint ír.

„És leégett a jobb vállad”

Az üzenetet elolvasva ösztönösen a jobb vállamhoz kaptam a fejem, amikor is, mintha csak tudta volna, Rajmund még egyet üzent.

„A képen jobb. Egyébként bal”

Erre átfordítottam a fejem a másik oldalra, és hangosan felnevettem.

– Basszus – nyögtem, és már nyúltam is a naptejért, hogy lekenjem a bal vállamat, miközben Vivi törökülésben hajolt a telefonja fölé, és a posztra érkezett reakciókat nézegette.

– Minden oké?

– Meglepő módon igen – felelte furcsán. – Az a top komment, hogy „de jó kép”.

– Na! – biccentettem elismerően.

– Ja nem, itt van egy másik, erre több lájk ment. Azt írja, hogy „A kép címe: ribancok a Hortobágyon” – olvasta fel kelleetlenül.

– Ribancok? Többes számban? Én is az lettem? – kérdeztem visszatartott röhögéssel.

– Hát, úgy tűnik, ha velem mutatkozol, akkor elkerülhetetlen, hogy rád is azt mondják, amit rám. Bocs – fintorgott, és látszott rajta, hogy bántja a dolog.

– Ugyan már – nevettem fel őszintén. – Szívesebben vagyok „ribanc” veled, mint velük bármi – közöltem ujjaimmal idézőjelet rajzolva a levegőbe, aztán a telefonomra pillantottam, ahol újabb üzenetem érkezett. Rajmund írt.

„Elkezdted már nézni, Major?”

A kezembe kapva a készüléket, sietősen visszaírtam.

„El, el, már nézem is, tök jó”

„Hazudsz”

„Nem” – írtam, majd átgondoltam, és hozzátettem. „Jó, most kezdem nézni”

„Fúúú, de borzalmas vagy”

„Nem, tényleg kezdem, várj meg” – válaszoltam gyorsan, aztán bezártam az üzenetet, és elindítottam a sorozatot.

– Rajmund? – kérdezte Vivi vidáman, amikor észrevette, hogy mit össze-nem-kapkodok mellette.

– Igen, rám vár a sorozattal, közben meg látta a képünket – röhögtem el magam, és Vivi is felnevetett.

– Megyek a mosdóba, kérsz valamit a házból? – kérdezte a törölközőről felállva, és két karjával megnyújtózott az ég felé.

– A miénkből nem, de ha megtennéd, hogy bekopogsz Rajmundhoz, és elkéred tőle a Pringlest... Tudni fogja, miről van szó – mondtam vigyorogva, Vivi pedig, akinek fogalma sem volt az előzményekről, egy „oké, persze” biccentéssel felkapta magára a pólóját és nadrágját, majd lesietett a falépcsőn.

6.

A délután többi részét is a kilátóban töltöttük Vivivel, és amíg ő napozott, netezett, zenét hallgatott meg ilyesmiket csinált, addig én megnéztem a sorozat négy részét, amivel lemaradtam Rajmundtól, hogy a továbbiakban együtt nézhessük. Amikor lejöttünk onnan, már vacsorához készültek az IOV-versenyzők, a táborhelyen a színes melegítőcsapatok az étkező felé igyekeztek. Az úszók befejezték az edzést a főépületben lévő fedett medencében, a konditermet használók is letudták mára a kötelezőket, ahogyan a futók is megálltak, és ellenőrizték az okosórájukon az időt és a távot. A többiek, akik nem űztek aktív sportot, szintén vacsorához készülődtek, a játékteremben biliárdozók, vagy éppen a házakban filmet nézők is a főépület felé vették az irányt.

Vivivel a házukba visszaérve egymást váltva gyorsan elkészültünk. A fürdőszobát én használtam előbb, de hogy ne tartsam fel, tusolás után csak felkaptam a fehérneműmet, és a testápolóflakonommal a kezemben ki is mentem, hogy átadjam neki a helyiséget, gondolván, majd a szobában lekenem magam.

– Kösz, sietek – csukta be maga mögött az ajtót.

– A fürdőruhám a csapban felejtettem, ne foglalkozz vele – kiáltottam utána, de odabentről már hallatszott is, ahogy Vivi megnyitja a tust, úgyhogy a vállamat megvonva kinyomtam egy nagy adag testápolót a tenyerembe, és bekentem vele magam.

Éppen a vádlimat krémeztem, amikor nyílt a bejárati ajtó, én pedig a vizes hajam mögül felnézve szóltam a belépő Pannának, hogy csukja be gyorsan maga után.

Panna egy másodperc alatt behúzta maga mögött az ajtót, és még megköszönni sem volt lehetőségem, már rá is kezdett.

– Azta, de szép barna vagy, jó színed lett – dicsért meg. – A kilátóban napoztatok, ugye? Hallottam róla, beszéltek valakik, hogy ott vagytok. Vivi még tusol? Be kellene mennem a fürdőszobába, szerinted mennyi idő, mire kijön? Mondjuk nem annyira sürgős, bírom még – lépett oda a szekrényhez, és a tetején Vivi eldölt sminktáskájából kiszóródott cuccait kezdte szemügyre venni. – Ez mi, megnézhetem? – emelt fel egy szemhéjpalettát, és felnyitotta. – Fú, de marha jó színek. Kylie Cosmetics, vagy csak hasonló? Nála láttam ilyesmit az Instán. Te követed? Én igen – magyarázta, és már vissza is tette a szekrény tetejére, aztán Vivi parfümjét fogta meg, levette a kupakját, és az orrához téve

megszagolta. – Ez de jó illat, nagyon finom, mi ez, nem ismerem – olvasta le a címkét. – Te rendeled, vagy elmész megvenni a parfümöt? Én inkább elmegyek megvenni, kivéve, ha régi, jól bevált illatról van szó, mert egyszer rendeltem egy ismeretlen illatot, és kanalasgyógyszer-szaga volt. Annyira borzalmas volt, és persze nem cserélték ki, vagy adták vissza a pénzt, mert hát kibontottam, én meg mondom, mégis hogy szagoljam meg a parfümöt, ha nem bonthatom ki? Na, azóta csak olyat rendelek, amit tényleg ismerek. A nagynéném járt még hasonlóan, amikor bajuszgyantát rendelt – csapongott Panna szokás szerint összevissza, én meg közben felöltöztem, és fohászkodva néztem a csukott fürdőszobaajtóra, hogy Vivi jöjjön már ki onnan. Egyelőre még bent volt, de legalább a tust már elzárta. Közben Panna megint valami másról beszélt. – Beírtam a kuponkódot, ami az Instastoryban elhangzott, és nem akarták elfogadni, na mondom, ennyit erről az influenzerről, ezt sem érdekli a követői átverése, szép, mondhatom. Te követsz influenzereket? – kérdezte, én azonban meg sem kíséreltem válaszolni, sőt, bele sem gondoltam a kérdésébe, mert tudtam, hogy nem jutok szóhoz. És pontosan ez történt, Panna már folytatta is. – Én a kutyája miatt kezdtem el követni, mert hát az valami hihetetlen cuki, aztán amikor a kutyájának lett oldala, a gazdáját ki is követtem, mert annyira sok reklámot posztolt, engem meg egy ideig nem zavart, mert hát értem én, hogy mennek a dolgok, nem vagyok hülye, de amikor már csak az volt, na akkor odakommenteltem, erre letiltott. Annyira nem bírom az ilyet, évek óta követtem, de az első negatív hangvételi kritikánál le is tilt. Mintha nem lehetne véleményem, érted. Pfú, na akkor berágtam. Az a hét amúgy is pokol volt, mert elhagytam a pénzemem. Nem tudom a mai napig, pontosan hogy történt, szerintem a hátsó zsebemből rántottam ki véletlenül, és senki nem szólt, hogy hé, gyere vissza, leejtettél valamit, vagy ilyesmi. Nem, azt elhagytam, vagy lenyúlták. Egész este sírtam otthon. Ez mi? – kérdezte felemelve Vivi folyékony rúzsát, és letekerte a tetejét, majd kihúzva megnézte a színét. – Váó, ez ilyen matt hatás, ugye? Láttam a YouTube-on hasonlót. Én nem sminkelem magam, a szüleim azt mondják, bőven ráérek még, és egyelőre nem engedik, főleg az ilyen erősebbet, de te mondjuk szoktál füstös szemet is csinálni, azt nehéz elkészíteni? – kérdezte, aztán megakadt a tekintete a szirteses kulacson. – De jó, nektek vannak a sulitokhoz ilyen cuccok? Na, ha ezt elmesélem az igazgatóknak, akkor biztos nem hiszi el. Ez mennyire jó. Van más is, vagy csak a kulacs? – kérdezte, aztán a fürdőszobaajtó felé kapta a fejét, ahonnan Vivi

lépett ki piros melegítőalsójában és egy ujjatlan topban. Vizes haját egy kefével fésülte le a vállára, majd Pannát meglátva rémült mosolyra húzta a száját, és a tekintetemet kereste. – Szia, Vivi – intett neki Panna. – Kicsit matattam itt a cuccaid között, remélem nem baj, nem nyúltam igazán semmihez, meg Sára végig itt volt, látta, hogy csak megnézegettem, nem gond, ugye? – kérdezte, Vivi pedig már legyintve reagált volna, amikor Panna beléfojtva a szót, tovább magyarázott: – Végeztél már? Mehetek? Mert ittam két nagy pohár limonádét, és hát az a helyzet, hogy mindjárt bepisilek – vihogta keresztbe tett lábbal állva előttünk. – Finom volt, nem annyira cukros, inkább savanykás, ami ebben a nagy melegben kifejezetten hűsítő. Meg amúgy is úgy tudom, hogy a cukros üdítőktől csak még szomjasabb az ember, na mondom, akkor ez pont jó, hogy nem olyan édes, de aztán annyit ittam belőle, hogy béka nőtt a hasamba – hadarta, épphogy csak egy lélegzetnyi szünetet tartva, amit kihasználtam, és sietve közbeszóltam:

– Panna, a mosdó... – juttattam eszébe. Ettől egy kicsit megdöbben, mármint szerintem attól, hogy valaki szóhoz jutott, és szinte láttam, ahogyan összezavarodott az agya, aztán felfogva, hogy mit mondtam, nevetve bólintott.

– Ja igen, a mosdó. Majdnem elfelejtettem, hogy ezért jöttem vissza a házba. A többieknek mondtam, hogy menjenek nyugodtan az étkezőbe, jövök én is, egy perc. Mondták, hogy megvárnak, de Tibi nagyon izgult, hogy mi lesz a desszertválaszték a vacsoránál, mert úgy enne vargabélest. Nem tudom, miből gondolja, hogy lesz, de hátha. Én mondjuk nem szeretem. Vagyis szeretem, csak a mazsolát kell belőle kipöckölgetnem, mert azt szó szerint utálok – indult el Panna a fürdőszobába, és belépve, becsukta az ajtót maga mögött. Ezután sokkal tompábban hallottuk a hangját, ahogyan tovább magyaráz odabentről. – Nem is értem, hogy lehet szeretni a mazsolát. Általánosban volt egy osztálytársam...

– Tűnés – suttogta Vivi felvéve az ágyán heverő telefonját, és sietve kirohantunk a házból. Éppen akkor, amikor kiléptünk, a fürdőszobából kihallatszott, ahogy Panna lehúzza a vécét, úgyhogy bevágtuk kintről a bejárati ajtót, és egyenesen az étkező épületéhez rohantunk. Elmenekültünk Panna véget nem érő történetei elől.

A helyiségben a vacsorára érkező színes ruhás versenyzők beálltak a svédasztal előtt kialakult sorba, a többiek pedig már megpakolt tálcákkal a kezükben foglaltak helyet az asztaloknál. Amíg Vivi a gluténmentes ételét várta a konyhástól, én a sorban araszolva fürkésztem a kínálatot. A pult alól felvéve egy tálcát

türelmesen ácsorogtam az egyik világoszöld fiú mögött, aztán ahogy haladtunk, szedtem a kiválasztott ételekből. Az étkezőbe egyre csak érkeztek a csapatok, így pillanatokon belül a megszokott lárma töltötte be a termet.

– Megvagy? – kérdeztem Vivit, túlkiabálva az általános csörömpölést, amikor odaértem mellé.

– Aha – felelte, és átvette a felé nyújtott tálcát a konyháستól, rajta a spéci gm vacsorájával. – Köszönöm szépen – mosolygott vissza a válla felett, aztán az asztalunkhoz indultunk.

– A fiúk? – érdeklődtem, eloldalazva két egymásnak háttal fordított szék között, amelyen egy-egy versenyző ült, és a saját csapatával vacsorázott.

– Már üzentem nekik, jönnek – felelte Vivi.

És valóban, ahogy leültünk az asztalunkhoz, Rajmund és Dominik meg is érkeztek. Éppen a legnagyobb csúcsban kellett sorban állniuk, akkor voltak a legtöbbben, amikor ők jöttek. Ennek egyik oka, hogy a mai feladatról visszaérve a legtöbb résztvevő már inkább nem ebédelt, így sokan éhesek voltak, és a lehető leghamarabb jöttek vacsorázni. Ahogyan mi is. A másik, sokkal valószínűbb oka annak, hogy már a vacsora kezdetekor teltház volt az étkezőben, az a játékszoba, ami a hortobágyi élménytábor legpopulárisabb helyszíne, és ahol a verseny kezdete óta érkezési sorrendben stoppolhatók le a biliárdasztalok, a csocsók és a léghokiasztal is. És mivel tizenkét csapat negyvennyolc versenyzője akart rajtuk játszani, attól vált függővé, hogy ki kaparintja meg, hogy ki mennyire gyorsan végez a vacsorával.

– Na Major, megnézted az első négy részt? – ült le Rajmund, lerakva a tálcáját az asztalunkra.

– Megnéztem. Folytathatjuk együtt – bólintottam. – És kösz, hogy megvártál velem – tettem hozzá, mire Rajmund a milánói makarónija felett tartva a ketchupös tubust, mosolyogva felém pillantott.

– Nincs mit – mondta, aztán benyomta a flakont, és körkörös mozdulattal alaposan meglocsolta az ételét. Vivi, Dominik és én szórakozott mosollyal figyeltük, aztán az asztalon kirakott telefonomra pillantottam, ami rezegve hívást jelzett. A kijelzőn Milán szerepelt, ezért gyorsan lenyeltem a számban lévő sült krumplit, majd nekitámasztottam a telefont a poharamnak, és fogadtam a videóhívást.

Az öcsém azonnal megjelent a telefonomon; érdeklődve nézte, ahogyan szalvétával megtörölöm a számat, és jelelve köszönök neki.

– Zavarlak? – kérdezte a háttérrel vizslatva mögöttem, ahol elég nagy volt a felfordulás, jöttek-mentek a színes melegítő versenyzők tálcával a kezükben.

– Nem, csak vacsorázunk éppen – jeleltem, majd felkaptam a telefont a pohár elől. – Akarod látni? – kérdeztem.

– Naná – bólogatott Milán, mire rányomva az ikonra, megfordítottam a kameraképet, így Milán azt látta, amit mutattam neki.

A telefont lassan körbefordítottam a teremben, aztán visszaváltottam a kameraállást.

– Hát ilyesmi – jeleltem a vállamat megvonva, az öcsém pedig elismerően bólintott.

– Klassz – felelte. – És egyedül vagy? – kérdezte furcsán, amikor is rájöttem, hogy az asztalunkat nem mutattam meg neki, csak a terem többi részét.

– Nem, nem – ráztam meg a fejem. – A többiekkel. Köszönsz nekik?

– Persze – bólogatott lelkesen, én pedig felnéztem a telefonomból, és az éppen beszélgető Rajmundhoz, Vivihez és Dominikhoz fordultam.

– Bocs, nem akarok félbeszakítani titeket, csak az öcsém köszönne nektek – mondtam, mire mindhárman a feléjük fordított telefonomra néztek, ahol Milán integetett nekik.

– Szia! – integetett vissza Vivi mosolyogva.

– Szia – artikulált Dominik, aztán rám pillantott, mintha csak azt szeretné tudni, hogy jól csinálta-e. Visszatartott mosollyal biccentettem, megnyugtatta, hogy azért egy köszönésen nem sok mindent lehet elrontani, aztán Rajmund felé fordítottam a telefont, aki a kijelzőn lévő öcsémre pillantott, és lazán intett neki.

– Jó a pólód, haver – dicsérte meg, miközben a villájára tekerte a makarónit. A kijelzőn Milán lelkesen kezdett jelelni, mire Rajmund tanácstalanul nézett rám.

– Azt kérdezi, te is játszol-e vele. A pólóján lévő játékkal – fordítottam, Rajmund pedig bekapta a villájára feltekert spagettit, és letörölve a ketchupöt a szája széléről, bólintva válaszolt.

– Persze.

Ezt Milán is értette, úgyhogy nem kellett fordítanom, majd az öcsém hunyorogva nézett a kamerába, és tanácstalanul fordult hozzám.

– Mit eszik? – kérdezte tőlem, és jelelés közben nyelt egy nagyot.

– Ketchupot valamivel – feleltem visszatartott nevetéssel. – Amúgy milánóit – feleltem.

– Szólok anyunak, hogy ezt kérek vacsorára. Rendesen megkívántam – magyarázta.

– Oké – mondtam vigyorogva, aztán a pohárnak támasztottam a telefont, és Milánt figyeltem, aki elgondolkodva így szólt:

– Figyi, létezik, hogy az igazgatód írt nekem egy üzit, hogy élőzzek veled valamikor?

– Te jó ég, akkor ezek szerint tényleg komolyan gondolta – fújttam jelelés közben, Milán pedig kérdően nézve rám várta, hogy folytassam. – Igen, létezik – vallottam be. – De nem kell vállalnod, hülyeség az egész.

– De mit akar? – értetlenkedett tovább.

– Hát... Csak beszélgetni valaki olyannal, aki esetleg jókat is tud mondani rólam, nem csak szidni... – zártam rövidre, Milán pedig egy „ahaaaa!” bólintással reagált.

– Akkor én vagyok az embere – jelelte, mire a fejemet ingatva elmosolyodtam.

– Nem kell megtenned – mondtam.

– De, de, akarom. Jó lesz – nyugtatott.

– Köszönöm – suttogtam hálásan nézve rá.

– Viszont... Hogy képzeled a beszélgetésünket? Tud jelelni, vagy...? – kérdezte, de megakadt.

– Hidd el, megoldja. Bízd rá, Kocsis mindent megold – közöltem, Milán pedig egy oké biccentéssel nyugtázta a dolgot, aztán elköszönt tőlem, hogy mielőbb szólhasson anyunak a vacsorájával kapcsolatban.

– A többieknek add át, hogy helló – tette hozzá.

– Mindenképpen – ígértem meg.

– Vivinek egy kicsit mélyebb hangon, hogy férfiasabbnak higgyen...

– Te hülye vagy – nevettem fel hangosan, mire a többiek kérdően néztek rám. Milán észrevette, hogy felpillantok a telefonból, ezért rögtön jelezni kezdte, hogy nehogymondjam, amit mondott.

– Családi poén, nem értenétek – zártam le ennyivel, az öcsém pedig, aki le tudta olvasni a számról, amit mondtam, megkönnyebbülten fújta ki a levegőt, majd újra elköszönt tőlem.

– Várj, várj! – jeleltem sietősen, mielőtt befejezte volna a hívást, és zavartan néztem a kamerába. – Amúgy... Otthon minden rendben?

– Aha – felelte.

– Akkor jó – biccentettem a számát elhúzva, aztán hozzátettem. – Egyébként éjjel és délelőtt is voltam feladaton.

– Tudom, követjük – biccentett.

– Követitek? Kivel? – lepődtem meg, és a szívem felugrott a torkomba.

– Anyuval – válaszolta. – A tanyaházias videót megnéztük vagy tízszer, imádtuk – nevetett Milán, és én is magamra erőltettem egy mosolyt, aztán a fülpiercingemet igazgatva közelebb hajoltam a kamerához.

– Ketten? Anyu meg te? – érdeklődtem.

– Aha – bólintott.

– Apu? – próbálkoztam, a kérdést hallva pedig Milán grimaszolva elhúzta a száját, mint aki tudja, hogy kellemetlen helyzetbe került, és marhára szeretne kimaradni belőle.

– Hát, azt nem tudom, talán ő is követi a versenyt, gondolom, látja...

– Mindegy – szakítottam félbe, sietősen lezárva a témát. – Na menj vacsizni – jeleltem, Milán pedig szomorúan nézett rám a kamerán keresztül, aztán elköszöntünk egymástól, és kinyomtam a videóhívást. A villámmal beleböktem egy sült krumpliba, és unottan emeltem fel magam elé, miközben a hallottakon gondolkodtam. Vagyis apun. Aki a jelek szerint anyuval ellentétben magasról tesz arra, hogy mit csinálok éppen, mert nála egyszer elvágta magam, és ha fejre állok egy gémeskút tetején a Hortobágyon, az sem érdekli. Hurrá.

– Jól vagy? – kérdezte Vivi, aki észrevette, hogy valami nincs rendben.

– Persze, csak... – kezdtem bele sóhajtva. – Éreztetek már tehetetlen dühöt azzal kapcsolatban, hogy hiába próbáltok túllépni a múlton, az árnyékként kísér benneteket, és mindig akkor, amikor kicsit jobban lennétek, direkt visszaránt? – kérdeztem.

– Helló, verekedés – emelte fel a kezét Dominik.

– Helló, múlt nyár – mutatott magára Vivi.

– Helló, mindennapjaim – fejezte be Rajmund.

– Oké, nem szóltam – dőltem hátra a széken, és mosolyogva néztem rájuk, belátva, hogy bármilyen szar is a helyzet, sokkal jobb, amióta együtt szar.

– Tudod, mi a megoldás, Major? – kérdezte Rajmund hirtelen, mire érdeklődve néztem rá.

– Mi?

– Az ötödik rész – felelte, én pedig felfogva, hogy nem komolyan beszél, hangosan felnevettem. – Nem, komolyan beszélek – erősködött. – Egész nap rád vártam, egyél már! – vette könyörgőre, én pedig röhögve felszúrtam egy újabb sült krumplit a villámra.

– Eszem, nem látod?

– Egyáltalán nem – fakadt ki, és ha ez az egész azért volt, hogy elterelje a figyelmemet az eredeti problémámról, akkor profin csinálta. Ha pedig azért, mert tényleg nézni akarta a sorozatot, akkor meg nagyon vicces. – Ebben a tempóban kijön az új évad, mire befejezed. Siess már egy kicsit! – sürgetett, én pedig vigyorogva hallgattam, aztán felemeltem a villámot, de képtelen voltam kinyitni a számat, mert Rajmund türelmetlenül figyelt. – Most meg mi van? Miért nem eszel? – kérdezte a karját széttárva.

– Ne nézz – kértem nevetve.

– Mi van? – rázta meg a fejét értetlenül, és segítségkérően Vivire és Dominikre pillantott, akik csak a fejüket ingatták nevetve, jelezve, hogy eszükben sincs részt venni ebben, ők csak nézők, akik nem mellesleg remekül szórakoznak. – Ne nézzelek. Aha. Így jó lesz? – kérdezte elfordítva a fejét.

– Igen – feleltem vigyorogva.

- Eszel már?
- Igen – tartottam vissza a nevetésemet Vivire nézve, aki vigyorogva figyelt.
- Hazudsz, Major, ha ennél, akkor nem válaszolnál.
- Jól van már, mindjárt megvagyok – közöltem egy újabb krumplit bekapva.
- Mindjárt, mi? – kérdezte tettetett bosszankodással, még mindig elfordulva.
- Na tessék – szoltam a villámat és késemet a tányérra helyezve, miközben megtöröltem a számat.
- Visszafordulhatok?
- Igen, befejeztem – mosolyogtam, majd amikor Rajmund felém nézett, ünnepélyesen mutattam a tányéromra.
- Na végre. Gyerünk, nézzük a sorozatot – szolt.
- Várj... – jutott eszembe.
- Mi az? – kérdezte meglepetten.
- És a desszert? – néztem rá elfojtott vigyorral, a kérdésemre pedig Vivi és Dominik is hangosan felröhögtek.
- Szórakozol velem, Major, ugye? – meredt rám Rajmund mérgesen, de álltam a tekintetét, és ártatlan arccal megráztam a fejem.
- Nem, tényleg akartam desszertet enni – közöltem, mire összehúzva a szemét, fürkészően nézett rám, majd egy „rajtam nem fogsz ki” pillantással megragadta a kezemet, felhúzott a székről, és a svédasztal desszert részlege felé indult velem.
- Nevetve követtem, miközben a legtöbb asztaltól érdeklődve pillantottak felénk, hogy megnézzék, mi történik, majd odaérve a pulthoz Rajmund behajolt, és szolt az első konyhásnak, akit meglátott.
- Elnézést, kaphatnék egy elviteles dobozt a sütihez? – kérdezte, mire a konyhás egy „persze” választ követően kiadott egy dobozt, Rajmund pedig lerakta a pultra, és miközben fél kézzel még mindig engem fogott, a másikkal megragadta a sütiszedő kanalat, és megkérdezte, hogy miből kérek.

– Öcsém... Van elviteles doboz? – hallottam a döbönt kérdést a közelünkben lévő asztaloktól, és abban a pillanatban Rajmundnak köszönhetően az IOV ötödik napjának estéjén mindenki rájött, hogy lehet vinni későbbre a szobákba az ételekből. Nagy pillanat volt.

– Ilyet? – kérdezte Rajmund a krémes szeletre mutatva.

– Mmm – gondoltam át. – Nem – ráztam meg a fejem.

– Fánk?

– Az jöhet – bólintottam, Rajmund pedig elkezdte telerakni a dobozt, miközben én vigyorogva ácsorogtam mellette.

A következő pillanatban kicsapódott az étkező ajtaja, és Róbert érkezett meg öt további narancssárga ruhás szervező kíséretében. Az egész terem azonnal elhalkult, és mindenki félbehagyta az aktuális mondatot, csakúgy, mint az evést, és halálra rémülve nézte a becsörtető társaságot.

– Ez nem igaz – suttogta Rajmund. – Hadd nézzem már meg azt az átkozott évadot – tette hozzá, a megjegyzésére pedig annak ellenére elmosolyodtam, hogy nagyon megijedtem a szervezők érkezésétől. Fáradt voltam és kialvatlan, zsinórban három egymást követő feladaton vettem részt, és semmi másra nem vágytam, csak lélegzetvételnyi időre, hogy a délutánt követően az estét is nyugodtan tölthessük, anélkül, hogy enigmák alapján kellene megneveznünk a következő feladat jelöltjeit. És mintha csak meghallgatásra talált volna a fohászom, a sütis pult mellett állva figyeltem, ahogy a főszervező és kísérete becsörtet az étkezőbe, áthalad a székeken ülő, ledermedt csapattagok között, majd előttünk is elvonul, és a saját asztaluknál megállva így szól:

– Jó étvágyat!

Az étkezőben mindenki a nyakát nyújtogatva figyelte, hogy mi történik, és lélegzet-visszafojtva várta, hogy kapjunk borítékokat, de ehelyett... Ehelyett Róbert a svédasztal felé fordult, és odalépett, hogy szedjen magának. Úgy tűnt, valóban enni jöttek.

– Mi a...? – kérdezték egymástól a csapatok tagjai, és mi is érdeklődve figyeltük a történéseket. Vivi és Dominik még az asztalunknál ültek, és a tekintetünket keresve fordultak felénk, miközben mi Rajmunddal a sütis pult előtt álltunk szintén leblokkolva.

– Most mi van? – tátogta Vivi, én pedig tanácstalanul megráztam a fejem, jelezve, hogy nem tudom. Ahogy körbefordultam, minden asztalnál hasonló diskurzus folyt, az elkapott gesztikulációk és tátogó szájak láttán megállapítottam, hogy a csapatok fele úgy gondolja, nincs ma feladat, a másik fele azonban trükköt sejtett a szervezők nem kicsit színpadias bevonulása mögött, és szentül meg voltak győződve arról, hogy behúznak minket a csőbe, és pillanatokon belül kezdődik a borítékosztás.

Vihar előtti csend állapota uralkodott az étkezőben, a szervezők kanalának tányérhoz koccanásán és a leves szürcsölésén túl egyetlen hangot sem lehetett hallani az egész teremben, csak odakintről szűrődött be a pusztáról felszálló madarak hangja.

Mindenki kérdőn forgolódott, végül Csanád az ezüstöktől féloldalasan ülve a székén, karjával a támlán támaszkodva, a szervezők asztala felé fordulva megemelte a kezét.

– Elnézést – kiáltotta, mire Róbert felnézett a leveséből.

– Igen?

– Ez most mi? – kérdezte valójában mindannyiunk nevében.

– Ez? Májgaluskaleves – felelte a főszervező, roppant szellemesen.

Mindenfelől afféle „ehehehe” választ kapott, mire Csanád módosított a kérdésén, hogy ne lehessen kitérő választ adni rá, és újra feltette, csak máshogy.

– Nem kapunk most borítékot?

– Látsz most valahol borítékot? – kérdezett vissza Róbert.

– Nem, csak azt hitt... Mindegy – fordult vissza Csanád a társaságához, és a legtöbben továbbra is kérdőn néztek össze.

– Akkor most mi van? – kérdezte az egyik világoskék lány. – Lehet menni?

– A tábor területén belül bárhova – adta meg Róbert a hivatalos választ, ami a szkeptikusokat is meggyőzte arról, hogy most nem vár ránk boríték.

A szervezők tovább ettek az asztaluknál, miközben egy pillanat alatt felbolydult körülöttük az étkező, mert azt követően, hogy a csapatok számára kiderült, a mai esténk nagy valószínűség szerint szabad, mindenki azon volt, hogy elsőként érjen át a játékterembe, lefoglalva a legjobb helyet. Egy csomóan már átnyomultak a boltív

alatt, köztük Vivi és Dominik is, mi azonban Rajmunddal, tudva, hogy sorozatot fogunk nézni, amihez maximum ülőalkalmatosságra van szükségünk, ráérősen nézelődtünk a desszerteknél, aztán Rajmund lehajtotta a doboz fedelét, és a kezembe nyomta.

– Köszí – vigyorodtam el a mellkasomhoz szorítva a zsákmányt, aztán elindultunk a játékterem felé. Mielőtt átmentünk volna, még visszanéztem a vállam felett, és a szervezők asztalára pillantottam, hogy megbizonyosodjak róla, tényleg nincs semmi trükk. Úgy tűnt, nincs, és valóban csak vacsoráznak. Az Iskolák Országos Versenyén ez talán nem is meglepő, merthogy általában szándékosan az történik, amire nem számítunk. Most például semmi.

Róbert és a narancssárga ruhások az asztaluknál ülve beszélgettek, miközben az üres levesestányérokat félretolva maguk elé húzták a második fogást, és tovább ettek.

– Gyere már, Major – ragadta meg újra a kezemet Rajmund, mire elszakítottam a tekintetem a szervezőkről, és elhaladva a pult előtt állók mellett, akik a konyhásoktól elviteles dobozokat kértek, átmentünk a játékterembe. Ott pillanatok alatt telt ház lett.

A boltíven átlépve a helyiségben hangos csattanással ütötte szét a fehér biliárdgolyó a színeseket, ahogy a sötét fiúk elkezdtek egy partit. Ők szereztek meg az egyik asztalt.

A másikat a világoskék lányok, akik szintén elég gyorsak voltak vacsora után, így övük lett a másik. Normál esetben a két csapat tudott volna egymással is játszani, ahogyan azt már többször is megtették, a mai feladaton történt incidensük miatt azonban fagyos hangulat uralkodott köztük, és a kezdeti szövetségeseikből ellenségekké váltak. A többi csapat legnagyobb pechére, mert így a mosolyszünetük miatt lenyúlták mindkét biliárdasztalt, holott elég lett volna nekik egy is. Ezt mindenki keserű szájízzel konstataálta, és mivel a léghokiasztal is azonnal foglalttá vált (a világoszöldek csaptak le rá), a többi versenyző kénytelen volt beérni a dartstáblákkal meg a csocsókkal. Akik pedig még náluk is később érkeztek, nos, nekik maradtak a teremben körberakott fotelek, kanapék és az asztalok, amelyek roskadásig voltak pakolva a raktárból áthordott kártyákkal és társasokkal.

Egy ilyen ülőgarnitúra volt a mi törzshelyünk is, ahol az érkezésünkkor a bészek szokás szerint már helyet foglaltak. Keri és Laci jengatornyot építettek, Andi a fotelben ülve a telefonját

nyomkodta, Zétény pedig a falnál lévő hűtőből válogatott, majd egy Fantával sétált vissza hozzánk.

– Sziasztok – köszöntöttek minket Rajmunddal, amikor odaértünk, és lehuppantunk egymás mellé a kanapéra.

Mindketten visszaköszöntünk, aztán már el is vettem Rajmund kezéből a felém nyújtott fél, vezeték nélküli fülhallgatóját, és bedugtam a fülembe, amíg ő kitámasztotta a telefonját az asztalon, és elindította az ötödik részt.

A magunkkal hozott sütik közül kivettem egy porcukorral megszórt csörögefánkot, és beleharapva néztem a film első másodperceit, miközben Rajmund felé nyújtottam a felnyitott dobozt.

– Kösz – vett ki belőle ő is egyet, felém sem fordulva, úgy nézve a sorozatrészt.

– Hát ti mit csináltok? – kérdezte Keri, mire mindkettőnkől egy „pszt!” reakciót kapott, így inkább az éppen odaérkező Vivire és Dominikre nézett. – Sáráékkal mi van?

– Á, most hagyd őket, sorozatoznak – legyintett Vivi.

– Értem – bólintott. – És mit néztek ennyire? – kérdezte Keri ismét felénk fordulva.

– Pszt! – reagáltunk Rajmunddal egyszerre, és feljebb raktuk a hangerőt. Keri a szemüvegét levéve megtörölte a pólója aljába az összemaszatolódott lencsét, majd visszarakva az orrára mögénk sétált, és a kanapé támlájára hasalva behajolt Rajmund és közém, hogy rálásson a telefonra.

– Jaaa, ez nem az a...? – kérdezte, mire mindketten mérgesen néztünk rá.

– Ssss! – feleltük egyszerre.

– Asszem, zavarok – esett le végül Kerinek, és megpróbálta visszalökni magát, de nem igazán sikerült neki. Mint egy libikóka, úgy dülöngélt a hasával a kanapé támláján egyensúlyozva. Rajmund egy „ezt nem hiszem el” röhögéssel megrázta a fejét, leállította az asztalra támasztott telefonon a sorozatot, majd értetlenül Kerihez fordult, aki még mindig nem tudta magát visszalökni.

– Ember, veled mi van? – kérdezte Rajmund, aztán a vállához nyúlva visszalökte Kerit, aki a lendülettől visszaérkezett a talpára,

és fájdalmas arccal tapogatta meg a hasát, ahol megnyomta a támla.

– Na, hagylak titeket filmezni – közölte, mintha ez a saját döntése lett volna, én pedig egy újabbat harapva a csörögefánkba, nevetve néztem utána, miközben Rajmund elindította előlről a sorozatrészt, tekintve, hogy egy másodpercet sem fogtunk fel belőle a nagy felfordulás közepette.

– Na, jöhet egy gyilkos UNO parti? – kérdezte Zétény a Fantáját megemelve.

– Jöjjön – biccentett Keri, miközben Dominik mellett állva a biliárdasztalok felé pillantott. A világoskék lányok négyese mind mosolyogva nézte Dominikot, és a golyókat rendezgetve az asztalon, suttogva beszéltek egymással, miközben megállás nélkül felénk lestek. – Nem tudom, észrevetted-e, de a világoskék csajok téged bámulnak – mondta Dominiknak, diszkrétén hátat fordítva a lányoknak, hogy ne lássák, amint róluk beszél. – Először azt hittem, engem néznek, de aztán rájöttem, hogy ez csak akkor fordulhatna elő, ha... – magyarázta. – Nem, ez soha nem fordulhatna elő – gondolta át, a beszólására pedig mindenki felröhögött. – Szóval? Miért néznek annyira a lányok? – kérdezte Keri haveri stílusban Dominik vállára téve a kezét, aki a tekintetével követte a mozdulatot, mire Keri azonnal visszahúzta a karját, és a torkát megköszörülve korrigált. – Mármint ha akarod, elmondod, ha nem, akkor úgy is jó – magyarázkodott, Dominik pedig csak leült a fotelbe, és felvette a neki kiosztott kártyalapokat.

Nem mondta el, mi pedig Rajmuddal és Vivivel összenézve szavak nélkül nyugtáztuk Dominik döntését. Aki egyébként valóban úgy tett, ahogy tervezte: a feladatról visszaérve elmesélte Rajmundnak és Vivinek a szürkéekkel történt incidenst, pontosan úgy, ahogy történt, minden részlettel együtt. A többiek pedig úgy reagáltak, ahogy azt előre sejtettem; egyetértettek Dominikkal, mármint abban, hogy fellépett a szürkék arrogáns viselkedésével szemben. Egyébként is mindannyiunknak volt már kisebb-nagyobb problémája a szürke négyessel, úgyhogy Vivi és Rajmund sem csinált nagy ügyet abból, hogy Dominik kicsit nekik feszült. Őket is csak az érdekelte ezzel kapcsolatban, ami engem, vagyis az, hogy semmilyen konfliktus ne fájuljon kizárásig.

A világoskék lányok folyamatosan felénk pillantgattak, aztán ketten (akik a feladaton részt vettek), elindultak felénk, és Dominik előtt megállva megkérdezték, hogy van-e kedve, vagyis kedvünk biliárdozni velük.

– Világoskékek a pirosak ellen? Na? – mosolygott a lány, egyértelműen jelezve, hogy a bészekre nem vonatkozik a meghívás.

Rajmund leállította a filmet a telefonján, és mindketten felnéztünk, az asztal mellett álló Vivi pedig, aki épp a pólója aljával próbálta lecsavarni az üdítője kupakját, megállt a mozdulatban. A másik biliárdasztalnál álló szürke fiúk négyese kíváncsian nézte a jelenetet, hogy vajon mit reagálunk az invitálásra. Azonnal átláttuk a helyzetet, miszerint éppen az IOV hatalmi átalakulása zajlott. Az ötödik nap estéjére már kialakultak az erőviszonyok, és az eddigi feladatok alapján mindenki számára világossá vált, hogy melyik a három legerősebb csapat a versenyen. A világoskék lányok, a szürke fiúk és mi, a címvédők. Eddig a világoskékek és a szürkék jóban voltak egymással, azonban a mai feladat végén ez megváltozott. Megbomlott a szövetségük, és tudni akarták, hogy a harmadik potenciális esélyessel hányadán állnak. Vagyis, hová húzunk. A világoskékek felé, akiknek a játéktípusa törtető és átgázoló? Vagy a szürkék felé, akik bár jól játszanak, de iszonyatosan ellenszenvesek? Úgy tűnt, most volt itt az ideje, hogy ez eldőljön. A lányok türelmetlenül várakoztak előttünk, a szürke fiúk pedig a háttérben a saját biliárdasztaluknál nyújtogatták a nyakukat, hogy lássák, kialakul-e szövetség köztünk. Andiék, akiken, mondjuk, mindenki átnézett, kíváncsian figyelték a történéseket, sőt, szerintem még kicsit izgultak is, hogy mi lesz, miközben mi mind a négyen összenéztünk. És szavak nélkül megbeszéltük, hogy nem, ebben mi biztosan nem veszünk részt. Ugyanis talán a másik két csapatnak nem volt világos, de mi tudtuk, hogy Dominik csupán azért konfrontálódott a szürkékkel, mert agresszívek voltak a világoskék lányokkal szemben, és nem más miatt. Nem azért, mert egyetértettünk bármelyikükkel, vagy állást kívántunk foglalni abban a konfliktusban, hogy a világoskékek nem adták oda az összeszerelési útmutatót. Az nem a mi dolgunk volt. Éppen ezért nem fogadtuk el az invitálást, és eszünkben sem volt bármelyik oldal mellé állni. Megvolt a sajátunk.

– Kösz, de nem – szólalt meg végül Rajmund, akire mindhárman ráhagytuk a válaszadást.

– Biztos? – kérdezték a lányok meglepetten, és látszott rajtuk, hogy erre azért nem számítottak.

– Aha – erősítette meg Rajmund, és erre már Vivi, Dominik és én is biccentettünk, hogy lássák, mind így látjuk.

– Hát jó, ahogy gondoljátok – fintorogtak a világoskék lányok, és az elutasítástól teljesen lesokkolódva kullogtak vissza a biliárdasztalukhoz, ahol suttogva elmondták a csapattársaiknak, hogy mi történt.

A szürke fiúk a történeteket látva kérdően néztek össze, és úgy tűnt, ezt ők sem gondolták volna, aztán halkán tanakodni kezdtek arról, hogy most vajon mi van. Dominik megvédte ellenük a világoskék lányokat, akikkel aztán nem akarunk együtt lógni. Úgy tűnt, ez kifog rajtuk, mi pedig csak hagytuk, hogy próbálják megfejtetni ezt az egyébként nem túl bonyolult szituációt, és visszafordultunk a saját dolgunkhoz. Rajmund megint visszaállította az epizódot az elejére, Dominik pedig megnyerte a partit, amire amúgy kábé senki nem figyelt közben. Megkeverte a kártyapaklit, majd újra osztott, miközben a bézsök a történetek hatására zavartan ücsörögtek a körünkben. Nem tudták, mit mondjanak.

– Nem ismerjük a részleteket, meg azt vágjuk, hogy nem is akartok beszélni róla, de azért kösz, hogy nem passzoltatok le minket, és mentetek el biliárdozni velük – szólalt meg végül Laci.

– Ja. Akkor is kösz, ha igazából nem miattunk volt. Mi jól jártunk vele – tette hozzá Keri, a megjegyzésére pedig nem mondtunk semmit, csak elmosolyodtunk, és amíg Rajmunddal néztem a sorozatot, a többiek egy újabb UNO partit kezdtek.

– Egész délután napoztatok? Marha jó színetek lett – jegyezte meg Andi, és Vivire pillantott, aki éppen dobott egy kártyát.

– Tényleg? Én nem látom annyira – mondta hátradőlve a fotelben, miközben fél kezével kissé felhúzta a pólóját, a másik kezével pedig a melegítőnadrágjának derékrészét épphogy letolva megmutatta a szíkontrasztot a bőrén. – Látszik? – kérdezte Anditól, de a mozdulatát látva a bézs fiúk hirtelen elveszítették az UNO iránti érdeklődést.

– Ühüm, tényleg marha jó színed lett – dünnyögte Andi. – De megtennéd, hogy visszaengeded a pólódat, mert nem tudom, mi az IOV-protokoll arra az esetre, ha meghal mindhárom csapattársam. Haza kell mennem, vagy folytathatom egyedül a versenyt? – kérdezte a szemét forgatva, és unottan pillantott a többiekre, akik közül Keri a száját tátva bámulta Vivit, és kártyalap helyett véletlenül egy poháralátétet dobott le a kupacra, Laci bólogatva vigyorgott Vivit pásztázva, Zétény pedig elfelejtett inni a szájához emelt Fantából, így az végigfolyt az állán. Észre sem vette.

Dominik összehúzott szemöldökkel, pislogás nélkül meredt rá, aztán dobott egy lapot.

– Na jó, húzzál fel szépen négyet – közölte kizökkenve Zétényt a bambulásból, aki meglepetten tért észhez, és alkarjával letörölte az állát, miközben felhúzott négy lapot.

A jelenetet látva az egész társaság felröhögött, mi pedig a hangoskodásukra Rajmunddal felraktuk maxra a hangerőt, úgy merültünk bele a sorozatrészbe, kizárva a külvilágot. Időközben csatlakozott az asztalunkhoz az ezüst és a sötétkék csapat is, így párhuzamosan két UNO-parti is folyt, hatalmas kiabálásokkal, felnevetésekkel, és időnként asztalborogatással. Ilyenkor Rajmunddal a telefonja kijelzőjéről el sem szakítva a tekintetünket, egyszerre emeltük fel az asztal szélének támasztott lábunkat, és addig a levegőben tartottuk, amíg vissza nem állították az asztalt. Utána újra letámasztottuk a tornacipőnk talpát, és felhúzott térdrel, félig fekve, a kanapé háttámlájának dőlve néztük egymás mellett a Rajmund ölében tartott telefon képernyőjét.

Mintha egy másik világban lettünk volna, nem foglalkoztunk a körülöttünk történő örülettel, csak néztük a sorozatot együtt, figyelmen kívül hagyva a termet, amelyre ráláttunk a térdünk felett. Nem foglalkoztunk az időnkénti ovációval, amikor véget ért egy léghokiparti és a nyertes üvöltözve örült, ahogyan azzal sem törődtünk, amikor a másik asztalnál ledőlt egy jengatorony, vagy amikor a csocsósok a bábukat pörgetve bevadultak. Nem reagáltunk arra, amikor Keri felhúzatott Dominikkal tizenkettőt, majd ettől annyira megijedt, hogy kirohant a teremből, ahogyan a KK-értesítéssel sem foglalkoztunk, amikor Kocsis túrós csuszát kezdett készíteni. Simán kilóttuk a kijelzőre érkező szalagot, és néztük tovább az újabb és újabb részeket Rajmunddal, a legnagyobb hangzavar és örület közepette, a kanapén ülve egymás mellett, fél-fél fülhallgatóval a fülünkben. Abszolút ráhangolódtunk a sorozatra, vagyis inkább az együtt sorozatozásra. Egyszerre kiáltottunk fel, hogy „ne már!”, amikor olyan cliffhangerrel zárult az epizód, hogy azonnal tovább kellett nyomnunk a folytatására, és bosszúsán néztünk össze egy „tudtam, tudtam, hogy ez lesz!” jelenetnél, máskor pedig tökéletesen egyszerre nevtünk fel egy poénon, ami után még egymásra mosolyogtunk, némán megállapítva, hogy „ez jó volt”. De az esetek többségében igazából csak ültünk egymás mellett, egyre lejjebb csúszva a kanapén, totálisan elzsibbadva és fészkelődve a

maratoni sorozatnézés alatt, de egyikünk sem szólt, hogy hagyjuk abba, mert tök jó volt. Meg egyébként a sorozat is.

Részről részre haladtunk, és ahogy Rajmund mellett ültem, azon kaptam magam, hogy minden egyes új epizódnál egy kicsit szomorúbb vagyok, amiért közeledünk a végéhez.

A játékszem időközben szépen kiürült, egyre többen indultak aludni, egy idő után felszabadult a biliárdasztal és a léghoki is, a terem egyre csendesedett, mi pedig egyre lejjebb vettük a hangerőt. Ismételten véget ért egy rész, az utolsó előtti, mire Rajmund érdeklődve pillantott felém.

– Jöhet a vége, Major? – kérdezte mosolyogva.

– Persze, nézzük – biccentettem, és felvettem az asztalról a korai vacsora után zsákmányolt sütisdobozt, majd az ölembe vettem, és hátradőlve, a kijelzőt figyelve kinyitottam és belenyúltam. Üres volt. – A francba – fintorogtam, és félredobtam magam mellé az üres dobozt. – Megettem az egészet. Reggel táncolhatok egy órával többet – motyogtam kelletlenül, Rajmund pedig felém fordulva pár pillanatig csak nézett, aztán felfogva, hogy mit mondtam, kitört belőle a röhögés.

– Tudod, Major, szerintem te vagy a legjobb fej lány, akit valaha ismertem – jegyezte meg mellékesen, aztán visszafordult a telefonjához, én pedig elfojtott vigyorral beharaptam a számat, és a fülbevalómat piszkálva kezdtem nézni az utolsó részt.

Az ajtó nyitódására a játékszemben maradt csapattagok mind egy emberként fordultak oda, attól tartva, hogy egy szervező érkezik borítékkal. A dartstáblánál álló világoszöldek, a biliárdozó szürkék, az egyik asztalnál puzzle-öző lila és türkiz lány, a Dominikékkal unózó bézsek és sötétkékek is mind az ajtót figyelték. Más már nem volt a teremben.

Az ajtón Tahi lépett be. A többi csapat tagja megkönnyebbülten fordult vissza ahhoz, amit éppen csinált, mi viszont kérdőn néztünk a kísérőtanárunkra, aki megállt az ajtóban, és összecsapta a tenyerét. Csattanó hangja visszhangzott a teremben.

– Na kérem – kezdte. – Itt a vége. A Szirtes-csapat megy szépen aludni, a többi nem érdekel, mit csinál. Gyerünk, gyerünk, mozgás! – kiabált katonásan. – Felcser, Pap, fejezzétek be a kártyázást, Major, Fehér, ti meg keljete fel a kanapéról, és a jó ég áldjon meg benneteket, pislogjatok már azt az átkozott telefont bámulva, olyanok vagytok, mint az agyhalottak! – szólt ránk a fejét ingatva,

mire megfogadva a tanácsát, pislogtam néhányat. A szemem száraz volt és szúr. – Gyerünk, ne mondjam kétszer, indulás lefeküdni – noszogatt bennünket Tahira, mire a többi csapat tagjai értetlenül néztek a tanárunkra.

– Elnézést... Nem úgy van, hogy itt a táborban az IOV-szabályzat szerint nincs takarodó, meg ilyesmik? – érdeklődött Jani, a sötétkékek futója, mire Tahira fáradtan megdörzsölte az arcát. A tenyere alatt csak úgy sistergett a szakálla, miközben fújtatva válaszolt.

– Van az IOV-szabályzat, meg van az enyém. Az utóbbi pedig mindent üt – közölte megindulva felénk. – És ha én azt mondom, hogy akkor tudok nyugodtan aludni, ha ez a négy a szobájában van, akkor ott lesznek – nyúlt Rajmund felé, és egy hirtelen mozdulattal felkapta a hasán tartott telefont, amit mindketten természetellenes pózban, nagyjából úgy néztünk, mintha kitört volna a nyakunk, előrebukó fejjel, állunkat a mellkasunkhoz nyomva.

– Ne, ne már, ez az utolsó rész! – háborodott fel Rajmund, és én is esetlenül kaptam a telefon felé.

– Gyerünk, zombik, felállni, utána megkapjátok – zsarolt minket Tahira a telefont a markában fogva, amin még mindig ment a sorozat, így a fülünkben lévő fülhallgatóban hallottuk a történéseket.

– Állítsa le! – kértem feltápászkodva, és egy pillanatig mozdulatlanul vártam, hogy az elsötétült látóterembe visszatérjen a világ, mire Rajmund ezt látva megragadta a könyökömet, és megtartott.

– Megvagy? – kérdezte, reagálva a több órás ülésből való felpattanásra.

– Igen, már jó – bólintottam, és Tahira néztem, aki visszaadta Rajmundnak a telefonját, így le tudtuk állítani a videót.

– Felcser, Pap, indulás aludni – sürgette őket is, és mivel minket elparancsolt a szobánkba a tanárunk, a bézsek is úgy döntöttek, hogy nyugovóra térnek.

A sötétkékek még maradtak, és elköszönve tőlünk átmentek játszani az üres biliárdasztalhoz, mi pedig kiléptünk az ajtón.

A játékkerem fülledt, állott levegője után kifejezetten jólesett a friss éjszakai szellő, és a halványan kivilágított kisházak felé indultunk. A bézs fiúk leváltak a saját szobájuknál, így Andival kiegészülve sétáltunk el a házsorok végéhez, ahol az utolsó előtti

kettes-négyes számú épületek között megállva Tahí keresztbe fonta a karját.

– Jó éjszakát – intett Andi, és halkán kinyitotta az ajtót, hogy ne verje fel az odabent alvó Pannát.

– Jó éjt – köszönt el Dominik is, és bement a saját házukba. A sötét puszta felől gyenge szellőkés rázta végig a füvet, hangja halkán betöltötte a környéket, miközben Vivi és én a szobánk ajtajához léptünk.

– Jó éjt, tanár úr – köszöntünk el mindketten.

– Nektek is – biccentett Tahí.

– Szép álmokat – szólt a tanárnak Rajmund, aztán ő is elindult. Csakhogy utánunk.

Már az ajtónkba ért, amikor Tahí hátulról megragadta a vállát, és visszahúzta.

– Mégis mit gondolsz, Fehér, hová mész? – suttogta Tahí meglepetten, én pedig visszatartott röhögéssel álltam meg a kitért ajtóban, és szórakozottan figyeltem a jelenetet.

– Az utolsó résznél tartunk... – magyarázta Rajmund úgy, mint akinek egyértelmű, hogy be is szeretné fejezni a sorozatot.

– Akkor menjél, és nézd meg szépen a szobádban – közölte Tahí.

– De Majorral néztem – hadakozott.

– És most külön fejezitek be – kötötte Tahí az ebet a karóhoz, mire Rajmund előtte állva unott arcifejezéssel meredt rá.

– Ne már.

– De már – kontrázott Tahí azonnal. – Menjél, Fehér, a saját házádba, és komolyan mondom, ha átlépsz ezen az ajtón – mutatott az irányomba –, én kidoblak a kerítésen – fejezte be Tahí, érzékeltetve, hogy komolyan gondolja.

– Jó, megértettem – biccentett Rajmund, és elindult a szemben lévő házába.

– Na azért – bólintott elégedetten Tahí, és felém fordult. – Befelé, Major! – utasított, mire integetve becsuktam a tanár előtt az ajtót, aztán a halvány olvasólámpa fényében megfordultam, és lehuppantam az ágyamra.

Panna betakarózva aludt, a feje sem látszódott ki az ágyneműből, csak egy lélegző kupacnak tűnt, Andi pizsamanadrágban és bő pólóban készült a lefekvéshez, és halkán felrázta a párnáját, Vivi pedig bement a fürdőszobába. A következő pillanatban neszt hallottam a hátam mögül, és kérdőn a nyitott ablakra pillantottam, ahol hirtelen megjelent Rajmund, és telefonjával a kezében megtámaszkodott az ablakkereten.

– Fogd meg, Major – nyújtotta felém a telefonját, amelyet röhögve elvettem tőle, aztán könnyed mozdulattal felhúzta magát a két karjával, és beugrott az ablakon. Halk puffanással ért földet, majd, mint aki jól végezte dolgát, a két tenyerét összedörzsölve elmosolyodott, és visszakérte a telefonját.

Panna továbbra is a takarója alatt aludt, Andi kérdőn nézett az ablakon beugró Rajmundra, a hangra pedig Vivi is megjelent a fürdőszobaajtóban, és a haját fésülve nézett ránk, aztán egy vigyorral megajándékozva minket, visszament a fürdőszobába.

– Na, hol tartottunk? – huppant le Rajmund az ágyamra, hátát megtámasztva a falnak, és a kezében fogott telefonjára nézett, mire elfojtott mosollyal ültem le mellé, és átvettem a felém nyújtott fülhallgatót, aztán behelyeztem a fülembe.

Alig két percet néztünk a sorozatból, amikor is kivágódott a házunk ajtaja.

Andi a falnak fordulva nézett valamit a telefonján, és a fülhallgatója miatt semmit nem érzékelt a történésekből, ahogyan az igazak álmát alvó Panna sem, Vivi azonban megrettenve jött ki ismét a fürdőből, és riadtan nézett a szobába becsörtető Tahira, akinek vérben forgott a szeme, úgy tornyosult fölénk Rajmunnal.

– Fehér, mit mondtam az előbb??? – kiáltotta el magát, mire Rajmund ösztönösen védekezni kezdett.

– Hogy nem léphetek át az ajtón. És nem is léptem! – magyarázta a kezét feltartva. A kiabálásra Andi kivette a füléből a fülhallgatót, és meglepetten fordult hátra, miközben Panna is mocorogni kezdett, és álmos fejjel dobta le magáról a takarót.

– Ne akarj ennél mérgeesebbnek látni, Fehér! – emelte fel a mutatóujját Tahi, mire Rajmund felhúzva a lábát az ágyamra hátrálni kezdett, aztán a tanár keze elől épphogy kitérve kiugrott az ablakon. Tahi elkerekedett szemmel, a karját széttárva, afféle „ez most komoly?” pillantással lépett oda, és az ablakon kinézve jobbra-balra tekintgetett a sötétben, aztán még mindig ledöbbenve

indult el az ajtó felé az ágyak között, és szó nélkül kinyitotta. Már szinte kilépett rajta, amikor megtorpant, és hunyorogva visszanézett. Rám.

Én beharapott szájjal, lesütött tekintettel ültem az ágyamon, mire Tahí egy „engem nem vertek át” morgással becsapta az ajtót, de belülről, majd maga előtt összefonva a karját, várt néhány másodpercet. És jól gondolta, hogy mi fog történni, ugyanis annyi idő elteltével, ami alapján már tiszta lenne a levegő, Rajmund újra megjelent az ablakban, és két karjával megkapaszkodva a keretben, ismételten felhúzta magát, aztán felnézve egyenesen a vele szemben álló Tahí tekintetébe fúrta a sajátját.

– Ó, a pics... – kezdte, és visszazuhant – ába – fejezte be egy puffanást követően.

– Az én eszemen akarsz túljárni, Fehér? Tényleg? – kérdezte Tahí színpadiasan, magabiztos vigyorral az arcán, aztán becsukta az ablakot, majd elégedetten az ajtóhoz lépett, de mielőtt kiment volna, visszanézett ránk.

– Maradjon is így – mutatott a bezárt ablakra.

Mind a négyen némán bólintottunk, majd a tanár kiment, és még hallottuk, ahogy szól Rajmundnak, hogy most szépen együtt elsétálnak a fiúk házába.

Vivi nevetve megrázta a fejét, és bebújt az ágyába, Andi mosolyogva visszafordult a fal felé, Panna pedig teljesen értetlenül pislogott, de az éjszakai fogszabályozója megakadályozta abban, hogy bármit is mondjon. Pedig nyilván lett volna mit.

Mire végeztem a fürdőszobában, Panna visszaaludt, és Andit is elnyomta az álom, az olvasólámpák nem égtek, a helyiségben sötét volt, csak Vivi arcát világította meg a telefonjának a kijelzője. A fogmosást követően egy topban és sortban, nesztelenül, mezítláb lépkedtem a helyemre, és az ágyamba bújva az ágytámlánál összetolt másik fekhelyhez fordultam, ahol Vivi feje volt. A mellkasán tartott telefonja kijelzőjén láttam, ahogy Kocsis a konyhájában állva két tésztaszűrőt mutat fel a kamerája előtt. Úgy tűnt, Vivi fülessel a fülében éppen visszanézi az esti KK-adást, így én is néztem egy darabig a feje mögül, ahogy az igazgató túrós csuszát készít. A telefonom váratlanul rezgett egyet a párnám alatt, amitől nagyot dobbant a szívem, de csak az ijedség miatt, mert nem számítottam rá a nagy csendben. Hanyatt fordulva megnyitottam az üzenetet, és elmosolyodtam a sötétben.

„Na, megnézzük a végét, Major?”

Így aztán kijátszva az odakint őrködő Tahit, Rajmund és én is a saját házukban, a saját telefonunkon indítottuk el a sorozat utolsó részét, és üzengettük végig a látottakat.

7.

A reggeli fényre ébredtem, és miután kinyitottam a szemem, álmosan bámultam az ablakon át beszűrődő napsütés csíkjában a felszálló port. Odakintről mozgolódást és beszélgetésfoszlányokat hallottam, aztán elfordítottam a fejem a szoba felé, ahol nem láttam senkit, csak a többiek bevetett ágycsészéit. Teljesen egyedül voltam. Fáradtan tapogatóztam a telefonom után, és amikor ráakadtam, bágyadtan emeltem meg.

– Baszki – meredtem rá a kijelzőre, ami azt mutatta, hogy tíz perc múlva tíz óra. – Baszki-baszki-baszki – pattantam fel sietve, és mezítláb belebújva a sneakerembe, a polcon lévő napszemüveget a kezembe kapva, sietősen rohantam ki a házból.

A szikrázó napsütésben megállva egy pillanatig tanácstalanul néztem körbe, miközben elfutott előttem két világosbarna melegítőalsót viselő fiú, levett pólójuk a nadrágjuk gumirészébe volt betűrt. Úgy tűnt, edzenek.

– Bocs – szóltak rám mindketten, amiért majdnem elsodortak a ház előtt állva, én pedig álmosan motyogtam valamit, majd elővettem a telefonomat, és üzentem Vivinek, hogy merre vannak.

„Gyere az étkezőbe” – üzenté meg azonnal, mire kissé megkönnyebbültem, de azért gyanakvóan siettem az épület felé, ahová rajtam kívül már senki nem igyekezett. A késői időpont miatt a terem szinte üres volt, a reggeliző roham már lement, csupán egy-egy színes melegítőt viselő versenyző volt jelen, az utolsó falatokat fogyasztva. A mi asztalunknál Vivi ült egyedül, és telefonozott, miközben a svédasztalt már elkezdték leszedni a konyhások, és csörögve vitték be hátra a maradékokat. Az érkezésemre odafordult, és vidáman köszöntött, miközben leültem a székemre, és napszemüveggel takarva az ábrázatomat, álmosan beletűrtam a hajamba.

– Jó reggelt – mosolygott rám. – Szedtem neked reggelit, amikor üzentél, mert közben már elkezdtek beszélni – mutatott az előttem lévő tányérra. – Remélem, jól választottam – mentegetőzött, mire lenéztem a reggelimre, és mosolyogva bólogattam.

– Persze, köszi – mondtam. – Mi... Miért nem ébresztettél fel? – kérdeztem zavartan.

– Baromira mélyen aludtál – felelte Vivi. – És mivel még mindig semmi hír a következő feladatról, gondoltam, hagylak, pihend ki

magad, kemény volt a tegnapi napod – magyarázta, mire hálásan elmosolyodtam, aztán felvettem a tányéromról egy bagettet, és letörtem belőle egy darabot.

– A többiek?

– Dominik a mosókonyhában.

– Na, azt nekem is kéne – jutott eszembe, hogy a tegnapi koszos cuccom még mindig a sarokban ledobva hever a fürdőszobában, pont ott, ahol a feladatról visszaérve hagytam. – Rajmund? – kérdeztem.

– Még alszik... – felelte Vivi a csészéjét megemelve, és beleivott a teájába. – Meddig beszéltek egymással az éjjel? Egyszer felébredtem, és állítom, hogy már világos volt, neked meg még a kezeden volt a telefon... – fürkészett a csészéje mögül.

– Nem is tudom – birizgáltam a fülbevalómat. – Megnéztük az utolsó részt, aztán még irkáltunk egy kicsit... – gondolkodtam. – Hajnal lett volna? – tettem fel a költői kérdést.

– Határozottan az volt – rejtette el a mosolyát Vivi a teája mögé.

– Ó – reagáltam le ennyivel, és felbontottam a kisdobozos vaját, aztán a késem hegyével lekaptam a tetejéből, és megkentem egy letört bagettdarabot, majd a számba tettem. – Ki akartam menni hajnalban táncolni – jegyeztem meg bosszúsan.

– Nyugi, nem jött volna össze – közölte Vivi.

– Miért?

– Én hat után keltem és mentem ki a kilátóba, de tele volt.

– Hogy érted, hogy tele volt? – lepődtem meg.

– Úgy, hogy híre ment a time-lapse videónak a hortobágyi napkeltéről, hogy mekkora elérése volt, és mennyi lájkot kapott Instán és TikTokon egyaránt, úgyhogy kábé az egész IOV ott nyomult hajnalban, hogy felvegyék ők is, és posztolják a saját oldalaikon... – mesélte. – A kilátó korlátján végig kitámasztott telefonok voltak. Oda sem fértünk Dominikkal, a játszótér hintáinál ültünk egész reggel...

– Durva – motyogtam elgondolkodva, egy újabb letört bagettdarabot megkenve.

– Jaja – biccentett.

– És mi volt a Kocsis konyhájában? – érdeklődtem témát váltva, mire Vivi a szemét forgatva a homlokára tette a kezét, és nevetve kezdte mesélni, hogy mit művelt az igazgató a tegnapi esti élő adásában, miközben a takarítók már bejöttek az étkezőbe, és elkezdtek felpakolni a székeket az üres asztalok tetejére, hogy felmossanak a helyiségben. Hivatalosan is véget ért a reggeli; nem akartam feltartani a takarítást, így gyorsan bekaptam még pár falatot a tányéromról, aztán sietősen felálltam, és kifelé indulva elvittem a tálcát a pulthoz.

Vivivel együtt léptünk ki a ragyogó délelőtti napsütésbe, feltettük a napszemüvegünket, és ő még javában Kocsis főzéséről és a kapott kommentjeiről beszélt, amikor is mindketten megtorpantunk az élénk táruló látványtól. Vivi azonnal elharapta a mondatot, és én is rögtön éreztem, hogy valami nem stimmel, mert a versenyzők ide-oda rohagáltak előttünk, szemmel láthatóan egymást keresték a csapattagok, ki a játékteremhez sietett, ki a kapu előtti padsorokhoz futott, mások pedig a házak irányából érkeztek. Egy közös volt bennük. A szemükben tükröződő riadalom. Ja, és a kezükben lóbált színes boríték.

– Feladat! – mondtuk egyszerre Vivivel, és azonnal futni kezdtünk.

A házsorok közt rohanva feltűnt, hogy a szembejövők közül többen valamiféle dobozt fognak a kezükben, és ilyen kartondobozokat láttunk azon házak ajtaja előtt is érintetlenül, ahol a csapatok még nem értesültek a feladatról.

A mi ajtónk előtt is ott hevert egy lezárt doboz, a tetején egy piros borítékkal.

– Megyek Dominikért, te ébreszd fel Rajmundot, és találkozzunk a kilátóban – szólta Vivi izgatottan, mire biccentettem, és kettéváltunk.

Ő futólépésben elindult a mosókonyha felé, én pedig lehajoltam a dobozhoz, és körbeölelve rákészültem, hogy felveszem. Ahhoz képest, hogy mekkora súlyra számítottam, pehelykönnyű volt, és simán üresnek gondoltam volna, ha az emelést követően a dobozban lévő valamik nem ütődtek volna a karton oldalához tompa, puffanó hanggal. A mellkasomhoz szorított dobozzal átsiettem a szemközti házba, és fél kézzel előrenyúlva megragadtam a kilincset, majd mindenféle jelzés nélkül benyitottam a fiúk szobájába.

Mivel Dominik a mosókonyhában volt, Csanádot pedig (aki a szobatársuk) láttam idefelé jövet az ezüstökkel elsietni a kapu irányába, tudtam, hogy csak Rajmund tartózkodik a helyiségben, aki még mindig az igazak álmát aludta. Az ajtón belépve leraktam a földre a dobozt, és mosolyogva Rajmund ágyához léptem, aki kitakarózva feküdt hason, félmeztelenül, csupán egy boxert viselve. Az arcát a párnán oldalra fordítva, tökéletes nyugalommal aludt a szobát betöltő napfürdőben délelőtt fél tizenegykor, fél fülében az airpods egyik felével. A másik fülhallgatója az arca előtt hevert, valószínűleg kiesett, amikor álmában megfordult. Mosolyogva álltam előtte, és óvatosan, finom mozdulattal megérintettem. Semmi reakció, aludt tovább. Ekkor ismét megragadtam a meztelen, meleg vállát, és erőteljesebben ráztam meg. Még mindig semmi. Elkerekedett szemmel, halk nevetéssel nyúltam újra oda, és megragadva a vállát, szó szerint elkezdtem rángatni. Rajmund ekkor legalább adott valami életjelet, ugyanis a fejét megemelve egyszerűen átfordult a másik oldalra, és a fal felé nézve aludt tovább, karjával eltakarva az arcát. Oké, ezzel sem mentem sokra, azon kívül, hogy a mozdulatsort végignézve kirajzolódott előttem a hátizma.

– Rajmund – suttogtam, és az ágya szélének támasztva a térdemet áthajoltam rajta. Mindhiába, mert takarta az arcát. – Rajmund! – ismételtem meg, fél kézzel odanyúlva a karjához, és megpróbáltam leemelni a fejről, hogy lássam az arcát. – Rajmund, kelj fel, feladat van – próbálkoztam reménytelenül, és még inkább áthajoltam rajta, olyannyira, hogy az ágykeret éle vágta a nekitámasztott térdemet. – Rajmund! – szóltam hangosabban, újabb pár centit hajolva előre, amikor elveszítettem az egyensúlyomat, és konkrétan rázuhantam az alvó Rajmundra.

Erre viszont már felébredt, és összehúzott szemöldökkel, álmosan nézett maga elé. Mozdulni sem tudott, én pedig a tenyeremmel a hátán megtámaszkodva feltápászkodtam, és lemásztam róla.

– Bármit is tervezel, Major, nincs ellenemre – közölte kómás fejjel, rekedtes hangon, mire felröhögtem, és leszálltam az ágyról.

– Gyere, feladat van. A többiek a kilátóban várnak. Kaptunk egy dobozt – mondtam siettetve, mire Rajmund előrenyújtózva megragadta a szekrényről lelógó piros melegítőnadrágját, és úgy, ahogy volt, fekve felrángatta magára. Majd felült, lehajolt a sneakeréhez, félálomban bekötötte a fűzöt, aztán bágyadtan a fürdőszobához botorkált, megnyitotta a csapot, a következő

pillanatban pedig vizes arccal, a fogkeféjével a szájában jelent meg.

– Mhtünk – közölte elhaladva előttem. – Ez a dbz? – kérdezte nehezen érthetően, én pedig megfélemezve a feltörni készülő nevetésemet, némán bólintottam, aztán csak néztem, ahogy felkapja a földről a csomagot, és félmeztelenül, piros melegítőnadrágban, magasszárú sneakerben, fogkefével a szájában kimegy az ajtón. Úgy tűnt, ő készen áll a feladatra, bármi is legyen az.

Röhögve utánaindultam, és becsapva a fiúk házának ajtaját, beértem Rajmundot, útban a kilátó felé.

Az érkezésünkkor a faemelvény tetején már ott volt Vivi, Dominik és Tahi is. A tanár értetlenül nézett a lépcsőn felérő Rajmundra.

– Fehér, mi a... Hol a... Miért... – kezdte, de túl sok kérdése volt, és látszólag azt sem tudta, hol kezdje, ezért végül csak megrázta a fejét. – Á, mindegy – legyintett amolyan „menthetetlen” stílusban, és izgatottan nézte, ahogy Rajmund a kilógó fogkefényéllel a szájában leteszi a dobozt közénk, letépi a tetejéről a piros borítékot, és körbekínálja köztünk, jelezve, hogy valaki olvassa fel helyette.

– Mutasd – vette el Vivi, és feltépvé a levelet olvasni kezdte.

– Kedves versenyzők! A dobozban találtok négy tárgyat. Fejenként válasszatok ki magatoknak egyet, a csapatkapitányok pedig délig írassák fel a szervezőknél, hogy melyik csapattag melyik tárgy mellett állapodott meg. Figyelem, a döntések végleges, később nincs lehetőség módosítani! – fejezte be Vivi, és megilletődve nézett a lezárt dobozra, akárcsak mi mindannyian.

– Bontsuk ki – tanácsolta Dominik, mire valamennyien bólintottunk, és izgatottan figyeltük, amint a ragasztócsíkon végighúzta az ujját, a végét keresve, majd amikor rátalált, a körmével felpiszkálta, és megragadva a felkapart részt, sikeresen letépte a kartonról a vastag ragasztót.

Mind az öten a kibontott doboz fölé tornyosultunk, és lélegzet-visszafojtva néztünk le a tartalmára, nem tudva, hogy mi lehet benne.

– Mi a... – suttogta Vivi, és nagyjából mind egyetértettünk vele, amint Dominik elkezdte kipakolni a doboz tartalmát, szépen egyesével.

A dobozban egy kés, egy kötény, egy baseballsapka és egy evező volt.

– Na jó, ez most meglepett – néztem egymás után a kapott tárgyakra, amelyek között egyelőre semmilyen összefüggést nem láttam, úgyhogy törökülésbe vágva magam elgondolkodva néztem a következő feladat kellékeire.

Velem együtt a többiek is magukba szállva elmélkedtek a tárgyakon. Vivi a hátát a kilátó oldalának támasztotta, és afféle söprögető mozdulattal jobbra-balra húzogatta az egyik lábát maga előtt, úgy agyalt. Dominik a kipakolt tárgyak előtt sétálva megállt, és eltűnődve emelte maga elé a kést, szemügyre véve a darabot. Tahí a teleszkópos evezőt vette a kezébe. Kétfelé húzva a kisméretű darabból egy normális, hosszú evező lett; nekitámasztotta a kilátó oldalának, és az állát vakargatva gondolkodott rajta tovább. Rajmund pedig pár percre visszament a házukba, hogy befejezze a fogmosást, és felvegyen egy pólót, aztán sietősen, kettesével fellépkedve a falépcsőn, a csapatkapitány kitűzővel a pólóján állt meg előttünk, és beletúrt a hajába.

– Na, mit gondolunk? – kérdezte körbepillantva a társaságon, aztán hozzám hasonlóan mindenki leült a tárgyak köré, és a kilátó tetején tanakodtunk a kék ég alatt, amin egyetlen kőszá felhő sem takarta el a napot.

Abban valamennyien egyetértettünk, hogy csapatfeladatra megyünk. A kérdés az volt, hogy milyen típusúra. Erre pedig a kapott tárgyaknak kellett volna választ adniuk. Csakhogy nekünk egyelőre nemhogy választ nem adtak, de egyre több kérdésünk lett.

– Kötény, baseballsapka, kés, evező – suttogtam magam elé, megpróbálva összekapcsolni ezeket a tárgyakat, vagy legalábbis fejben elhelyezni egy adott feladaton belül.

– Mit lehet ezekkel csinálni? – könyökölt Vivi a combján, egy rágólufit fújva.

– Gondolom, ezek utalnak valami tevékenységre. Evezés, sport – mutatott Rajmund egymás után az evezőre és a baseballsapkára, aztán a késre bökött – vágás és főzés – fejezte be a felsorolást a kötényre nézve, aztán tanácstalanul elröhögte magát.

– Ez mondjuk nem rossz – gondolkodott el Dominik olyan arckifejezéssel, mint aki rájött valamire.

– Mire gondolsz? – kérdeztem, és a többiek is érdeklődve figyelték.

– Ez lehet összefüggő. FigyeljeteK – kezdte összehúzott szemmel, és látszott rajta, hogy nagyon gondolkodik. – Az evezős kifog egy halat. A baseballsapkás leüti. A késes kifilézi. A kötényes elkészíti. Értitek. Kaja – magyarázta lelkesen.

– Pap, ez egy egészen jó gondolatmenet – dicsérte meg Tahi, eltűnődve a hallottakon. – És értelme is van.

– Én nem ütök le és filézek halat – hüledezett Vivi tiltakozva.

– Majd én megcsinálom – ajánlotta fel Dominik, Vivi pedig hálásan elmosolyodott.

– Ez így még akár lehet is, egy csomó víz van a közelben, és logikus, hogy ezeket a cuccokat tudjuk arra használni, amit Dominik mondott – reagált Rajmund, miután végiggondolta a csapatársa által felvázolt lehetőséget.

– Nem, ez nem jó – ráztam meg a fejem.

– Miért? – kérdezte egyszerre mindenki.

– Mert... – kezdtem. – Mert ez a feladat van, akinél erkölcsileg megdől, a szervezők pedig nem adhatnak olyat. Tudjátok. Nem eshet ki csapat azért, mert morális okokból megtagadnak egy versenyszámot; annak nagy lenne a visszhangja.

– Mire gondolsz? – kérdezte Dominik.

– Ez a hal téma, hogy kifogni, leütni, filézni, megsütni. Kizárt dolog. Négy vegán is van az IOV-on, ráadásul különböző csapatokban, ők tutira nem teljesítenek ilyen feladatot, meg amúgy lehet, hogy mások sem szívesen, ahogyan Vivi is rögtön tiltakozott. Szerintem ilyenbe nem mennek bele a szervezők, túl ingoványos és érzékeny téma.

– Ez roppant okos meglátás, Major – gondolta át Tahi. – És száz százalékgig igazat kell, hogy adjak... – bólogatott, én pedig megköszöntem a szavait.

Nem volt sok időnk, délig le kellett adnunk a neveket, így összesen egy óránk maradt, hogy megfejtjük, vagy legalábbis megpróbáljuk megfejteni, mire utalhatnak a tárgyak. Az nem volt kérdés, hogy külön-külön mire használhatók, de együtt, csapatként nem állt össze. Ahhoz Dominik elmélete passzolt a legjobban, de azt ugye elvetettük, így kissé meglőve forgattuk a kezünk között a kapott tárgyakat, és adtuk körbe, hátha valakinek beugrik valami.

– És mi van, ha... Nem, az sem jó – legyintett Vivi, meg sem osztva velünk a gondolatát, mert már azelőtt elvetette, hogy hangosan kimondta volna. Ez egyébként gyakran előfordult mindannyiunkkal.

A kilátó tetején ülve megállás nélkül agyaltunk, amikor is lépéseket hallottunk a lépcső irányából, és Andi jelent meg egy tálcával a kezében.

– Bocs, nem akarok zavarni – szabadkozott azonnal, amikor észrevette, hogy az érkezésére abbahagyjuk a beszélgetést, és odafordulunk. – Csak a konyhások hoztak ki hideg dinnyét, és gondoltam, ti itt fent biztosan lemaradtok róla – kezdte.

– Hoztál nekünk? De rendes vagy! – pattant fel Vivi, és boldogan elvette Andi kezéből a tálcát, amelyen négy szelet görögdinnye állt.

– Igen, de nem tudtam, hogy a tanárotokkal vagytok, elnézést, ez csak négy – húzta el a száját kínosan, mire Tahí azonnal feltette a kezét, jelezve, hogy semmi gond.

– Köszönjük szépen – mosolyogtam Andira, miközben én is elvettem egy szelet dinnyét.

– Igazán nincs mit – felelte, és átvette Rajmundtól az üres tálcát, aztán már menni is készült, de megakadt a tekintete a kipakolt cuccokon. – Hagylak is benneteket, látom még készültök.

– Aha. Ti választottatok már? – kérdezte Vivi, beleharapva a két kézzel fogott dinnyeszeletbe. – Tárgyakat. – tette hozzá.

– Igen, az előbb írtam fel magunkat – biccentett a bészsek csapatkapitányaként. – Pont mielőtt kihozták a dinnyét, azért voltam az étkezőben. Ti hogy álltok? – érdeklődött.

– Még gondolkodunk – felelte Rajmund, miközben egy határozott mozdulattal kettétörte a dinnyeszeletét, és Tahí felé tartotta a két kezét, hogy válasszon a két fél között. A tanár annyira meglepődött, hogy először csak megdöbbenve nézett Rajmundra, majd mivel szemmel láthatóan nem akart ilyen gesztust visszautasítani, szó nélkül elvette az egyiket.

Rajmund azonnal elfordult Tahítól, a cselekedetéért egyáltalán semmilyen reakciót nem várt, mert neki teljesen természetes volt, hogy megosztja a sajátját, amint észrevette, hogy másnak nincs. Talán fel sem tűnt neki, hogy mit csinál, annyira ösztönösen cselekedett, aztán már vissza is nézett Andi felé. – Próbáljátok

megfejteti, hogy mi lesz ez? – kérdezte Andi, az üres tálcát forgatva a keze között.

– Jó lenne – bólintottam, és beleharaptam a mézédés, lehűtött dinnyébe, ami elképesztően jólesett a meleg délelőttön. – Ti nem próbáltatok? – kérdeztem meglepetten.

– Ááá! – intett egy határozott nemet Andi. – Megfejteti? Dehogy. Mi ott leragadtunk, hogy a négy kapott tárgy mindegyikével csak én tudok mit kezdeni, mert a baseballsapka, a kötény, az evező és a kés is mind valami olyat jelent, amire Keri, Laci és Zétény is alkalmatlan – magyarázta, a megjegyzésén pedig akaratlanul is elneveltük magunkat. – De végül is teljesen mindegy, úgy választottunk, hogy igazából nem választottunk, csak taláalomra kiosztottuk a kapott cuccokat, mert hát csapatfeladat lesz, ami azt jelenti, hogy végig együtt leszünk, tehát majd én megpróbálok mindent teljesíteni, sapkával, késsel, evezővel és köténnyel is, a három fiúnak maximum annyi lesz a dolga, hogy ne legyen útban – fűjtatott. – Úgyhogy mi így – fejezte be a vállát megvonva.

– Értem. És csak kíváncsiságképpen. Melyik tárgy kihez került? – érdeklődtem.

– Zétény kapta a kést, Laci az evezőt, Keri a baseballsapkát, én pedig a kötényt – válaszolta Andi, és lesietett a lépcsőn, otthagya minket, hogy készüljünk nyugodtan tovább a feladatra.

A dinnyehéjat félrerakva elhessegettem egy darazsat magam körül, aztán a telefonom kijelzőjén ellenőriztem az időt. Fél óránk maradt dönteni.

– Nem hiszem, hogy ez trükk – gondolkodott Dominik. – Annyira egyértelmű. Vizes feladatra megyünk, ahol nyilván kell evezni – mutatott az evezőre.

– Oké. És tovább? – igazítottam meg a fülbevalómat, a többi három tárgyra mutatva.

– Valamiféle ügyességi vagy sport. Esetleg gyorsaság – mutatott Rajmund a baseballsapkára.

– Jó, legyen. Evezés és sport. De mi van ezekkel? – kérdezte Vivi a késre és a kötényre bökve.

– Nem tudom – adtam fel.

– Talán enni kell valamit? – kérdezte Tahi.

– Az lehet – bólintott Vivi. – Szerintetek valami gusztustalanságot? – tette hozzá, a kérdésén pedig mind elgondolkodtunk.

– Csak nem – mondtam furán.

– De még az is lehet. Miért ne? – vont a vállát Dominik.

– Akkor ott tartunk, hogy evezés, valami ügyességi, egy kis kaja... – sorolta Rajmund. – De mi van ezzel a késsel? – emelte fel, és a keze közt forgatta.

– Valamit faragni? – próbálkozott Vivi.

– Ja, mondjuk kifaragom Róbert szobrát időre, úgy húsz perc alatt – bólintott Rajmund, a megjegyzése hallatán pedig felneveltünk.

– Vagy valamit kinyitni vele, kifeszíteni – agyaltam hangosan.

– Az lehet! – csettintett felém Tahí izgatottan. – Egy ládát vagy valami hasonlót.

– Szorít az idő, lassan dönteni kéne, ha még oda akarok érní a feliratkozásra – jegyezte meg Rajmund.

– Akkor maradjunk ebben? A késsel valamit fel kell feszíteni. – pislogott Vivi.

– Maradjunk – bólogattak a többiek.

– Jó. Akkor elviekben minden tárgyról gondolunk valamit, hogy mihez fog kelleni – foglalta össze Rajmund, és kisöpörte a homlokából barna haját. – Akkor... Jöhet a stoppolás – mondta ki a tárgyakat fürkészve, a következő pillanatban pedig mind a négyen előrehajoltunk, és megragadtunk egyet.

Vivi a kötényért nyúlt, Dominik határozottan a kést fogta meg, mi pedig Rajmuddal egyszerre a baseballsapkát, mire összenézve elneveltük magunkat.

– Szeretnéd, Major? – kérdezte, miközben továbbra is mindketten fogtuk.

– Ha nem gond – bólintottam, tekintve, hogy ez passzolt hozzám és a tudásomhoz a legjobban. Ha ügyességit, gyorsaságit vagy akár erőnlétit jelentett, sokkal inkább tudtam vele azonosulni, mint a másik három tárggyal.

– Tiéd lehet – engedte el Rajmund, hagyva, hogy a kezemben maradjon a sapka, majd megfogta az evezőt.

– Köszönöm – suttogtam hálásan, Rajmund pedig szó nélkül bólintott egyet, és körbepillantott a társaságon.

Nekem átengedte a sapkát, Dominik választása nem is volt kérdés, a kés tökéletesen passzolt hozzá, Rajmund tekintete azonban megakadt Vivin és az ölében fogott kötényen, és fürkészve nézett rá.

– Biztos vagy benne? Nem akarsz velem cserélni? – ajánlotta fel.

– Nem! – vágta rá hevesen.

– És mi van, ha enni kell? Esetleg valami nagyon gáz dolgot. – pillantott rá Dominik aggódva.

– Megcsinálom – közölte elszántan. – Megcsinálók bármit – tette hozzá.

– Jó, ahogy gondolod, ha így döntöttél – bólintott Rajmund.

– Rendben leszek – rágózott Vivi izgatottan, Tahi pedig az órájára nézett.

– Gyerünk, indulás feliratkozni – sürgetett minket, mire feltápáskodtunk a földről, és elindultunk a lépcső felé, magunkhoz, vagy éppen magunkra véve a választott tárgyainkat, amikor a tanár utánunk szólt. – Várjatok!

Mind a négyen visszafordultunk, és megilletődve néztük a telefonját felénk tartó Tahit, aki készített rólunk egy fotót.

– Csak... Hogy ne mindig szelfit küldjeteK Kocsisnak... Van, aki tud rólatok rendes fényképet csinálni – köhintette zavartan.

– Köszönjük – mosolyodtunk el, aztán lesietve a kilátó lépcsőjéről, az étkező irányába igyekeztünk.

Amíg Rajmund bement, és beállt a feliratkozók sorába, mi odakint vártuk, és a napsütésben figyeltük az IOV-versenyzőket, akik a kapu előtti padok felé igyekeztek, hogy ott gyülekezzenek.

– Megvagy? – kérdeztem Rajmundot, amikor kijött.

– Aha – biccentett. – Azt mondták, menjünk a kapuhoz – felelte, és a többi színes melegítő után indultunk Tahival az oldalunkon, aki magasságával és nagydarab alkatával kitűnt a diákok és a kísérőtanárok közül.

Pár perc maradt még délig, az étkező épületébe pedig egy-egy CSK jelzésű kitűzöt viselő versenyző az utolsó pillanatban zuhant

be, hogy felírassa magukat, miközben a legtöbb csapat már a kapu előtti területen állt vagy üldögélt a padokon, az indulásra várva.

Mi az egyik asztal tetején ücsörögtünk és vártunk, amikor is mindannyiunk telefonja egyszerre jelezte az értesítést. Kocsis igazgató feltette a Tahi által készített fotónkat.

Szirtes gimnázium megosztott egy bejegyzést. Most.

„Bréking! Most kaptam! Újabb feladat! Mindenki tegyen le mindent! A Szirtes csapata újabb feladatra megy! Osszátok meg!

Kedves Szirtes Army, ezekben a pillanatokban kaptam Tahi tanár úrtól a hírt, miszerint iskolánk versenyzői újabb megmérettetésre készülnek. Értesüléseim szerint csapatfeladatra indulnak, amihez különböző tárgyakat kaptak segítségül. Amint az a feltöltött fotón is látszik, a Szirtes csapata a hortobágyi élménytábor kilátójában (amit nevezhetünk a törzshelyüknek is) készült fel a következő feladatra. A képen az is látszik, hogy melyik csapattag melyik kiegészítőt választotta.

Ha te is izgulsz a Szirtes csapataért, ha te is Szirtes Army-tag vagy, és ha te is szívből drukkolsz nekik, akkor gyere az Instagram-oldalamra. Pillanatokon belül kezdődik az élő adás, amiben azt közvetítem, hogyan várom a hírt a verseny alakulásáról! Kocsis igazgató”

A feltöltött fotóra kattintva az ujjaimmal széthúzva kinagyítottam a képünket, és mosolyogva néztem meg a spontán pillanatfelvételt. A képen Vivi boldog mosollyal fordul vissza, miközben éppen hátraköti vékony derekán a kötényt. Dominik a kést fogva néz a kamerába, hullámos, állig érő haját az arcába fújja a nyári szél. Rajmund az evezővel a kezében pillant hátra a válla fölött, én pedig mellette állva a lépcső tetején éppen nevetek valamin, amit mondott nekem, fejemen a választott baseballsapkával. Jól sikerült kép lett, le is mentettem magamnak, addigra pedig már szokás szerint özönlenni kezdtek a kommentek.

„Első! XD”

„Ügyes vagy, ezzel mindent elértél az életben”

„És ha első vagy, az kompenzálja, hogy anyád nem szeret?”

„Tényleg elsőzés megy? Ne már”

„Haljálmeg, első”

„Jeee, új feladat?”

„És te ennek miért örülsz otthon ennyire?”

„Mert nincs életem XD”
„Lool”
„Lájk, aki szerint Rajmund bitangjól néz ki a képen”
„Lájk aki szerint a képen kívül is”
„Menjetez már innen a halálba, és ott forduljatok jobbra ezekkel a kommentekkel”
„Kocsis igazgató úr! Legyen szíves kitiltani innen az elsőket és a lájkvadászokat!”
„Na mi ez a bréking már megint?”
„Csapatfeladatra megyünk”
„Felcseren mi ez a kötény a képen???”
„Nemtom, de elvileg krvákból nem lesz háziasszony”
„Looool”
„Topkomment”
„De tapló vagy”
„Miért? Nem én találtam ki, ez egy mondás!”
„Felcser kötényben? Szoktam ilyeneket álmodni. Na de nokedlit szaggatni tud-e? XDDD”
„Hagyjátok már Vivit, olyan aljadékok vagytok”
„Hagynánk mi, csak a fantáziánk szól közbe állandóan”
„Emberek, Dominiknál mi van a képen?”
„Hallod, tényleg, nagyítsátok ki, meghaltok!”
„Miaza kés LOOOL?”
„Bazz, tényleg kés van nála. Sírok XDDD”
„Istenem, ha ez nem lesz mém, akkor semmi”
„Halljátok, indult Kocsis instáján az élő. Frankón ül az asztalánál, és vár, ezt lehet nézni”
„Megyek”
„Én is”
„És tényleg, visítok, ül és vár”
„Valaki vegye fel és csináljon tízórás YouTube-verziót.”
„Csinálom”
„Ugye rosszul látom, hogy a képen Major Sára van a baseballsapkában?”
„Ő az, miért?”
„Basszus, mint akit kicseréltek, nagyítsatok már rá, mi az a mosoly”
„De szép”
„Tényleg”
„Mindig is az volt, emlékezzetek, amikor Szisziék tánccsapatában volt”
„Jaj, tényleg, ő volt akit kivágtak! Hallod, elfelejtettem...”

„Hát azért azt a balhét nem sűrűn szokás elfelejteni”
„Miért, mi volt?”
„Én sem tudom”
„Gyertek privátba, elmondom”
„Írtam”
„Én is”
„Most, hogy eszembe jutott, azért kár, hogy már nincs a tánc csapatban, úgy szerettem a videóikat”
„Tényleg, nézi még őket valaki?”
„Elenyésző a szám”
„Hogyhogy?”
„Úgy, hogy a tánc csapat konkrétan szarra sem megy nélküle. Most legalább látszik, ki volt a húzóember”
„Ez igaz”
„Én Sára oldalait követtem be újra”
„Én is”
„Szintén”
„Nekem is küldjétek, pls”
„Tessék. LINK”
„Kösz”
„Sziasztok, lehet tudni mi lesz a feladat?”
„Nem derült ki, de a képből ítélve Sára baseballozni fog, Felcser főzni, Rajmund evezni, Dominik meg megöl valakit”
„Megint?”
„Looooool”
„Basszus, felröhögtem”
„Neee, kijött az orromon a kóla, és marja a szénsav a nyálkahártyámat”
„XDDDD”
„Csá, nektek is lefagyott Kocsis Insta-élője?”
„Nem fagyott le, EZ AZ ADÁS”
„Jaa. Az kemény”
„tdttk hgy mgnhngz nlkl s lht gnd nlkl lvsn?”
„nagyon ügyes vagy, gratulálok, a szüleid testvérek?”
„loooooool :D”
„ÚRISTEN, NEM BÍROM XD”
„Végemvan”
„Najó :DDDD”
„Esküszöm ez a komment szekció a legjobb dolog a világon”
„Sziasztok, tudja valaki, hogy kell ajtózsánért cserélni?”
„Mivan???”
„Kész, kiégtem”

„Én ezt már nem bírom XDDD”
„Szasztok, tudja valaki, hogy ha megcsikizem magam, akkor vajon fogok nevetni?”
„XDDD”
„Mi van itt? Agyhalottak gyülekezete??? Nem lehet normálisan a versenyről beszélgetni?”
„Na, a megmondóemberek megérkeznek, három-kettő-egy...”
„Úgy látszik, nem lehet, ez az egész kommentszekció semmi másról nem szól, csak a degenerált baromkodásról”
„Igen, pedig vagyunk páran, akik szeretnék rendesen követni az IOV-ot, és megvitatni”
„Pontosan”
„Ja, itt semmi más nem megy, csak a hülyeség, meg a versenyzők fényezése”
„Rajmi Army, meg Major Sára éltetése, Felcserről meg nem is beszélve”
„Kihagytad a verekedőst”
„Elnézést, Pap Dominik is milyen vicces a kis „könnyű testi sértés” sztorijával. Oh, wait, mégsem az... De ünnepeljük csak, gratulálok”
„Na megint itt vannak a megkeseredett ellendrukkerek, sziasztok, baromira nem hiányoztatok”
„Ti meg rettenetesen felszínesek vagytok, és csak azért, mert valakik jól néznek ki, meg mert berakták őket egy népszerű versenyre, máris odavagytok értük, függetlenül attól, hogy kik ők, és milyenek”
„Nem azért vagyunk oda értük, mert jól néznek ki, meg mert népszerű versenyen vesznek részt, hanem mert a Szirtest képviselik, és eddig tők okén helytállnak.”
„Elnézést, a magad nevében beszélj, én vállalom, hogy azért vagytok oda Rajmundért, amiért ÍGY NÉZ KI. LINK”
„Jó, persze, linkelgesd ide az instáját, ez aztán nyomós érv. Pff.”
„Már bocs, de én is megnéztem a képet, és engem is meggyőzött... :DDD”
„Amúgy tudja valaki, hogy Rajmund melyik plázából van kitiltva?”
„Mi? Kitiltották? Honnan?”
„Szerintem kábé mindenhol XDDD”
„Mi történt? Mondjátok el!”
„Nekem is, pls, én sem tudom”

„Nem, nem pláza. Én úgy hallottam a bútoráruház tiltotta ki, mert bennmaradt éjszakára :D”
„Mi???”
„Neeeeee”
„Lool”
„Az is volt, de szerintem ez egy másik sztori”
„Rajmundnak azért van egy pár sztorija...”
„Jó, majd mondja már meg valaki, honnan tiltották ki, oda nem hívom el randizni XDDD”
„Na, a Rajmi Army is megérkezett, már hiányoztatok, mint jegyszedőnek az e-ticket”
„:DDD”
„Lol”
„Ez mekkora beszólás, lopom”
„És hova viszed, ki a konyhába?”
„XDD”
„Szasztok, nem voltam pár napig, mert volt programom, és nem vagyok olyan élettelen nyomorult mint ti. Miről maradtam le?”
„Anyádról, leginkább”
„Takarodj”
„Ez milyen belépő volt, sírok XD”
„Menjél már innen, gyűlölünk”
„:D”
„Lájk, ha Kocsis instájáról jöttél, hogy megtudd, miért ül az asztalánál élőben, és nem csinál semmit”
„Ha még egyszer valaki lájkoltatja a szaros kommentjét, én megölöm magam!”
„Lájk, ha szeretnéd, hogy megölje magát”
„XDD”
„Na jóóóó XD”
„RIP”
„Nagyon nevetek”
„Én is :DD”
„Hülyék, akkorát röhögtem, hogy mindenki rám nézett a vonaton”

A telefonomból felnézve azonnal befejeztem a kommentek olvasását, ugyanis Róbert és a narancssárga ruhás szervezők közelítették felénk, így ösztönösen leengedtem a mobilomat magam mellé, amire tovább érkeztek a hozzászólások a feltöltött képünk alá. A főszervező a kapuhoz érve megállt a versenyzők előtt, mire a csapatok felálltak a padoktól és asztaloktól, majd a

kísérőtanárukkal együtt feszülten várták, hogy elhangozzon a mai feladat bármiféle tájékoztatója.

Hozzánk hasonlóan a csapatok minden tagja viselt vagy fogott valamit a dobozban kapott tárgyakból, elosztották maguk között a kötényt, sapkát, kést és evezőt, úgy várták az indulást.

– Egy kis figyelmet szeretnék kérni – kiáltotta el magát Róbert, amitől a halk duruzsolás is teljes egészében megszűnt, és mindenki néma csendben, a kezét napellenzőként a szeméhez téve hunyorgott a főszervező irányába. Kivéve azokat, akik a baseballsapkát választották. Mint én is. Nekünk nem kellett a kezünkkel takarni a napot.

Róbert hosszú hatásszünetet tartva várt egy kicsit, mielőtt folytatta volna, ezzel fokozva a feszültséget, ami egyébként is a tetőfokára hágott, az indulásra készen álló csapatok szívük szerint már kirontottak volna a kapun, hogy elvégezzék a feladatot. Csak még nem tudtuk, hogy mi lesz az. Róbert körbenézett a társaságon, ráérősen legeltetve szemét a tizenkét készenlétben álló négyesen. Az idegeinkre ment, mire megköszörülte a torkát, és végre folytatta.

– Szeretném kérni a csapatok közül azokat a versenyzőket, akik az evezőt és a baseballsapkát választották, hogy tíz perc múlva álljanak készen az indulásra, mert feladatra mennek – mondta, szavait pedig hosszú csend kísérte. Merthogy bár mindenki tökéletesen hallotta, amit mondott, mégsem értette senki. Az IOV összes versenyzője értetlenül bámult a főszervezőre a kísérőtanárokkal együtt, mire Róbert megismételte. – Tehát – pillantott az órájára. – Csapatonként az a két fő, akik az evezőt és a baseballsapkát választották, tíz... Elnézést, kilenc perc múlva legyenek itt a kapuban, mert indulnak a feladatra.

– Mi van? – suttogta felénk Vivi a kötényben, totálisan ledöbbenve. Ekkor már a többi versenyzőnek is leesett lassan, ezért halk morajlás hangzott fel a tömegből.

– Elnézést – lóbálta meg a kezét a sötétkékektől Gábor, aki kötényt viselt.

– Parancsolj – szólította fel Róbert.

– Ezt hogy kell érteni? A fél csapat elmegy feladatra, a másik fele pedig itt teljesíti? – érdeklődött, a kérdésére pedig mindenki szeretett volna választ kapni, ezért kíváncsian fordultunk a főszervező felé, aki megrázta a fejét.

– Nem. Az evezőt és a sapkát választó csapattagok vesznek részt a feladaton.

– De... – értetlenkedett az egyik szürke srác, aki a tokban tartott kést fogta a kezében. – De milyen csapatfeladat az, amire csak ketten mennek? – kérdezte.

– Miért, ki mondta, hogy ez egy csapatfeladat? – mosolyodott el Róbert, a szavait hallva pedig mindenkinek elkerekedett a szeme. – Senki nem mondta, hogy az egész csapat megy feladatra. Ezt ti gondoltátok hozzá – tárta szét a karját.

– Ó, basszus, ne, ne, ne!!! – fogta a fejét mellettünk a kötényt viselő Andi, aki akkor jött rá, hogy valójában nem vesz részt a feladaton, így tőlük Keri és Laci indul. – A rohadt életbe – sziszegte. Ez volt az általános reakció; a körülöttünk lévő összes csapat pánikolva nézett össze, rádöbbenve, hogy mindannyiunkat átverték. Vagy legalábbis behúztak a csőbe. És itt jött volna a csere nagyjából minden négyesnél, csak hogy felírták velünk előre, hogy csapatonként ki melyik tárgyat választotta. Nem véletlenül. Így nem lehetett trükközni.

– A francba – dörzsölte meg Tahí idegesen a szakállát, és felénk fordulva felváltva kapkodta a tekintetét köztem és Rajmund között. Vivi és Dominik riadtan néztek ránk, még mindig lesokkolódva attól, hogy ők valójában nem is résztvevői a feladatnak. – Major, Fehér, jól vagytok? – kérdezte a tanár, mire a lehető leghatározottabban bólintottunk.

– Igen – feleltem.

– Persze – biccentett Rajmund is.

– Jó – helyeselt a tanár komor arccal. – Ez trükkös volt, de ne felejtsetek, ha négyen mennétek, ti akkor is ezeket választottátok – bökött Rajmund kezében az evezőre, aztán rácsapott a baseballsapkám ellenzőjére, amitől elmosolyodtam.

– Tudjuk – mondtam.

– Nem kell félni, tudom, hogy bármi is vár rátok, megoldjátok – buzdított minket, miközben mi egymás mellett állva bólogattunk, egyre magabiztosabban a tanár szavaitól. – Major ügyes – közölte. – Fehér meg... – nézett át mellettem Rajmundra, aki szórakozott arckifejezéssel várta a folytatást. – Fehér meg Fehér, szóval nem lesz itt gond, megcsináljátok – zárta le ennyivel, mire, függetlenül a körülményektől, akaratlanul is elneveltük magunkat.

Hét perc volt még az indulásig, a kapu előtti tömegből az evezős és sapkás versenyzők szétszéledtek, és elsiettek mosdóba, a kötényt és kést választók azonban még mindig bambán ácsorogtak a főszervező előtt, nem értve, hogy akkor velük mi történik.

– Bocsánat! – jelentkezett az egyik türkiz lány, még mindig magán tartva a kötényt.

– Igen? – kérdezte tőle Róbert.

– Ha a sapkások és evezősök mennek feladatra...

– Igen?

– Akkor mi miért kaptuk ezeket? A kötényt és a kést?

A kérdése jogos volt, a választ mindenki tudni akarta, hiszen a csapatok fele egyáltalán nem értette, hogy miért választhatott tárgyat, ha a feladaton viszont nem vehet részt. Ők továbbra is ott álltak a kapu előtt, kötényt viselve és a tokban tartott kést fogva, miközben már tudták, hogy nem is résztvevői a feladatnak.

– Tényleg, mit csináljunk vele, ha nincs dolgunk? – kérdezték egyre többen.

– Hát dolgotok éppenséggel van – mosolyodott el Róbert, és ha valamit megtanultunk az IOV első hat napja alatt, akkor az az, hogy jobb, ha Róbert inkább nem mosolyog. Mert ott mindig valami genyaság van a háttérben. – Arra gondoltunk, hogy amíg a társaitok a benmaradásotokért versenyeznek, ti segítetek a vacsora előkészítésében és elkészítésében. Bográcsolni fogunk ma este! – jelentette be büszkén.

– Na ne már – horkant fel mindenki, és ez volt az általános reakció Róbert közlésére.

– Ez valami vicc? – kérdezte az egyik szürke srác.

– Nem értem, akkor ez is kiesésre megy? A bográcsolás? – kiabálta be egy világoszöld.

– Nem – vágta rá Róbert azonnal. – Mint már mondtam, a táborhelyen maradt csapattagok nem vesznek részt feladatban – ismételte meg. – Az itt maradt versenyzők bográccsal várják vissza a társaikat. Hát nem kedves gesztus? – vigyorgott körbe. Nem volt az, és senki nem viszonzta a mosolyát, erre Róbert hozzátette. – Ne feledjétek, ti döntöttetek így.

– Hát mondjuk, pont ezért nem a kést választottam – dühöngött a szürke srác, kezében a tokkal, mire Róbert felvonta a fél

szemöldökét.

– Hát mondjuk, nem tudom, mit gondoltál, mihez kell, de nagyszerűen tudsz majd vele krumplit pucolni és hagymát aprítani – kontrázott, kissé beégetve a szürke melegítő fiút, aki nem mert reagálni, csak lehajtott fejjel bámulta a cipője orrát, amivel egy fűcsomót rugdosott. – Közben mondanám, hogy öt perc az indulásig – pillantott a karójára Róbert.

– Sára... – ragadta meg a karomat Vivi. – Szerintem vizes feladatra mentek, vedd át a fürdőruhádat, gyere, nincs sok idő – hadarta halkán, és bólintva követtem, miközben visszarohantunk a házunkhoz.

Amíg én a fürdőszobában átvettem a bikinimet, Vivi kint várt az ágyán ülve, majd a mosdó szélére rakott telefonom kijelzőjére koppintva ellenőriztem az időt. Még volt majdnem három percünk, úgyhogy sietősen a vécéhez léptem, a sneakerem orrával megemeltem a vécé lehajtott fedelét, és egyensúlyozva (fél lábon állva, a másikkal a vécédeszkát tartva a levegőbe), belestem alá. Azóta csináltuk ezt, amióta Panna valamelyik éjjel kiment a mosdóba, és meglátott a vécékagylóban egy bazi nagy sáskát, ami miatt nem mert pisilni, és inkább visszatartotta reggelig. Azóta inkább lehajtottuk a tetőt, biztos, ami biztos. A kis résen belesve ezúttal sáskamentesnek ítéltm a vécét, így a cipőmmel felrúgtam a tetejét, majd sietősen leültem rá, aztán lehúзва visszacsaptam a fedőt. A mosdóhoz lépve kezet mostam, miközben a tükörképemre meredtem. Kéztörlés után lerántottam a csuklómról a karkötőim közül egy vékony hajgumit, ami mélyen bevágta és elszorította a bőrömet, a rövid hajamat hátrafogva csináltam egy kis csutkányi copfot, úgy helyeztem fel a baseballsapkát a fejemre, majd visszamentem a szobába.

– Kész? – kérdezte Vivi felpattanva az ágyról.

– Igen – feleltem, végignézve magamon. Sneaker, piros melegítőnadrág, vékony pántú top és baseballsapka, ami alatt láthatóvá vált minden fülbevalóm és piercingem.

– Csini vagy – szólt kedvesen, mire elmosolyodtam, aztán visszarohantunk a főbejárathoz, ahová pont akkor értünk, amikor Róbert kinyitotta a kaput, és az első versenyzők elindultak kifelé.

– Megvagy? – kérdezte Rajmund az evezővel a karjában. Dominik és Tahi mellette állva, feszült arccal néztek maguk elé.

Hiába próbálták palástolni, látszott rajtuk, hogy nagyon izgulnak értünk.

– Megvagyok, mehetünk – biccentettem.

– Na jó, még egyszer, Fehér. Mutasd, hogy evezel – fordult Tahí Rajmund felé, aki a levegőben tett pár mozdulatot a kapott lapáttal, Tahí pedig az állát fogva nagy szakértelemmel figyelte. – Jó lesz. Figyelj rám. Mindig így – hajolt oda hozzá, és megragadva az evezőt, vele együtt pedig Rajmundot is, mutatott egy mozdulatot. – És soha ne így – folytatta megváltoztatva a tempót, és Rajmundot rángatva az evezővel együtt, megmutatta, hogy nem helyes az evezés.

– Tapasztalat? – vigyorgott Rajmund.

– Fizikatanár vagyok, az a dolgom, hogy tudjam, hogyan borulsz bele a vízbe – dűnyögte. – Na még egyszer. Mutasd – kérte, Rajmund pedig koncentrálnak megmutatta Tahinak a tökéletes mozdulatot. – Látod, Fehér, tudsz te, ha akarsz – közölte összefonott karral, és ez tőle felért egy dicsérettel.

– Piros csapat, indulás! – szólt felénk Róbert élesen, mire sietősen megöleltem Vivit, Dominikot, aztán a meglepett, a mozdulatot kissé esetlenül viszonzó Tahit is, majd Rajmund mellett lépkedve elindultam a kapu felé.

– Ügyesek legyetek! – ugrált Vivi rágózva.

– Mi itt várunk! – kiáltotta Dominik.

– És megcsináljuk a bográcsot, mire visszaértek! – tette hozzá Vivi, mire Rajmunnal együtt mindketten megfordultunk, és hátrafelé lépkedve indultunk ki a kapun, szembenézve a többiekkel.

– Lehet paprikás krumpli? – kérdezte Rajmund.

– Ha azt szeretnétek – nevetett fel Vivi.

– Major? – pillantott rám Rajmund, mire átgondoltam a dolgot.

– Az jó lesz – feleltem.

– Sok szafttal, hogy lehessen mártogatni a kenyeret – tette hozzá Rajmund, a beszólására pedig mindenki felröhögött, még a többi csapat táborhelyen maradt tagjai is, akik hallották a beszélgetésünket.

– Így van – helyesltem. – És kovászos uborkával – egészítettem ki, mire Rajmund helyeslően bólintott.

– És kovászos uborkával – ismételte meg a többieknek kiabálva.

– Vettük! – kiáltották vissza, a kapuban álló Róbert pedig összefont karral nézett ránk, várva, hogy végre becsukhassa mögöttünk.

– Piros csapat, a menü kiválasztása és a rendelés leadása után esetleg megkérhetnélek benneteket, hogy igyekezzetek egy kicsit, mert, mondjuk, FELADAT VAN? – szólt ránk mérgesen, mire behúztuk a nyakunkat, majd megfordulva kiléptünk a kapun, és elindultunk a buszok felé.

8.

A kisbuszok a parkolóban várták a versenyzőket, ahová a csapatok kétfős sort alkotva sétáltak a fűben. A legtöbben a sor közepén haladó Pannát hallgatták, ha akarták, ha nem. A pink melegítő s kilencedikes evezőt tartva a kezében megállás nélkül beszélt az előtte gyalogló világoskék lányoknak, miközben mellette a csapattársa, Dani kullogott baseballsapkában.

– Először, amikor megláttam a kötényt, arra gondoltam, hogy kikérem magamnak, micsoda szexista feladat, három fiú és egy lány, akkor kié legyen a kötény, na kié, persze, hogy a lányé, de aztán rájöttem, hogy hála a jó égnek, nem erről van szó, mert vannak itt csapatok csak lányokkal, meg csak fiúkkal, és van vegyes is, úgyhogy nem kötelező érvényű, hogy a lányé legyen a kötény. Szerencsére szabadon lehetett választani, én pedig rögtön lecsaptam az evezőre, mert sokszor voltam már Ausztriában vadvízi evezésen. Ti voltatok már? Az egyik legjobb dolog. A legtöbben nem nézik ki belőlem, azt gondolják „Panna biztos nem, ő kicsi meg alacsony”. Hát nagyot tévednek, imádok raftingolni, idén nyáron is megyek. Ti terveztek valamit? A verseny után, természetesen. Mondjuk nem lehet tudni, meddig vagyunk itt, ugye ez attól függ, hogy mikor esünk ki. Én úgy vagyok vele, hogy megelőlegeztem magunknak, hogy a végéig benn maradunk, úgyhogy csak utána van programom, addig nem. Utána viszont nagyon sok; lesz ez a rafting, meg túrázni is többször megyünk a családommal. Ti szerettek túrázni? Én imádom, terápiás jelleggel is üzhető, nekem speciel segít a klímaszorongásomban, ami néhány éve alakult ki. De már egész jól vagyok, tényleg sokat segít a természet közelsége. Más bajom úgy nincs, meg ez is kezelhető, szóval nem jártam olyan rosszul, mint például anyukám kolléganője, akinek omphalofóbiája van, ami azt jelenti, hogy fél a köldököktől. El tudjátok képzelni, milyen nehéz lehet neki a strandon? Durva – hadarta, a két világoskék melegítő s lány pedig értetlenül nézett össze, miközben Panna már folytatta is. – Nézzétek, ott egy szürkemarhacsorda! Ott, látjátok? De gyönyörűek – ugrált az evezőjével a kezében, mire mindenki félrefordította a fejét, és elnézett a pusztaságba, ahol valóban szürkemarhák legeltek a közelben.

Pannának ezzel kapcsolatban is volt néhány gondolata, meg minden mással is, úgyhogy tovább folytatta a csapongást a témák között, és mire a kisbuszokhoz értünk, nagyjából mindenkinek

lehalt az agya, és megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor Panna szegény Danival együtt a parkoló járműhöz lépett, és beszállt.

– Uramisten – pislogott nagyokat az ezüst melegítő Csanád, és csapattársával, Dalmával együtt odasétált a buszukhoz, ami a miénk mellett állt a szokásos parkolóhelyen, a szokásos sofőrrel.

– Üdv – köszöntem a beszállást követően, majd Rajmund is beült mellém, és az ölébe ejtve a kicsire összecukott teleszkópos evezőt, becsukta az ajtót.

A járműben kellemesen hűvös volt, és mindketten az indulásra vártunk, miközben a klíma halkán susogva fújta a hideg levegőt az arcunkba, és az ablakon át néztük a történéseket. A parkoló járművek közt állva a szervezők Róbert köré csoportosultak, aki úgy tűnt, eligazítást tart. Ezt követően egyszerre szétszéledtek, és minden narancssárga ruhás a saját buszához lépett, majd beült az anyósülésre a sofőr mellé.

A ránk vigyázó szervező is beszállt előre, majd az ülés mellett kihajolva hátranézett hozzánk.

– Szeretném elkérni a... – kezdte, de meg sem vártuk, hogy befejezze, már rutinosan adtuk is a telefonjainkat. – Köszönöm – bólintott elvéve a készülékeinket, aztán a sofőr, kiengedve az előttünk lévő buszt, elindult.

Rajmunddal a fejünket kapkodva figyeltük, hogy melyik irányba megyünk, majd amikor a jármű indexelve kiért az útra, és elkanyarodott a tábla előtt, világossá vált számunkra. Evező volt nálunk, és a Tisza-tó felé tartottunk. Hamar összeraktuk, hogy ebből mi következik.

Mivel már jártunk közös feladaton Tiszafüreden, nagyjából sejtettük, hogy mennyi időt vesz igénybe az út, ezért kényelmesen elhelyezkedtünk. Én hátradőltem az ülésen, felhúzott térdeimet megtámasztottam a sofőr ülésének háttámláján, és némán néztem ki az ablakon, Rajmund pedig félig fekvő pózban, keresztben felrakta a lábát az ablakhoz, úgy utazott. Az IOV-buszok konvojban haladtak át a Hortobágyon, egy-egy kanyargósabb szakaszon láttam is az előttünk haladó csapatokat, a legtöbbször azonban csak a hatalmas táj tárult elém a róna felett köröző madarakkal, a pusztán legelő állatokkal, vagy a villanypóznák tetején fészkelő gólyákkal.

Egyikünk sem volt beszédes, pihenéssel hangolódunk, egészen addig, amíg a sofőr hátra nem pillantott.

– Hé! – kiáltotta. – Üljlél normálisan, és ne taposd a mocskos cipőddel a buszomat! – szólt mérgesen, amikor észrevette, hogy milyen pózban helyezkedik el Rajmund.

– Elnézést – mondta a levegőbe emelve a lábát, a sofőr pedig bosszankodva visszafordult az út felé, mire Rajmund visszatámasztotta az ablak alatti részhez a cipőjét, és lazán utazott tovább. A jelenetet látva elfojtottam egy mosolyt, aztán újra az ablakhoz fordultam, és az elsuhanó tájat néztem.

Végül közel egy óra múlva megálltunk egy fás parkolóban, és az ajtón kiszállva megnyújtottam magam, majd körbenéztem, hogy szemügyre vegyem a terepet. Az élménytábor kietlen, pusztai helyszíne után felüdülés volt a fás övezet, és a hatalmas lombkoronák árnyékában a többi versenyző is kikászálódott a járművekből, és hozzám hasonlóan felmérte a látottakat. Egy csattanó hangra valamennyien odakaptuk a fejünket, és érdeklődve néztük Kerit, aki tenyerével a nyakára ütött, megpróbálva lecsapni a bőrére azonnal rászálló szúnyogot. Nem volt kérdés, hogy közel vagyunk a vízparthoz.

A szervezők gyorsan kiosztottak minden versenyzőnek egy-egy megpakolt tornazsákot, de bele sem tudtunk nézni, mert Róbert hangja felhangzott valahonnan a sor elejéről.

– Gyerünk, indulás – szólt, ezt követően pedig az IOV-osok kettes sorokba rendeződve megindultak utána.

A parkolót elhagyva még egy pillanatra visszanéztem a vállam felett, és láttam, hogy a kisbuszok mind elhajtanak, ami két dolgot jelenthetett. Vagy annyira sok idő lesz a feladat, hogy majd visszajönnek értünk, vagy nem itt vesznek fel minket.

– Előre nézz – szólt rám a sort záró, mögöttünk lépkedő szervező, mire visszafordítottam a fejem, és Rajmund mellett sétáltam tovább, miközben elhagytunk egy „kikötő 50 méter jobbra” táblát.

Mi azonban balra kanyarodtunk le, és a fás ösvényen néhány lépést téve egyszer csak elénk tárult a Tisza-tó egy keskeny partszakasza, ahol fák szegélyezték a füves vízpartot. Az érintetlen természetben voltunk, ahol az égvilágon semmi és senki nem volt rajtunk kívül.

Alig gyalogoltunk pár métert, amikor is Róbert megállt, vele együtt pedig mindenki. Úgy tűnt, megérkeztünk, csak azt nem tudtuk, hova. A versenyzők fele baseballsapkában, a másik fele

pedig a teleszkópos evezővel a kezében nézett körbe amolyan „oké, és most?” pillantással, miközben valami a közelünkben nagy csobbanással beugrott a vízbe, amitől többen, főleg a lányok, frászt kaptak, és hátráltak egy lépést. Vagy inkább hármat.

– Nos – köszörülte meg a torkát Róbert, szót kérve. – A világosbarna csapat velem jön, a többiek ezen a kijelölt táborhelyen várakoznak, amíg szólítják őket – kezdte, mire a világosbarna csapatból a magasabb srác, Ákos, evezővel a kezében indult meg, őt pedig a társa, Bence követte sapkában. Róbert elengedte őket maga előtt, aztán visszafordult hozzánk. – Kérnék mindenkit, hogy az itt-tartózkodás alatt fokozottan vigyázzon a természetre. Tilos bármit itt hagyni vagy eldobni; ezért azonnali kizárás jár. Minden szemetet rakjatok el a tornazsákotokba, és hozzátok magatokkal! – közölte szigorúan.

A kérésére valamennyien bólintottunk, aztán Róbert hat szervezővel együtt elment a világosbarnák után. Mi ott maradtunk a parton a többi narancssárga ruhás felügyelete alatt, majd pár másodperc tétlen ácsorgás után mindenki keresett magának valami szimpi helyet, és letáborozott.

Mi leültünk Rajmunddal a fűbe, közvetlenül a víz mellé, majd kisvártatva csatlakozott hozzánk Keri és Laci, valamint az ezüstöktől Csanád és Dalma, a sötétkékektől pedig Jani és Timi. Úgy voltunk együtt, ahogy este a játékteremben szoktunk. A többi csapat is vegyült a várakozás alatt; a világoskék lányok a világoszöldekkel és lilákkal ültek a parton, a türkizek a pinkekkel alkottak kis kört, és Pannát hallgatták. A sötétbarnákkal vonult félre; kissé távolabb foglaltak helyet, ahová egy narancssárga ruhás szervező követte őket, és a közelükben állva figyelt rájuk.

A partot betöltötte a természet hangja, minden irányból csobbant, brekegett vagy gágogott valami, és miközben a tornazsákot magam elé vettem, elcsodálkozva néztem a víz felett elrepülő madárra, ami végül leszállt a felszínére, és a tetején úszott tovább. Ösztönösen a zsebemhez nyúltam, azzal a szándékkal, hogy felvegyem videóra, de nem volt nálam telefon. Ahogyan senkinél sem.

A tornazsák száját kinyitva belenéztem, hogy mit kaptunk, és elkezdtem kipakolni az ölembe. Naptej, szúnyogriasztó, ebédre egy szendvics, narancslé, szénsavmentes ásványvíz, csoki, alma, újrahasznosított papírzacskó a szemétnek és egy kártyapakli.

– Nézte valaki, hogy mikor mentek el a világosbarnák? – kérdezte Timi a baseballsapkája alól pillantva körbe, miközben a fogával kibontotta a kapott csokit, és a papírját gondosan visszagyúrta a tornazsákjába.

– Tíz perce – felelte Keri a karóráját nézve. – Tizenegy – javította ki magát.

– És szerintetek meddig tart a feladat? – érdeklődött az ezüstöktől Dalma, gondterhelten nézve maga elé.

– Attól függ. Egy eredményes csapatnak a jelek szerint tizenegy percnél is tovább – mondta Laci. – Nekünk Kerivel olyan öt-hat másodperc, és már végzünk is – tette hozzá.

– Bizony. Utolsó ebéd a kiesésünk előtt – emelte a magasba Keri az almáját, mintha csak tósztot mondana. – Így is tovább jutottunk, mint amit a Facebook-szavazás mutatott. Egészségünkre – harapott bele a gyümölcsbe, aztán újra a nyakára csapott, mert az izzadt bőrére rászállt egy szúnyog.

– Milyen Facebook-szavazás? – kérdeztem a szendvicsembe harapva.

– Van egy IOV-csoport, ahol feltették a kérdést, hogy melyik csapat lesz a befutó. Ott van felsorolva minden résztvevő, és lehet szavazni. Már valami brutál sok voks érkezett – tapogatta meg Keri a bézs melegítőnadrágját a telefonját keresve, aztán rádöbrent, hogy nincs nála, ezért legyintett. – Mindegy, most nem tudom megmutatni, de a lényeg, hogy minket vártak első kiesőnek. Aztán másodiknak is. Utána meg harmadiknak. És így tovább. Úgyhogy most már örülhetnek; ma tutira kiesünk – vonogatta a vállát.

– Nem biztos az – ráztam meg a fejem, és a többiek is optimistán álltak a dologhoz egészen addig, amíg Laci maga elé nem vette az evezőt, és a levegőben tett vele pár mozdulatot.

– Oké, hiányozni fogtok – reagálta le Jani elsőnek a látottakat, mire mind felröhögtek, a bészsek pedig amolyan „ez van” biccentéssel nyugtázták a dolgot.

A többi versenyző a nevetést hallva mind felénk kapta a fejét, és kíváncsian vizslatott minket, miközben Rajmund, aki pontosan azt látta Laci mozdulatán, amit Tahí hibásnak mutatott be, rám pillantott. Találkozott a tekintetünk, majd némán biccentettem egy aprót, jelezve, hogy nyugodtan osszuk meg vele azt, amiről mi tudjuk, hogy fatális hiba lehet, Rajmund pedig egyetértően bólintott, és a fejét ingatva fordult Lacihoz:

– Tedd lejjebb – tanácsolta.

– Mi? – kérdezte Laci meglepetten, és az almájába harapva Keri is elcsodálkozott.

– Így nem jó, engedd lejjebb a karodat – ismételte meg Rajmund, majd fel is állt, hogy segítsen neki. Csanád és Dalma, valamint Jani és Timi szórakozottan figyelték, ahogyan Rajmund a lehetetlennel próbálkozik, vagyis Lacit tanítja evezni. Hangosan nevettek a látottakon, azonban sem az ezüst, sem pedig a sötétkék csapat tagjai nem szálltak be a segítségnyújtásba.

Nem hibáztattuk érte őket; minden csapatnak a saját döntése, hogy szövetkezik-e, segít-e, vagy esetleg akár hátráltat-e másokat a saját eredménye érdekében. Mi úgy voltunk vele, hogy egy feladathoz konkrét megoldást semmiképpen nem árultunk volna el senkinek (még a bészeknek sem). Azonban ha vélhetően egy evezős megmérettetés előtt valaki azt sem tudja, hogyan kell megfogni a lapátot, ott miért ne segítenénk annyit, hogy legalább el tudjon indulni? A többiben úgysem tud senki segíteni; az, hogy valakik hogy szerepelnek egy adott feladaton, csak rajtuk múlik, nem lehet hozzátenni, sem elvenni belőle.

– És hogy áll a Facebook-szavazás? – kérdeztem, miközben a gondolataim akörül forogtak, amit a bészek meséltek.

– Naponta írják ki, értelemszerűen minden kiesés után új szavazás indul... A sereghajtók mi vagyunk, mindig utolsó helyen állunk – mesélte Keri, majd megpróbálta fejből visszaidézni. – Utolsó előtti helyen rendszerint a pinkek szerepelnek, ez sem nagyon szokott változni. Aztán van a középmezőny, amit a világosbarnák, ezüstök, világoszöldek, lilák, sötétkékek, sötétbarnák és türkizetek alkotnak. Itt egy-egy helycsere szokott lenni, de semmi extra. És van az élmezőny, a világoskék lányok, a szürke fiúk, meg ti. Kétszer már ti voltatok az első helyen – fejezte be a felsorolást.

– Értem – biccentettem, majd félrekaptam a fejem, ahogyan mindenki más is, és az érkező szervezőre néztünk.

– Pink csapat, gyertek velem – szólt, mire a két versenyző felállt a fűből.

– Majd befejezem, ne felejts el figyelmeztetni – szólt Panna, otthagya a türkizeket, akik a sok hallott információtól kissé bódultan bólintottak, és a pinkek távozása után hanyatt fekve kiterültek a fűvön. Rájuk fért a relaxáció.

– Fél órája mentek el a világosbarnák – mondta Keri az órájára nézve.

És nem jöttek vissza. Ami azt jelentette, a feladat máshol ér véget, így nem értesültünk arról, hogyan teljesítettek, vagy egyáltalán mit kellett csinálni. Csak annyit tudtunk, hogy a szervezők kb. félóránként elvisznek egy csapatot, a pinkes után a lilákat, így megint volt harminc perc várakozás. Nem véletlenül raktak be kártyapaklit is a tornaságokba, amely egy után idő mindenkinél előkerült, és a csapatok játékkal ütötték el a rájuk szakadt időt.

A negyedik csapat, akiért a narancssárga ruhás szervező visszajött, mi voltunk.

– Pirosak, gyertek velem – szólt, mire Rajmund és én is meglepetten tettük le a kezünkben tartott kártyalapokat, és felálltunk a társaságból.

– Sok sikert – szólt Keri, mire a többiek is kéz- és lábtörést kívántak nekünk, miközben a tornaságunkat a hátunkra véve megindultunk az ösvényen a szervező után.

A vízparton ülő csapatokat magunk mögött hagyva visszaértünk ahhoz az elágazáshoz, ahol az érkezésünkkor a „kikötő ötven méterre” táblánál balra indultunk, most azonban egyenesen a mutatott irányba tartottunk, és ötven méter múlva meg is érkeztünk a hosszú stégekhez, amiknek a két oldalán csónakok ringatóztak kikötve a vízben.

Róbert a stég elején állt, és ránk várt.

– Sára, Rajmund – köszöntött minket mosolyogva, és átadta nekünk a kezében tartott mentőmellényeket.

Kissé bizonytalanul néztem a holmira, majd leküzdve a félelmemet mély levegőt vettem, és belebújtam. A mellényt magam előtt összehúзва becsatoltam, velem egyidőben pedig Rajmund is elkészült, és mindketten Róberthez fordultunk további instrukcióra várva.

– Üljetek be az utolsó csónakba – szólt a stég elejére mutatva, mire némán bólintva ráléptünk a faépítményre, és végimentünk rajta. A kis réseken át a stég alatti vizet bámultam, majd megérkezve az utolsó csónakhoz fél lábbal beleléptem, amitől az azonnal ellökődött, én pedig bal lábbal a csónakban, a másikkal pedig még mindig a stégen állva kis híján spárgáztam egyet.

– Hé-hé – kapta el Rajmund a kezemet, és visszahúzott, mire meglepetten léptem vissza a stégre a kikötött csónakot nézve, amit csak a kötél tartott vissza attól, hogy a mozdulatom következtében ne induljon el világgá.

Rajmund mellém lépve letérdelt, megfogta a kötelet, és visszahúzta a csónakot, aztán megragadta a kezével, és felpillantott rám.

– Menj, tartom – mondta.

– Oké – biccentettem, és ezúttal sokkal óvatosabban léptem bele a csónakba.

Az érkezésem következtében a hajó jobbra-balra dülöngélt a vízen, majd amikor Rajmund beugrott mellém, majdnem felborultunk. Halk sikolyt elfojtva kinyújtottam két oldalra a kezem, megpróbálva egyensúlyozni, aztán amikor biztossá vált, hogy a víz felszínén maradunk, leültem a csónakba. Rajmund velem szemben foglalt helyet a másik fadeszán, és felvette az evezője párját, amely a csónakban várt minket.

Amikor Róbert megbizonyosodott róla, hogy megvagyunk, egy SUP deszkán állva evezett mellénk.

– Kövessetek – mondta az állószörfjéről, aztán elindult előttünk, az evezőjével fodrokat vetve a sima víztükrön.

Rajmund felállva eloldozta a kötelet, amitől a kis csónakunk ringatózva kezdett távolodni a stégtől, aztán visszaült a helyére, és a két evezőt egyszerre megragadva húzni kezdte, így megindultunk előre. A stégről további két szervező szállt SUP deszkára, úgy kísérték minket Róbert után. Én Rajmunnal szemben ülve nem láttam, merre tartunk, háttal voltam a menetiránynak, így a mögöttünk lévő deszkán álló szervezőket figyeltem, meg a távolodó partszakaszt.

Néhány perc evezést követően Rajmund visszahúzta az evezőket, és hagyta, hogy a csónak lelassulva ringatózzon a vízen, mire hátrafordultam.

A csónakunk egy fákkal és növényekkel benőtt víziösvény bejárata előtt ringott a vízen.

– A feladat a következő – mondta Róbert a SUP deszkán állva. – Evezetek át ezen a csatornán úgy – mutatott a fás ösvényre –, hogy összegyűjtötök öt piros zászlót. Figyelem! Kizárólag az evezőt választó csapattag evezhet, és a sapkás csapattag mehet a

zászlóért. Előttetek és mögöttetek is őrzik a szervezők a biztonságokat, és ha bármikor azt kiáltjátok, hogy tündérrózsa, azonnal a segítségetekre sietünk. Viszont akkor véget ér számotokra a verseny – magyarázta.

– Tündérrózsa – memorizáltam bólintva.

– Igen. De csak akkor mondjátok ki, ha bele kell avatkoznunk a versenybe, és ezzel feladjátok – nyomatékosította a főszervező. – Ha nem kell a segítségünk, és megoldjátok egyedül, még boruláskor sem avatkozunk közbe. Minden világos? – nézett ránk felváltva.

– Igen – feleltük egyszerre.

– Rendben. A feladatot a leghosszabb idővel teljesítő csapat számára véget ér a verseny. Készen álltok? – emelt fel egy telefont maga előtt Róbert.

– Van más választásunk? – kérdezte Rajmund, mire a főszervező a füléhez emelte a készüléket, és beleszólt, hogy „indulnak”, mire Rajmund megragadta az evezőket, és gyors mozdulatokkal kezdett lapátolni a víziösvény felé, a kis csónakunk pedig elindult az ösvény irányába.

Két kézzel kapaszkodva a csónak oldalába, a fejemet jobbra-balra tekergetve figyeltem, ahogy bevezünk a vízinövényekkel borított csatornába, ahol a mocsaras, lápos víz szinte állt a kétoldalról szegélyező fák között. A vadregényes területre beérve kapkodva néztem körbe a zászlókat keresve, amelyeket elvileg össze kell majd szednem. A csatornában a fák árnyéka alatt Rajmund visszavett az evezés tempójából, és ő is körbefordult, hátha megakad a szeme a piros zászlón.

– Ott! Ott lesz az első – nézett át a vállam felett, én pedig kapaszkodva hátrafordultam, és megpillantottam egy horgászstéget, amely a partról nyúlt be a lápos vízre. A stégen egy piros zászló volt kitűzve.

Rajmund gyorsabb tempóval kezdett evezni a part felé, felkavarva az iszapos vizet a lapáttal, amelyre különböző vízinövények és virágok tekeredtek. A horgászstéghez közelítve egyensúlyozva felálltam, és fél lábamra nehezedve, a másikat a csónak oldalához támasztva vártam, hogy átugorhassak rá. A vízcisatorna mindkét irányából narancssárga ruhás szervezők figyeltek minket távolról a SUP deszkájukon állva, miközben a csónakunk megérkezett a stéghez, és halk koppanással nekiütődött.

– Menj! – szólt Rajmund az evezőjét ledöfve a vízbe, hogy megállítsa a csónakot, én pedig felugrottam a stégre, és a kis, négyzet alakú faépítmény közepéről felkaptam a zászlót, aztán már fordultam is vissza.

Rajmund a csónakban várt rám, és az evezővel közelebb irányította azt, hogy a stégről lelépve egyenesen be tudjak szállni. Amikor odaért alám, felállt, és a kezét nyújtotta felém, amelyet megragadva könnyedén beléptem a csónakba.

– Ügyes vagy, Major – mondta.

– Megvan az első. Mehetünk tovább – fújttam, mire Rajmund az egyik evezőt a stéghez érintve eltolta a csónakot, és haladtunk tovább. Mivel én menetiránynak háttal ültem, láttam mögöttünk a SUP-on evező szervezőket, akik közül az egyik megállt a stégnél, és átlépve rá, az elhozott piros zászló helyére elhelyezett egy világoskékét. Tehát utánunk ők következnek majd.

A második stég közel volt, csak hogy a másik oldalon, így Rajmund odaügyeskedte a csónakunkat, miközben a fák árnyékában haladva a lombjukon átszűrődő napfény foltokban világította meg az arcát.

– Készülj – szólt, és alkarjával letörölte verejtékező homlokát.

– Milyen mély lehet itt a víz? – kérdeztem felállva, terpeszben várva, hogy átléhessek a stégre.

– Olyan hatvan centi – felelte Rajmund, és oldalra hajolva leszúrta az evezőt a vízbe, így ellenőrizve a mélységét.

– Azt kibírom, ha beleesem – jegyeztem meg, aztán felléptem a ladik oldalára, és átugrottam a stégre. Egy pillanat alatt megvoltam, és már fel is kaptam a zászlót, csak hogy a mozdulatommal sikeresen ellöktem a csónakunkat a stégtől, így Rajmund újra megpróbált odaevezni. – Bocs – húztam el a számat, aztán amikor közelebb ért, nagyot lépve fél lábbal beszálltam a csónakba, Rajmund pedig megragadta a karomat, és magához húzott, hogy a másik lábammal is átléhessek. – Köszí – suttogtam a mellkasán összezsátozott mellényére támasztva a kezemet, és rámosolyogtam, aztán visszaültem a helyemre.

Rajmund leült velem szemben, és az evezővel megint ellökte a csónakot, majd halk lapátcsapásokkal haladtunk egyre beljebb a mocsaras csatornán, a minket körülvevő vízivilág hangjai közepette. A fülem körül egy-egy legyintéssel próbáltam elhessegetni az éhes szúnyogokat, miközben a csónakunk

szétnyitotta a vízfelszínt borító növényeket, amik hullámozva úsztak szét, majd miután elhaladtunk, újra összezártak mögöttünk.

– Ott a harmadik – jegyezte meg Rajmund. – De nincs stég – tette hozzá.

– Mi? – fordultam meg, és a baseballsapkám alól néztem a következő zászlóra, amely felé közelítettünk.

Rajmund jól mondta, a zászló ezúttal nem egy horgászstégen állt, hanem egy iszapos ártér partjára volt leszúrva.

– Ó, a fenébe – dünnyögtem, fájdalmasan nézve szegény sneakeremre, amolyan „szerettelek” pillantással.

– Hagyd, hozom én – ajánlotta fel azonnal Rajmund.

– Nem lehet, Róbert mondta, hogy csak a sapkát választó mehet a zászlóért – emlékeztettem az ellenzőmre koppintva.

– Tényleg – felelte bosszúsan, és megpróbálta az evezővel a parthoz irányítani a csónakot, miközben én felálltam, és amennyire csak tudtam, egyensúlyozva az orrába álltam, hogy majd onnan ugorjak ki, és hozzam a zászlót.

Rajmund a sekély mocsárban már nem nagyon tudott evezni, így behúzta a lapátot, és hirtelen ötlettől vezérelve kiugrott a vízbe, ami a térdéig ért. Kézzelel kezdte tolni a csónakot az oldalánál fogva, hogy kényelmesen kiléphessenek belőle a partra.

A szervezők a SUP-on állva a nyakukat nyújtogatva néztek minket, de mivel segítségre nem volt szükségünk, szabálytalanság pedig nem történt (Rajmund nem a zászlóért ment, csak a csónakot tolt ki a partra), Róbert biccentésével továbbengedték a versenyt.

Rajmund kilökte a csónakot a saras, lápos partra, ahol kiugorva cuppanó hanggal mélyedt bele a sárba a cipőm, és kis híján hanyatt vágódtam, ahogy megcsúsztam, aztán megtartva az egyensúlyomat, egy pillanat alatt felkaptam a zászlót, és már vissza is léptem a ladikba, amit Rajmund ezúttal visszafelé kezdett húzni a vízben. Amikor megvolt, két kézzel megkapaszkodva felhúzta magát a csónakon, amitől rendesen megbillentünk, így gyorsan a másik oldalra húzódtam, hogy ne boruljunk fel. Rajmund vizes melegítőalsóban és cipőben ült vissza a helyére, majd evezett tovább. Három zászló nálunk volt. Kettő még várta, hogy összeszedjük.

– Ott a negyedik – mutatott Rajmund előre, mire ismét hátrafordultam, és megpillantottam egy újabb horgászstéget. A

messziről is jól látható faszerkezeten a piros zászlónk lobogott.

Bólintva vettem tudomásul, aztán visszafordultam, amikor is Rajmund válla felett megakadt valamin a tekintetem.

– Állj! – kiáltottam el magam, mire Rajmund azonnal megállt az evezésben, és mozdulatlanra dermedt, miközben a csónakunk lassan ringott előre. – Az mi? – kérdeztem a nyakamat nyújtogatva.

– Micsoda, Major? – fordult hátra, és abba az irányba nézett, amerre én bámultam.

– Basszus, ott a negyedik, elmentünk mellette – mutattam a sűrű vízi növényzetre, amiben alig lehetett észrevenni a piros zászlót. Pedig ott volt.

– A francba – kerekedett el Rajmund szeme, és az evezőt megragadva megpróbálta megfordítani a csónakot, én azonban félve, hogy nincs rá idő, hirtelen ötlettől vezérelve egyszerűen felálltam, és beleugrottam a vízbe.

Az előző szakaszhoz képest marhára nem térdig ért, mint Rajmundnak, így egy bluggy hang kíséretében derékig ellepett a felül langyos, alul hűvösebb víz. Az evezővel manőverező Rajmund pislogva nézett rám, és hirtelen nem tudta, hogy röhögjön vagy megijedjen, miközben a távolból figyelő szervezők is értetlenül bámultak rám a SUP deszkákon állva.

– Azt... – ráztam meg a fejemet Rajmundra pillantva – azt hittem, itt nem olyan mély – fintorogtam a hínáros, trutyis kezemet kiemelve a vízből, majd megpróbáltam lenyomni a mentőmellényemet, amit a hasamnál lévő víz feldobott nagyjából a fülemig, Rajmund pedig még mindig lemerevedve állt a csónakban, és látszott rajta, hogy ha majd ráérünk, elképesztően sokat fog nevetni ezen a jeleneten. Most azonban nem volt rá időnk, így én a kezemmel magam előtt félresöpörve a vízen elterülő növényeket, a mocsári sás felé lépkedtem a vízben, cipőtalpammal a süppedős, mocsaras talajban taposva, igyekezve nem gondolni arra, hogy milyen és főleg mekkora halak úszkálhatnak körülöttem.

Megálltam a sás előtt, fél kézzel benyúltam az elrejtett zászlóért, és kirántottam.

Az alkaromat azonnal összekaristolta az éles növény, és piros kis vágások keletkeztek rajta, de ügyet sem vetve rá két kézzel megragadtam a zászlórudat, vízszintesen feltartottam a fejem fölé, és már lépkedtem is visszafelé a csónak irányába, szorosan

összehúзва a szemem, hogy csak résnyire lássak ki, miközben folyamatosan attól rettegetem, hogy valami nekem úszik a zavaros, állott vízben.

– Gyere, Major, gyere – irányította mellém a csónakot Rajmund, és felém nyújtotta a kezét, majd elkezdett felhúzni a csónak oldalán.

A szabad kezemmel rásegítettem, és megkapaszkodva feltoltam magam, majd a lábamat átvetettem a billegő csónak oldalán, és bezuhantam. A szememet kinyitva a fák lombjain át beszűrődő napsütésben csak a fölém hajoló Rajmund sziluettjét láttam, de egészen biztos voltam benne, hogy mosolyog.

– Szép volt – mondta megragadva a kezemet, és segített feltápászkodni, aztán sietősen visszaült a helyére, és evezni kezdett a már korábban észrevett stég felé.

Ott az utolsó zászló várt ránk, köszönhetően annak, hogy megtaláltuk a sásban elrejtett negyedik darabot. Ez volt a trükk a feladatban, és biztos voltam benne, hogy a szándékosan jól látható ötödik zászlót kiszúrva a legtöbb csapat sietősen afelé veszi majd az irányt, elhaladva így a mocsári sásban elrejtett darab mellett. Nekünk azonban megvolt.

A stéghez közeledve a víz kezdett mélyebbé válni, a növények és virágok kevésbé álltak már össze a felszínén, és a mocsaras, állóvíz jelleg is megszűnni látszott. Egyértelműen kifelé tartottunk a vadregényes víziösvényből, a csatorna hamarosan beleágazik a Tisza-tóba.

Rajmund a stéghez irányított minket, majd az evezőt félrerakva kihajolt, és két kézzel megragadta a szélét, így állítva meg a csónakot, hogy ki tudja szállni. Átlépve egy pillanat alatt felkaptam a zászlót, és visszaindultam vele. A ringó csónakban állva Rajmund egészen addig fogta a stéget, amíg vissza nem ugrottam mellé az utolsó zászlóval. A cipőm cuppogó, víztől tocsogó hangot hallatott, és kis pocsolya alakult ki körülötte, miközben leültem a helyemre, és felvettem az ölembe mind az öt zászlót. Megvoltunk. Rajmund kivezette a csónakot a fás csatornából, és a nyílt víztükörre kiérve egy narancssárga ruhás szervező állt fel a ladikjában.

Az érkezésünkre a kezében tartott telefonon lenyomta a stoppert (mint kiderült, Róbert az indulásunkkor neki adta le a jelzést), és

várt pár pillanatot, amíg a főszervező is odaért mögülünk az álló szörfdeszkájával.

– Tizennyolc negyvenkettő – mondta a telefonjára pillantva a szervező Róbertnek.

– Tizennyolc negyvenkettő? – kérdezett vissza meglepetten.

– Annyi – ismételte meg, mi pedig lélegzet-visszafojtva kapkodtuk a fejünket köztük. Fogalmunk sem volt, hogy ez jó-e vagy sem.

– Nocsak – töprengett Róbert, majd ránk nézett. – Gratulálok, piros csapat – kezdte. – Biztosan továbbjutottatok, az eddigi versenyzők közül mindenki a ti időtökön túl végzett – mondta ki, mire Rajmunddal megkönnyebbülve néztünk össze, és végre kifújtuk az addig visszatartott levegőnket. – Külön dicséretet érdemeltek, amiért ilyen szépen összedolgoztatok, és segítettétek egymást, továbbá bravó, ezidáig ti vagytok az elsők, akik megtalálták a sásban eldugott negyedik zászlót. Eddig minden csapat innen fordult vissza, amikor rájöttek, hogy kihagytak egyet. Ügyesek voltatok – biccentett elismerően, mi pedig büszkén elmosolyodtunk, és kissé kifáradva néztünk a főszervezőre. – Most ha megbocsájtotok, még sok csapat vár a feladatra....

– Persze – bólogattunk.

– Evezetek ki a partra, ott vár a szervezőtök, a továbbiakról ő tájékoztat benneteket – köszönt el, majd sietve visszavezett a víziösvényre, és eltűnt a szemünk elől, mi pedig a lágyan ringatózó csónakba visszaülve megkönnyebbülten neveltük el magunkat. Miközben Rajmund a part felé kezdett evezni a tükörsima vízben, én fáradtan levettem a baseballsapkámat, és félredobtam a csónakban. Megcsináltuk.

A parton a buszban velünk utazó szervező két karral integetett felénk, jelezve, hogy menjünk oda, így Rajmund felé evezett, majd a narancssárga ruhás a stégen állva a kikötni készülő csónakunkhoz nyúlt, megragadta a kötelét, és odahúzott minket.

– Mennyi volt az időtök? – kérdezte.

– Tizennyolc negyvenkettő – felelte Rajmund, és vizesen felállt a padról. A szervező megilletődve nézett ránk, aztán egy „az igen” biccentéssel nyugtázta a hallottakat. – Akkor biztosan továbbjútók vagytok.

– Igen, Róbert is mondta – álltam fel én is a csónakban.

– Nos – gondolkodott el. – Ebben az esetben választhattok, hogy itt a büfénél várjátok meg a verseny végét, ami azért valljuk be, még eltart egy ideig – kezdte, mi pedig Rajmuddal érdeklődve vártuk a másik opciót. – Vagy, mivel kiérdemeltétek, csónakázhattok a tavon kedvetekre – dobta be, és láthatta rajtunk, hogy nem kérdés, melyiket választjuk.

– Köszönjük – ültem is vissza azzal a lendülettel.

– De vannak feltételek! – mondta rögtön a szervező, és hadarni kezdett. – Csak ezen a nyílt, szemmel jól belátható területen csónakázhattok. Mint a lilák – mutatott a tóra, ahol két versenyző ringatózott a napsütésben a vízen, szintén biztos továbbjutóként.

– Rendben – mondta Rajmund.

– Tilos elkalandozni a nádasba, víziösvényre, csatornára vagy bárhová, ahol nem látni rátok – közölte.

– Oké – bólogattunk.

– Én innen nézlek titeket – tette csípőre a kezét.

– Jó, mert az nem fura – vágta rá Rajmund, a beszólására pedig akaratlanul is elnevettem magam. A szervező elengedte a megjegyzést a füle mellett.

– Be lehet menni a vízbe a csónakból? – érdeklődtem.

– Jó úszók vagytok? – kérdezte a szervező.

– Igen – feleltük egyszerre.

– Akkor igen, de legyetek szem előtt – engedte meg végül.

– Köszönjük – vigyorodtam el. – Amúgy... Ki áll kiesésre? – kérdeztem, mert a lilák voltak csak a vízen, így nem tudtam, hogy a pinkek vagy a világosbarnák értek-e el rosszabb időt, ugyanis mindkét társaság a büfénél ült, közülük viszont csak egy állhatott kieső helyen.

– A világosbarnák állnak jelenleg kiesésre. A pinkek biztos továbbjutók – mondta a szervező.

– Értem – biccentettem. – A telefonjainkat visszakaphatjuk? – kérdeztem.

– Hogyne, persze – bólintott a szervező, és kivette a zsebéből a két készüléket, majd átadta nekünk.

Rajmund átült mellém a csónakban, és a videóhívás kamerájában nézte meg magát, aztán az ujjaival beletúrt a hajába, és inkább hátrafésülte. Szinte egyet sem csörgött, Vivi már fogadta is a FaceTime-ot, és halálra vált arccal nézett a kamerába. A kis képkockán látszott a háttérben Tahí, amint éppen lehajol a bográcshoz, és a hívást észrevéve mozdulatlanra merevedik, kezében a piros paprikával. Dominik nem volt a képben, de valahol a közelben lehetett, mert hallatszott a hangja, amint azt kérdezi, hogy „Ki az? Ők azok? Ők azok???”.

– Úristen, mondjatok már valamit – sürgetett Vivi idegesen rágózva, minket pásztázva a kamerán keresztül, mire Rajmunnal egyszerre vigyorodtunk el.

– Megvan – bólintott Rajmund.

– Továbbjutottunk – feleltem én is mosolyogva, mire több dolog is történt a képernyőn. Vivi sikítva kezdett ugrálni, kezében a telefont, ami miatt csak rángatva láthattuk a többiek reakcióját. Például ahogy Dominik egy „igeeeen!” ordítással Vivihez lép, és átöleli, vagy ahogy Tahí a háttérben egy „ez az!!!” kiáltással a magasba emeli a kezét, és összenyomja a markában tartott piros paprika-csomagot, amitől piros por száll fel a háttérben.

– Szerintem örülnek – állapítottam meg visszatartott nevetéssel.

– Gondolod? – hunyorgott Rajmund a kijelzőt nézve, és elröhögte magát.

Ezután Vivi elejtette a telefonját, és ügyet sem vetve rá, ott hagyta oldalra dőlve a földön, aminek következtében Rajmund és én is jobbra hajtottuk a fejünket, és amíg a háttérből a többiek ünneplését hallottuk, addig a kamera a mellettük bográcsozó társaságot mutatta. A táborhelyen maradt két szürke csapattagot, akik láthatóan nem osztoztak az örömmükben. A térdükön könyökölve, unottan bámultak a füstölő üstjük mellett ülve Viviékre, aztán észrevettek minket a leejtett telefon kijelzőjén.

– Csá – intett Rajmund. – Mi lesz a vacsi? – kérdezte, mire a szürkék őszinte gyűlölettel az arcukon néztek ránk. Akaratlanul is felröhögtem, majd Vivi felkapta a földről a leejtett telefont, és boldogan nézett bele a kamerába.

– Te jó ég, el sem tudjátok képzelni, mennyire izgultunk – kezdte, aztán mintha kitisztult volna a feje az örömmámorból, észrevette a hátteret. – Hol vagytok? – kérdezte, majd az is feltűnt neki, mennyire koszosak, vizesek és izzadtak vagyunk. – És mit

kellett csinálnotok? Az mentőmellény rajtatok? – döbrent meg a felfedezéstől, mire Dominik és Tahi is odalépett a kamerához, és aggódva figyeltek minket. Nem volt könnyű komolyan venni a fizikatanárt, mert tiszta pirospaprika volt a szakálla.

– Igen, de semmi gond, mindenki kapott – nyugtattam meg őket.
– A Tisza-tónál vagyunk. Rajmund evezett, én zászlókat gyűjtöttem – mondtam. – Ott voltunk bent – nyomtam rá a kijelzőre, megfordítva a kameraképet, hogy lássák a tavon lévő fás ösvényt.

Jó sokáig mutattam nekik, hagyva, hogy alaposan megnézzék és megvitassák a látottakat, közben pedig válaszoltunk a kérdéseikre, aztán visszafordítottam a képet magunkra, így újra láthattuk egymást a táborhelyen maradt többiekkel.

– Mi voltunk a negyedik csapat, a többség még hátravan, úgyhogy baromira sok idő, mire visszaindulunk, tényleg vacsora lesz belőle – számolgattam.

– Semmi gond, csak fújjátok ki magatokat nyugodtan. Mi itt várunk benneteket – mosolygott Vivi.

– Ott minden oké? – kérdezte Rajmund.

– Ja – felelte Dominik, és körbefordította a kamerát. – Minden csapat bográcsozik – mondta, mi pedig láthattuk, hogy az IOV-táborhelyen a kilátó melletti hátsó játszótér átváltozott afféle bográcskiállítássá, ahol cikkcakkban elhelyezve tizenkét felállított kondér alatt füstölgött a tűz. – A miénk is készül – mutatta meg végül Dominik a sajátunkat, a kamerával fölé hajolva.

– Jól néz ki – állapítottam meg.

– Na szóval itt minden rendben, láthatjátok – vette át a szót Tahi.
– Inkább azt mondjátok meg, hogy ti mit fogtok csinálni több órán keresztül? – tért a lényegre, mivel kísérőtanárként ez volt az első, és vélhetően legfontosabb kérdése velünk kapcsolatban. Rajmunddal összenéztünk, aztán a vállunkat vonogatva fordultunk vissza a kamerához.

– Megengedték, hogy csónakázzunk, úgyhogy... – kezdte Rajmund, de a tanár a fejét csóválva közbeszólt.

– Biztos, hogy nem! – közölte határozottan, a halántékát dörzsölgetve körkörös mozdulattal, mintha csak migrénje lenne. Az is lehet, hogy az volt.

– Csináljatok sok fotót és videót! – kérte Vivi.

– Rendben – mosolyogtam.

– Nem, nem! – ismételte Tahí, és a nyomatékosság kedvéért elvette Vivitől a telefont, majd szigorúan belenézett a kamerába. – Felejtsetek el, hogy kettesben bementek a vízre egy csónakkal, halljátok, maradjatok a parton, és...

– Tanár úr, laggol a FaceTime, alig érteni, mit mond. Menjünk csónakázni? – kérdezte Rajmund.

– Mondom ne! Ne menjeteK be! – kiabálta Tahí.

– Te rendesen érted? – nézett rám Rajmund, elszakítva a tekintetét a tökéletesen tiszta képről, mire tanácstalanul ingatni kezdtem a fejem.

– Nem, nagyon akadozik. Csak annyit hallottam, hogy menjünk csónakázni – közöltem a lehető legkomolyabban.

– Akkor jó, én is ezt vettem ki a szavaiból – helyeselt Rajmund.

– Mondom, eszetekbe se jusson! – üvöltözött Tahí a táborhelyen, miközben Vivi és Dominik is elröhögtek magukat. A tanár ekkor befejezte az artikulált magyarázást arról, hogy épp az ellenkezőjét kéri tőlünk, és mérgesen nézett Viviékre. – Szívatnak, ugye? – tette fel a költői kérdést, amire nem is várt, és nem is kapott választ, mert Dominikék „mi nem tudunk semmit” arckifejezéssel folytatták a főzést, mire Tahí bosszúsan visszafordult a kamerába. – Fehér, Major, komolyan mondom, hogy eszetekbe se jusson kievezni a tóra – fenyegetőzött, mire mindketten bólintottunk.

– Nem halljuk, de most megyünk, és kivezünk a tóra – magyaráztuk, aztán gyorsan kinyomtuk a videóhívást.

A telefonomat a kezemben tartva nevetve vártam, hogy induljunk, de ekkor Rajmund hirtelen fellépett a stégre, és otthagytott egyedül a kikötött csónakban, amely a mozgás hatására erősen megbillent, és oda-odakoccant a stéghez. Két oldalra kinyújtva a kezem megkapaszkodtam, és a nyakamat nyújtogatva figyeltem, hogy hová megy, aztán amikor az üdítőmárkás napernyők alatti műanyag asztalok közt átsietve a kis büféablakhoz lépett, elmosolyodtam. Rajmund váltott pár szót az eladóval, majd a jégkásagépre mutatott, ami monoton tempóban forgatta a piros és narancsszínű kását, aztán a telefonját hozzáérintette a bankkártyaterminálhoz, és egy-egy pohárral a kezében indult vissza.

– Epres vagy narancsos? – kiabálta felém igyekezve, és a stégről lazán lelépett a csónakba, majd egyensúlyozva várt egy pillanatot, hogy alábbhagyjon az imbolygás, és előretartotta a két kezét.

– Epres, köszi – vettem el, és a hideg poharat a kezemben tartva beleszívtam a szívószálba, Rajmund pedig megkóstolta a sajátját, aztán lerakva a vizes cipője mellé a csónak aljába, megragadta a lapátot, és befelé kezdett evezni a tavon.

9.

Egy idő után, amikor elég messze értünk a parttól, de nem annyira, hogy a stégről árgus szemmel minket figyelő szervezőnek problémája legyen a távolságunkkal, Rajmund elengedte az evezőt, és hagyta, hogy a tűző napsütésben magától ringatózzon a csónak a víz felszínén.

– Figyeld, végeztek a világoskékek – biccentettem a víziösvény felé, miközben felszívtam a számba egy adag jégkását, és a fogaim közt ropogatva összerágtam. Rajmund hátrafordulva odanézett, és ő is a világoskék lányokat figyelte, akik épp csak megérkeztek a csónakban rájuk váró szervezőhöz, aztán sietősen lapátolva azonnal megfordultak, és örült módjára indultak meg visszafelé, be a víziösvényre. Kihagyták a negyedik zászlót.

Rajmunddal mindketten csendben figyeltük a jelenetet, aztán miközben ő még mindig odafordulva azt várta, hogy a lányok újra megjelenjenek, én levettem a vizes cipőmet, zoknimat, kibújtam a sáros, mocsaras nadrágomból, aztán fürdőalsóban állva kicsatoltam a mentőmellényemet, leraktam a padra, végül kibújtam az izzadt, koszos topomból is, és rádobtam a kupacra. Amikor Rajmund legközelebb felém fordult, a szívószála végét rágva, megilletődve nézett rám, ahogyan ott álltam előtte bikiniben, de mielőtt egy szót is szólhatott volna, beugrottam a vízbe.

A hideg víz kifejezetten jólesett a nagy melegben, és ahogyan fellökve magam kibuktam a felszínen, a hajamat két kézzel hátrafésültem, és a szempilláimon lévő vízcseppek miatt homályosan láttam Rajmundot, aki még mindig szívószállal a szájában ült a csónakban, csak időközben kissé kidőlt oldalra, hogy utánam nézzen. Vigyorogva álltam a pillantását, aztán felkőnyököltem a csónak oldalára, és a fejemet félredöntve az alkaromra hajtottam, úgy ringatóztam a vízen.

Eközben Rajmund felállt, ő is levette a mellényét és pólóját, majd lerúgta a cipőjét, és félmeztelenül, a már megszáradt, térdig mocsos melegítőnadrágjában állt a csónakban. Aztán a víziösvény felé kapta a fejét, ahol a világoskék lányok újra kiértek a pályáról, ezúttal már mind az öt zászlóval, és a hozzájuk érkező SUP deszkás Róbertet hallgatták, aki ismertette velük az eredményt. Ahhoz messze voltak, hogy halljuk, amit beszélnek, de gyanítottuk, hogy továbbjutottak, viszont egészen biztosan nem első helyen. Ezt a feltételezésünket pedig csak alátámasztotta, hogy a partra

kievezve a két lány sértődötten ült le a büféhez, és nem jöttek vissza a tóra csónakázni, hanem ott maradtak a napernyő alatt durcásan, egymással sem igazán beszélve. Vélhetően konfliktus alakult ki köztük a feladat alatt.

– Segítesz? – nyújtottam a kezem, mire Rajmund odahajolva hozzám megragadta a vizes karomat, és felhúzott annyira, hogy a lábamat átvetve be tudjak mászni a csónakba. Megköszöntem a segítséget, aztán törölköző híján libabőrösen leültem a padra, a rólam csöpögő víz kis tócsát képezett körülöttem, miközben én lehunyt szemmel néztem az ég felé, várva, hogy a napsütés felszárítsa a bőrömet.

Alig pár perc múlva megszáradtam, és már csak a bikinim volt vizes, illetve a hátrafésült hajamból folyt végig a hátamon egy csíkban a víz, egyébként rekordidő alatt felforrósodott a bőröm, így a tornaszákban matatva előszedtem a naptejjet, és bekentem vele magam. A krémes tenyeremet végül az amúgy is a koszos, félredobott topomba töröltem, aztán felvettem a telefonomat, és a kamerát megnyitva szelfi módban megnéztem magam. Fél kézzel a hajamat igazgattam, a másikkal magam előtt tartottam a telefonomat, amikor is észrevettem, hogy a velem szemben ülő Rajmund, aki szintén a telefonját nyomkodta, felnéz a kijelzőből, és érdeklődve figyel, hogy mit csinálok. Gondolom, azt hitte, hogy szelfizek, mire óvatlanul rányomtam a telefonomon a kamera ikonra, amitől megfordult a kép, és a kijelzőmön magam helyett Rajmund jelent meg, aki erről mit sem sejtett. Visszafojtott nevetéssel, a lehető legkomolyabban próbáltam úgy pózolgatni, mintha magamról készítenék képeket, miközben elindítottam a videófelvételt.

A kijelzőn az látszódott, ahogy Rajmund figyel a fotóbeállításaimat, miközben maximálisan abban a tudatban volt, hogy én nem látom őt a nagy szelfizésem közepette. Pedig végig láttam, ahogyan a reakcióit is arra, amit csinálok. Néha felhúzta a szemöldökét, néha óvatosan elmosolyodott, de volt, amikor alig észrevehetően biccentett egyet, jelezve, hogy ez így szerinte oké. Teljesen megfélemedezett magáról, csak figyelte, amit csinálok, én pedig eközben minden erőmmel azon voltam, hogy komoly maradjak. Jobbra-balra forgattam a fejem magam előtt tartva a készüléket, miközben a telefonommal végig a mit sem sejtő Rajmundot vettem, aztán egy ponton, amikor véletlenül rátévedt a tekintetem a kijelzőre, és láttam, hogy milyen arcot vág, kiszakadt belőlem a nevetés. Azonnal elkapta rólam a tekintetét, mintha

eddig nem nézett volna, és a nyakát zavartan megvakargatva, kérdően nézett rám.

– Mi az? – érdeklődött, de nem bírtam felelni, csak nevetve ráztam a fejemet, még mindig őt véve a telefonommal. – Mi történt? – kérdezte újra, kissé feszülten, aztán a kinyújtott kezemben lévő készülékre meredt, és elkerekedett a szeme. – Mit vettél eddig?

– Nem bírom – nevettem hisztérikusan, kissé félredőlve, de még mindig fogva a telefont, amin a másodpercek jelezték, hogy tart a felvétel.

– Major, engem vettél? – állt fel a padról, én pedig a fejemet rázva nevettem. – Hallod, komolyan mondom – nyúlt felém, és a mozdulatától megbillent a csónak, amit érzékelve aprót sikkantottam, aztán hangosan felröhögtem, amikor megpróbálta elvenni a telefonomat, ami a billegés közepette kicsúszott a kezemből, és elejtettem a csónakban.

– Ne, ne, már nincs nálam, leesett – álltam fel védekezőn, tekintetemmel a telefont keresve, ami egészen a csónak elejéig csúszott, ahol a ringatózástól egyenletes koppanással ütődött neki újra és újra a hajónk elejének.

Eközben a felém lépő Rajmund előtt feltettem a kezem, ő lazán megfogta, és keresztbe rakva a mellkasomhoz nyomta, amitől röhögve lesütöttem a szemem.

– Engem vettél? – kérdezte megfordítva maga előtt úgy, hogy a hátam mögé kerüljön, és átkarolva még mindig lefogta a mellkasom előtt a kezemet, de olyan lazán, hogy ha akartam volna, bármikor kibújhattam volna a szorításából. Csak nem akartam.

– Nem, nem téged vettelek, esküszöm – hazudtam, de a mondat végét elharaptam a nevetéstől, mire Rajmund hátulról megindult, és maga előtt tolva a csónak elejéhez navigált.

– Ez nagyon gyenge volt, Major, próbáld újra – kérte.

– Nem téged vettelek, csak szelfiztem – röhögtem megállás nélkül.

– Nem hiszek neked – hajolt előre hozzám, és az állát a vállamra támasztotta, úgy suttogott a fülembe, amitől az egész testemet beborította a libabőr.

– Esküszöm, hogy... – közöltem félig nevetve, félig pedig zavartan, ahogyan Rajmundot magam mögött éreztem. A mellkasa

a hátamhoz ért, a karja ölelve fogott át, a szája pedig olyan közel volt a nyakamhoz, hogy éreztem a bőrömön a lélegzetét.

– Esküszöl, hogy? – kérdezett vissza szórakozottan.

– Jó, tényleg téged vettelek – ismertem be nevetve, mire Rajmund a fejét rázva felröhögött, és egy határozott mozdulattal még egy lépést tett előre, maga előtt tolván engem. Ott voltunk a csónak elejében.

– Jó úszást, Major – szólt, és ekkor elengedte a magam előtt keresztbe rakott karjaimat, és két kézzel megragadva a vállamat egyértelműen be akart lökni a vízbe. Csakhogy nem gondolta, hogy nem adom ilyen könnyen magam, ezért egy pillanat alatt kibújtam a fogásból, megperdülve szembefordultam vele, amire nem számított, így időt tudtam nyerni, és mosolyogva néztem meglepett arcába.

– Jössz velem – közöltem a nyaka köré fonva a karomat, és egy határozott mozdulattal félreléptem, magammal húzva Rajmundot, akit sikerült meglepnem annyira, hogy velem együtt bezuhant a vízbe.

Amint alábuktunk, a víz azonnal bezáródott felettünk, és nyitott szemmel néztem a napsütést, amint csillog a felszín felett, majd Rajmund kezét keresve megfogtam, pont akkor, amikor ő is rákulcsolta az ujjait az enyémre, és fellökve magunkat egyszerre buktunk ki a vízből. Mindketten folyamatosan röhögünk, és amíg én a hajamat fésültem hátra, addig ő az arcából söpörte ki a vizet.

– Berántottál magaddal? Komolyan? – fröcskölt felém egyet röhögve.

– Hé, te kezdted, miért estem volna be egyedül? – kontráztam azonnal, visszafröcskölve felé, mire félrehúzta a fejét, hogy kitérjen előle.

– Én kezdtem? Te vettél fel aljas módon úgy, hogy nem is tudtam róla – nyúlt oda hozzám, és a fejemre téve a kezét, egyszerűen lenyomott egy pillanatra. A víz alatt nevetve fújtam ki buborékként a levegőt, aztán felérve a vízfelszínre újra hátrafésültem a hajam, miközben a lábaimmal folyamatosan tapostam, hogy fenntartsam magam a mély vízben.

– Jó, ez tényleg szemétség volt tőlem – ismertem be. – Kitörlöm a felvételt – ajánlottam fel kelleetlenül.

– Nem kell kitörölnöd – rázta meg a fejét, miközben a napsugarak szikrázva táncoltak körülöttünk a sima víztükör felszínén.

– Nem? – kérdeztem meglepetten.

– Nem – ingatta a fejét, amitől az állánál felcsapódott egy kis hullám. – Vállalom. Figyeltelek, ahogy szelfit készítesz magadról – vallotta be, mire elmosolyodtam. – Vagyis azt hittem, hogy szelfit készítesz – korrigált, majd a kezével elém csapva újabb adag vizet fröcskölt az arcomba.

– Ezt megérdemeltem – jegyeztem meg a vízcseppeken át pislogva.

– Ja, hogy azt hitted, ennyivel lerendeztük? – kérdezte Rajmund, és újra felém nyúlt, mire nevetve felsikoltottam, és megpróbáltam kitérni előle, de elkapta a kezem, és magához húzott.

A stégen a ránk figyelő szervező fel-alá járkálva, árgus szemmel nézett minket, aztán két karral integetve odakiáltott hozzánk.

– Minden rendben? – kérdezte.

– A legnagyobb rendben – kiabálta vissza Rajmund, maga előtt éppen lenyomva engem a víz alá, majd azonnal fel is engedett.

– A csapattársad is jól van? – állt lábujjhegyre a szervező, és azt próbálta meg kideríteni, hogy mi van velem, tekintve, hogy többször voltam a víz alatt, mint a víz felett.

– Hogyne. Csak imádja tanulmányozni a Tisza-tó élővilágát. Odalentről. Ugye, Major? – kérdezte Rajmund, a víz alatt a derekamra téve a két kezét.

– Igen, csodálatos – feleltem, a következő pillanatban pedig ismét lemerültem, ahogy Rajmund lerántott a víz alá. Nevetve buktam fel újra, miközben az arcomból kisöpörtem a vizet.

– Normálisan strandoljatok – kiabálta a szervező, mi pedig határozottan bólintottunk, aztán fél kézzel Rajmund vállára támaszkodtam. Rögtön megpróbált kibújni a mozdulat elől, mire elkomolyodva megráztam a fejem.

– Várj egy kicsit – kértem, mire Rajmund közelebb jött hozzám, és segítőkészen nézett rám, várva, hogy elmondjam, amit akarok, én pedig kihasználva a pillanatot, a másik kezemmel a fejéhez nyúltam, és lenyomtam a víz alá.

Prüszkölve, totálisan meglepetten jött fel a víz alól, és a fejét rázva elröhögte magát.

– Hogy a francba vehettem ezt be? – kérdezte az ég felé pillantva, aztán mindketten oldalra kaptuk a fejünket, mert egy csónak közelített. Benne Janival és Timivel.

A sötétkékek csupa víz és sár voltak, Timi baseballsapkájáról pedig valami hínár is lógott, de szemmel láthatóan nyugodtnak tündek.

– Megvagytok? – kérdezte Rajmund a vízen lebegve. Jani abbahagyta az evezést, és ringatózva értek oda hozzánk.

– Továbbjutottunk – felelték egyszerre.

– Szuper, gratulálunk – mosolyogtam rájuk a vízből.

– Köszí, mi is nektek. Halljuk, durva időt toltatok. Tényleg húsz percen belül? – kérdezte Timi.

– Igen.

– Nem semmi – állapították meg, aztán Jani újra megragadta az evezőt.

– Visszajöttök még? – kérdeztem.

– Nem, hullák vagyunk, inkább kifűjjük magunkat a parton, nem bánám, ha már nem kéne eveznem – felelte Jani.

– Oké – bólintottam a sima víztükröt megtörve az állammal, aztán amíg a sötétkékek eleveztek, mi Rajmunnal mindketten visszamásztunk a csónakunkba.

A vízen nyugodtan himbálózó hajó padlóján feküdtünk egymás mellett, lábunkat a padra feltámasztva, úgy szárítkoztunk a felhőtlen égbolt alatt a napsütésben, lehunyt szemmel.

– Visszaírtál neki? – kérdezte hirtelen, minden előzmény nélkül.

– Hm? – fordítottam a fejem Rajmund felé, és hunyorogva néztem rá, a kezemet feltartva a fejem fölé, megpróbálva eltakarni a szemembe sütő napot.

– A volt táncos csapattársadnak. Visszaírtál az üzenetére? – érdeklődött, nekem pedig ekkor jutott eszembe, hogy mire gondol. A horror tanyaházak éjszakán a volt táncsapatom egy áruló tagja, Dóri üzent rám, amire akkor és azóta sem reagáltam semmit, csak visszahúztam olvasatlanba.

– Nem. Még nem – suttogtam, Rajmund pedig lehunyt szemmel feküdt mellettem hanyatt, és egy aprót biccentett napozás közben. – És nem azért nem írtam vissza, mert még haragszom – folytattam. – Nem is azért, mert most kiélvezem, hogy fél év elteltével az egyikük pedálozik nálam. Sőt, még csak nem is azért, mert így büntetem azért, amit tettek velem – sóhajtottam. – Azért nem írtam vissza, mert marhára nem akarok – közöltem egyszerűen. – Már nem az vagyok, akire januárban egy emberként köptek, és aki mellett egyikük sem állt ki. Már nem az vagyok, aki éjjel-nappal velük lógott, és aki a legjobb barátainak hitte őket. Legfőképpen pedig már nem az vagyok, aki a csapatuk tagja volt – magyaráztam. – És soha nem is leszek újra az.

– Értem – bólintott Rajmund.

– A tudat pedig, hogy fél év alatt nem lett lelkiismeret-furdalása egyiküknek sem amiatt, amit velem tettek, de érdekes módon akkor már újra fel lehet venni velem a kapcsolatot, amikor nagy a hype körülöttem, és kiderült, hogy van élet számomra nélkülük is, az több mint gyomorforgató – suttogtam grimaszolva. – Nem tudok mit kezdeni egy semmitmondó üzenettel, ami féléves késéssel érkezett meg, és nem, nem tudok úgy gondolkodni, hogy „persze azért jobb később, mint soha”, mert ez a legnagyobb baromság. Ebben az esetben lett volna inkább soha. És oké, ő könnyített magán, megtette az első lépést, átpasszolva nekem a labdát, hogy most én jövök. Csakhogy én marhára nem szeretnék labdázni, úgyhogy félrerakom a fenébe. Nem visszadobom neki, nem kilyukasztom mérgesen, egyszerűen csak lerakom. Mert nem érdekel – magyaráztam. – Szóval... Lehet, hogy ő most írt, de sajnós nálam már letelt az az idő, amíg elfogadható lett volna egy szaros „bocs”, vagy bármi. Januártól a múlt hétig bármikor megtehettem volna, és akkor még jelentett volna nekem valamit. Így már sajnós nem.

– Jogos – értett egyet Rajmund. – Szerintem okosan csinálod. Ha válaszolsz neki valamit, abból csak ő jön ki jól. Ha ignorálsz, azzal kevésbé lehet mit kezdeni.

– Én is így gondolom. Meg aztán... – gondolkodtam el. – Nem akarom, hogy itt a versenyen töltött időm róluk szóljon. Már ezt is soknak tartom, amennyit beszéltem erről a témáról. Nem ér ennyit. Nekem már nem – szóltam őszintén. – Nem azért vagyok itt, hogy visszakapjam a régi életemet. Hanem hogy megalapozzam az újat – közöltem, mire Rajmund csukott szemmel bólintott egyet.

– Drukkolok neked, Major – mondta.

– Köszönöm – suttogtam hálásan, majd visszafordítottam a fejem az ég felé, és lehunyt szemmel napoztattam az arcom, de pár másodperccel később újra kinyitottam a szemem, és jobbra döntve a fejem felé pillantottam.

– És te?

– Mi van velem? – kérdezte továbbra is csukott szemmel.

– Te miért vagy itt? – érdeklődtem.

– Mert az evezőt választottam – felelte, a beszólására pedig nevetve meglöktem a vállát.

– Nem itt a feladaton... Az IOV-on.

– Tudom – mosolyodott el még mindig lehunyt szemmel, aztán az arcát napoztatva sóhajtott egy nagyot, és megrázta a fejét. – Azért vagyok itt, mert unok az lenni, akiről mindenki hallott, de akit senki nem ismer – mondta ki teljesen nyíltan, a szavai pedig annyira fájdalmasan igaznak hatottak, hogy képtelen voltam vitatkozni vele.

Dominik, Vivi és az én esetem némiképp hasonlít abból a szempontból, hogy mindhárman elcsesztünk valamit, aminek aztán cipeljük a következményeit, és persze fizetjük az árát is. A miénk igazából tiszta sor. Azt kaptuk, amit megfőztünk. És közben legalább kiderült egy-két alapanyagról, hogy egyébként is rohadt volt.

Rajmund története viszont különbözik a miénktől; ő az a típusú ember, aki olyan sokszor és annyira nagyon elcseszte, hogy eljutott addig a szintig, amikor már kérdés nélkül is ő volt. Akkor is, ha ott sem volt. Ha valójában nem ő tette. Ha Fehér Rajmund neve felmerül, akkor nincs is kérdés. Rá így gondolnak, róla ezt mondják, és nem igazán tud változtatni ezen a megítélésen akkor sem, ha szeretne. Mert tényleg, mi van akkor, ha egy Fehér Rajmund-típusú srác azt mondja, itt a stop, elég volt? Szeretnék tiszta lapot. Szeretném, ha ezután más lenne. Szeretnék más lenni. Ad valaki esélyt neki? Kizárt dolog. Illetve valaki mégis adott. Az, aki Vivinek, Dominiknak és nekem is. Kocsis igazgató. Az pedig, hogy hat napja a Szirtes négy legzűrösebb, lerosszabb hírű, legmegosztóbb diákja még mindig versenyben van, két dolgot is bizonyít. Az egyik, hogy Kocsis valóban érti a dolgát. (És nem IOV-szinten, hanem bőven afelett). A másik, hogy tényleg mind a négyen a végsőkig próbálkozunk, hogy bebizonyítsuk, elsősorban

magunknak, hogy nem azok vagyunk, akiknek hisznek minket. Már nem.

Rajmund továbbra is lehunyta szemmel napozott, nekem pedig még mindig a szavai jártak a fejemben, aztán megszólaltam.

– Én is drukkolok neked, hogy sikerüljön – mondtam, mire fél szemmel felém hunyorgott a napsütésben. – Szerintem csak nyerhet valaki azzal, ha megismer téged – tettem hozzá halkán, mire Rajmund érdeklődve felvonta a szemöldökét, és meglepetten nézett rám.

– Kösz, ez jólesett – mondta a szemembe.

– Nincs mit, tényleg így gondolom – erősítettem meg, Rajmund pedig alig láthatóan elmosolyodott, és újra lehunyta a szemét, majd szótlánul napozott tovább.

Az eget bámulva merültem el a gondolataimba, aztán nem hagyott nyugodni egy dolog, így felé fordítottam a fejem, és kérdően néztem rá.

– Komolyan kitiltottak egy plázából? Kommentben olvastam...
– közöltem elképedve. Rajmund szórakozott vigyorra húzta a száját, és csukott szemmel válaszolt.

– Mondtam, Major, minden igaz, amit rólam hallottál.

– Oké, de... Mit csináltál? – nevettem el magam hitetlenül.

– Olyat, ami miatt kitiltanak egy plázából – felelte szűkszavúan, mire hangosan felröhögtem, Rajmund pedig addig tapogatott a kezével a feje körül, míg megtalálta a telefonját, és felemelve maga fölé, hunyorogva nézett a kijelzőre. – Kocsis kipszoltta a továbbjutásunkat – közölte.

– Nézem – tápázkodtam fel, és felvettem a csónak elejébe csúszott telefonomat. – Basszus – néztem rá a kijelzőre, amin még mindig pörgött a felvétel. Sziszegve leállítottam, majd kiütve a kamerát láttam, hogy Kocsis posztja után konkrétan megbolondul a telefonom az értesítésektől. Anélkül, hogy megnéztem volna, kiütöttem, aztán érdeklődve megnyitottam a Vivotól kapott üzenetet, amit nemrég küldött.

„Hé, csónakázók, még mindig nem látok képeket...”

Vivi sorát elolvasva halkán elnevettem magam, majd a telefonnal a kezemben zavartan Rajmundra néztem. – Csinálunk egy szelfit?

– Persze – felelte azonnal, aztán összehúzta a szemét. – De akkor tényleg az legyen – jegyezte meg, mire visszatartott nevetéssel léptem mellé, és átadtam neki a telefonomat, hogy akkor készítse el ő a felvételt.

Rajmund az egyik kezével feltartotta előttünk a telefont, a másikkal pedig átölelte a derekamat, én meg oldalt állva, összekulcsolt kezemet a bal vállára akasztva, mosolyogva néztem a kamerába. Rajmund legalább ötször nyomta le egymás után a gombot, öt képet készítve, aztán visszaadta a telefonomat.

– Köszí – mondtam leülve a padra, és a kezemmel takarva a kijelzőt megpróbáltam megnézni a képeket a napsütésben. – Jó lett – állapítottam meg.

– Aha, tényleg – ült le mellém, és a vállamhoz hajolva hunyorogva nézett rá. – Átdobod? – kérdezte.

– Elküldtem – biccentettem, aztán az Instámat megnyitva figyelmen kívül hagytam a jelzést, hogy hányan követtek be, lájkoltak, vagy jelöltek egy fotón, és feltöltöttem a képet. Mielőtt azonban posztoltam volna, a telefonját nyomkodó Rajmundra néztem.

– Mehet az Instámra?

– Persze. Most töltöm a sajátomra is – felelte egyszerűen, mire mosolyogva biccentettem, aztán néhány másodperc különbséggel feltöltöttük a Tisza-tavon csónakban állós képünket.

Vivi az első lájkolók között volt, valószínűleg értesítést kapott a posztomról, majd egy halom emoji-t írt egyetlen kommentben. De tényleg, volt ott minden a sorban. Szívecskés szemű smiley, vízecsapp, izmos kar, fürdőruha, csorgó nyálú emoji, Barack, csónak, napsütés és piros szív is. Hangosan felröhögve lájkoltam a hozzászólását, aztán már nem néztem tovább, hogy mi történik az Instámon, mert a távolban a víziósvényről kiért a szürke csapat.

Rajmunddal mindketten érdeklődve néztünk feléjük, aztán amikor Róbert az álló szörfdeszkájáról tájékoztatta őket az eredményről, a két fiú üvöltve boksolt a levegőbe örömeiben.

– Oké, ez vajon a továbbjutásuknak szól, vagy az első helyen továbbjutásuknak? – gondolkodott hangosan Rajmund.

– Nem tudom – feleltem a fejemet ingatva, és a napsütésben hunyorogva néztem, ahogy a szürke fiúk kieveznek a partra, és a büféhez mennek, ahol már egyre több csapat gyűlt össze.

Időközben, amíg mi Rajmunddal elvöltünk a csónakban, a türkizek és a sötétbarnák is kiértek a csatornából. Jelen állás szerint a türkizek álltak kiesésre. Ezt a pinkektől tudtuk meg, akik időközben igénybe vették a csónakázási lehetőséget, és amíg Dani evezgetett, addig Panna megállás nélkül beszélt. Amikor odaértek mellénk, és a két csónak ringatózva halk koppanással összeütközött egymás mellett, Panna átnézve ránk, bele is kezdett:

– Fú, nagyon durva volt odabent, tiszta vadregényes, nem? Dani majdnem elcsúszott az egyik stégen, amikor felkapta a zászlókat, de szerencsére megúszta, nem úgy, mint Mesi a türkizektől, aki akkorát esett, hogy alig tudta folytatni. Ez nem játék, mert amúgy ő rúdugró, és komolyan meg is sérülhetett volna, és akkor mihez kezd, érted? Hogy ugrik rudat sérülten? Én mondom, vigyázni kell – magyarázta, aztán megakadt a tekintete rajtam. – De marha jó ez a bikini, hol vetted? – kérdezte, de meg sem kíséreltem válaszolni, mert Panna már folytatta is: – Nekem ez a fazon előnytelen lenne, mert alig van derekam, nemhogy ilyen sportos, mint neked, hanem kábé semmilyen, és ha felveszek egy ilyet, akkor úgy nézek ki, mint egy LEGO ember – legyintett. – Láttam, hogy úsztatok az előbb. Milyen a víz? Kellemes, vagy inkább hideg? Én is gondoltam rá, hogy belemegyek, de aztán inkább nem, mert eszembe jutott a nagynéném esete a harcsával, azt meséltem már? – kérdezte, mire annyi időm volt, hogy megrázzam a fejem. – Ilyesmi helyen történt vele – kezdett a sztorizgatásba. – Vagyis hülyeséget beszélek, pont itt történt vele, a Tisza-tavon. Voltak többször máshol is, ezért nem emlékeztem pontosan, hogy a Balaton vagy a Tisza-tó volt-e, de most már beugrott, hogy itt történt. A Balatonon a viharban voltak, azzal kevertem, de abban a történetben mondjuk nincs harcsa. Van viszont akkora villám, ami még a híradóban is volt. Meg is interjúvolták a nagynénémet meg a nagybátyámat, meg lehet nézni az archívumban. Bár már vagy öt éve volt, nem tudom mennyi ideig lehet ezeket a riportokat visszaneézni. Várjál, akkor volt, amikor nyáron az a diónyi jégeső esett – hadarta, én pedig lassan letettem róla, hogy valaha megtudom, mi történt Panna nénikéjével meg a harcsával. De végül azt sem tudtam meg, hogy mi történt a nénikéjével meg a villámmal, mert Panna megint váltott. – Rekordmértű cseresznye nőtt a fájukon – mondta, de nem tudom miért, mert csak egy pillanatra nem figyeltem, és már valahogy a nagy cseresznyénél tartottunk. – Van kép az Instán róla, várjatok – vette ki a pink melegítőnadrágja zsebéből a telefonját, és amíg megnyitotta az

alkalmazást, Rajmund kihasználta az alkalmat, és a térdén könyöklő Danihoz szólt, aki pislogás nélkül nézte az evezőt.

– Jól vagy, haver? – kérdezte, mire Dani bambán Rajmundra nézett, és tenyerét kinyújtva jobbra-balra forgatta, mutatva, hogy so-so. Rajmund mosolyogva bólintott, Panna pedig már folytatta is a telefonnal a kezében:

– Mindjárt mutatom, csak meg kell keresnem – pörgette a feedet. – Azta, Sára, de jó ez a kép rólatok – akadt meg a tekintete a Rajmunddal feltöltött közös fotómon. – Menj már, brutálisan néztek ki így együtt, mint valami beállított fotó, influenzaszereknek sincs ennyire jó képe. Hát nem csodálom, ha ezt valaki látja, és a kardjába dől. Érted, erre kábé mindenki úgy reagál, hogy helló, ilyen alakot szeretnék egy ilyen fiúval együtt – nézte a képet, miközben a padon ülő Rajmund a karját széttárva nézett körbe furcsa arckifejezéssel. – Ja, és hogy ennyi lájk ment rá tíz perc alatt? – folytatta Panna, figyelmen kívül hagyva Rajmund értetlenségét. – Mondjuk nem csodálom, hogy ennyien kedvelték a képet, de azért ez durván sok. A hozzászólások is özönlének. Jé de jópofa, Vivié a top komment. Haha, és még vicces is – nézegette a telefonját. – Belájkoltam én is. A fotót meg Vivi hozzászólását is. Na nee, itt egy gyerek a hozzászólások között, akit ismerek. A Varga Csabi. Hogy kerül ide az oldaladra? Ja nem, ez nem ő, csak névazonosság. Meg is lepődtem volna, ha a Varga Csabi nálad kommentel, mert a szüleivel pár éve Ausztráliába költözött, és ott most nem ennyi az idő. Hanem éjjel van már, nem? Vagy hogy is van, mennyivel vannak ők előrébb? Na, ha ezt a földrajztanárom hallaná, elásná magát szégyenében. Várjunk csak... – számolgotott fejben, aztán megakadt a tekintete valamin. – Na, a bészsek is végeztek – jegyezte meg, mire Rajmunddal azonnal odakaptuk a fejünket.

Keri és Laci a csónakjukban állva, kissé bizonytalanul egyensúlyozva hallgatták a hozzájuk odaevező Róbertet, és mindketten lehajtották a fejüket. Ez nem jelentett túl jót.

– Várj egy kicsit – szóltam Pannára, aki éppen valamilyen rejtélyes okból kifolyólag a Netflix kálváriáját mesélte, amikor is eltűnt a megnézendő listájából minden film. A közbeszólásomra Rajmund azonnal evezőt ragadott, és otthagya a pinkeket elindultunk a csónakunkkal a víziösvény felé, ahol Róbert még mindig a bészseknek magyarázott valamit, akik mindketten az orrukat lógatva bólogtak.

Már majdnem odaértünk, így meghallottuk a főszervező hangját, aki éppen az eredményt közölte Keriékkel.

– Ennek tekintetében a harminchárom perc tragikusan rossz eredmény – mondta. – De nem a legrosszabb – tette hozzá, mire Keri és Laci elkerekedett szemmel nézett fel, és mint akik maguk sem hiszik, összevissza kapkodták a fejüket, hátha rosszul hallották. – Gratulálok, bézs csapat, ismét megúszátok. Nyomás a partra – küldte el őket Róbert, szemmel láthatóan egy hosszabb szidást követően, de Keriéket a legkevésbé sem érdekelte, csak a fáradtságtól kábán, és a továbbjutás tudatától bódultan meredtek maguk elé. – Gyerünk, menjetek, itt útban vagytok, még mindig van feladat előtt álló csapat – zavarta el őket Róbert, és az álló szörfdeszkáján visszavezette a csatornába.

Laci erőtlenül ragadta meg a lapátot, és a vizet csapkodva próbált evezni, Keri pedig a padon ülve, csuromvizesen hajtotta le a fejét, és a tenyerébe temette az arcát.

– Hé! – kiáltott át Rajmund a csónakunkkal a közelükbe érve. – Grat! – mondta, mire a bézs fiúk azonnal lelkesedni kezdtek.

– Basszus, örök hála; ha nem mutatod meg, hogyan evezzek, tutira kiesünk – nézett Laci Rajmund szemébe.

– Ugyan már. Nem csináltam semmit egy-két megjegyzésen kívül. A melót te végezted el – felelte, és a korrektségét hallva ösztönösen elmosolyodtam. Egy pillanatig sem akarta magáénak tulajdonítani a bézsök továbbjutását, és ezt érzékeltette is velük. Keri fáradt mosollyal bólintott, Laci pedig elröhögte magát.

– Oké, de legközelebb egy kis állóképességet és némi izmot is tudnál adni a jótanács mellé? Asszem, nem tudok kievezni a partra – mondta, mire elröhögtük magunkat, de Laci megrázta a fejét. – Nem viccelek. Nem működik a karom. Odabent az adrenalin hajtott valamennyire – biccentett hátra a csatorna felé. – De most, hogy továbbjutottunk, kész, elernyedtek a nem létező izmaim, és nem engedelmeskednek többé – magyarázta, a beszólására pedig folyamatosan nevetve odairányítottuk a csónakunkat közvetlenül az övék mellé, és Rajmund lazán átlépett hozzájuk.

– Menj arrébb – küldte félre Lacit, aki azonnal átült Keri mellé, és a két iszapos, vizes bézs versenyző kifulladásra, fáradtan nézte a velük szemben helyet foglaló Rajmundot, aki evezőt ragadott.

– Ki tudsz menni, Major? – pillantott át rám a csónakunkba, amelyben egyedül maradtam.

– Hogyne – vágtam rá, mire Laci és Keri mindketten felém fordultak.

– Jó, azért nem kell felválni – jegyezte meg Laci, a beszólására pedig hangosan felnevettem, és átülve Rajmund helyére megragadtam az evezőt.

A stéghez érve a szervező segített kikötni a csónakot, és mezítláb kilépve, az ölembe szorított holmijainkkal vártam meg Rajmundot, aki sikeresen a partra szállította a nagyjából hajótöröttnek kinéző bészeket.

Amíg a fiúk leültek az egyik műanyag asztalhoz, én a büfé épületét megkerülve megkerestem a vécét, ami hátul volt található, és bementem átöltözni. A fürdőruhám nem száradt meg teljesen, így azt levettem, majd felkaptam a topomat a melegítőnadrággal, meg a vizes cipőmet, és megnéztem magam a tükörben. Az egész délután tartó csónakázástól elég durva színem lett, a hátam talán egy picit meg is pirult, azt ellenőriztem lábujjhegyen forgolódva a tükör előtt, amikor is nyílt az ajtó, és a világoskék lányok léptek be.

– Sziasztok – köszöntem rájuk.

– Szia – köszöntek vissza, és amíg egyikük bement a fürdébe, a másik nekidőlt az ajtónak, így jelezve, hogy foglalt. Úgy tűnt, már kibékültek, legalábbis olyan feszültség már nem volt érzékelhető köztük, mint a feladatuk végeztével, amikor sértődötten eveztek ki a partra.

A tükör előtt állva lerángattam a karkötőim közül a rejtett „mindig jól jöhet” hajgumimat a csuklómról, hátragumiztam a hajamat, és már indultam is a kijárat felé, amikor a fürkét támasztó lány utánam szólt:

– Azt tudom, hogy első helyen végeztetek, de mi volt az időtök?
– kérdezte.

Az ajtót kilökve magam előtt kitámasztottam a lábammal, úgy fordultam vissza.

– Tizennyolc negyvenkettő – feleltem.

– Az nem semmi – csettintett a fejét ingatva.

– Nektek?

– Húsz nulla öt – felelte. – Kihagyunk egy zászlót – tette hozzá bosszúsan, szándékosan olyan hangsúllyal, amitől világossá vált,

hogy nem a saját hibájának tartja, hanem a fülkében lévő társa tehet róla.

– Igen, láttam, amikor vissza kellett menetek érte – jegyeztem meg a számát elhúzza.

– Mindegy, gratulálunk az eredményetekhez – sóhajtotta.

– Köszönjük, mi is nektek. Egyébként még így is durván jó időt csináltatok, hogy volt egy plusz körötök – mondtam őszintén, mert tényleg így gondoltam, mire hálásan elmosolyodott, miközben a fülkéből kihallatszott, hogy a másik világoskék lány lehúzza a vécét, és dörömböl kettőt, hogy ki akar jönni. Aztán helyet cseréltek egymással, én pedig a vizesen nyikorgó cipőmmel kirúgtam a résnyire visszacsukódott ajtót, és kimentem a mosdóból.

Visszaérve leültem Rajmund mellé az egyik szabad műanyag székre, és a naptól és víztől kiszívva, na meg a feladattól kissé kifáradva összefontam magam előtt a karomat, és vártam a verseny végét. Már senki nem csónakázott, az IOV összes versenyzője a büfé előtti asztaloknál ülve várakozott tipikusan strandolás utáni állapotban, amikor az ember már csak arra vágyik, hogy egy csettintést követően hirtelen otthon legyen, csak úgy varázsütésre, lefürödve, tisztán, illatosan, kihagyva a hazautat és minden ezzel járó macerát. De persze ez nem így működik, úgyhogy mindenki napbarnítottan (esetleg kissé leégve), kitikkadva dőlt-borult a műanyag székeken, többen az asztalra hajtották a fejüket, mások félig fekvő pózban csúsztak egyre lejjebb, és a telefonjukat nyomkodták.

Az enerváltság általános volt; csupán a türkiz csapat ácsorgott a stégnél idegesen, arra várva, hogy az utolsó, ezüst páros náluk rosszabb idő alatt teljesítse a feladatot, hiszen mindenki más továbbjutott már.

Amikor az ezüst csapat csónakja feltűnt a víziösvény kijáratánál, ahol a szervező várt rájuk, minden versenyző felállt, és kísértünk a tópartra, hogy megnézzük, mi történik.

Csanád és Dalma Róbert érkezésére felállt a csónakban, és láttuk, ahogy a főszervező nekik is mond néhány szót, majd az ezüst páros bólogatva kinézett a tópartra, és látva, hogy minden IOV-os őket figyelni hunyorogva, egyszerre kezdtek boldogan integetni. Megvolt nekik is. A versenyzőktől automatikus taps hangzott fel, ahogy Csanádék a csillogó vízfelületen imbolygó

csónakjukkal megindultak a stég felé, miközben a türkizek összeroskadtak a parton, és Mesi, akinek a feladaton történő esése miatt annyit időztek, sírva is fakadt. Nekik így ért véget az IOV. Rajmunddal csatlakoztunk azokhoz, akik odamentek hozzájuk, és egy „szép volt”, vagy „fel a fejjel” biztatással búcsúztak tőlük, majd a stég elejére sétálva vártuk Csanádékat, akik kikötve a csónakjukat boldogan ugrottak ki a partra. Őszintén szólva marhára megérdemelték a továbbjutást, óriásit szívtak azzal, hogy jóformán egész nap várták, hogy minden csapat előttük menjen feladatra, és egyetlen kártyapaklival ültek a Tisza-tó partján, amivel végül már csak ketten tudtak játszani. Az érkezésükre a bészek, a sötétkékek és mi is átöleltük őket, aztán a partra evező szervezőkre figyeltünk, akik átléptek a stégre a SUP deszkákról.

– Gratulálok mindenkinek a továbbjutáshoz, különösképpen a címvédő piros csapatnak, akik a legjobb idővel, tizenkilenc percen belül végigmentek a pályán, elsőre összegyűjtve mind az öt zászlót – szónokolt Róbert. A bejelentésre gyér, inkább illedelmes, mintsem őszinte taps hangzott fel a versenyzőktől. Keri és Laci kivételével, azt hiszem, senki nem örült őszintén az eredményünknek, a bészek viszont, úgy tűnt, nagyon is.

– Kapnak valami védettséget ezért a pirosak? – kiáltotta be az egyik szürke srác, a kérdésére pedig mindenki sugdolózni kezdett. Rajmunddal érdeklődve néztünk a főszervezőre, mire Róbert szándékosan hatásszünetet tartott, mintha csak gondolkodna, végül aztán megrázta a fejét, a versenyzők legnagyobb megkönnyebbülésére.

– Nem, a feladat elvégzése alapvető követelmény, nem jár érte védettség – közölte. – Aki viszont nem teljesíti a feladatot, vagy utolsóként ér célba, kiesik – tért rá a mai távozókra, és a tekintete megállapodott a kisírt szemű türkizeken. – Köszönjük a részvételt, számotokra véget ért az Iskolák Országos Versenye. A táborba visszaérve a buszotok hazaszállít benneteket – mondta, a szavait hallva pedig még jobban sírni kezdtek a kiesettek, mire többen odasiettek hozzájuk, és vigasztaló mozdulattal simogatták meg a hátukat. Nem volt könnyű tehetetlenül nézni, ahogy a lányok kénytelenek tudomásul venni, hogy számukra itt és most vége ennek az egésznek. – Na. Lehet visszamenni a buszokhoz, a táborhelyen már biztosan elkészült a vacsora – csapta össze a tenyerét Róbert, megtörve a türkizek szomorú pillanatát, mire a szervezők megindultak, a versenyzők pedig fáradtan és kimerülten lépkedtek utánuk.

A tóparton állva a telefonommal még csináltam egy-két képet és egy rövidebb videót is a napnyugtáról, ahogy a napsugarak csillogva táncolnak a víz felszínén, majd a többiek után siettem, és otthagytam a kiüresedett partot, a stéghez kikötve himbálózó csónakokat és az időközben bezárt büfét, amelynek kiadóablakát már becsukták bentről.

A buszok nem álltak messze, pár perc sétát követően megérkeztünk a járművekhez, ahol a csapatok mocskosan, kimerülten és totálisan kiszipolyozva másztak be az ülésekre, hogy visszavigyék őket az IOV-táborba. A buszba beszállva automatikusan a klímához nyúltam és elzártam, hogy már ne fújja az arcomba a hideget, és a telefonomat elővéve a Tisza-tavi napnyugtáról felvett videót szerkesztettem TikTokra, miközben Rajmund beült mellém, becsukta az ajtót, és lehunyt szemmel döntötte hátra a fejét az ülésen.

A sofőr megvárta, hogy a ránk vigyázó szervező is elfoglalja a helyét az elöl lévő utasülésen, majd a kisbuszok egymás után kikanyarodva a parkolóból visszaindultak a Hortobágy irányába.

A videót sikeresen összevágtam, és éppen a megfelelő zenét kerestem hozzá, amikor Rajmund, aki továbbra is lehunyt szemmel utazott mellettem, hirtelen megszólalt.

– Egy lány miatt – mondta.

– Mi? – kérdeztem, leengedve az ölembe a telefont.

– A pláza kitiltás... Egy lány miatt volt – ismételte, és ezúttal már kinyitotta a szemét, majd felém fordulva rám pillantott. – Fel akartam hívni magamra a figyelmét – közölte, én pedig meglepetten, visszatartott mosollyal néztem rá.

– És sikerült? – kérdeztem.

– Aha – biccentett. – Mint kiderült, nemcsak az övét, hanem a biztonságiakét is, de ja, amúgy sikerült – bólintott, mire kíváncsian figyeltem Rajmundot, aki viszont úgy tűnt, befejezte, ennyit akart közölni.

– És...? – kérdeztem kissé megakadva, mert nem tudtam, mennyire kérdezhetek bele a dolgokba. – Mi lett ezután?

– Mármint? – húzta össze a szemöldökét.

– A lánnyal. Együtt vagytok még? – érdeklődtem a lehető legközömbösebben, és nagyon ügyeltem rá, hogy a hangom

egyenletes maradjon, miközben a szívem érthetetlen okból kifolyólag sokkal szaporábban kezdett verni.

– Mi? Ja nem, dehogy – rázta meg a fejét Rajmund. – Hamar kiderült, hogy ebben a sztoriban az örökké jelző csak a kitiltásomra vonatkozik, a többi rég felejtős – röhögte el magát, aztán visszadöntötte a fejét az ülésre, és lehunyta a szemét, úgy utazott tovább. Eközben én újra felemeltem a telefonomat, de ahelyett, hogy tovább keresgéltem volna a zenét a Tisza-tavi napnyugtához, megnyitottam a galériámat, és megkerestem a csónakban készült videót Rajmundról, amit a kamu szelfizés közben készítettem.

Hangtalanul elindítva a felvételt végignéztem egymás után többször is azt a részt, amikor még nem tudja, mi történik, csak nézi, hogy mit csinálok, aztán mosolyogva bezártam a videót, de előtte beszívezve beraktam a kedvenceim közé. Ott volt a helye.

10.

– Várj, ott is van még egy, emeld meg a kezed – szólt Vivi, és egy újabb ragtapaszt bontott ki, majd a szemetet hanyagul az ágyára dobva felém nyúlt az ujjai között tartott tapasszal, és a felemelt alkaromon leragasztott egy újabb vágást. A hatodikat.

– Kész? – kérdeztem, mire fél lépést hátrálva alaposan szemügyre vett.

– Kész. Mehetünk – helyeselt.

A melegítőnadrágomban és egy topban álltam a szobánk hátsó részénél álló szekrény előtt, és az előrenyújtott két karomat ide-oda forgatva ellenőriztem a tapaszaimat, amelyek a sásban szerzett éles vágásokat fedték le. Aztán az ágyamról felkapva a derekamra kötöttem a kimosott, tiszta pulcsimat, és Vivi után indulva kimentem az ajtón.

A szemben lévő házból éppen velünk egy időben lépett ki Rajmund, aki vizes haját megborzolva megpillantott minket, és csatlakozott hozzánk. Azonnal kiszúrta a ragtapaszaimat, és szó nélkül felemelve a karomat összehúzott szemöldökkel méregetett.

– Fáj? – kérdezte, tudva, hogy szanaszét vágott a vízinövény, amikor a zászlóért mentem.

– Nem, dehogy – ingattam a fejem rögtön. – Vivi erősködött, hogy ragasszuk le, amúgy észre sem vettem volna – ködösítettem hanyagul, mert nem szerettem volna puhánynak tűnni pár karcolás miatt. Rajmund aggódó tekintettel fürkészte az arcomat, aztán leengedte a kezem, és mindhárman a tábor hátsó része felé sétáltunk, ahol elkészült a szabadtéri vacsora.

A vízszintes gerendákból álló kerítés előtt a rendszerint üres játszótérre ezúttal ki lehetett volna rakni a „megtelt” táblát, ugyanis az egész területet elfoglalták a felállított bográcsok és a hozzájuk tartozó csapatok, akik gondterhelten tébláboltak a saját kondérjuk körül az utolsó ellenőrzéseket végezve, mielőtt vacsorázni kezdenek. Az egész úgy nézett ki, mint egy bográcsbemutató, amelyen tizenegy különböző színű melegítőt viselő kiállító vesz részt. Pedig tizenkét bogrács állt ott. A türkiz csapat azonban már nem vehetett részt a vacsorán, a visszaérkezésünk után azonnal összepakoltak, és elhagyták a helyszínt, így a csapatuk két tagja, aki a feladat alatt a táborban maradt, hiába készítette el a bográcsvacsorát a társainak, a kiesésük miatt már nem volt

alkalmuk megkóstolni. A magára hagyott, gazdátlaná vált bográcsához időnként egy narancssárga ruhás szervező lépett oda, és fölé hajolva belenézett, vagy éppen megkevergette. Természetesen nem hagyták kárba veszni a türkizek félbehagyott főztjét akkor sem, ha ők időközben kiestek.

A játszótéren hatalmas volt a pörgés, a sötétedő égbolt alatt egymást érték a bográcsok, és miközben a sajátunk felé igyekeztünk, áthaladtunk a többi csapat között. Az üstök alatt lobogott a tűz, az egész környéket betöltötte a bográcsokból áradó illatkavalkád. A legtöbben gulyást vagy pörköltet csináltak, de akadt rajtunk kívül másnál is paprikás krumpli, a húsmentesen étkezők pedig a lecsó mellett voksoltak. Minden bográcsban forrón gőzölgött az elkészült étel, a csapatok lármásan sűrögtek-forogtak, éles kontrasztot alkotva a kerítésen túl elterülő csendes, sötét, kietlen pusztával. A lobogó tűz fénye a versenyzők arcára vetült, amikor leültek a bográcsok köré kirakott kis összecsucskható székekre, és ölükbe vették a tányérok. Senki nem vegyült, minden csapat a saját elkészített étele körül mozgott, és ott is foglalt helyet a kísérőtanárukkal együtt. A mi bográcsunk a lengőtekepálya mellett lett felállítva, és Tahí vigyázta az érkezésünkig egy kis háromlábú, összecsucskható széken ülve, hosszúnyelű fakanállal a kezében. Nem mindennapi látványt nyújtott, az biztos.

– Itt vagyunk – mosolygott Vivi a tanárra, amikor odaléptünk a bográcsunkhoz. – Dominik? – fordult körbe csodálkozva.

– Elment egy kinyitható asztalért meg székekért – felelte a tanár felállva a kis összecsucskható horgászszékről, ami a mozdulatát követően el is dőlt.

– Menjek segíteni neki? – kérdezte Rajmund azonnal.

– Lehet, hogy az jó lenne – biccentett. – Mentem volna én is, de nem mertem itt hagyni őrizetlenül a bográcsot – ismerte be kelleetlenül. – Gondoltam, jobb a békesség – tette hozzá, utalva arra, hogy bár senkiről nem feltételezünk semmi rosszat, ez mégiscsak egy verseny, ahol címvédők vagyunk, és elég jól is szerepelünk... Szóval inkább figyelünk a kajánkra, mielőtt valaki merő véletlenségből beleköpne. Csak úgy jártában-keltében.

Mindhárman elvigyorodtunk Tahí óvatosságán, amivel egyébként maximálisan egyetértettünk, majd Rajmund visszament a házak irányába, hogy segítsen Dominiknak, mi pedig ott maradtunk a tanárral.

– Na, ez elvileg elkészült, de azért nézzük meg, hogy kell-e még bele valami – dugta bele a láncon lógó üstbe a fakanalat, és kiemelve maga előtt tartotta a gőzölgő kóstolót.

Vivivel mindketten ösztönösen odanyúltunk, de a tanár azonnal visszahúzta előlünk, és mérgesen meredt ránk.

– Forró! Várjatok egy kicsit – figyelmeztetett, aztán megakadt a tekintete a ragtapaszokon az alkaromon.

– Mi történt, Major? – kérdezte.

– Ja, hogy ez? – köhintettem. – Semmi, a feladaton pár növény éles volt – vontam meg a vállamat hanyagul, aztán újra a fakanál felé nyúltam, és levettem róla egy krumplit, amit a fejemet hátradöntve bedobtam a számba. Még nem húlt ki eléggé, így a nyelvemet érő forróságtól azonnal bekönnyezett a szemem, és ujjaimmal legyező mozdulatot téve a szám előtt, próbáltam mielőbb összerágni a falatot. Tahi szórakozottan nézett rám.

– Látod, Major, ha figyelnél az óráimon, ez most nem történt volna meg – mondta, én pedig egy „oké ez jogos” biccentéssel mosolyodtam el, miközben még mindig könnyezve takartam a kezemmel a számat. – Kell még bele valami, vagy kész van? – kérdezte.

– Szerintem – kezdtem, aztán feltartottam a mutatóujjam, jelezve, hogy várjon egy pillanatot, majd könnyes szemmel összerágtam és lenyeltem a falatot. – Hibátlan – dicsértem meg. Ekkor Vivi is elvett egy darab krumplit a fakanálról, az ujjai között tartva fújni kezdte, majd bekapta a kihűlt falatot, és gondolkodva megrágta. Tahi és én is a válaszát vártuk, mire Vivi végül elégedetten elmosolyodott.

– Tényleg jót főztünk – közölte elégedetten. – És jönnek a fiúk. Pont végszóra – nyújtogatta a nyakát, mire odafordultunk. A bográcsozók között Dominik, ölében az összecsukszó horgászszékekkel sétált felénk, Rajmund pedig az asztalt a két oldalánál megfogva, fejjel lefelé tartva emelte a feje fölé, úgy jött át a többi csapat között.

Az érkezésüket követően Rajmund laza mozdulattal lerakta az asztalt, amelyre Vivivel elkezdtek felpakolni a földön lévő rekeszből azokat a dolgokat, amelyeket a csapatok a konyhában pakoltak össze maguknak. Nálunk a rekesz tartalma tányérok, evőeszközökből, szalvétából, egy csomag kenyérből, kenyérvágó késből, fűszerekből, erős paprikából és kovászos uborkából állt.

Amíg Dominik kinyitogatta a székeket, addig Tahí elkezdett szedni a tányérokba. A legtöbb csapat már belefogott az evésbe, és jókedvűen vacsorázott, amikor Róbert megérkezett a többi szervezővel, így mindenki egy pillanat alatt elhallgatott, és a főszervezőt nézte. A riadt szempárokban visszatükröződött a bogrács alatti tűz tánca, miközben Róbert, megköszörülve a torkát, kért egy kis figyelmet.

– Szeretném megragadni az alkalmat, hogy a feladaton résztvevő, csapatukat továbbjuttató párosok mellett gratuláljak a táborhelyen maradottnak is, akiknek a ma esti vacsorát köszönhetjük. Azt hiszem, megilleti az újdonsült IOV-szakácsokat a taps. Úgy látom, kitettek magukért – csapta össze egymás után a tenyerét Róbert elismerően, mire mindenki követte a példáját, és a játszótérről erőteljes, hangos taps és füttyögés zúgott fel. Vivi, Dominik és Tahí zavartan legyintettek, jelezve, hogy ez nekik semmiség volt, aztán amikor elhalkult az ováció, mindenki újra a főszervező felé fordult, félve attól, hogy most mi következik.

Majdnem mindenki maximálisan biztos volt abban, hogy a kerítésnél álló szervezők megindulnak kiosztani a következő feladatra vonatkozó borítékot, így félve, kissé behúzott nyakkal várták, hogy ez megtörténjen. Csakhogy, mint már megszokhattuk, az Iskolák Országos Versenyén nagyjából soha nem az történik, amire számítunk, így legnagyobb meglepetésünkre Róbert így folytatta:

– Mindenkinek jó étvágyat kívánok – közölte, aztán egy tányért a kezében fogva körbemosolygott. A legtöbb résztvevő értetlenül nézett össze a társaival, és több csapattól felhangzottak az „ez most mi?“, „ennyi?“, „és most?“ kérdések. Róbert, látva a teljes tanácstalanságot, elégedetten biccentett, mintha csak ez lett volna a célja, és kérdőn nézett vissza a rámeredő szempárokra. – Van valami kérdés? – érdeklődött, eljátszva, hogy nem tudja, miért viselkedünk így.

– Nem, nincs – dünnyögték a versenyzők úgy általánosságban, aztán kissé bizalmatlanul figyelték a főszervezőt, mintha még mindig valami trükköt sejtjenének az egész mögött, és egészen addig gyanúsán néztek utána, amíg Róbert le nem ült a türkizék bográcsa mellé, és néhány szervezővel el nem kezdett jókedvűen beszélgetni.

Ekkor bizonyossá vált, hogy most valóban nem kapunk új feladatot, így mindenki fellélegezhetett, és folytatta a vacsorát a

csillagos égbolt alatt.

– Major – szólt rám Tahi, mire odafordítottam a fejem, és elvettem a felém nyújtott tányért.

– Köszönöm.

– Kenyér? – tartotta elém a letakart kosarat, és benyúlva a konyharuha alá kivettem egy kisebb, a végéről vágott szeletet. Mosolyogva mutattam Tahinak, hogy megvan, mire a tanár Vivihez fordult, akinek szintén átadott egy teleszedett tányért, majd ugyanúgy, mint nekem, odanyújtotta a kenyereskosarat. Vivi megrázta a fejét, Tahi pedig, aki azonnal kapcsolt, biccentve visszahúzta a kosarat. – Glutén – mondta.

– Glutén – ismételte meg Vivi is mosolyogva, és látszott rajta, hogy jólesik neki a tanár figyelmessége. Tahi szedett a fiúknak is, aztán amikor mind az ötünknel ott volt a tányér, jó étvágyat kívántunk egymásnak.

A combomon tartott tányér alja elsőre forrónak tűnt, de aztán megszoktam, és az ölemben hagytam, miközben a villámmal elkezdtem összetörni a krumplikat, majd letörtem egy darabot a kenyérből, és beletunkoltam a szaftba.

– Oké, azt hiszem, ez életem legjobb paprikás krumplija – dicsértem meg a többieket az első falat után, mire láttam rajtuk, hogy mennyire örülnek az elismerésnek. Ez volt az első alkalom az IOV-on, hogy a táborban maradt versenyzők nemcsak tétlenül várták vissza a feladatot teljesítőket, hanem tehettek valamit értük, így aztán tényleg nagyon igyekeztek, és nem túloztam, valóban életem kajáját bográcsolták össze. Elképesztően finomra sikerült.

– Nagyon hallgatsz, Fehér – hajolt előre Tahi, hogy átnézzen Rajmundra, aki mellettem ülve evett. – Hogy ízlik? – érdeklődött a tanár, és ha akarta volna, sem tudta volna palástolni, hogy igenis kíváncsi a véleményére.

– Hááát – nyújtotta ki Rajmund a kezét maga előtt, és tenyerét jobbra-balra forgatva mutatta, hogy „nem rossz”.

– Na elmész te... – mérgelődött a tanár, mire Rajmund felröhögött.

– Világbajnok kaja lett – ismerte be, majd leszakított egy kenyérdarabot, és határozott mozdulattal belemártotta a szaftba.

– Na azért – helyeselt a tanár elégedetten.

– Komolyan mondom – folytatta Rajmund. – Nem is tudom, eddig miért nem bográcsoztunk együtt – gondolkodott hangosan, és a beszólására mind lehajtott fejjel, a nevetéstől remegő vállal hallgattunk, miközben Tahí bosszúsan összehúzta a szemét.

– Ne feszítsd túl a húrt, Fehér – tanácsolta, Rajmund pedig röhögve leszakított egy kenyérdarabot, és szórakozottan a szájába dobta.

– Várjatok, nekem kell egy kép a közös bográcsozásról! – jutott hirtelen eszembe, és előhalásztam a telefonomat a melegítőnadrágom zsebéből.

– Tényleg, egész nap küldözgettem Kocsisnak a bográcsozás minden pillanatát, és a végén pont ez marad le – értett egyet Vivi, majd átadtam neki a telefonomat, ő továbbadta Dominiknak, aki pedig a tanár kezébe nyomta.

Tahí gondosan megtörölte a szakállát egy szalvétával, aztán átvette a telefonomat, és már készült felállni, amikor mindannyian rákiáltottunk.

– Ne, ne, ne!

A tanár kérdően nézett ránk, félig felemelkedve a kisszékéről, fél kezében a telefont, a másikban pedig a tányérját fogva.

– Ne csináljak rólatok képet? – lepődött meg kissé összezavarodva attól, hogy akkor miért adtuk oda a telefonomat.

– De – bólogattunk. – Csak szelfit.

– A tanár úr is legyen rajta – mondtam értelemszerűen.

– Ó – esett le Tahinak, majd feltartotta maga előtt a készüléket, és belemosolygott, mi pedig a tányérunkkal az ölünkben előrehajoltunk, és vigyorogva néztünk ki mögüle a paprikás krumplinkkal.

Tahí csinált egy felvételt, aztán visszaküldte nekem a telefont, és folytatta az evést.

Rajmund felé tartottam a telefont, és összehajolva, együtt néztük meg a képet.

– Jó lett – ismertem el mosolyogva.

– Aha, tényleg – értett egyet.

– Átdobtam mindenkinek – jelentettem be, miután a csoportüzenetünkben rányomtam a kép küldésére, így a többiek és

Kocsis is megkapta a fotót, amelyen nomád környezetben, piros melegítónadrágban, a fiúk pólóban, mi Vivivel pedig topban ülünk a bogrács mellett a kisszékeken, ülünkben vagy a kezünkben tartva a tányérunkat. Elöl Tahi, mögötte sorban Dominik, Vivi, én és Rajmund. A bogrács alatt lobogó tűz narancssárgás fényt ad az arcunknak, miközben csillog a bőrünk, és valamennyien széles mosollyal nézünk bele a kamerába.

Vivi rögtön lementette a fotót, majd lapozgatós posztban másodikként feltöltötte az Instájára. Az első képen egyedül volt; valamikor napközben készült róla, ahogyan a napsütésben áll a bogrács mellett a piros melegítónadrágjában és egy bikinifelsőben. A telefonomon egy pillanattal később megjelent Vivi lapozgatós két képe az Insta-feedemben, úgyhogy rögtön lájkoltam is, és csakúgy, mint ő nálam, én is kommenteltem hozzá, hogy a szemétkedő hozzászólásokat megelőzve első legyek. Szívecskés pusztit küldő emoji-t küldtem neki egy lefelé folyó homokórával és pirossal kétszer aláhúzott százaz számmal. Ezzel a hozzászólással mindenkinek azt üzentem, hogy jóban vagyunk, az IOV-on vagyunk, ja, és Vivi marha jól néz ki. Nesze nektek, haterek, ezzel kezdjétek valamit.

A hozzászólásomat meglátva Vivi hangosan felnevetett, és felém pillantva hálásan biccentett egyet, miközben a kommentemen egyre csak gyűltek a lájkok. Többek között Dominik és Rajmund is beszívezte, sőt, ők is írtak Vivi képe alá, aki ezek után mindhárom hozzászólást rögzítette, így akármilyen sértőt vagy bántót is írtak mások a képéhez, és akármennyi reakció is érkezett azokra, nem számított, mert a miénk volt az első három komment. Minden más csak utánunk következhetett.

– Kösz. Tényleg – suttozta Vivi körbepillantva köztünk, és mosolyogva beleszúrta a villáját egy krumplibába.

– Bármikor számíthatsz rám, ha el kell terelni a figyelmet az Instádon a ribancozó kommentekről – ajánlottam fel vigyorogva, mire Vivi még hangosabban nevetett fel.

– Plusz egy – emelte fel a kezét Rajmund.

– Kettő – ajánlkozott fel Dominik is önként, Vivi pedig félig röhögve, félig pedig meghatottan bölintott.

– Ennél többet nem is kívánhat egy ribanc – közölte, a beszólására pedig olyan hangosan kacagtunk, hogy többen felénk néztek vacsorázás közben.

– Naaa – szólt ránk Tahi, de inkább csak azért, mert kötelességének érezte, nem pedig azért, mert nem szórakoztatta a beszélgetésünk.

– Hát akkor – ragadta meg Dominik az üdítőszüvegét – arra, hogy számíthatunk egymásra – mondta, mire azonnal letettem a villámot, és bólintva felemeltem a cipőm mellől a kulacsomat, majd a magasba tartottam, ahogyan Vivi és Rajmund is.

– Jóban-rosszban – mondta Vivi.

– Úgy-úgy – bólintottam.

– Főleg rosszban – tette hozzá Rajmund, és nevetve összekoccintottuk az italainkat, majd beleittunk.

Tahi maga előtt összefont karral, szó nélkül figyelt minket, és inkább megtartotta magának a véleményét, de azért a szeme sarkában egy pillanatra megbújó mosolyráncal elárulta magát, mielőtt újra komorrá nem vált.

A vacsora irtó jó hangulatban telt a szabad ég alatt, a csapatok többször szedtek a láncon lógó üstből, több irányból felhangzott különböző műfajú zene is, amit hordozható hangszórókon hallgattak a csapatok, és úgy általánosságban mindenki remekül szórakozott. Érdekes módon senki nem rohant az evéssel, és senki nem hagyta el a játszótérrel akkor sem, amikor befejezte a vacsorát. Ennek az lehetett az egyik oka, hogy az épületben történő étkezésekkel ellentétben ezúttal velünk ettek a kísérőtanárok, akiket nehezen lehetett volna egy „bocs, húztunk biliárdozni” beszéléssel otthagyni a játszótéren. A másik ok meg, amiért senki nem sietett sehova, az volt, hogy egyszerűen jó volt ott lenni a szabadban, és közösen elfogyasztani a csapattársaink által elkészített ételeket. A legtöbben tehát vacsora után is maradtak, fotózkodtak, videókat készítettek, zenét hallgattak, vagy csak beszélgettek, aztán egy idő után már vegyülni is kezdtek a csapatok, átvándoroltak egymáshoz, nagyjából a játékteremben összeszokott társaságokat alkotva. Hozzánk a bészsek érkeztek meg, amikor végeztek a vacsorával, és a tanáruk visszament a főépületbe.

– Sziasztok – köszönt Andi, nyomában a másik három csapattagjával. – Nem zavarunk? – kérdezték, látva, hogy Rajmund és én is eszünk még. A többiek már befejezték.

– Nem, dehogy – feleltük.

– Leülsz? – kérdezte Dominik Anditól, és meg sem várva a választ, azonnal felállt a székeről, hogy átadja a helyét az egyetlen bézs lánynak, aki ettől eléggé zavarba jött, és esetlenül ült le a kisszékre. Hosszú lábait hol jobbra, hol balra döntve próbálta meg kényelembe helyezni magát, végül megállapodott a bal oldalban.

– Köszí – köhintette, mire Dominik egy „ugyan már, ez a minimum” legyintéssel nyugtázta, aztán a kezét Keri vállára tette, aki ettől majdnem összecuklott, úgy nézett Dominikra a szemüvege lencséjén keresztül.

– Gyere, hozzunk nektek székeket a bográcsotoktól – tanácsolta.

– Rendben, főnök – biccentett Keri azonnal, és Dominik után ment.

Andi, mintha csak megfeledkezett volna róla, elvette a mellkasához szorított dobozt, és körbefordult.

– Hoztunk nektek kóstolót a bográcsunkból, ha gondoljátok... – mutatta fel a kezében lévő műanyag ételtárolót. – Nem lett egy nagy durranás, de azért ehető – szabadkozott. – Kinek adhatom? – kérdezte.

– Majd én elveszem, köszí – vette át Vivi tőle, és az átlátszó dobozon át nézte meg a tartalmát. – Mit főztetek? – érdeklődött.

– Gombapaprikás nokedlivel – felelte Andi, abban a pillanatban pedig visszaért Dominik és Keri az összecukott kerti székekkel, majd a bográcsunk mellett kinyitogatták az összeset. Ezt látva Andi automatikusan felemelkedett, hogy visszaadja Dominiknak a helyét, aki viszont a kezét feltartva jelezte, hogy maradjon, majd ő máshová ül. – Oké – mosolyodott el Andi, aztán hosszan kifújta a levegőt. – Igazából – köhintett – meg szeretnénk megköszönni, hogy segítettek a mai feladaton a fiúknak – nézett Rajmundra és rám.

– Semmiség, tényleg – ingatta a fejét Rajmund evés közben.

– Mindig ezt mondjátok, de már nem először köszönhetjük nektek, hogy még mindig itt vagyunk a versenyen – mondta, Laciék pedig egyetértően bólogtak.

– Segítség ide vagy oda, ha nem lenne itt a helyetek, már nem lennétek itt – közölte Rajmund amolyan „ez ilyen egyszerű” stílusban, ezt hallva pedig a bészek kicsit magabiztosabban néztek össze, mintha csak rájöttek volna, hogy ez tényleg igaz lehet.

– Ó. Oké. Azért még egyszer köszí – ismételte Andi.

– Még egyszer szívesen – mosolyogtam rá, aztán felállva az asztalhoz léptem, és kivettem egy újabb kovászos uborkát a tartóból.

– Rajmund? – kérdeztem.

– Jöhet – biccentett, mire vittem neki is, majd visszaültem a helyemre.

– Ti mit főztetek? – nyújtogatta a nyakát a bográcsunk felé Zétény.

– Paprikás krumplit. Megkóstoljátok? – kérdezte Vivi a kisszékén ülve.

– Naná. Éhen halunk – bólogattak Keriék.

– Hé – szólt rájuk Andi. – Azt mondtátok, eleget ettetek! – vetette a szemükre mérgesen.

– Igen, abból! – fintorgott Laci a dobozban lévő gombapaprikásra pillantva, majd felemelt egy tiszta tányért az asztalról, és a bográcsához lépve esetlenül megragadta a merőkanalat.

– Segít valaki, hogy kell... – akadt meg a szedésben, mire Vivi megemelkedett a székéről, de Dominik megelőzte.

– Hagyd, majd én – mondta, és odalépve Lacihoz elvette tőle a merőkanalat.

– Tessék. A csapatom. Így küldött el az igazgatóm versenyezni. Velük – motyogta Andi. – Nem tudnak szedni egy bográcsból – állapította meg a kezét széttárva, mire elnevettem magam. – Mégis mit várhatok?

Dominik kiszedett a tányérra egy adag paprikás krumplit, de a felé nyúló Lacit figyelmen kívül hagyva Andihoz fordult.

– Te is eszel? – kérdezte felé nyújtva a tányért.

– Hé, az az enyém – háborodott fel Laci.

– Vársz a sorodra – szólt rá Dominik ellentmondást nem tűrő hangsúllyal, miközben oda sem nézett rá.

– Rendben, várok a soromra – értett egyet Laci, és Keri mellett ácsorogva várakozott.

– Nem, én tele vagyok, köszi – rázta meg a fejét.

– Biztos? Meg sem kóstolod?

– Hát... Tényleg nem bírok többet enni, de mivel nem akarok illetlennek tűnni... – állt fel, és felemelt egy villát az asztról, majd belenyúlt a bográcsba, felszúrt egy krumplit és egy virslikarikát, majd maga elé tartva fújni kezdte, végül pedig megkóstolta. – Hmmm – bólogatott. – Basszus, ez tényleg jó – lepődött meg elkerekedett szemmel. – Ehhez képest a miénk maga a tragédia – ismerte be. – Oké, fiúk, egyetek egy jót – hagyta rá a csapatára, és visszaült a helyére.

Dominik három tányérra szedett a paprikás krumplinkból.

– Köszönjük – bólintott Zétény, aki Keri és Laci után utolsóként vette át a tányért Dominik kezéből, és már indult volna a többiekkel együtt leülni, amikor Dominik utánuk szólott. – Erőset nem is kértek rá? – csodálkozott, felmutatva a kezében egy hosszában kettévágott zöld erős paprikát.

– Hát őőő – néztek össze a fiúk. – Hát mi nem... Nem igazán... Nem szoktunk...

– Oké, ti tudjátok – hagyta rájuk Dominik.

– Te ettél hozzá? – kérdezte Keri összeszedve a bátorságát.

– A hiányzó felét – felelte Dominik a fél paprikára mutatva, mire a bézs fiúk ismét összenéztek, és kupaktanácsot tartottak.

– Kérjünk mi is – suttogta Keri.

– Én nem szeretem az erőset – felelte Zétény.

– Én sem, de azt fogja hinni, hogy puhányok vagyunk – gondolkodott Laci.

– Hát de azok vagyunk – gondolkodott Keri.

– Akkor kérjünk csak egy-egy karikát – jutott dűlőre Laci.

– Hogy? Ő megette a felét, mi meg karikázzunk?

– Akkor legyen fejenként két karika... – számolgattak, mi pedig szórakozottan figyeltük őket.

Úgy tűnt, Keriék mindenképpen meg akarnak felelni Dominiknak, vagy inkább hasonlítani akarnak rá, ezért mindhárman úgy döntöttek, kérnek a hegyes erősből. Dominik odalépve hozzájuk egy késsel lazán elkezdett karikákat vágni a fiúk tányérjára.

– Nekem elég, köszi – húzta vissza a tányérját Laci.

– Nekem jöhet még – erősködött Keri, és hagyta, hogy Dominik vágja a paprikakarikákat, miközben mi visszatartott röhögéssel figyeltük a történéseket.

– Amúgy erős? – kérdezte Laci.

– Nekem nem volt az – rázta meg a fejét Dominik.

A bézs fiúk leültek velünk szemben, ölükben a tányérjukkal, és jó étvágyat kívánva bekapták az első falatot, mindhárman egy-egy paprikakarikával a villájukon. Mosolyogva figyeltem őket, ahogyan összenéznek, és megállapítják, hogy „ez jó, nagyon jó”, majd visszaszámoltam magamban öttől, mire mindhárom fiúnak elkerekedett a szeme. Akkor érezték meg a paprikát.

– Uramisten – kapott a szájához Keri.

– Baszki – nyújtotta ki a nyelvét Zétény, és egy szalvétával próbálta ledörzsölni róla a csípős ízt, természetesen eredménytelenül.

– Vízet, vizet, vizet! – üvöltözött Laci, és felpattanva a mellettünk bográcsozó szürkékhez lépett. – Adjatok már vizet! – ordított rájuk. A fiúk felvont szemöldökkel meredtek rá, aztán mintha mi sem történt volna, tovább ették a kolbászos lecsójukat, hagyva, hogy Laci elrohanjon másokhoz.

– Nem érzem az arcomat – nyöszörgött Keri, aztán az értetlenül álló Dominikra nézett. – Ember, te miből vagy? – kérdezte, majd az asztalhoz lépve a kenyérszeletből kiszakítva a közepét, tömni kezdte a fejét.

– Mutasd már meg nekem, Dominik – elégelte meg Tahi a felhajtást, és a kezét nyújtva elkérte az erőspaprikát, érdeklődve nézte maga előtt, majd megszagolta, végül pedig a vállát megvonva beleharapott, csak úgy üresen.

A kenyérbelet éppen magába tömő Keri, és a szalvétával még mindig a nyelvét dörzsölő Zétény teljesen ledöbbenve nézte a tanárt, aki néhány pillanatot várt, végül megrázta a fejét.

– Nem vészes – állapította meg.

– Ugye? – kérdezte Dominik a karját széttárva.

– Mi baj van veletek? – kérdezte Zétény az öklét rázva felénk, aztán kikapta a visszaérkező Laci kezéből az egyik poharat.

– Próbálunk rájönni – jegyezte meg Rajmund továbbra is nyugodtan vacsorázva.

Nevetve álltam fel, és kidobtam az összegyűrt szalvétát, majd a koszos edények tetejére helyeztem a tányéromat, és szórakozottan figyeltem a történéseket, amikor is Vivi mellém állt, és óvatosan, alig észrevehetően biccentett egyet. Követtem a tekintetét, és megpillantottam Andit, aki maga előtt összefont karral ült, és teljesen figyelmen kívül hagyva azt, hogy a csapatából hárman éppen tüzes haláltusát vívnak, ábrándozva nézett... a mellettünk bográcsozó szürke csapatra. Azt nem tudtam megállapítani, hogy melyik seggfejt figyel, mert elég közel voltak egymáshoz, de az biztos volt, hogy valakit nagyon néz, és az is, hogy valakit pont úgy néz.

Gyorsan elkaptam róla a tekintetem, nehogy másnak is feltűnjön, és kellemetlen helyzetbe hozzam, aztán egy amolyan „láttam!” biccentéssel reagáltam Vivinek, aki mosolyogva szintén másfele fordult, hogy ne árulja el Andit.

Rajmund közben befejezte az evést, odavitte a tányérját a koszos kupachoz, majd nekitámaszkodva az asztalnak szórakozottan figyelte Dominikot és a bézs fiúkat.

– Na, ha Fehér is megette – tápázkodott fel Tahí a székéről, aki a jelek szerint arra várt, hogy mindannyian befejezzük a vacsorát – akkor magatokra hagylak benneteket – fújtatott az orrán át.

– Rendben. Jó éjt, tanár úr – köszöntünk el, mire Tahí szórakozottan megrázta a fejét.

– Nem-nem. Még visszajövök – közölte.

– Öcsém, ez a terminátor – állapította meg Keri, a mellette ülő Laci pedig a tányérral az ölében bólogatott.

– Tényleg.

Tahí, aki természetesen szintén hallotta, elengedte a füle mellett a megjegyzést, és gondterhelten nézett ránk.

– Vagy megígéritek, hogy nem lesz rátok panasz? – kérdezte.

– Persze – mondtam.

– Igen – biccentett Vivi.

– Hogyne – vágta rá Dominik is, majd mindannyian, a tanárral egyetemben, Rajmundra néztünk, aki széttárta a karját.

– Mi van? – kérdezte, aztán elröhögte magát. – Nem lesz gond. Ígérem – nézett a tanár szemébe, Tahí pedig állta a tekintetét, végül hatalmasat sóhajtva bólintott.

– Na jó, hiszek nektek. Tudjátok, mit? Kérdemeltétek – közölte.
– Megyek, és lefekszem – jelentette ki.

– Rendben – bólogattunk valamennyien.

– Nem ellenőrizlek ma már benneteket – fűzte tovább.

– Oké – feleltük.

– Most megyek, és elalszom, amíg ti... – akadt meg.

– Nem csinálunk semmit? – segítettem ki.

– Igen – fogadta el grimaszolva a verziómat. – Amíg ti nem csináltok semmit – győzködte magát.

– Szép álmokat, tanár úr – mosolygott rá Vivi, egyértelműen elbúcsúzva a hezitáló Tahitól.

– Jó. Nektek is – dűnnyögte, aztán megindult a főépület felé. Néhány lépésenként még visszanezített ránk, valószínűleg folyamatosan őrlődve azon, hogy jól döntött-e velünk kapcsolatban, aztán eltűnt a sziluettje a halványsárga lámpafényben, amikor elérte a kisházakat, és a tanárok szállásául szolgáló főépület felé igyekezett.

A játszótér kezdett kiürülni, ahogy a csapatok egy része a mai naptól kifáradva elment aludni, mások pedig a játékkerembe vonultak át, hogy egy-egy partit még játsszanak a biliárdasztalon vagy a dartson. Az otthagyt bográcsokat a szervezők pakolták el, de azokhoz a kondérokhoz nem nyúltak, amelyek körül még ültek a versenyzők. Nem volt sok ilyen, a kiürült téren a mi társaságunkon kívül már csak a lilák tartózkodtak a világoszöldekkel és az egyik világosbarna fiúval, ők a kondérjuk körül ülve beszélgettek egymással, illetve a szürke fiúk voltak még jelen, akik a mellettünk lévő bográcsnál pózolgattak egymást fotózva. Készültek az Insta-képek ezerrel.

Eközben a mi társaságunk tagjai felálltak, és a lengőtekéhez léptek. A kisszékemen ülve érdeklődve figyeltem a történéseket, miközben elővettem a telefonomat a zsebemből, és a kijelzőmet betérítő milliónyi értesítést figyelmen kívül hagyva megnyitottam a Facebookot, és megkerestem azt az IOV-csoportot, amit a bézs fiúk említettek. Ahol a napi szavazás megy.

– Sára, nem játszol? – kiáltott oda hozzám Dominik, mire felpillantottam a telefonból. A többiek éppen a lengőtekéhez alakítottak ki párokat.

– Most nem, köszi – ingattam a fejem. Erre Rajmund, aki Dominik mellett állt, értetlenül széttárta a karját.

– Komoly, Major? Akkor kivel leszek párban? – ingatta a fejét nemtetszőn, majd kiábrándult pillantással nézett az elé álló Zétényre. – Gondolom, veled – jegyezte meg kelletlenül, mire mindenki felröhögött.

Mosolyogva visszanéztem a telefonomba, és a nyilvános csoportban megkerestem a legutolsó szavazást, ami a csónakos feladatot követően, a türkizek kiesése után került fel.

– Na nézzük – motyogtam, amikor megtaláltam, és sietve futottam át a listát. Első helyen álltunk. Mögöttünk, csupán néhány szavazattal lemaradva a szürke fiúk kerültek a második helyre. A képzeletbeli dobogó harmadik helyén pedig a világoskék lányok szerepeltek, szintén szoros eredménnyel.

Ez volt az első három helyezés. A világoskék lányok után óriási szakadék következett, az éppen negyedik helyen álló lilák olyan szavazatkülönbséggel maradtak le a világoskékektől, hogy ellenőriznem kellett, valóban jól látom-e a számokat. De jól láttam. A szavazatok egyre csak csökkentek, az első három helyen álló csapatok kimagasló szavazatszámmal húztak el, miközben a sor végén kullogó bészsek összesen hat darab voksot kaptak. Az ő végső nyeresükben ennyien hittek.

– Mi az? – állt meg előttem Vivi, és rágózva pillantott le a kezemben tartott telefonomra. Válasz nélkül odaadtam neki, Vivi pedig felemelte maga elé, és egy rágólufit fújva futotta át a listát. – Ez milyen oldal? Nem is tudtam róla – csodálkozott.

– Egy IOV-csoport, a bészsek mondták a mai feladat előtt, én sem ismertem – mondtam, miközben Vivi elővette a saját telefonját, és már jelentkezett is a csoportba.

– Jól állunk – nézegette a posztokat visszamenőleg is.

– Aha, láttam – biccentettem.

– Zavarok? Vagy jöhetnek? – lépett oda hozzánk Andi, és félve pillantott ránk felváltva, mint aki attól tart, hogy nemkívánatos személy.

– Gyere nyugodtan – feleltem. – De nem játszol? – lepődtem meg a többiek irányába pillantva.

– Játsoztam... volna, de Kerivel kerültem párba, és kiestünk, mielőtt annyit mondtam volna, hogy lengőteke – legyintett, és

odahúzza mellém egy kis háromlábú horgászszéket, leült. Követve a példáját, Vivi is helyet foglalt egy kinyitható kisszéken, és a kialudt tűz mellett a rágóját csattogtatva merült el a telefonjában.

– Neee! – ordított fel Zétény, mire odapillantottunk a teke irányába, ahol a fiúk hangos ovációja és tapsa hangzott fel. Úgy tűnt, valami történt a játékban, mert Rajmund és Dominik röhögve összeérintették az öklüket. Mosolyogva néztem őket, majd visszakaptam a fejem, mert Andi Vivi telefonjára pillantva így szólt:

– Ó, a szavazást nézed?

– Aha.

– És hogy álltok?

– Jelenleg első helyen, de ahogy nézem, ez eléggé képlékeny – mondta a kijelzőjén görgetve a csoport posztjait.

– És mi? – csapkodott Andi a feje körül a levegőben, hogy elhessegesen egy szúnyogot.

Vivi nem válaszolt, csak grimaszolva elhúzta a száját amolyan „sajnálom” pillantással, mire Andi megvonta a vállát.

– Gondolom, utolsók vagyunk...

– Hát igen – ismerte be Vivi.

– Hány szavazattal?

– Hat.

– Na! – kerekedett el Andi szeme. – Jött két rajongónk tegnap óta – mondta, a beszólását hallva pedig hangosan felneveztünk. – Ha így folytatjuk, még a tíz is meglehet – gondolkodott el, aztán óvatlanul félrenézett a mellettünk lévő bogrács irányába, ahol a sűrű fiúk felálltak, és elindultak a kisházak felé.

Andi magáról megfeledkezve, a combján könyökölve, ábrándozva nézett utánuk, mire Vivivel mi is a fiúk után pillantottunk.

– Na jó, melyik az? – kérdezte Vivi visszafordulva a társaságunkhoz, és kérdőn nézett Andira, aki kizökkent a bambulásból, és azonnal elvörösödött.

– Mi?

– Melyik szürke fiú tetszik? – ismételte meg, ezúttal konkrétan.

– Nem tudom, miről beszélsz – ingatta a fejét Andi, majd zavartan az ölébe ejtett ujjait figyelte, mintha csak valami érdekes lenne rajta.

– Bocs, akkor rosszul láttam – mondta Vivi a lehető legkomolyabban, miközben mosolygós szemmel pillantott rám, és jelezte, hogy várjak. Visszatartott vigyorral biccentettem egy aprót, és mindketten tovább neteztünk a telónkon, amikor is Andi egy „arghhh” hangot hallatva ráhajolt a combjára, és két kézzel lefogva a fejét, előre-hátra hintázott.

– Jó – emelkedett fel újra, és fújtatva nézett ránk, lángvörös fejjel. – Gabesz – ismerte be.

Ooooké – kezdtem, elhúzva a szó elejét, és kérdően Vivire néztem, akinek hozzám hasonlóan semmit nem mondott ez a név. Gőzünk sem volt a szürke csapatról. – És melyik is az a Gabesz? – fejeztem be végül a mondatot.

– Nem tudjátok? – lepődött meg Andi, és látva, hogy halvány fogalmunk sincs, némiképp enyhült a zavara, majd a telefonját előszedve megnyitotta az Instát, és keresgélni kezdett. Kisvártatva elének tartotta a telefont, amin a szürke csapat négy fiútagja volt egy közös képen. A szelfi már itt készült a táborban, pontosabban a játékteremben a biliárdasztalnál. – Ő Gabesz – mutatott jobbról a második srácre, hozzáérve a kijelzőhöz, aminek következtében megjelent a képen a betaggeltek neve: Levente, Gabesz, Ádám, Krisztián. A teljes szürke csapat.

Vivivel mindketten bólintottunk, jelezve, hogy megvan, már tudjuk, kiről van szó, Andi pedig visszahúzta a kezét, és maga felé tartva a telefont, sóhajtva pillantott a képre.

– Ő az – motyogta szinte hangtalanul.

– És... mik a terveid vele? – érdeklődött Vivi, és combjára könyökölve megtámasztotta az állát a tenyerében, úgy fürkészte Andit, aki elszakította a kijelzőről a tekintetét, és gúnyos nevetést hallatva megrázta a fejét.

– A terveim? Vele? Gabesszal? Vagyis ezzel a sráccal? – mutatta felénk a telefonját, amin még mindig a négy szürke csapattag szelfije volt megnyitva.

– Aha – bólogattunk.

– Hát... A tervem ugyanaz, mint ami a hasonló lányoknak szokott lenni, ha jóval a kategóriájuk felett tetszik nekik valaki. Hagyom a fenébe – ismerte be.

– Mi? Ne már... – lepődött meg Vivi. – Ennyi?

– Igen – bólintott Andi határozottan. – Vagyis... Esetleg abban benne vagyok, hogy leélem az életem, és majd öregen, a halálos ágyamon az unokáimnak ezt suttogom félig kimúlva: „Keressétek meg a Gabeszt, és mondjátok meg neki, hogy Andi szerint jól nézett ki az IOV-on. A magas lány volt az. A nagyon magas.” És meghalok. Ez így még belefér, és el is tudom képzelni – mondta, a beszélésére pedig Vivivel mindketten hangosan felnevtünk.

– Andi, új kör van, jössz? – kiáltott felénk Keri a lengőteke mellől.

– Nem – válaszolta gondolkodás nélkül, mire a fiúk a vállukat vonogatva tovább tekéztek, új kört kezdve, mi pedig folytattuk a beszélgetést a háromlábú horgászszékeken ülve.

– Az is egy megoldás, amit mondasz – húzta ki maga alól a piros szirteses pulcsiját Vivi, majd belebújt, és megigazítva magán, folytatta. – Vagy egyszerűen jelöld be – húzta ki a haját a pulcsi nyakán, mire Andi őszintén felröhögött. Sőt, alig bírta abbahagyni.

– Óóó, hát ez nagyon vicces volt – törölgette a szemét. – Szóval ilyen lehet olyan lánynak lenni, mint amilyen te vagy. „Egyszerűen jelöld be.” Ez nagyon jó – nevetett újra.

– Miért? Mi rossz van abban? – kérdezte Vivi furcsán.

– Semmi – tette fel a kezét Andi védekezően. – Csak ami neked egyszerűnek tűnik, az másnak nem annyira az. Nyilván ha te bejelölsz valakit a profilképeddel, ott tíz percen belül lesz valami reakció. Vagy ha nem, akkor minimum az a magyarázat, hogy az egész világon elment az internet és a mobilnet is, vagy akit bejelöltél, az hajón utazott térerő nélkül, és különben a villám is éppen belecsapott, na és az ufók is pont megérkeztek körülnézni a bolygónkon, szóval lehetetlen volt válaszolni. Ha viszont én jelölök valakit, akkor tíz percen belül annyi történik, hogy ezerszer megbánom, szorongok, toporzékolok, frissítgetem az oldalam, várom az értesítést, elkedvetlenedem, és csinálok egy szendvicset – hadarta, mire Vivi szomorúan pillantva Andira, összefonta maga előtt a karját. – Üdv a világomban – mondta Andi, észrevéve, Vivi hogy néz rá, majd sóhajtva megrázta a fejét. – Mindegy, maximum majd időskoromban a halálos ágyamon az unokáimnak azt is

pihegem majd, hogy „keressétek meg Felcser Vivient, és mondjátok meg neki, hogy talán igaza volt, jelölnöm kellett volna Gabeszt” – gondolkodott el. – Istenem, hogy fognak gyűlölni az unokáim, ha ennyi helyre küldöm őket! – tette hozzá, mire hangosan felröhögtek, Andi pedig lemondóan visszalépett a szürke fiúk képéről, és a hírfolyamát kezdte pörgetni az Instán.

Vivi bikinifelsőben bográcsozós képe azonnal megjelent az oldalán, Andi pedig a fotót meglátva lájkolta, aztán felénk mutatta.

– Klassz kép. Az önbizalmam, mondjuk, elhagyta a tábor, és már úton van hazafelé Kaposvárra... De látod? Pont erről beszéltem. Egy ilyen profilt mindenki visszaigazol – közölte, aztán megnyitotta a kommenteket, és olvasgatni kezdte. – Uhhh – szaladt ki a száján, ahogy meglátta a hozzászólásokat.

– Üdv a világomban – vágott vissza Vivi, mire Andi egy „oké, értem” biccentéssel nyugtázta, hogy elhamarkodottan irigykedett.

– Ez durva – állapította meg. – Nem zavar? – kérdezte a hozzászólásokat olvasva.

– Mit tudok tenni, ha zavar? – kérdezett vissza Vivi.

– Törlés, tiltás – vágta rá kapásból Andi.

– Miért, ha törlek és tiltok, azzal megváltozik rólam a vélemény, vagy csak nem látom? – tárta szét a karját Vivi.

– Jó, ez igaz. De azért ez kemény – olvasgatta elképedt arckifejezéssel a kommenteket Andi.

– Hát az... – biccentett Vivi. – De persze nem annyira, mint várni valakinek a visszajelölését. Az sokkal durvább – tette hozzá nagy komolyan, mire visszatartott nevetéssel hajtottam le a fejem, Andi pedig összehúzott szemmel meredt Vivire.

– Ó, ez de szenya volt. Tudom, mire megy ki a játék. De nem, nem jelölöm be Gabeszt.

– Fogadjunk, hogy tíz percen belül visszajelöl – tárta szét a karját Vivi vigyorogva.

– Biztos, hogy nem, és nem fogom kipróbálni – pörgette Andi az Instáját dühösen, aztán elé került a feltöltött képem, amin Rajmunddal szelfizünk a csónakban. – Oké, van még valaki a csapatotokból, akinek a fürdőruhás képét látva öngyilkos akarok lenni?

– Csak a kísérőtanárunk – közöltem elgondolkodva, Andi pedig röhögve belájkolta a képemet.

– Szépek vagytok együtt – jegyezte meg őszintén, még mindig a Rajmunddal készült fotómat nézve.

– Mi? – kérdeztem, aztán megráztam a fejem. – Nem, mi csak csapattársak vagyunk – mondtam. Andi összehúzott szemöldökkel nézte a fotót, aztán cinikusan így szólt:

– Ja persze, elnézést, csak megzavart az az apróság, hogy fényesebb a szikra köztetek, mint a jövőm – közölte, a beszólását követően pedig Vivi a szája elé kapva a kezét hangosan felnevetett, mire elmosolyodtam, és a fiúk irányába néztem. Rajmund éppen meglendítette a golyót, ami elhaladva a pálya mellett, visszafelé a tekebábuk irányába szállt a levegőben. Az ív nem volt tökéletes, így a tarolás elmaradt, és csak két bábut sikerült eldöntenie, emiatt Rajmund bosszúsan megrázta a fejét, és körbepillantva megakadt a tekintete rajtam, miközben éppen őt néztem.

– Major, gyere már, szükségem van rád – indult el felénk, majd amikor odaért, a kezét kinyújtva szó nélkül megragadott, és felhúzott a kisszékről.

– De én most éppen... – ellenkeztem nevetve, miközben Rajmund a tekepálya felé húzott.

– Nem baj – hagyta rám, bármi is legyen az, mire nevetve visszafordultam Viviék irányába, és elnézést kérő pillantással jeleztem, hogy nem igazán tehetek semmit.

Vivi vigyorogva fújta egy rágólufit, amit kipukkanasztva gyorsan visszaszívott a szájába, Andi pedig vidáman ült a mellette lévő széken, és utánam nézve így szólt:

– Mondom, szikra – mutatott felénk. – Jövő – mutatott magára. – Egy-null – röhögte ki saját magát, aztán tovább nézegette a telefonját a kiürült játszótéren.

A tekepályához lépve Rajmund elengedte a kezem, és megragadva az előttünk lógó kötelet, átadta nekem a golyót, majd mögém állva két kezét a csípőmre tette, miközben a vállamhoz hajolva a fülembe súgta:

– Oké, próbáld meg olyan ívben lökni, hogy visszafelé a lehető legtöbb bábut ledöntse.

– Rendben – mosolyodtam el, és óvatosan félrepillantottam Rajmundra. – Viszont...

– Igen? – kérdezte rám nézve.

– Így nem tudom meglökni – jeleztem, hogy még mindig mögöttem áll, és a csípőmet fogja, mire Rajmund egy „ja, persze, bocs” bólintással köhintett egyet, és hátralépve teret hagyott a mozdulathoz.

Elfojtott mosollyal, erősen koncentrálni mértem fel a pályát, aztán meglöktem a golyót, és visszalépve figyeltem, hogy mi történik. A kötél oldalsó irányban elhaladt a pálya mellett, aztán visszafelé telibe találta a bábukat, amik azonnal feldőltek. Dominik elismerően bólintva tapsolt, a bézs fiúk pedig hitetlenül néztek maguk elé, és azonnal elégedetlenkedni kezdtek.

– Kösz, Sára, hogy itt voltál, szia – intett Laci, utalva arra, hogy eleget játszottam, mire hangosan felnevetve már indultam volna vissza, amikor Rajmund elkapta a kezem.

– Á-á – rázta meg a fejét szórakozottan, és visszahúzott magához. – Major marad velem – közölte, mire mosolyogva a szemébe néztem, és természetesen maradtam.

11.

Arra ébredtem, hogy valaki megállás nélkül beszél. Hanyatt fekvé az ágyamon a szobába beszűrődő reggeli napsütést néztem, majd a karomat a fejemre téve eltakartam a szemem elől a fényt, de a beszédet továbbra is hallottam, ezért nyöszörögve vettem ki magam alól a párnát, és mérgesen rátettem a fejemre.

– Egy Tisza-tavi vadregényes csatornán csónakáztunk, olyan volt az egész, mint egy kalandfilm. Mint a *Jumanji*, vagy nem tudom. Azzal a különbséggel, hogy itt a Danival voltam, nem a Rockkal. Haha. Jaj, amúgy de imádom azt a színészt. Az egyik kedvencem. Azt meséltem, amikor a Márti születésnapja Rock-filmek tematikára volt megrendezve? Marha jó volt, a nappali lett a *Vaiana*, a kert a *Jumanji*, a garázs a *Halálos iramban*, az emelet meg a *Felhőkarcoló*. Mekkora ötlet, ugye? Ez volt az egyik legjobb születésnap, amin valaha részt vettem. Neked mi volt a legjobb? Mondjuk Mártival azóta már nem vagyok jóban, nem tudom, megromlott a barátságunk, sajna, azután, hogy összevesztünk a tavaszi szünetben. Azt hallottad, nem? És szerinted kinek van igaza? Mert Márti is fújja a magáét, meg nyilván én is, de azért aki ott volt, az tudja, hogy mégis mi történt. Ja, és a sálamat sem adta vissza, azt mondja, nincs nála, de szerintem csak szemétkedik, tisztán emlékszem, hogy nála hagytam, sőt a legutóbbi room tour videójában a YouTube-on 3:49-kor, amikor kinyitja a gardróbját, akkor ott látszik is a sálam, a pulcsik alól lóg ki. Én meg kiscscreenshotoltam, és elküldtem neki, hogy Márti, nézd már meg, ott a sál, amit keresek, erre nemhogy nem válaszolt, de még le is tiltott. A sálam meg ugrott. Anyu tökre ideges lett ettől az üggyől, írt is a Márti anyjának, de a Márti anyja meg anyut tiltotta le, aztán apu írt az apjának, az meg aput tiltotta le, így elmondható, hogy a Márti családja letiltott minket. Tök felháborító. Te mit gondolsz erről? Jó, mondjuk, tudom, hogy te jóban vagy a Mártival, nem is akartalak uszítani, vagy ilyesmi, de azért jó szemét, nem? – kérdezte Panna valakitől a vonal túlsó végén, én pedig a szememet forgatva vettem le a párnát a fejemről, és félrehajítottam.

Panna észrevette az elrepülő párnát.

– Pillanat, tartsd egy kicsit – szólta a telefonba, aztán felvette a párnát a földről, és felém nyújtotta. – Tessék, ezt elejtetted – mondta abszolút nem zavartatva magát, aztán már folytatta is a telefonálást. – Arról nem beszélve, hogy emlékszel, amikor Márti új telefont kapott, mit összeflexelt vele? Konkrétan állandóan a

kezében volt, el sem rakta, mindenkinek látnia kellett. Na hát nem azt mondom, hogy megérdemelte, hogy ellopták tőle a buszon, de hát máskor majd meggondolja. De nem?

Kómásan felültem az ágyban, és a fel-le mászkáló, pink ruhás, apró Pannát néztem, aki a maga százötvenöt centijével olyan volt, mint az az idegesítő, soha le nem merülő játék, ami csak mondja, mondja és mondja, képtelenség kikapcsolni.

– Mondom, miért nem szól, hogy nem kér bele uborkát, miért veszi ki minden alkalommal a hamburgerből? Ez pazarlás, úgyis csak kidobja – közölte már megint teljesen másról beszélve.

Az ágyamon tapogatózva magam körül megtaláltam a telefonomat, és a kezembe vettem. Az egész kijelzőm tele volt szalagértéssel, de semmi olyat nem láttam első ránézésre, amit érdemes lett volna megnézni, kivéve egy üzenetet Rajmundtól.

„A kilátóban” – ennyit írt, mire mosolyogva megnyitottam az üzenetet, és válaszoltam, hogy megyek.

A reggeli fény betöltötte az egész kisházat, és felkászálódva az ágyról hosszasan kinyújtóztam a plafon felé, aztán bementem a fürdőszobába, hogy elkészüljek. Tusolás után átcseréltem az átvizesedett ragtapaszaimat az alkaromon, majd a sminketasakomat a mosdó szélére téve elhúztam a cipzárját, és kicsit rendbe szedtem magam. Megcsináltam a szemöldökömet, aztán füstös hatásúra sminkeltem a szemem, majd pedig középen elválasztva megszáritottam a vizes hajamat, végül felöltözve a piros, szirteses egyencuccba, kimentem a fürdőszobából. A sneakerem egyik párja az ágyam előtt hevert, a másik pedig begurult alá, amikor éjjel megérkezve csak lerúgtam magamról, úgyhogy lehajolva kihalásztam, és a szárítógéptől kissé megviselt darabot felvéve intettem Pannának, aki éppen a harlekinkatica veszélyeiről magyarázott valaki olyannak a telefonban, aki nyilvánvalóan eléggé szereti Pannát, ha ezt mind végighallgatja.

A házból kilépve az IOV reggeli nyüzsgése tárult a szemem elé, a sportolók a korai edzést letudva, izzadtan és a mozgástól feltöltődve sétáltak visszafelé a kisházakba, a többiek pedig a reggelizőhely felé igyekeztek, vagy már éppen onnan jöttek.

Köszöngetve sétáltam a játszótér felé, ahol már nyoma sem volt az esti bográcsozásnak, a szervezők mindent elpakoltak. Pont olyan üres volt az élménytábor hátsó része, mint általában. A libikókák és hinták mozdulatlanul álltak, még szél sem volt, ami mozgatta volna

őket. Csak a kilátó tetejéről érkezett némi életjel, ahonnan a többiek beszélgetése hallatszott.

A lépcsőn felgyalogolva a vízszintes gerendákból álló kerítésen túlra néztem, ahol a hatalmas róna húzódott az égszínkéék égbolt alatt, amíg a szem ellát, az utolsó lépcsőfokra fellépve mosolyogva néztem a többiekre.

– Sziasztok – köszöntem.

Vivi, Rajmund és Dominik a kilátó közepén ültek, és az érkezésemre mind felém fordultak.

– Tekebajnok – köszöntött Dominik vigyorogva, utalva arra, hogy a végül éjjelig tartó játékban mindenkit elvertem, és a többiek is mosolyogva köszöntek, miközben leültem közéjük.

– Mióta vagytok itt? – érdeklődtem a fejemen lévő napszemüveget a szememre tolva.

– Úgy negyedórája – felelte Vivi, mire ellenőriztem a telefonomon az időt. Éppen fél nyolc volt. – Jó is, hogy jöttél, pont rólad beszélünk – mondta.

– Hogy? – kérdeztem a homlokomat ráncolva, miközben a pusztáról felszállt egy madárraj.

– Hogy egymás után zsinórban mennyi feladaton vettél részt, és mennyire fáradt lehetsz. Jó lenne, ha szünetet tartanál – mondta Dominik aggódva, és az alkaromon lévő tapaszokra pillantott, miközben hátragumizta a haját.

– Hát... Ha így gondoljátok, és nem csoportfeladat jön, akkor benne vagyok – értettem egyet.

– Rád fér, Major – helyeselt Rajmund is.

– Rendben – biccentettem. – Ha egyáltalán lesz ma feladat – tártam szét a karomat bizonytalanul.

– Lesz – felelte Vivi. – Az esti bográcsozásnál csak direkt bejlesztettek minket, de szerintem a reggelinél kapjuk a borítékot.

– Én is erre számítok – bólintott Rajmund.

– Akkor menjünk is – kászálódott fel Dominik, aztán felsegítette Vivit, majd felém nyúlt, mire mosolyogva megragadtam a karját, és hagytam, hogy felhúzzon. Mind lementünk a kilátó lépcsőjén, és a többi színes melegítővel versenyzővel együtt bementünk az étkezőbe.

Az IOV hetedik napjának reggelén tizenegy csapat reggelizett lármásan a hűvös helyiségben. A legtöbben még az esti bográcsozás hatása alatt voltak, és a videókat, képeket nézegették, miközben zajosan fogyasztották el a tányérokra kiszedett ételt.

A svédasztal sorában állva lassan araszolgattam a tálcámmal a kezemben, és türelmesen vártam, hogy az előttem lévő világoskék lány szedjen a melegen tartó tálalóedényből tojásrántottát. Mielőtt visszacsukta volna a fedelét, hátrapillantott rám.

– Kéred? – tartotta felém a szedőkanalat.

– Aha, kösz – vettem el, mire a lány nyitva hagyta a fedőt, és szó nélkül továbbment.

Szedtem a tojásrántottából a tányéromra, majd egy zsömlét felkapva az asztalunkhoz léptem, és lecuccoltam. Rajmund a ketchupös flakonból nyomott a sült debrecenije mellé, Dominik tükörtojást evett baconnel, Vivi pedig a gluténmentes kakaós csigájából szakított le egy darabot, és bekapta a falatot. Mind a négyünk telefonja egyszerre jelzett értesítést.

– Kocsis élőzik az Instán – olvasta le elsőként Rajmund a telefonja kijelzőjéről, mire mind előszedtük a saját készülékünket, és a poharaknak kitámasztottuk, hogy evés közben lássuk, mi történik.

Az asztalunkon mind a négy telefonon megjelent Kocsis igazgató képe, ahogy az irodában ül, és jobbra-balra forgatva a készüléket keresi a tökéletes beállítást. Néhány mozdulatnál Kocsis mellett látszódott, hogy Kati is jelen van a titkárságról. Ettől azonnal izgatott lettem, és a székesemen fészkelődve megtöröltem szalvétával a számam, miközben feszülten figyeltem a történéseket. A kommentek a korai órában is özönlöttek Kocsishoz.

„Na mi van, mi a korai élő oka?”

„Kiestünk?”

„Dehogyan estünk?”

„Mi lett a bográcsverseny eredménye?”

„Milyen bográcsverseny? Nem volt bográcsverseny!”

„Akkor Felcsernél mi volt az a bikinis poszt a fakanállal?”

„Magamutogatás, mi más? Felcserről beszélünk?”

„Ha így néznék ki, én is mutogatnám. Bocs...”

„Szasztok, nyertünk a bográc feladaton?”

„Értsétek már meg, hogy A BOGRÁCSOZÁS NEM FELADAT VOLT!”

„HANGOSABBAN, HÁTUL NEM HALLJÁK!”
„:DDDD”
„LOL”
„Csá, valaki elmondaná, miről maradtam le eddig?”
„Igen. A Föld kezdetben izzó tűzgömb volt...”
„Bazzz, kiköptem a kakaómat”
„LOOL”
„Neeee”
„Felröhögtem”
„Szasztok, tudja valaki, hogy miért ijesztgettek tegnap este Tahí mosolygós szelfijével a sulis oldalán?”
„Hát erre én is kíváncsi vagyok. Rélmálmaim voltak”
„Ja, nekem is. Akkor láttam Tahit utoljára így mosolyogni, amikor megvágott év végén”
„Én félévkor is ilyennek láttam”
„Úgy látszik, ez a két dolog dobja fel. A bogrács meg a buktatás”
„Lol”
„Hé, láttátok Rajmund és Sára feltöltött képét? A csónakosat?”
„Aha, brutál lájkszámot kapott”
„Nem csoda, Rajmi rajta van póló nélkül...”
„Vagy a fürdőruhás Major Sára kapott ennyi lájkot. Durván tízes a csaj”
„Mindig is az volt”
„Vagy együtt kaptak ennyi lájkot”
„Vagy a csónak kapott ennyi lájkot. Anyám, fejezzétek már be, igen, sok lájk van azon a képen, lépjünk már túl rajta”
„Emberek, tudja valaki, mi lesz Kocsis élőjében?”
„Nem, egyelőre a szokásos hangpróbát tartja”

Ekkor az igazgató a kamerába nézve folyamatosan azt kérdezgette, hogy rendesen, gond nélkül lehet-e hallani.

„Igen”
„Igen, jó a hang”
„Halljuk, igazgató úr”
„Igen, kristálytisztán”
„Bojler eladó”
„XDD”
„:D”
„Neee, ki az a csaj Kocsissal? Láttátok ti is? Ahogy megmozdította a telóját!!!”

„Tényleg. Ott van egy nő!”
„Úristen, Kocsis becsajozott!!!”
„Erről lesz az élő?”
„Megyünk lagziba???”
„Kocsis igazgató úr, gratulálok!”
„Mi? Tényleg Kocsis nője van az adásban?”
„Hülyék, dehogy, az Kati a titkárságról”
„Mi? Kocsis összejött Katival a titkárságról?”
„Tud élni a papi”
„Kiegészem”
„LOOL”
„Ti állatok vagytok!”
„Igazgató úr, én végig drukkoltam hogy Kati és ön egymásra találjanak”
„Igazgató úr, összeköltöznek?”
„Vagy egybenyitják az irodájukat?”
„:DDD”

– Na jó – szólalt meg Kocsis, miután sikeresnek bizonyult a hangpróbája, majd hunyorogva a telefonhoz hajolt, és a homlokát ráncolva olvasta a hozzászólásokat. – Na elég lesz ebből, micsoda butaság folyik itt! Patrik, Bence, titeket mindjárt kitiltalak, a kommentetek súrolja a jóízlés határait. Na te meg, hogy hívnak, igen, megvagy, „csakegyecsávesz16”, te már bannelve is vagy az oldalamról – nyomkodta a kijelzőjét. – Igen. Még ti hárman repültök, ez nem vicces, hanem közönséges... Így ni. Megvan. Kezdődhet az adás – bólintott az igazgató. – Először is, köszönöm, hogy a korai órában ilyen nagyon sokan velem tartotok – hajolt újra közelebb a kijelzőhöz, és beleolvasgatott a hozzászólásokba. – Nem, én nem mezítláb vagyok, nem értem, miért kérdezi ezt meg mindig valaki – fújtatott. – Azt azonban jól láttátok néhányan, hogy a mai adásban nem egyedül vagyok. Velem van a titkárságról Kati – fordította el a telefont, így láthatóvá vált a nő, aki esetlenül intett a kamerába, és látszott rajta, hogy nagyon idegen neki ez az egész. – Kati, esetleg ha köszöntené a nézőket...

– Sziasztok – mondta.

– Igen. Na most éppen visszaköszönnek. Ezzel van tele a kommentszekció. Na rendben, jó, most már mindenki köszönt mindenkinek. Nagyszerű. Micsoda? – hunyorgott Kocsis a telefonjába. – Valaki azt kérdezi, honnan van a blúza.

– Hogy ez? – lepődött meg Kati magára nézve. – Két éve vettem a görögországi nyaralásomon – felelte a kamerába.

– Ühüm – olvasgatta Kocsis a hozzászólásokat. – Azt kérdezik, pontosan hol nyaralt. És mi volt a neve az üzletnek. Kivel volt. És hány fok volt aznap... Na jó, most már szerintem, ha divatosan akarom kifejezni magam, akkor azt mondanám, hogy egy kicsit trollkodnak velünk, semmi gond, tudom kezelni az ilyet – fordult Kocsis Katihoz egy sokat látott ember tapasztalatával, és a karját nyugtatólag felemelve jelezte, hogy majd ő kézben tartja a dolgot. – Szóval Kati nem véletlenül ül ma itt mellettem – folytatta Kocsis, mire a kommentek megint túlpörögtek. Az igazgató azonnal megrázta a fejét. – Nem, nem azért, és emiatt a beszólás miatt tiltottalak az oldalamról, kedves „dzsézönmomoa01” – olvasta fel, a bemondott név hallatán pedig az egész kommentszekció megborult a röhögéstől. – Na jó, elég ebből, több komolyságot. Szóval. Mindjárt visszatérünk arra, hogy Kati miért is van velem az élöben, előtte azonban két dolog. Az egyik, hogy úgy látom, a Szirtes-csapatunk mind a négy tagja csatlakozott az élő adásomhoz, így nagy örömmel jelentem be, hogy Sára, Vivi, Dominik és Rajmund is néz minket. Jó reggelt, Szirtes-csapat – integetett Kocsis a kamerába, majd Vivi üzent neki, amit Kocsis megkapva bólintott, és megosztott a nézőkkel is. – A csapat éppen reggelizik, és a táborból néznek minket – mosolygott Kocsis, majd a rettenetesen gyorsan pörgő kommentek között megpróbált kiigazodni. – Nem, nem tudom, mit esznek. Fogalmam sincs. Mi? Miért ne lenne Rajmundon póló? Gondolom, van... Hogy? Nem, nem hívom fel őket videón. Most nem ez lesz. Nem zavarjuk a versenyzőket. Csak közöltem, hogy ők is nézik az adást – rázta meg Kocsis a fejét, és a túlpörgött kommentszekcióról elszakítva a tekintetét nyomkodni kezdte a telefonját. – Szóval az egyik bejelentéssel az volt, hogy a Szirtes-csapat nagy örömmel néz minket. A másik, amit szeretnék veletek közölni, hogy amit most láttok, az a nagy sikerű KÖB-adás egy újabb része, és máris kapcsolódik az élőbe egy meglepetésvendég, akivel beszélgetni fogok.

A kommentek ezúttal a KÖB-bel kapcsolatban kezdtek záporozni.

„Mi az a KÖB???”

„milyenkőb?”

„Mi?”

„Az mi?”

„Milyen az a nagyszerű kűb?”

„KÖB, de mindegy”

„Hé, az nem az a Kocsis őszintén beszélget dolog?”
„Basszus, de!”
„Téleg”
„Jaaa, nem ez volt amikor a tollaslabdáról dumált Kocsis valakivel?”
„De!”
„Azt én is láttam”
„Én is”
„Szerintem mindenki”

– Így van – biccentett Kocsis. – Többen kitaláltatok már, hogy a KÖB nem más, mint a „Kocsis őszintén beszélget”, a népszerű videósorozat. Aminek a mai részében a négy versenyzőnk egy-egy hozzátartozójával vagy ismerősével fogok élni egy kicsit, hogy jobban megismerjétek a Szirtes-csapat tagjait. Elsőként szeretném, ha sok szeretettel fogadnátok Major Milánt, akivel a nővéréről, Sáráról fogunk kicsit beszélgetni – mosolygott Kocsis, nekem pedig a torkomba ugrott a gyomrom, és feszült arccal néztem a kijelzőmet. Kocsis félrepillantott Katira, aztán megigazította a telefonját úgy, hogy mindketten benne legyenek, és megköszönte a torkát. – Előtte azonban szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy Sára öccse siket, így Kati a jeltolmács szerepét tölti be a beszélgetésben. Nyomatékosan megkérek mindenkit, hogy úgy gondolja át mostantól a hozzászólását, hogy az adást rögzítem, és mindenki, akinek a kommentjét sértőnek, bántónak, kirekesztőnek vagy méltatlannak érzem, az irodámban kezdi szeptemberben a tanévet – mondta, mire konkrétan megállt a kommentszekció. – Értitek? – kérdezte Kocsis szigorúan. Továbbra sem érkezett hozzászólás. – Világos? Jeleztétek – utasította a nézőket, mire lassan megindultak a kommentek.

„Igen”
„Rendben”
„Én beszartam kicsit, most lehet azért kommentelni?”
„Lehet, csak nem sértőt”
„Oké”
„Rendben”
„Értettük”
„Vettük góré, mehet a KÖB”

Kocsis a kommenteket látva bólintott, aztán a kijelzőt nyomkodva egy pillanat múlva osztott lett az adás, és a felső sávban Kocsis ült Katival, alul pedig megjelent Milán a szobájában. Az öcsémet látva azonnal felnevettem, miközben Vivi vigyorogva bátorítóan

megszorította az alkaromat. Dominik és Rajmund is mosolyogva nézték a saját kijelzőjükön Milánt, aki nagyon készülhetett erre az élőre, márkás pólóban volt (semmi játékos vagy marveles cucc, komolyra vette a dolgot), és még a haja is be volt löve. Nem, természetesen nem miattam igyekezett ennyire, hanem mert tizenhárom éves általános sulisként kiélvezte, hogy egy egész gimi előtt interjúzhat, ahová többek között olyan lányok járnak, mint Felcser Vivi. Ez azért imponált neki rendesen. Tipikus.

– Szervusz, Milán, nagyon köszönöm, hogy vállaltad a szereplést az élőben – mondta Kocsis jól érthetően, talán már túlságosan is artikulálva, mire Kati mellette párhuzamosan már jelelte is Milánnak az igazgató szavait. Amúgy már a kezdést elrontotta, rögtön észrevettem, és hát nyilván az öcsém is, de Milán nem szólt, csak mosolyogva bólintott, és ő is megköszönte, hogy meghívta Kocsis az adásába.

A komment szekció azonnal beindult, én pedig visszatartott lélegzettel olvastam a hozzászólásokat, rettegve attól, hogy valaki rohadék lesz. Abszolút pozitívan csalódtam.

„De jó fej a kissrác”

„Hogy hasonlít Sárára”

„Mondjuk mert az öccse”

„Én is szeretnék megtanulni jelelni”

„Én is”

„Én tudok kicsit, YouTube-on tanulgattam”

„Hellósztok, most jöttem, miért mutogat mindenki?”

„Kocsis vendége az adásban Major Sára öccse, aki süket”

„Úgy mondjuk, hogy siket, nem pedig süket. A süket sértő”

„Ja, oké”

„Nem tudtam”

„Vágom, kösz”

– Milán, mondanál pár szót, hogy mit csinált Sára a verseny előtt? – kérdezte Kocsis, mire Kati jelelte Milánnak, aki átgondolta a dolgot, és válaszolt. Én előbb értettem, mint a többiek, úgyhogy hangosan felröhögtem, majd Kati bólintva Kocsisra nézett.

– Elmentünk a mekibe – mondta ki az öcsém válaszát. Ekkor a legtöbb reakció nagyröhögés emoji volt az élőben, Kocsis pedig mosolyogva bólintott.

– Hát hogyne, érthető. És mit mondott neked, mit vár a versenytől? Beszéltetek ilyesmiről? – érdeklődött Kocsis. Milán a

szája szélét rágva a plafon felé nézett, és biccentett, majd jelelni kezdett.

A többiek türelmesen várták, hogy Kati fordítson, én pedig már tudva a választ, a széken hátradőlve, magam előtt összefont karral bólintottam.

– Beszéltünk róla – fordította Kati Milán jelelését. – Azt mondta, célja megnyerni a versenyt, mert szeretné bizonyítani, hogy képes rá.

– Kinek szeretné bizonyítani? – kérdezte Kocsis, Kati pedig rögtön jelelte. Milán a kérdést átgondolva, kissé ingatva a fejét, válaszolt.

– Csak magának. Másoknak már nem tartozik semmivel – fordította Kati, Kocsis pedig elégedetten biccentett.

– Értem. Köszönöm az őszinte választ. Most jönne egy kicsit viccesebb része a beszélgetésünknek, én kérdezek, és gyorsan kellene válaszolni – mondta Kocsis, Milán biccentve jelelt, a válaszában pedig hangosan felnevettem.

– Mit mondott? – kérdezte Dominik.

– Hogy nem rajta múlik a gyors válasz, hanem a nőn – röhögtem Katira mutatva, mire a többiek is elnevelték magukat, Kati pedig le sem fordította Kocsisnak Milán beszólását, csak összehúzott szemmel visszajelelt Milánnak, hogy jó, majd igyekezik. Az igazgató ebből nem értett semmit, így csak kérdőn pillantgatott a kijelzőre és a mellette ülő titkárnőre, végül legyintett egyet.

– Szóval mehetnek a gyors kérdések? – kérdezte Kocsis. Milán fordítás nélkül is biccentett. – Jó. Mi Sára kedvenc illata? – tette fel az első gyors kérdést Kocsis, a mellette ülő Kati pedig, amilyen gyorsan csak tudta, fordította az öcsémnek.

– Fahéjas narancs – jelelte Milán azonnal a választ, mire visszatartott mosollyal bólintottam, Kati pedig hangosan ismertette Kocsissal a feleletet.

Ezután végig így ment, Kocsis kérdezett, Kati jelelte, Milán jelelve válaszolt, Kati fordította Kocsisnak és a nézőknek. Nem volt zavaró a pluszfő a beszélgetésben, végig érdekes tudott maradni, sőt a poénok is átjöttek, a komment szekció pedig szinte állt, annyira figyelt mindenki. Csupán a kijelző jobb oldalán repkedtek a szívek és nevetős emoji, miközben az öcsém a

legjobb tudása szerint válaszolt a rólam szóló teljesen random kérdésekre.

– Sára kedvenc évszaka? – kérdezte Kocsis gyorsan.

– Talán a nyár – jelelte Milán, Kati pedig fordította.

– Kedvenc tantárgya? – kérdezte Kocsis gyorsan.

– Nincs olyan – rázta a fejét Milán, a kommentszekciót pedig elárasztották a röhögő reakciók.

– Mi Sára kedvenc személyes holmija?

– Valami cipő... – legyintett Kati, nem értve, hogy mit jelel Milán.

– Milyen valami cipő??? Air Jordan! A Jordanemet válaszolta az öcsém – mondtam felháborodva, és a korigálásomat hallva Rajmund is a szemét forgatta a „valami cipő” beszólásra. Úgy tűnt, ő megért engem.

– Ami nélkül Sára nem tudna élni? – kérdezte Kocsis, én pedig azonnal befejeztem a hóbörgést, mert észbe kaptam, hogy még mennek a villámkérdések rólam.

– Tánc – jött az egyértelmű válasz.

– Mit csináltok a legtöbbször együtt? – tette fel a kérdést Kocsis, mire behúztam a nyakamat, és félve vártam a választ.

– Belógunk a moziba a korhatáros feliratos horrorfilmekre – felelte Milán, Kati pedig furcsa arccal mondta ki hangosan. A választ hallva Kocsis nemtetszőn forgatta a szemét, a hozzászólások pedig megállás nélkül küldték a röhögős reakciókat.

– Szerinted mi a nővéred legjobb tulajdonsága?

A kérdést Milán rögtön megértette fordítás nélkül is, csupán szájról olvasva, de a válasszal várt egy kicsit, és elgondolkodott egy pillanatra. Végül felemelte a kezét, én pedig érdeklődve figyeltem a mozdulatát, várva, hogy mit fog mondani.

– Odaadó – szólt hangosan Kati. Kocsis a választ hallva elégedetten biccentett, majd elmosolyodott.

– Nos, Milán, nagyon köszönöm, hogy itt voltál, és a segítségeddel kicsit jobban megismerhettük a versenyen szereplő nővéredet.

– Szívesen – mondta Kati, Milán jelelését figyelve. – A szirteses lányok az Instán ezen a néven találnak... – fordított tovább, mire hangosan felnevettem, Kocsis pedig megrázta a fejét.

– Nem, nem, köszönöm, vége az interjúnak – lőtte ki az öcsémet Kocsis az élőbből, majd így szólt: – Most pedig behívom az adásomba Pap Dominik egy kedves ismerősét, aki pultos abban a... nevezük étteremnek, ahol Dominik rendszerint megfordul – mondta Kocsis a telefonjába nézve, majd nyomkodni kezdte a kijelzőt, és már hívta is Dominik törzshelyét.

Eközben a kommenteket olvasgattam, ahol még mindig Milánról volt szó. Boldogan konstataáltam, hogy az öcsémre egyetlen negatív megjegyzés sem érkezett, mindenki tök jófej módon állt hozzá, viccesnek tartották és kedvesnek. A siketségéről pedig még véletlenül sem esett szó, a kommentelők nem firtatták egy pillanatig sem, aminek külön örültem, így megkönnyebbülten vettem a kezembe a telefonomat, és üzentem egyet Milánnak, hogy szuper volt az adásban. Az öcsém azonnal visszaírta, hogy szívesen tette, illetve érdeklődött, hogy Vivi látta-e. Mosolyogva megválaszoltam, hogy igen, persze, aztán a telefonomat visszatéve az asztalra nekitámasztottam a pohárnak, és folytattam a reggelizést, miközben a kijelző osztott képen felül Kocsis volt látható, alul pedig egy férfi, aki egy italospult előtt állt, és kissé meglepetten nézett a kamerába.

– Hogy mit tudnék mondani Dominikról? – kérdezte. – Hát sokszor ül itt – fogta meg a telefonját, és megfordította a képet, hogy a jelenleg még zárva tartó kocsma belső terét láthassuk. – Pont itt szokott – mutatott egy magas székre a pultnál. – Ha pedig itt nincs hely, akkor gyakran foglal helyet ott – sétált el az üres asztalok között hátrafelé.

– Értem. Ezenkívül esetleg még valami pluszinfó? – próbálkozott Kocsis.

– Volt már, hogy itt ült – mutatott egy harmadik asztalra.

Alig bírtunk enni, annyira röhögtünk a látottakon, és folyamatosan rázkódó vállal néztük Kocsis elkeseredett próbálkozását, hogy kihúzzon a pultosból valami személyes információt Dominikkal kapcsolatban, aki a villájára felszúrt egy darab tükörtojást, és nevetve helyeselt a látottakra.

– Ez így van. Ott is szoktam ülni.

A beszólására még hangosabban neveltünk fel, és jókedvűen feledkeztünk bele az adásba, miközben körülöttünk az IOV-osok lassan befejezték a reggelizést, amikor is... Amikor is mindenki egyszerre nézett az ajtó irányába, és csillapodott a hangoskodás. Csak az asztalunkon lévő négy telefonból hallatszott Dominik kedvenc kocsmárosának a hangja, ahogy Kocsis kérdéseire próbál válaszolni, miközben az étkezőbe bevonult Róbert a narancssárga ruhás szervezők kíséretében.

Egy szót sem szóltak, csak villámgyorsan szétszórták a borítékokat az asztalok között, aztán már el is indultak kifelé, hogy azoknak a csapatoknak is átadhassák, akik már nem tartózkodtak a helyiségben. Mielőtt kilépett volna az ajtón, Róbert visszafordult, és körbepásztázva a termet egyszerűen így szólt:

– Szép napot!

És kiment. Mindenki döbbenetben nézett utána, aztán mintha csak egyszerre kapcsoltak volna a versenyzők, valamennyien az asztalokra lerakott borítékhoz nyúltak.

Mi is így tettünk, és miközben Rajmund feltépte a levelünket, mi kiütöttük az összes telefonon Kocsis élőjét, hogy ne üvöltsön ott nekünk. Másodpercek alatt változott meg a hangulat, a felszabadult, röhögős reggelizés azonnal átalakult feszült versenyhelyzetté. Szapora légvétellel, félve néztünk Rajmundra, aki kivett a piros borítékból egy papírt.

– IOV-tehetségkutató jelentkezési lap – olvasta fel az oldal tetején található szöveget, majd megforgatta a kezében, hátha van még rajta valami, de nem volt ott más, csak ennyi. Rajmund gondterhelten kifújta a levegőt, és átadta nekünk a lapot, miközben belenézett a borítékba, amiből kivett egy másik összehajtott papírt. Azon szerepelt a leírás. – Oké, itt van – hajtogatta ki, és megköszörülve a torkát olvasni kezdte: – Kedves csapatok! Ma este megrendezésre kerül a Nagy IOV-tehetségkutató!

– Ó, basszus – forgatta a szemét Vivi.

– Kábé – értett egyet Dominik.

– Folytasd – kértem Rajmundot, aki biccentve továbbolvasta a levelet.

– Csapatonként válasszatok ki egyvalakit, akit beneveztek a tehetségkutatóra, és aki a háromperces produkciójával képvisel benneteket. A mellékelt jelentkezési lapon tüntessétek fel a tehetségkutatón részt vevő nevét és a produkciója műfaját (pl.

ének). Ezen a leadást követően már nem lehet változtatni. A jelentkezési lap kitöltésére és leadására délelőtt tíz óráig van lehetőségek. A Nagy IOV-tehetségkutató este hét órakor kezdődik a játékteremben. Az előadásokat ti, az IOV versenyzői fogjátok értékelni egy pontozásos rendszerrel, a legkevesebb pontot szerző előadó pedig a csapatával együtt távozik a versenyről – olvasta fel Rajmund, miközben én összefont karral hallgattam, Vivi a fejét ingatva fejezte ki nemtetszését, Dominik pedig idegesen figyelte. – Mindenkinek eredményes felkészülést és jó próbálást kívánunk a mai napra. Hétkor tehát kezdetét veszi a Nagy IOV-tehetségkutató – fejezte be Rajmund a levelet, és lecsapta az asztalra. – Na baszki – mondta ki őszintén, és valamennyien egyetértően bólintottunk. Tökéletesen megfogalmazta a gondolatainkat.

Az étkezőben tartózkodó csapatok a levél érkezése után rendkívül izgatottá váltak, és azonnal diskurálni kezdtek. Körbefordulva a szájakról leolvasva kétféle beszélgetést véltem felfedezni. Az egyik a „Kit küldjünk?” dilemma volt, a másik pedig a „Mivel lépünk fel?”. Az előbbi típusnál nagyobb volt a vita és egyet nem értés; azok, akik nem döntöttek el azonnal, hogy ki lépjen fel tőlük, sokkal hevesebben reagáltak egymásra, és erősen próbálták győzködni a csapattagjaikat a saját tehetségükről. Akik a „Mivel lépünk fel?” kérdésre nem tudták a választ, sokkal nyugodtabban, majdhogynem néma csendben ülve gondolkodtak, és csak egy-egy ötlet bedobásakor szólaltak meg, várva, hogy a többiek elfogadják-e, vagy leszavazzák.

– Menjünk a kilátóba, üzenek Tahinak is – állt fel Vivi az asztaltól, mi pedig bólintva követtük a példáját, és sietősen elvittük a tálcáinkat az ételkiadó ablakig, majd odacsúsztattuk a pultra, és kisieltünk az étkezőből.

A ragyogó napsütésbe kilépve egyenesen a hátsó részhez indultunk, miközben több IOV-os is sietősen mászkált mindenfelé, kezükben a jelentkezési lappal. A főépület oldalában lévő szertár ajtaja tárva-nyitva volt, a bejáratot Keri védte, ahol több színes melegítő versenyző várakozott a bejutásra. A kutató, matató, valamit ide-oda húzgáló hang kihallatszott a kis helyiségből, végül Keri félreállva kiengedte Lacit és Zétényt, akik fektetve cipeltek egy kosárlabdapalánkot, majd Andi is kilépett a kis raktárból, kezében egy kosárlabdával, amit lazán megpörgetett a mutatoujján. A bészek észrevettek minket, és mosolyogva intettek, mire visszaintegettünk feléjük. Nem volt kérdés, hogy ők Andit nevezik

be a tehetségkutatóra. És le is nyúlták az egyetlen palánkot a raktárból, aminek láttán a világoszöldek, akik szintén sorban álltak a szertárnál, bosszúsan csettintettek. Úgy tűnt, ők is hasonló produkcióval jelentkeztek volna. De elhappolták előlük.

A bészsek a kosárlabdájukkal és a palánkkal együtt elvonultak a szertártól, mert azon a környéken hirtelen nem lettek túl népszerűek, a többi csapat pedig araszolgatva várta, hogy bejusson a raktárba azzal a szándékkal, hogy valami kelléket találjon a produkcióhoz.

A kilátóhoz felérve Tahí már ott várt minket, és izgatottan vette át Rajmundtól a borítékot, majd a homlokát ráncolva elolvasta a levelet.

– Hmm. Tehetségkutató – vakargatta meg a fülét, és gondterhelten nézett végig rajtunk. – Gondolom, Major nevezük – mondta ki helyettünk azt, ami már egyébként mindannyiunk fejében megfogalmazódott.

– Nyilván az lenne az észszerű, de... – kezdte Vivi.

– De mi? – kérdezte Tahí a szemöldökét felvonva.

– De pont ma beszéltük, hogy mennyi feladaton vett már részt, és lehetőség szerint hagyjuk ki a következőből, hogy kifújja magát – sóhajtott a Rajmund. – Erre megint mehet, ráadásul egyedül – közölte idegesen, engem fürkészve.

– Semmi gond, megcsinálom – jelentettem ki határozottan.

– Várjunk egy kicsit – tette fel a kezét Tahí. – Major, ez hányadik feladatod lenne zsinórban?

– Az ötödik – felelte helyettem Dominik.

– Na ez így valóban nagyon nem jó – közölte a tanár.

– De, tényleg minden rendben – erősködtem. – Egyáltalán nem érzem magam fáradtnak – győzködtem a többieket.

– Na persze. Meddig is dorbézoltatok az éjjel? – szegezte nekünk a kérdést Tahí.

– Tizenegyig – vágta rá Rajmund kapásból.

– Fehér, én voltam ott tizenegyig – emlékeztette Tahí.

– Ja – gondolta át Rajmund. – Akkor negyed tizenkettőig – füllentette, mi pedig valamennyien mismásolva nézelődtünk

mindenfelé, hogy ne kelljen Tahira tekintetét állni. Merthogy volt vagy hajnali négy, mire befejeztük a tekézt.

– Na jó, még van időnk átgondolni a dolgot, beszéljük meg – tanácsolta Tahira.

Mind az öten a kilátó tetején ültünk, hátunkat a fadeszkáknak vetve, és mérlegeltük a lehetőségeket. A többiek komolyan gondolták, hogy kiszűrés velem szemben ennyi feladat, és bármennyire is győzködtem őket arról, hogy szívesen vállalom, szerették volna legalább a lehetőségét megadni annak, hogy ne rajtam legyen már megint a felelősség.

– Akkor nézzük – vágott bele Tahira. – Ki tehetséges közületek valamiben? – kérdezte, mire mind a négyen feltették a kezüket. – Ki tehetséges közületek olyanban, ami vállalható egy iskolai versenyen? – korrigálta a kérdést, mire Rajmund azonnal lerakta a kezét.

– Bocs – fordult körbe elnézést kérve, mire röhögve legyintettünk, mondván, „semmi gond”. Maradtunk hárman. Tahira biccentett, és megpróbálta újra szűkíteni a kört.

– Ki tehetséges valamiben, amihez minden kellék adott itt a táborhelyen? – kérdezte. Erre Dominik lerakta a kezét. Mind kérdően néztünk rá, magyarázatra várva.

– A motorommal tudok egy-két trükköt. De az nincs itt – felelte. – Vagy ha esetleg a késdobálás játszik... – próbálkozott, de Tahira leintette.

– Felejtsd el, Pap. Hagyd csak lent a kezed – mondta, majd Vivira és rám nézett. – Na lányok. Rajtatok a világ szeme. Major, rólad tudjuk, hogy nagyszerű táncos vagy, és azzal neveznél, úgyszólván... – fordult Vivirához. – Felcser, halljuk, te mit mutatnál?

– Hát én a versmondást gondoltam, abban van tapasztalatom, de ha Sára vállalja a nevezést, akkor én rögtön visszalépek a javára. Csak akkor jelentkeznék, ha ő nem. Azért az ő táncával szemben úgy gondolom, hogy nincs, ami versenyképes, főleg nem egy szaválás... – magyarázta, én pedig mosolyogva tátogtam felé egy „köszönömöt”, mert őszintén jólestek a szavai.

– Naaa, azért ne becsüld alá a versmondást és annak szépségét – kezdett tanárkodni Tahira, ösztönösen védve azt, amit pedagógusként kötelessége, mire Vivira grimaszolva nézett rá.

– Tanár úr, ez kieséses feladat, és a többi versenyző pontszáma dönt... – emlékeztette.

– Rendben, akkor zárjuk is ki a versmondást mint opciót – közölte Tahi belátva, hogy bármennyire is fáj bevallania, ott, ahol a diákok döntenek, biztosan nem a versmondás lesz a legnépszerűbb produkció, függetlenül attól, hogy Vivi külseje azért erősen vonzza a tekintetet. Attól még a versmondás az versmondás marad, a diákok pedig nagyjából bármit előbb felpontoznak, mint egy szavalós produkciót. Sajnos ez ilyen, erre pedig Tahi is rájött. A tanár megvakargatta a szakállát, és elgondolkodva nézett Vivire, még mindig engem próbálva kímélni az újabb feladattól. – És esetleg valami más, titkos tehetséged, amiről nem tudunk? – kérdezte.

Vivi az ég felé pillantva pár másodpercig a gondolataiba merült, aztán a tanárra nézett.

– Általánosban nyertem egy Ki mit tud?-ot azzal, hogy a nyelvemmel masnit kötöttem a számban lévő cseresznyeszárra – gondolta át, mire Tahi és a fiúk is azonnal hevesen ellenkezni kezdtek.

– Nem hinném, hogy ez jó ötlet... – köszörilte meg a torkát Dominik.

– Á, inkább hagyd – mondta Rajmund visszatartott röhögéssel.

– Szerintem is engedjük el ezt a cseresznyés dolgot – értett egyet Tahi a szemét forgatva.

– Oké – vont a vállát Vivi hanyagul, és fújt egy rágólufit, miközben a tanár sóhajtvá felém nézett.

– Akkor bevállalod? Zsinórban az ötödiket? A csapatért? – kérdezte.

– Persze hogy bevállalom – mosolyodtam el, és az adrenalintól kissé felspannolva bólogattam.

– Biztos vagy benne, Major? Bírni fogod? – kérdezte Rajmund aggódva.

– Igen – mondtam határozottan.

– Tudod, ugye, hogy nem kötelező? Már így is több feladaton vettél részt sikeresen, mint bármelyikünk – mondta, a többiek pedig egyetértően helyeseltek. – Ha nem akarod, nem kell. Lesz,

ami lesz, benevezzük Felcsert a cseresznyeszárral – közölte, belőlem meg kiszakadt a nevetés.

– Figyeljetek. Soha életemben nem voltam még fáradt, kimerült vagy enervált ahhoz, hogy táncoljak. Most sem vagyok. És végre valami olyan következik, ami igazán testhezálló nekem, ne beszéljete le róla, légyiszi – kértem, Rajmundék pedig megértően bólintottak.

– Rendben.

– Köszí... Szóval. Nagyon szívesen jelentkezem a tehetségkutatóra a Szirtes színeiben – jelentettem ki, mire a többiek tapsolva éljeneztek a döntésem hallatán.

A kilátó tetején ülve Rajmund, a csapatkapitány nekiállt kitölteni a jelentkezési lapomat, én pedig a válla felett figyeltem, hogy mit ír.

Tahi a hátát megtámasztva, a térdét felhúzva nézte a telefonján a TikTok-videóimat, egymás után felpöccintve a táncokat, miközben Vivi és Dominik a korlátnak támaszkodva néztek ki a napsütötte rónára.

– Nem értem. Hogy lesz rajta masni? – kérdezte Dominik, még mindig leragadva a cseresznyeszár sztorinál.

– Nem tudom – felelte Vivi nevetve. – Csak úgy sikerül...

– Érdekes – gondolkodott el Dominik a homlokát ráncolva.

– Megvagyunk – fejezte be Rajmund a jelentkezési lapomat, és felállt, majd a kezemet megfogva felhúzott magával engem is. – Utolsó esély, Major, hogy visszalépj. Ne küldjük inkább Dominikot kést dobálni?

– Nem! – válaszolta helyettem Tahi mérgesen felnézve a TikTok-videóimból.

– Nem lépek vissza – erősködtem mosolyogva, Rajmund pedig bólintott.

– Jó, akkor ezt elviszem, és benevezlek – lengette meg előttem a lapot.

– Jövök veled, nézzünk körbe, hogy mások mit terveznek – indult Vivi rágózva Rajmund után.

– Oké, és jó is, hogy jössz, mert – fogta meg a CSK kitűzőt a pólóján Rajmund, és az állát a mellkasához szorítva kikapcsolta,

majd levette – ez igazából már téged illet – adta át Vivinek, nem felejtve el, hogy háromnaponta váltjuk magunk között a csapatkapitányt, hogy ne legyen ebből konfliktus.

– Ó, tényleg – vette át Vivi mosolyogva. – De ráért volna délután.

– Mindegy – legyintett Rajmund, és megvárta, hogy Vivi feltűzze a topjára a kitűzőt, majd mindketten leszaladtak a lépcsőn, hogy elvigyék a jelentkezési lapomat, én pedig megfordulva hosszan fújtam ki a levegőt.

12.

A benevezésemet követően Vivi és Rajmund viszonylag hamar visszajöttek a kilátóba, mert nem igazán tudtak meg semmit a többi csapat produkciójáról. Úgy tűnt, az IOV-osok titkolóznak a nevezési számukkal kapcsolatban, így Vivi hiába szeretne volna megtudni, hogy mások mivel készülnek, a kilátótól az étkezőig és vissza szinte senkivel nem találkoztak, mert a versenyzők zárt ajtók mögé vonultak próbálni. Vagy a kisházakba húzódtak be, vagy a főépület termeit és szobáit használták ki arra, hogy maguk lehessenek, vagy csak szimplán elnyelte őket a föld, mert a hortobágyi élményhelyszín a délelőtt tíz órai jelentkezési határidő leteltével teljesen kihalt, szellemtáborra vált, ahol a néma csendet csak a főbejárat felőli egyenletes labdapattogtatás törte meg. Andiék valahol arra próbáltak. Mindenki más eltűnt.

Mi a megszokott helyünkön, a kilató tetején ültünk nekidőlve a léceknek, amelyek minimális árnyékot adtak, épphogy annyit, ami alá behúzódtunk, és valamennyien a telefonunkkal a kezünkben néztük az oldalaimra korábban feltöltött videóimat, hogy kiválasszuk az esti fellépésemet.

– Tavaly augusztus hét? – kérdezte Vivi, mire mind felfelé görgettük az ujjunkat a kijelzőn, hogy lemenjünk az említett dátumig.

– Azt én is bekedvenceltem – mondta Tahi.

– Én még nem vagyok ott – szólt Dominik, sietősen keresve az oldalamon a szóban forgó videót.

– Nekem is az az egyik, amit elmentettem – közölte Rajmund.

A telefonomban visszamentem augusztus hetedikére, hogy megnézzem, a többiek mit választottak. A videót megtalálva el sem kellett volna indítanom ahhoz, hogy tudjam, mi van a felvételen, mert csupán az indexképből emlékeztem rá, de azért rányomtam, hagyva, hogy nagyban megnyíljon, és az alsó ajkamat harapdálva néztem végig a tizenöt másodpercet.

A felvétel a próbateremben készült táncóra előtt, akkor, amikor még jártam próbaterembe, és volt táncórám, merthogy csapattag voltam, és nem rúgtak még ki. Furcsa volt látni magam, ahogy lerakom a telefont a tükörnek támasztva, hátrálok pár lépést, és megigazítom a hosszú copfomat, majd húzok a gumin néhányat, hogy biztosan tartson, aztán egy fehér haspólóban, a csípőm aljáig

letolt szürke melegítónadrágban és magas szárú sneakerben kezdek táncolni. A háttérben az ablaknál állva, a radiátornak dőlve az akkori legjobb barátnőim, a „bestie”-jeim beszélgetnek, majd felfigyelve a történésekre felém pillantanak, és mosolyogva nézik a táncomat, tekintetükkel követve a mozdulataimat, ami egyébként egy rögtönzött shuffle koreográfia volt. A felvétel azon kevés videók közé tartozik, amiken ugyan rajta vannak a többiek, de ez idáig nem töröltem ki, és nem tettem priváttá. Ennek oka, hogy a tizenöt másodperc nagy részében egyedül táncolok, azt pedig sajnáltam volna veszni hagyni. A többiek csak a felvétel végén, az utolsó öt másodpercben állnak be spontán mögém, így lettünk öten a videóban, fordított piramis alakzatban, elől én egyedül, mögöttem jobb és bal oldalon Sziszi és Dóri, mögöttük pedig a háttérben, szintén jobb és bal oldalon, Dorka és Niki. Egyébként ez tényleg nem volt elpróbálva vagy megjátszva, a feltöltött videó az első és egyetlen rögzített anyag arról, hogy én csak úgy elkezdek shuffle táncolni, a többiek néznek egy darabig, aztán kedvet kapnak hozzá, és beállnak mögém, hogy egyszerre, összeszinkronizált mozdulatokkal csináljuk együtt. Amikor a tükröt nézve ráeszmélünk, hogy ez sikerült, mind elnevetjük magunkat, és egymás felé fordulva nyújtjuk a kezünket, hogy belecsapjunk egymás tenyerébe, de az már nincs a videóban, mert letelt a tizenöt másodpercnyi idő, a felvétel pedig megáll.

A videó óriásit ment tavaly, baromira felkapott lett, konkrétan agyon lett osztva és lájkolva, és egy csomóan duetteztek rá, fiú és lány táncsapatok egyaránt, nemcsak itthonról, de a világ számos pontjáról. Sőt, ez a TikTokom bekerült jópár YouTube-összesítésbe is a havi legjobbokról, úgyhogy egy csomó szubjektív lista szerint benne vagyok a tavaly nyári top táncos videóiban. A felvételen szereplő önmagamot nézve egy apró grimasz futott át az arcomon, és igyekeztem kizárni a Szisziékkel tökéletesen megegyező külsőmről az utólagos véleményemet, hogy csak a táncra koncentráljak, de nem volt egyszerű, tekintve, hogy a videón úgy nézett ki a dolog, hogy először egyedül táncolok, aztán meg mintha valami filterrel sokszorozódtam volna. A többiek mögöttem ugyanúgy néztek ki, mint én, vagy én néztem ki ugyanúgy, mint ők, részletkérdés, a lényeg, hogy mind ugyanúgy festettünk, öt lány copfban, tökéletes szemtussal, lapos hassal, klassz ruhában, jó táncal. Ezek már önmagukban is mind-mind lájkmágnések, de így együtt hatalmasat robbant a videó, özönlöttek a kommentek, és mivel főoldalra került, minden nyelven érkeztek a megjegyzések. És ami a legjobb, hogy majdnem az összes hozzászólás arról szólt,

hogy mindenki ilyen társaságot, ilyen alakot, ilyen életet és főleg ilyen barátokat szeretne, mint ami a felvételen látható. Aha, tényleg. Igazi „friendship goals”. Meg a nagy szart.

– Sára? – pillantott rám Vivi, mire feleszméltem az elkalandozó gondolataimból, és a videóból felnézve a többiekre pillantottam.

– Nekem jó – vontam meg a vállamat. – Lehet ez – bólintottam, jelezve, hogy bármit is választanak, én szó nélkül elfogadom, és felkészülök belőle.

Sőt, igazából én kértem, hogy a többiek döntsék el, mit táncoljak, mert szerettem volna, ha kiveszik a részüket a feladatból, és akkor is csapatként megyünk neki a tehetségkutatónak, ha maga a produkció egyszemélyes lesz. Ráadásul, ha azt a táncot választom, ami nekik tetszik, akkor nagy eséllyel olyanról beszélünk, ami másnak is tetszik. Ez pedig egy kisebb közvéleménykutatással is felért, tekintve, hogy én magamtól tutira nem a shuffle táncom mellett voksoltam volna, ők pedig valamennyien (még Tahí is!) annál a videónál ragadtak le. Millió másik fel volt töltve, de nekik valamiért az tetszett, én pedig elfogadtam a döntésüket, mintha egy kis fókuszcsoporthoz lennének.

– Akkor? – pillantott körbe Rajmund. – Egyetértünk? Kiválasztottuk?

– Nem igazán értek hozzá, de ez a tánc ezzel a zenével olyan, amire én sok pontot adnék. Nagyon működik, úgyhogy szerintem igen, legyen ez – töprengett Dominik.

– Én is így gondolom – fújta egy rágólufit Vivi egyetértően.

– Így van, kiváló a tánc, és Major számválasztása is tökéletes – bólogatott Tahí maga elé, aztán rám pillantott. – Nagy kedvencem a csapat – tette hozzá bizalmasan.

– Ja, én nem ismerem, csak egy videóban volt ez szám, és megtetszett – vontam meg a vállamat. – Mást még nem is hallottam tőlük – ismertem be, mire Tahí úgy nézett rám, mintha nem értené, amit beszélek.

– Nem ismered? – kérdezte döbbszent tekintettel.

– Nem – ingattam a fejem.

– Nem ismered a Daft Punkot? – ismételte meg a kérdést.

– Nem – közöltem, és segítségkérően pillantottam a többiekre.

– Én még nem is hallottam róla – közölte Vivi.

– Én sem – mondták a fiúk.

Tahi meghökkenve meredt ránk.

– Daft Punk – ismételte megállás nélkül.

– Jó – feleltük ráhagyva a dolgot, mert úgy tűnt, ezzel nem jutunk előrébb.

– Most komolyan nem ismeritek? – lepődött meg teljesen.

– Nem – közöltük egyszerre.

– Hogy értitek? Hol voltatok a nyolcvanas-kilencvenes években?

– kérdezte elképedve.

– Leginkább gondolatban sem – felelte Rajmund, mire felneveltünk, és még Tahi is elmosolyodott a beszélésen.

– Na jó, ti borzalmasan Z generáció vagytok, én meg rohadt öreg – állapította meg, a megjegyzésén pedig még nagyobb röhögünk.

A többiek döntése alapján tehát az *Around the World* című Daft Punk-szám lett a produkcióm zenéje. Ez rendben volt. Már csak a produkció hiányzott. Merthogy a tizenöt másodperces TikTok-videóban egy spontán shuffle jól működött, de három perc rögtönzés egy kieséses feladaton túl nagy rizikó lett volna. Így aztán kellett egy komplett koreó.

A pulcsimat levéve a derekamról félrehajítottam a kilátó oldalába, a nyakamat jobbra-balra döntve megnyújtottam magam, majd a két kézfejemet összekulcsolva az ég felé emeltem, és a fejemet hátradöntve belenéztem a tenyerembe, ami felett az eget itt-ott gomolyfelhők tarkították.

– Oké – szóltam visszaengedve a fejem, és a többiekre néztem, miközben megragadtam a nyakamban lógó fejhallgatómat, és felhelyeztem a fülemre. – Most jön a több óra tömény izgalom, amikor is összeállítom és betanulom a táncot – vigyorogtam körbe.

– Maradjunk, vagy inkább hagyjunk magadra? Melyik a jobb? – kérdezte Dominik, a többiek pedig érdeklődve várták a válaszomat.

Mondhattam volna, hogy nem zavarnak, mert ez volt az igazság, hiszen anno a tánc csapatban is milliószor néztük végig egymás koreográfiájának a kidolgozását és betanulását, így abszolút nem izgatott, ha van közönségem, sőt egy idő után a jelenlétüket sem érzékelem. Viszont tudtam, ha azt mondom Rajmundéknak, hogy maradhatnak, akkor nem fognak elmozdulni mellőlem, végig ott

lesznek a kilátó tetején, bajtársiasan kivárva, amíg betanulom az egész táncot. Kötelességüknek tartanak, hogy a jelenlétükkel támogassanak, ami, valljuk be, számukra óriási szívás lenne. Mármost végignézni százszor, ha nem ezerszer egy repetitív, folyton ismétlődő mozdulatsort, ami több óra gyakorlás után majd berögzül és tánccá alakul, iszonyatosan nagy kicseszés azzal, aki nem csinálja, csak figyeli. Nekem elrepül az idő a gyakorlással, az ötleteléssel, a videóra rögzítéssel, a visszanézéssel, a mozdulatok és tánclépések javításával, esetleg cseréjével.

Nem, ezt nem várhatom el tőlük.

– Igazából nekem kicsit jobb, ha egyedül vagyok – füllentettem, Rajmundék pedig egy emberként, megértően bólintottak, mintha csak számítottak volna arra, hogy ezt fogom mondani.

– Jó, de ha bármi kell, akkor sikíts – nézett Vivi a szemembe, és látszott rajta, hogy őszintén sajnál, amiért ott kell hagynia. Én pedig őszintén sajnáltam volna, ha szolidarít velem, és nem hagy ott. Érdekes. Talán üzenhetnék Szisziéknek, hogy valami ilyesmi a barátság, nem pedig az, amit évekig mi mondtunk egymásra.

– Sok sikert, Sára – biccentett felém Dominik, és két kezét ökölbe szorítva biztatott.

– Igyál sok folyadékot. Jövök ellenőrizni – fenyegetett Tahi, mire akaratlanul is felnevettem.

– Rendben, köszönöm – néztem rájuk, majd Rajmundhoz fordultam, aki elgondolkodva megállt mellettem.

– Tudod, Major, szerintem nem is baj, ha megismétled azt a táncot, és lesz róla új videód – jegyezte meg, mire kérdőn pillantottam rá.

– Gondolod?

– Aha. Az előző felvételen túl sok a szemét körülöttem – közölte őszintén, mire bólintva felnevettem, és hálásan pillantottam rá. – Megnézlek néha, jó? – kérdezte halkán.

– Itt leszek – suttogtam, majd mosolyogva figyeltem, ahogyan a többiekkel együtt a lépcső felé indul.

Elöl Dominik és Vivi mentek, mögöttük pedig Rajmund lépkedett, oldalán a komótos fizikatanárral.

– Szóval... Szereti a zenét, hah? – pillantott Rajmund Tahira érdeklődve, aki a szemét forgatva megrázta a fejét.

– Miért, mit hittél, a tanár nem ember? – kérdezte.

– Pontosan ezt! – helyeselt Rajmund.

– Fehér, lelöklek a lépcsőn – szólt rá Tahí mérgesen felé nyúlva, mire Rajmund röhögve behúzta a nyakát, és kérdően nézett a tanárra, aki sóhajtva ment bele a beszélgetésbe. – Igen, képzeld, szeretem a zenét, sőt járok koncertekre és fesztiválokra is. Döbbenet, mi? – kérdezte gúnyosan.

– Kicsit – ismerte el Rajmund. – És nem lehet, hogy én azt a koncertre meg bulizni járó Tahí Dénest ismerjem? A fizikatanár helyett? – próbálkozott.

– Nem – felelte azonnal Tahí, Rajmund pedig elnevette magát.

– Kár, pedig jobb fejnek tűnik – szúrta oda.

– Tévedsz, Fehér, a fizikatanár Tahí Dénesnél nincs jobb fej – poénkodott a tanár. – Hát nem emlékszel, mennyire vicces volt, amikor nem lett meg a kettésed?

– De... Emlékszem. Majdnem halálra röhögtem magam – dűnnyögte Rajmund kelletlenül, Tahí pedig elégedett vigyorral sétált mellette.

– Milyen fesztiválokra jár? – érdeklődött Dominik hátrafordulva a tanárhoz, miközben leértek a lépcsőn, és az üres játszóteret elfoglalva beültek a hintákba, vagy éppen a lengőtekéhez léptek, úgy beszélgettek tovább. Nem voltak velem fent a kilátóban, de a közelben maradtak, ahogyan azt Vivinél tettük, amikor a madaras kártyákat tanulta be.

A kilátó korlátjára könyökölve néztem le a többiekre, és elmosolyodtam, aztán nagy levegőt véve eltoltam magam. A kilátó közepére beállva a telefonomon benyomtam a táncomhoz tartozó számot, és lehunyt szemmel végighallgattam. Daft Punk – *Around the World*. Ez volt a zeném.

Semmi másra nem figyeltem, csak a ritmusra, így sikerült pillanatok alatt kizárnom a külvilágot, és rákoncentrálni a fejemben kialakuló koreóra, miközben újra és újra meghallgatva a zenét, elkezdtem az esti tehetségkutató produkcióm gyakorlását.

Nem igazán figyeltem az órát, teljesen belevesztem a tánc összerakásába, és a kitámasztott telefonommal rögzítettem minden mozdulatot, majd felkapva a készüléket időnként ellenőriztem rajta a mozdulatsort, közben beleittam a kulacsomba, vagy éppen haraptam egy falatot a csokiból, amit a többiek hordtak fel nekem.

Azt nem tudom, mikor, mert nem vettem észre, de biztos, hogy korábban nem volt ott, tehát nyilván felhozták nekem. Ebédig semmi mást nem csináltam, csak próbáltam, rögzítettem, megnéztem, elemeztem, javítottam, újrapróbáltam, és így tovább.

Egykor aztán a többiek szoltak, hogy megyünk ebédelni, így félbehagytam a próbát, és lesiettem a kilátó falépcsőjén.

Addigra a szám eleje már megvolt, és szerintem nagyon jól sikerült, azonban tudtam, hogy sok meló vár még rám, mert egy háromperces fellépésnél az erős kezdés nem elég, hiszen könnyen elveszhet a nézők érdeklődése, ha egy látványos indítás után unalmassá vagy monotonná válik egy produkció. Éppen ezért nem lőttem el mindent a kezdésre, hanem hagytam a tarsolyomban még látványos elemeket, amiket majd fokozatosan viszek bele a három perc második felébe. Úgy saccoltam, az egész délutánt ezzel fogom tölteni. Ebédelni viszont muszáj volt. És nem is ártott kicsit kiszakadni a próbából, mert azon túl, hogy tele volt a fejem a zenével, mozdulatokkal és ötletekkel, kicsit fel is forrtam a kilátó tetején.

Így aztán felüdülés volt belépni a hűvös étkezőbe, ahol szinte valamennyi csapat jelen volt. Az érkezésünkkor a legtöbben már befejezték az evést, de még ott voltak a helyiségben, így óriási láрма és hangzavar volt. Csörömpölő evőeszközök zaja és egymást túlkiabáló beszélgetések közepette léptünk a svédasztalhoz, és szedtünk magunknak ebédet, majd a tálcáinkkal az asztalunkhoz vonultunk, és helyet foglaltunk. A naptej ellenére is kissé piros lett a vállam. A forró bőrfelületet megtapogatva oldalra fordított fejjel fűjni kezdtem kicsit, közben pedig a tekintetemmel végigpásztáztam a csapatokat, megpróbálva olvasni a szájakról, hátha megtudom, hogy ki milyen titokzatos produkcióval készül a tehetségkutatóra.

– Mit derítettél ki, Major? – kérdezte Rajmund mosolyogva, aki azonnal rájött, hogy mit csinálok. Vigyorogva biccentettem, és még egyszer körbenéztem.

– Oké... – ettem bele a brassóimba, és a mutatóujjamat feltartva kértem egy pillanat türelmet, amíg megrágtam, és lenyeltem a krumplit, miközben a többiek érdeklődve néztek. – A pinkektől Panna mazsorettbottal lép fel – ismertettem a nyomozásom eredményét, mire Vivi és Dominik is lerakta a villáját a tányérra, és izgatottan figyelt, annak a csapatnak az irányába fordulva, amelyikről éppen beszéltem. – Az ezüstök biztos, hogy elmondják

majd nekünk, de mindegy, már tudom. Szóval tőlük Dalma lép fel, ha jól vettem ki, akkor énekes produkcióval. A világoskék lányok... – hunyorogtam, és mind felénk fordultunk. Azonnal észrevették, úgyhogy automatikusan abbahagyták a beszélgetést, és elfordulva még a szájukat is eltakarták. – Ők úgy tűnik, nem szeretnék megosztani velünk, de amúgy sztepptáncolni fog az egyikük – mondtam, merthogy már azelőtt elcsíptem ezzel kapcsolatban egy mondatot, hogy elfordították a fejüket. – Andi, ugye, kosárlabdával lép fel, és azt hiszem, hogy a liláktól valaki hulahoppozni fog – mondtam. – A többiek vagy másról beszélnek, vagy veszekszenek, úgyhogy ennyit tudtam kideríteni – vontam meg a vállamat, felszúrva a villámra egy falat krumplit és husit, majd bekaptam, miközben Vivi meglepetten nézett rám.

– Min veszekszenek? – kérdezte.

– A szokásos – közöltem unottan. – A „ki a legjobb, legügyesebb, legtehetségesebb, miért nem én, miért te” évődés megy a csapatok között... A sötétbarnák nem is szólnak egymáshoz – mondtam halkán, a tányérom fölé hajolva.

– De durva – pillantott felénk óvatosan Vivi.

– Az. Ja, a szürkék versenyzője, ha jól vettem ki abból, amiről beszélnek, akkor talán lólengés gyakorlatot mutat be, ehhez próbálnak megfelelő szekrényt találni. Valakivel folyamatosan videóhívásban vannak, aki megpróbál segíteni nekik, hogy az itt rendelkezésre álló eszközökből hogyan lesz kápaszló – magyaráztam.

– Major, te frankón leolvastad szájról azt, hogy kápaszló? – nézett rám Rajmund kérdően, mire nevetve megvontam a vállamat, amolyan „nagyon tudok” stílusban, majd tovább ettem, aztán eszembe jutott valami, így témát váltva a többiekhez fordultam.

– Ti folytattátok a KÖB nézését? Az interjúkat Kocsis oldalán?

– Nem, dehogy, nélküled nem, megvártunk veled – felelte Dominik, és már elő is vette a telefonját, mi pedig hozzá hasonlóan megnyitottuk a saját készülékeinken Kocsis videóját az Insta-oldalán.

Az élőnek már rég vége volt, de a mentett adást vissza lehetett nézni, így megkerestük azt a részt, ahol abbahagytuk a stream nézését. Mielőtt feladatot kaptunk volna, ott tartottunk, hogy az igazgató Dominik törzshelyén beszélgetett osztott képernyőn a pultossal.

A villámot belemerítve a tejfölös uborkasalátába vártam kicsit, hogy lecsepegjen, aztán gyors mozdulattal bekaptam a falatot, miközben mosolyogva néztem a kijelzón, ahogyan Kocsis elköszön Dominik ismerősétől a kocsmából. A pultos furcsán nézve a szokatlan interjú miatt csak intett egyet, majd megszakadt a beszélgetés, az igazgató pedig már kapcsolta is a következő interjúalanyt, vagyis Vivi ismerősét, aki... Aki a Szirtes büfése volt. Amikor megláttuk Kocsis élőjében, olyan hangosan röhögtünk fel, hogy az étkezőben a többi csapat egy emberként fordult felénk.

– Na jó, nem gondoltam, hogy Kocsis tényleg a büfést interjúvolja meg velem kapcsolatban – nevetett Vivi megállás nélkül.

– Hát őt adtad meg, úgyhogy... – néztem röhögve a kijelzőt.

A mentett élő adás kommentjei Vivi „hozzátartozójánál” szabályszerűen özönlenni kezdtek, miközben Kocsis újra nyomatékosan megkérte a nézőket, hogy kulturáltan szóljanak hozzá az adáshoz, főleg Vivinél, máskülönben nemcsak letiltja az oldaláról az oda nem illő kommentelőt, de fegyelmit is indít ellene. Ez hatott, Viviről ezúttal már csak a kamu profilokról érkezett obszcén megjegyzés, igazi névvel senki nem vállalta a következményeket. Mondjuk, a névtelen, kamu regisztrációkkal azért becsúsztott egy-egy ribancozás, meg néhány cifrább dolog is, de Kocsis gyors volt, rögtön bannelt mindenkit, miközben beszélgetni kezdett a büféssel.

– Nos, Pali, nagyon köszönöm, hogy elfogadtad a felkérést a KŐB műsoromba – kezdte Kocsis, miután moderálta a kommenteket.

– Én köszönöm a megkeresést. Üdvözlöm a nézőket – integetett az osztott képernyő alsó ablakán a büfés, akinek érkezésére durván bepörögtek a kommentek, alig lehetett követni. A büfés és Kocsis is némán olvasgatták a hozzászólásokat, amik közül a legtöbb simán köszönés volt, de akadt, aki arról érdeklődött, hogy a mogyorós csoki ára drágul-e szeptembertől, vagy marad ugyanannyi, mint amennyi volt. A kérdésére milliónyi sírva röhögős emoji érkezett, Kocsis pedig bosszankodva megrázta a fejét.

– Szeretném megkérni a nézőket, hogy most tartsák magukban a büfé termékeivel kapcsolatos kérdéseket, és koncentráljunk az adásunk témájára, vagyis arra, hogy ismerjük meg jobban a Szirtes

négy IOV-versenyzőjét – közölte Kocsis, majd a homlokát ráncolva megakadt. – Na de most már engem is érdekel. Pali, drágul a mogyorós csoki szeptembertől? – kérdezte.

– Nem, nem várható áremelés – mondta a büfés megnyugtatóképpen.

– Ezt örömmel hallom – konstataálta Kocsis. – Szóval Pali – terelte vissza a témát az igazgató a mogyorós csokiról, aminek ezek szerint stagnál az ára. – Mondanál nekem pár szót Felcser Vivienről? Mit kell tudni róla? – kérdezte, majd abban a pillanatban felemelte a mutatóujját, értelemszerűen a nézőknek címezve a mozdulatot, azonnal kapcsolva, hogy ez bizony magas labda a trolloknak, úgyhogy megpróbálta megelőzni az özönvizet, és gyorsan hozzátette: – Ha most elküldöd a kommentet, amit éppen írsz, repülsz az iskolából – mondta Kocsis szigorúan az adás nézőinek, akik így megtartották maguknak a válaszukat a „Mit kell tudni Felcser Viviről?” kérdésre. Többen sérelmezték, hogy „életük hozzászólását” szalasztották el, de végül senki nem merte megírni azt, amit eredetileg akart. Eközben a büfés átgondolta a kérdést.

– Hogy milyen Felcser Vivi? – nézett a plafon felé töprengve. – Gluténérzékeny – jelentette ki, és bár nem biztos, hogy Kocsis így értette a kérdést, azért lényegében kapott valami választ.

– Öhm. Nos, igen, ez is lehet egy érdekesség – reagálta az igazgató. – Gyanítom, ezt a nézőink többsége nem is tudta. Vagy tudtátok ezt Viviről? – nézett Kocsis a kamerába. A feltett kérdésre azonnal érkezett néhány hozzászólás, köztük a „nem tudtam, „nem”, „kit érdekel?”, „nem”, „felőlem”, „én is az vagyok”, és egy „Pali, szeptemberben megadom a százast amivel lógok a pogácsa árából” válasz. Erre záporozni kezdtek a reakciók, mindenki ezen a pogácsás kommenten röhögött, amin egyébként a büfés, sőt még Kocsis is elmosolyodott, aztán az igazgatónak eltorzult az arca, amikor felugrott egy új hozzászólás az adásban.

„Nem tudtam, de meglep, hogy Felcser bármire allergiás, amit szájba kell venni.”

– Uhh – szakadt ki belőlem, amint elkerekedett szemmel néztem a kijelzőn lévő mondatot.

Azt hiszem, nemcsak én éreztem brutálisan keménynek ezt a kommentet, hanem más is, mert ezután nem érkezett új hozzászólás, nem volt reakció, sem pedig válasz. Olyan volt, mintha lefagyott volna az adás, de nem fagyott le, csak a telefonok

és gépek előtt ülő nézők merevedtek meg, várva, hogy ezután mi lesz. A beszólás pedig ott árválkodott a kijelzőn, egészen addig, amíg Kocsis dühtől villódzó szemmel el nem ordította magát:

– Még egy ilyen, és vége az adásnak! Sőt, minden adásnak vége! Komolyan mondom! – kiáltotta, és látszott rajta, hogy nem viccel, és az is látszott rajta, hogy ez a hozzászólás kiverte nála a biztosítékot. Hozzáteszem, teljesen jogosan. Mert ritka rohadék beszólás volt. És még gyáva is, mert kamu profilról íródott. Legalább állna ki a véleménye mellett arccal és névvel, ahogyan Vivi is arccal és névvel kell, hogy szembenézzon ezekkel a bunkókkal. Különbség, hogy neki soha nem is volt választása. Tavaly nyár óta, amikor is történt, ami történt, és viselkedett, ahogy viselkedett, a szirteses diákok abszolút felhatalmazva érzik magukat, hogy úgy beszéljenek, írjanak, vagy kommenteljenek Viviről, ahogy akarnak, azon kevés infó alapján, ami eljutott hozzájuk. Mindegy nekik, nem számít, az ítékezéshez, a megvetéshez és a trollkodáshoz bőven elég annyi, amennyit tudnak Viviről meg a dolgairól, és el is vannak ezzel már lassan egy éve. Fáradhatatlanul lovagolnak pár (azóta már kitörölt, de itt-ott időnként újra felbukkanó) Instagram-képen vagy -storyn, féligazságokból vagy mendemondákból rakják össze a történeteket, mindig újakat kreálva, hogy ne fulladjon ki, és maradjon örök a „Felcser Vivi egy ribanc” téma. Olyan bullying ez Vivi ellen, amit talán fel sem fognak az elkövetők, fogalmuk sincs a súlyáról, csak ontják magukból megunhatatlanul a mocskot és mocskolódást, megy a verseny, hogy néhány lájkért vagy röhögős reakcióért ki tud nagyobbat vagy durvábbat mondani róla, vagy éppen rá. Néha pedig egyikük az átlagosnál is jobban elveti a súlykot. Mint ahogy Kocsis élőjében ez a rohadék, aki azt írta, amit.

Az igazgató még mindig teljesen kiakadva nézett a kamerába, és a fejét rázva így szólt:

– Hogy meritek? Hm? Egy diáktársatokról beszéltek! Egy lányról, aki értetek, értünk versenyez éppen! Aki nem tudja megvédeni magát a névtelenek és arctalanok ellen. Az eszem megáll... Az egyetlen szerencsétetek, hogy úgy látom, Vivi már nincs jelen az élőben, egy ideje kilépett a nézéséből. Máskülönben ő is látta volna ezt az ízléstelen, méltatlan, és teljes mértékben elfogadhatatlan megjegyzést. Hogy veszitek a bátorságot, hogy így beszéljete róla? Mi? Szégyellje magát mindenki, nemcsak az, aki ezt az ocsmányságot írta, de az is, akit ezen egy pillanatig is szórakozott vagy nevetett – kiabálta szemrehányón.

Mindenben igaza volt. Kivéve egy dologban. Vivi végül látta az adást, és a beszólást is.

A telefonomból felpillantva szomorúan néztem rá, ahogyan a fiúk is aggódva figyelték, mire Vivi csak mosolygott, úgy, ahogy mindig, nekünk pedig csak halvány sejtésünk lehetett afelől, hogy ez a mosoly mit rejt valójában, ahogyan azt sem tudtuk, mennyire tépi szét és zúzza darabokra valakinek a lelkét minden egyes alkalommal minden egyes ilyen szemét megjegyzés, amit valaki csak úgy jópofaságból odahány valahova. Nesze húsz lájk, gratulálok, légy vele boldog, egy embert adtál érte.

– Jól vagy? – kérdezte Rajmund halkán, Vivit figyelve.

– Persze – biccentett a lehető legmeggyőzőbben. – Kaptam már szemetebbet is – tette hozzá legyintve, de bármennyire is próbálta előttünk tartani magát, látszott rajta, hogy azért ezt nem annyira könnyű félvállról venni, mint ahogy mutatja. Mármint ez mindenkit kicsinálna. Tényleg mindenkit.

– Úgy látom, hogy kamu profilról jött a hozzászólás, de mindegy, ráírok – nyomkodta Dominik a telefonját, üzenetet írva a kommentelőnek, mire Vivi hálásan elmosolyodott. – El is küldtem, hátha sikerrel járok – nézett fel a telefonjából Dominik.

– Mit írtál neki? – érdeklődtem visszatartott nevetéssel.

– Hogy szívesen dumálnék vele személyesen – felelte szűkszavúan.

– Adj neki, cowboy – biztatta Rajmund röhögve, és belemártott egy sült krumplit a tányérja szélére kinyomott ketchupbe, majd a telefonjára pillantott, amin Kocsis még mindig felháborodottan ingatta a fejét, a nézők pedig annyira megijedtek az igazgató kiakadásától, hogy azóta sem érkezett egyetlen hozzászólás sem. Állt az adás, állt a kommentszekció, csupán elvétve felszállt egy-egy szív a kép jobb oldalán, máskülönben nem történt semmi. Illetve de, mert az alsó képkockán Pali, a Szirtes büfése még mindig élőben volt, és a torkát megköszörülve úgy döntött, hogy ő töri meg a fagyos hangulatot és a kínos csendet.

– Tulajdonképpen, ha jobban belegondolok – kezdte köhintve, mire Kocsis kérdően nézett rá a másik videóablakból – szerintem Felcser Vivi volt az, akinek köszönhetően bevezettük a büfébe a gluténmentes, később pedig más mentes termékeket is – jelentette ki.

– Valóban? – csodálkozott el Kocsis, és az arckifejezéséből úgy tűnt, hogy nincs minden veszve, még visszatérhet a kedve, ahogyan az emberiségbe vetett hite is. Irigyeltem a naivitását.

– Igen, már emlékszem! – erősködött a büfés. – Felcser Vivi volt az első, aki jelezte, hogy igény lenne a gm termékekre a büfé kínálatában. Miatta kapható – mesélte.

– Fantasztikus – mosolyodott el Kocsis. – Ezt nem is tudtam. Diákok, ti tudtatok róla? Kommenteljétek nyugodtan – enyhült meg Kocsis, nyitva a nézők felé, mire elszórtan érkezni kezdtek a hozzászólások. Egytől-egyig mind kulturált volt, amikben megírták, hogy nem tudtak róla. Ezt látva Kocsis elégedetten biccentett. – Köszönöm a válaszokat. Látjátok, lehet ezt normálisan is. Csak akarni kell – jegyezte meg, aztán a büfés képkockájára nézett, aki időközben valamilyen teljesen érthetetlen okból kifolyólag elkezdte felsorolni a büfé termékeit.

– Kezdetben csak gluténmentes szendvicseket készítettünk, később azonban kaphatóvá vált gluténmentes reggelizőkeksz, vaníliás kréker, kréker, sós pereg. Utóbbiból kétfajta is elérhető, kisebb és nagyobb kiserelésben. Nagy sikernek örvend a gm puszedli, az örök klasszikus ropi – sorolta.

– Khm. Köszönöm, Pali... – szakította félbe Kocsis, vagyis megpróbálta, mert időközben a büfés nagyon belelendült.

– Sajtos kréker, linzer, kölesgolyó...

– Pali! – szólt erélyesebben Kocsis. A büfés végre meghallotta, és félbehagyta a felsorolást. – Köszönöm, igazán impozáns lista – mondta az igazgató.

– A gluténmentes termékeinken kívül laktózmentes kínálatunk is folyamatosan bővül – tért volna át erre a témára Pali, mire Kocsis óvatosan ellenkezni kezdett, igyekezve, hogy ne bántsa meg Palit, de azért megszabadulhasson tőle.

– Ezt a témát akár folytathatjuk is majd egy másik KÖB-adásban, ha benne vagy...

– Szívesen – bólogatott a büfés.

– Nagyszerű. Akkor ezt megbeszéltük, köszönöm szépen, most pedig elköszönnék, mert a négy versenyzőnk közül egyvalakiról még nem esett szó. Viszlát, Pali – lőtte ki Kocsis az élőjéből a büfést, és újra egyedül maradt a kijelzőn. – Igen. Fehér Rajmundról ez idáig nem beszéltünk a KÖB-ben... – mondta.

– Te végül kit nevezted meg ismerősödnek? – fordultam csodálkozva Rajmund felé Dominikkal és Vivivel együtt, merthogy egyikünknek sem rémlett, hogy Rajmund említett volna bárkit, amikor Kocsis a KÖB-interjúk miatt keresett minket.

– Hát ez az... – húzta össze a szemöldökét Rajmund. – Senkit – fürkészte gyanúsan a kijelzőt, amin Kocsis karba tett kézzel ült.

– Hát igen. Sejtettem, hogy Fehér Rajmundról már mindenki hallott – pillantott bele a kommentekbe, amik szó szerint özönlöttek Rajmund legendás balhéival kapcsolatban. – Tudom, tudom, őt nem kell bemutatni, viszont szerettem volna, ha róla is szó esik a KÖB-ben, és esetleg kiderül róla olyan, ami eddig nem – mondta Kocsis, majd gyorsan hozzátette: – Nem, nem balhé vagy szabályszegés. Hanem megmutatkozik egy olyan oldala, amit kevesebben, vagy csak alig ismernek – magyarázta Kocsis. – Igen ám – emelte fel a mutatóujját, jelezve, hogy ez közel sem ennyire egyszerű –, csak hogy Rajmund nem adott iránymutatást azzal kapcsolatban, hogy mégis kivel beszélgessek róla őszintén az élőmben. A szirteses diákokat kizártam lehetőségként, mert úgy éreztem, a tanulók nem tudnak elvonatkoztatni Rajmund, hogy is mondjam, híres, vagy inkább hírhedt eseteitől. És itt megállnék egy pillanatra, hogy feleljek annak a kommentelőnek a kérdésére, aki folyamatosan ugyanazt a hozzászólást küldi, és nem nyugszik, amíg nem kap választ, hogy nem, végül nem volt bizonyíték arra, hogy Fehér Rajmund miatt kellett újrafesteni a fiúöltözöt, de erős a gyanú, hogy ő tette – forgatta a szemét Kocsis. – Egyébként ha bárkinek van információja az esetről, akár névtelenül is tehet nálam bejelentést – ragadta meg az alkalmat a felhívásra, mire a tekintetemet elszakítva a telefonom kijelzőjéről, Vivivel és Dominikkal együtt kérdően fordultam Rajmund felé, aki csak széttárta a karját.

– Jó, én voltam – ismerte be. – De mentségemre legyen mondva, nem tudtam, hogy nem jön le a festékgolyó a falról – magyarázta. – Sejtettem, de nem tudtam – tette hozzá szabadkozva, mire nevetve fordultunk a telefonunkhoz, hogy tovább nézzük Kocsist.

– Szóval – köszörülte meg a torkát az igazgató. – Úgy döntöttem, a Szirtes pedagógusai közül kérek fel valakit, hogy mondjon Fehér Rajmundról néhány jó szót. Aztán ezt nagyon rövid időn belül úgy módosítottam, hogy mondjon Fehér Rajmundról néhány bármilyen szót. És akkor... Itt vannak a kifogások, amiket visszaküldtek tanáraink – emelt fel Kocsis az asztaláról egy lapot. – A kémiantár azt írta, „Sajnos nem vagyok elérhető az élő adás

időpontjában” – olvasta fel. – Mondjuk nem írtam meg neki, hogy mikor lesz, de mindegy – köhintette, aztán továbbolvasott: – A tornatanár az üzenetemre azt a választ küldte, hogy „Haha. Hahahahaha. Hahahahahahaha.” Aztán kilépett a beszélgetésből. A biológiatanár nagy valószínűséggel a kérésem elolvasása után törölt és letiltott, mert ezek után már nem tudtam újra írni neki, és nincs az ismerőseim között sem – fújtatott Kocsis gondterhelten. – Margó tanárnő nem válaszolt, bár őt azóta nem hallotta senki beszélni, amióta bejelentettem a Szirtes idei négy IOV-versenyzőjét, szóval nála még fennállhat a sokkhatás. Ki van még, ó, igen, Rajmund magyartanáróját is megkértem, hogy beszélgessem velem a tanítványáról, de csak ezt a Babits-idézetet kaptam válaszként: „óh jaj, meg kell halni, meg kell halni!” Gondolom, ez nemet jelent – csapta le az asztalra Kocsis a lapját, majd a kamerába nézett.

– Van valami tipped, hogy ebből mi lesz? – kérdezte Dominik Rajmundot, aki továbbra is a homlokát ráncolva figyelte az adást.

– Nincs – mondta őszintén.

– Mindenhol zárt ajtóba botlottam – közölte Kocsis. – Nekem viszont mindenképpen szükségem volt valakire az őszinte beszélgetéshez. Aztán beugrott! – csettintett.

– Mi ugrott be? – kérdeztem.

– Fogalmam sincs – felelte Rajmund.

– Beugrott, hogy ki mást is kérdezhetnék, ha nem azt a személyt, aki immáron egy hete éjjel-nappal, feladatról feladatra istápolja a versenyzőinket.

– Neeee – kerekedett el Vivi szeme, és mi is nagyjából ugyanolyan döbbenet néztünk a kijelzőre, ahol is Kocsis bejelentette, amire már magunk is rájöttünk.

– Úgyhogy kapcsolom egyenesen a hortobágyi IOV-táborból Tahi Dénes fizikatanárt... – jelentette be ünnepélyesen.

– Ezt nem hiszem el – fojtottam el a nevetésemet, miközben Kocsis élője két videóablakra váltott, és az alsón megjelent a fizikatanár.

A háttérből ítélve Tahi a szobájában volt, úgy előzött Kocsissal, abban az időben mi már nem néztük az adást, mert megkaptuk a reggeli alatt a következő feladat borítékát. Tahi ekkor viszont még

nem értesült róla, így nyugodtan beszélt Kocsissal, aki örömmel köszöntötte.

– Dénes, üdvözöllek a KÖB-adásomban. Köszönöm, hogy a verseny alatt szakítottál időt arra, hogy beszéljünk egy kicsit Rajmundról – szolt Kocsis, Tahí pedig csak bólintott, miközben a kommentek megállás nélkül pörögtek. A legtöbben a „Nézd már, itt a Tahó!” beszólással üdvözölték a fizikatanárt, aki figyelmen kívül hagyva a folyamatosan érkező hozzászólásokat, morcosan nézett a kamerába. – Szóval – kulcsolta össze a kezét Kocsis az asztalon, és rátért a lényegre. – Fehér Rajmund...

– Igen – biccentett Tahí.

– Te tanítod őt, így már régebb óta ismered.

– Igen.

– De esetleg tapasztaltál valamit Rajmunnal kapcsolatban, amit a verseny előtt nem vettél észre, ami ott, az IOV-on derült ki számodra, és amit szívesen megosztanál a nézőkkel? – kérdezte, aztán gyorsan hozzátette, hogy valami pozitívról gondol. A választ várva lopva Rajmunnal pillantottam, aki közömbösen figyelte a felvételt. Semmit nem lehetett leolvasni az arcáról, ami nem véletlen. Így biztosította be magát a csalódás ellen. Jól ismertem ezt a tekintetet, mert gyakran alkalmaztam már a saját életemben. A sérült személyek védekeznek így, akik már bíztak olyanban, akiben nem kellett volna, és ahhoz, hogy többé ne csalódjanak, inkább nem visznek érzelmeket semmilyen kapcsolatba, biztos, ami biztos alapon. Rajmund pont olyan arcot vágott, mint akinek mindegy, hogy Tahí mit mond róla, mert csak akkor nem sérül, ha neki mindegy, hogy Tahí mit mond róla. Abban a pillanatban, ahogy számítana a tanár véleménye, vagy bármi, amit mond, Rajmund sérülékennyé válna. Azt pedig nem akarta, ezért felvette a „leszarom” arckifejezést, így védve magát.

Kocsis kérdését Tahí hosszasan átgondolta, majd sóhajtva kifújta a levegőt, mielőtt válaszolt.

– Nézd – vakarta meg Tahí a szakállát az igazgatónak intézve a szavait. – Fehérről sok mindent gondolnak, sok mindent mondanak, és még annál is többet híresztelnek – kezdte.

– Ez így van – értett egyet Kocsis.

– Te is és én is tudom, hogy a legtöbb igaz.

– Ez is így van – köszörilte meg a torkát az igazgató.

– De... – kezdett bele, mire Kocsis érdeklődve hallgatta... volna, mert hiába várta a mondat végét, Tahí nem fejezte be, ugyanis időközben történt valami, és bár a fizikatanár a telefonjába nézett, látszott rajta, hogy nem az előre figyel, hanem valami más köti le a figyelmét a kijelzőn.

Kocsis és a nézők nem tudták, de mi a felvétel visszajátszása közben azonnal rájöttünk, hogy mi volt az. Vivi ekkor írta meg Tahinak, hogy feladatot kaptunk, a fizikatanár pedig az üzenetet elolvasva azonnal felpattant. – Minden rendben? – kérdezte Kocsis, akinek feltűnt, hogy történik valami.

– Feladatot kaptunk. Mennem kell – közölte Tahí ijesztően közel tartva maga előtt a telefonját, miközben kifelé indult a szobájából.

– Most? – kerekedett el Kocsis szeme.

– Igen, rohanok a kilátóba, ott találkozom a csapattal – hadarta a tanár, aki ekkor már a folyosón gyalogolt, majd leszaladt a lépcsőn, és kirentott a főépületből, hogy a kilátóhoz siessen.

Szinte tapintható volt a feszültség az alsó képkockán, ahogy Tahí, mint egy buldózer, úgy ront át a táboron. A maga felé fordított kamerán a tanár válltól felfelé volt látható, miközben a nagy lépteitől darabosan mozgó felvételen látszódott mögötte, hogy mi mellett haladt el. Olyan volt, mint valami számítógépes játék, amiben Tahit irányíthatjuk.

Kocsis elképedve nézte az élőjének alsó képkockáját, és halkán suttogva narrálni kezdte a történeteket.

– Azoknak mondanám, akik most kapcsolódtak be az élőbe – kezdte. – Éppen Tahí Dénessel, a Szirtes kísérőtanárával beszélgettem a KÖB-adásomban Fehér Rajmundról, amikor is a csapatunk újabb feladatot kapott. Az alsó képen most az látható, ahogy Tahí tanár úr a megbeszélthelyszínre megy, hogy találkozzon Sárával, Vivivel, Rajmunnal és Dominikkal. Egyelőre nem tudjuk, milyen megmérettetés vár a csapatunkra – közvetített Kocsis, miközben Tahí már átvágott a játszótéren, és legalább hármasával szedve a lépcsőfokokat felrohant a kilátó tetejére, ahová elsőként, még előttünk érkezett meg, és szuszogva nézett körbe. – Úgy látom, Tahí tanár úr egyelőre egyedül van a megbeszélthelyen, a Szirtes csapata még nem ért oda. Közben mondanám, hogy a háttérben a tanár úr mögött látható a Hortobágy végtelen, szikes pusztája. Csodálatos, nemde? – kérdezte halkán Kocsis.

– Jönnek – szólt Tahí hirtelen, a nyakát nyújtogatva, feltehetőleg minket nézve a telefonja felett, aztán megfordította a kameraképet, amin látszódott az élőben, hogy a játszótérre érve mind a négyen sietősen a kilátó felé igyekszünk.

– Igen, látni! Látni a csapatunkat, ahogyan a megbeszélésre tartanak! – kiáltotta Kocsis lelkesen, Tahí kameraképet gusztálva. – Micsoda időzítés! Micsoda izgalmak!

Tahí mutatott még minket pár pillanatig, aztán visszafordította magára a kameraképet, és fél kezével megdörzsölte az arca jobb oldalát. A mozdulattól a szakálla csak úgy sercegett a felvételen.

– Ha megbocsátasz, megszakítom az élő, mert szeretnék segíteni a csapatnak. Még nem tudom, mit kaptak, de szükség lehet rám – közölte eltökélten Tahí.

– Természetesen – helyeselt Kocsis. – Menj csak, befejezem egyedül.

– Rendben. Hamarosan jelentkezünk a feladat részleteivel – búcsúzott el Tahí, de mielőtt kilépett volna, megrázta a fejét. – Várj.

– Igen?

– Nem fejeztem be a gondolatmenetet Fehérről, pedig ezért hívtál az adásba – mondta sietősen Tahí, és egy gyors mozdulattal kinézett a telefon mögül, valószínűleg azt ellenőrizve, hogy mennyire vagyunk messze. Úgy tűnt, még belefér a mondandója, mielőtt megérkezünk. – Nem kérdés, hogy Fehér zűrös diák, és a hírneve sem megalapozatlan – kezdte. – De az elmúlt napok tapasztalatai alapján ki merem jelenteni, hogy Fehér nem rossz srác. Sőt! Elmondanám, hogy megbízható, lelkiismeretes, törődő, laza, humoros, és éppen annyira pofátlan, amennyi még pont elfogadható. Nem lépi át, nem hülye gyerek, nagyon jól tudja, hogy hol a határ. Nem melleleg pedig igazi vezéregyéniség, akit nem véletlenül követnek vakon. Ritka az ilyen karizmatikus személyiség – magyarázta Tahí, Kocsis pedig egyetértően bólintott. – Szóval összességében elmondanám, hogy nincs gond Fehérrel, csak tudni kell vele bánni – fejezte be a tanár, én pedig a felvételnél felnézve óvatosan Rajmundra pillantottam, akinek alig láthatóan, de mintha egy kissé megenyhült volna az arckifejezése attól, amit hallott. Elfojtottam a mosolyomat, és visszaneztem a kijelzőmre, amin Tahí ismét ellenőrizte, hogy mennyire vagyunk messze, és sietősen folytatta:

– Ha pedig már lehetőségem van szólni a nézőkhöz és a verseny követőihez, megragadnám az alkalmat, hogy elmondjam, a Szirtes-csapat mind a négy tagja megérdemli, hogy őszintén drukkoljanak nekik az iskolatársaik. És ha erre nem is képes mindenki, akkor legalább ne mocskolják őket. Ez a négy diák nyerni jött ide, és én vagyok a tanú arra, hogy mindent meg is tesznek ennek érdekében.

– Ez így van – bólogatott Kocsis.

– Na ennyit akartam. Kérlek, ne mentsd el az adást, nehogy vissza tudják nézni, mert még elbizzák magukat, hogy ilyeneket gondolok róluk. Főleg Fehér. Pokollá teszi az életemet, ha ezt meghallja.

– Természetesen nem mentem el az adást – bólogatott Kocsis.

Hát, ez az ígérete annyira nem jött be.

A következő pillanatban Tahí megszakította a videóchatet, mert minden bizonnyal felértünk a tehetségkutató borítékkal a kezünkben a kilátóba, így Kocsis egyedül maradt az élő adásában.

– Huh – fújta ki magát. – Mit szóltok ehhez, Szirtes Army? Ez azért durva volt, nem? – dőlt hátra a székén teljesen elfáradva. Összehúzott szemmel, hunyorogva nézett a kijelzőjére, és leolvasta róla az üzenetet. – IOV-tehetségkutató. Ez a mai feladat – ismertette a nézőivel, majd elköszönt azzal, hogy hamarosan hozza a részleteket, és megszakította az adást.

Az igazgató órákkal azelőtti élőjét visszanézve időközben befejeztük az ebédünket, és a tálcáink felett néztünk össze, megpróbálva értelmezni a látottakat. Végül Vivi vigyorogva meglökte Rajmund kezét.

– Menj már, mennyire jó fej Tahí, hogy így beszélt rólad.

– Mindannyiunkról – javította ki Rajmund.

– Nem, nem – ellenkeztem én is, Vivivel értve egyet. – Téged nagyon bír.

– Tahí? Engem? Biztos, hogy nem – rázta a fejét.

– De igen. Mondjuk érthető, elég sok közös van bennetek – jegyeztem meg, mire Rajmundnak elkerekedett a szeme.

– Viszlát, Sára – intett Dominik visszatartott röhögéssel, előre tudva, hogy bajban vagyok.

– Hogy mit mondtál, Major? – kérdezte Rajmund, dühösen nézve rám.

– Azt mondtam, érthető, hogy Tahi kedvel téged – toltam hátra a széket egy mozdulattal, aminek lábai nyikorogtak a kövön.

– Nem, utána mit mondtál?...

– Semmit – ingattam a fejem, és óvatosan felálltam a tálcámmal a kezemben.

– Semmit? – kérdezte, és ő is megemelkedett a székén.

– Semmit – ismételtem.

– Pedig úgy hallottam, mintha azt mondtad volna, hogy sok közös van bennem és Tahiban – indult meg felém, miközben én folyamatosan nevetve hátráltam a kijárat felé. Több csapat is kérdőn nézett fel az ebédjéből, és egyfajta „műsor van” pillantással fordultak felénk.

– Várj, megmagyarázom – nevettem megállás nélkül.

– Alig várom – vágta rá bosszúsan összehúzva a szemét.

– Oké, tessék – kezdtem bele kapkodva. – Mindkettőtököt sokan utálnak, mindketten a vezetékevememen szólítottok, és mindketten sokkal jobb emberek vagytok, mint amit akartok, hogy higgyenek rólatok – hadartam védekezően feltartva magam előtt a kezem a tálcával együtt, és szórakozottan néztem Rajmund szemébe, aki meglepetten gondolta át a hallottakat, majd zavartan nézve rám, elmosolyodott.

– Ezt gondolod rólam, Major?

– Rólad és Tahiról – helyesbítettem, mire Rajmund biccentett egyet.

– Ja, igen, persze. Rólam és Tahiról – ismételte meg a szemembe nézve, én pedig vigyorogva álltam a tekintetét, miközben Vivi és Dominik odasétáltak hozzánk.

– Megvagytok? – kérdezte Vivi.

– Nem tudom, megvagyunk? – kérdeztem Rajmundot, továbbra is védekezően magam előtt tartva a tálcát, mire Rajmund röhögve bölintott egyet.

– Megvagyunk – felelte, aztán szórakozottan felém nyúlt, és lazán magához húzva átölelte a vállamat, úgy sétáltunk a

tálcabeszedő ablakhoz, aztán miután leraktuk a tálcáinkat, mind a négyen kimentünk az étkezőből.

Az ajtón kilépve felnéztem az égboltra, és örömmel nyugtáztam, hogy az összeálló felhők alapján jó ideig nem fog tűzni a nap táncpróba közben, majd egymás mellett sétálva elindultunk a kilátó felé. Mellettem Rajmund, még mindig a vállamat átkarolva, a másik oldalamon Vivi, a sort pedig Dominik zárta, aki a telefonját fogta a kezében, és bosszúsan megrázta a fejét.

– Vivi, azt hiszem, a kommentelőd nem fogadta el az invitálásomat a személyes találkozóra...

– Mi? – csodálkozott el Vivi. – Visszaírt? – kérdezte meglepetten.

– Nem – ingatta a fejét Dominik. – Kitörölte magát – közölte, erre Vivi és én is felnevettünk, Rajmund pedig Dominik felé tartotta az öklét egy ökölpacsira.

– Egy rohadékkal kevesebb – jelentettem ki boldogan, Vivi pedig hálásan nézett körbe ránk. Mert akármivel is kell szembenéznie az embernek, könnyebb, ha azt barátokkal teszi.

13.

Egész délután a kilátó tetején táncoltam. A versenyhelyzet, a szoros határidő és a bizonyítási vágy olyan szinten túlpörgetett, hogy képtelen voltam leállni. Fáradhatatlannak és kimeríthetetlennek éreztem magam. Ha a többiek nem jönnek fel egyszer-kétszer, és szólnak rám, akkor még annyi szünetet sem tartottam volna, amennyit végül rám erőltettek. Csináltam a koreót, rögzítettem, visszanéztem, variáltam, továbbgondoltam, fejben összeraktam, megvalósítottam, nem tetszett, módosítottam, beleépíttem, kivettem, megkevertem, visszaraktam... A Daft Punk-szám folyamatosan pörgött a fülesemben, az *Around the World* minden egyes üteme beleégett az agyamba, együtt rezdültem vele, a shuffle koreóm tökéletesen passzolt rá, én pedig csak táncoltam, táncoltam és táncoltam a hortobágyi kilátó tetején, a felhős égbolt alatt, megállíthatatlanul, újra és újra rögzítve magam videón, hogy aztán a készüléket felkapva, szapora légvétellel üljek le a fakorlátnak támasztva a hátamat, és visszanézve magam hibát keressék a felvételen. Az újabb videót megnézve három dolgot is észrevettem, amin javíthatnék. Elszántan bólíntottam, és rögzítettem ezeket az agyamban, majd még fél perc pihenőt adva magamnak felemeltem a kulacsomat, és beleittam a hideg vízbe. Az arcomra is lötyyintettem egy keveset, hagyva, hogy végigfolyjon a nyakamon, és átítassa az ujjatlan piros pólómat is. A kulacsomat a számhoz tartva, a tekintetemet a másik kezemben tartott telefonom kijelzőjére szegeztem, amin megnyitottam az Instámat, és ránéztem a feltöltött storyjaimra. Két rövid videót, egy szelfit és egy boomerangot is posztoltam a kilátó tetején történő táncpróbámról, a felvételeket pedig óriási megtekintésszám jellemezte. Ahogyan újabban mindent, amit kirakok.

Az IOV indulása óta minden alkalommal, amikor megnyitottam az alkalmazást, szinte kiakadt az értesítésszámlálóm, annyira sok új követőm érkezett. Átláthatatlan volt, ami a profilomon történik, az oldalam minden szempontból teljesen túlpörgött, nem is tudtam követni a kommenteket vagy éppen a privát üzeneteimet, amik olvasatlanul sorakoztak. Lehetetlenség lett volna lepörgetni az elejére, végeláthatatlan volt, azt sem tudtam, hol kellene kezdenem. Éppen ezért úgy hagytam mindent érintetlenül, válasz és reakció nélkül, és mint általában, most is csak benéztem a feltöltött storyjaimra, ami mutatta a rettenetesen sok ismeretlen néző mellett azoknak az ismerőseimnek a nevét, akik szintén megnézték a feltöltött tartalmamat. Az első felvétel részleteit látva pedig

akaratlanul is összeszorult a torkom, mert ott volt apu Insta-profilja. A nézőim között.

– Mi? – kérdeztem suttogva magamtól meglepetten, és kissé megráztam a fejem, mintha csak ellenőrizném, hogy jól látom-e. De igen, jól láttam, ott volt, ott volt apu neve, az ő profilja volt, és megnézte a feltöltött videót. Ezen annyira meglepődtem, hogy megfeledkeztem a saját szabályomról, miszerint „ne bízz, mert a végén jobban fog fájni”, úgyhogy vadul dobogó szívvel nyomtam rá a második storymra, és reménykedve néztem a megtekintésekre, ahol... Ahol már nem volt ott apu neve.

A csalódottság azonnal szétáramlott az egész testemben, és a boldog mosolyt egy másodperc alatt felváltotta a keserű csüggedtség, amikor is rájöttem, hogy csak az első feltöltött videómat nézte meg, a másodikat, ami egyébként közvetlenül az első folytatása volt, azt már kinyomta. Így viszont már abban sem lehettem biztos, hogy az elsőt direkt nézte meg, vagy csak véletlenül kattintott rá. Mindegy is. Nem nézte végig. A négy feltöltött storyból csak egyet, az elsőt látta, ha egyáltalán látta. Apu, aki valaha mindent, de mindent támogatott a táncsal és a táncolásommal kapcsolatban, most nem bírta végignézni. Vagy nem is érdekelte. Kösz.

A felismeréstől kissé kiüresedve, tompa lüktetéssel a fülemben kattintgattam a feltöltött videóim között, és meggyötörve néztem a neveket. A rettenetesen sok idegen profil legtetején ott volt Milán, anyu, Kocsis, Tahi, sőt még Rajmund, Vivi és Dominik neve is, akik csupán pár méterre tőlem, a játszótérről nézték meg a feltöltéseimet, mert kíváncsiak voltak rám. De az apám, na ő nem... Vajon meddig kell cipelnünk magunkkal a hibáink következményeit? Vajon van olyan, hogy vége, lerakhatod, és magad mögött hagyhatod? Vagy örökké velünk maradnak? Tök mindegy.

A telefonomat magam mellé ejtve kiábrándultan ellöktem, hagyva, hogy a készülék végigcsússzon a kilátó deszkáin egészen a lépcsőig, aminek legfelső fokán állt meg végül, pedig azt sem bántam volna, ha lezuhan a francba. Egyáltalán nem érdekelt. Csak hátradöntöttem a fejem, ami koppanó hanggal ütődött a kilátó oldalának, és lehunyt szemmel vártam, hogy megnyugodjak. A felfelé dübörgő léptekre nyitottam ki a szemem újra, amikor is Rajmund egy tányérral a kezében felért a lépcső utolsó fokára, és meglepetten nézett a cipője mellett lévő telefonomra, amihez hanyagul lehajolt, majd kérdés nélkül felém nyújtotta.

– Kösz – vettem át, és unottan leejtettem. A készülék hangos ütődéssel zuhant le mellém, én pedig oda sem pillantva néztem Rajmund szemébe, aki azonnal átlátta, hogy valami nem stimmel. Nem kérdezősködött feleslegesen, csak leült velem szemben, és letette maga mellé a tányért, amin két főtt kukorica gurult jobbra-balra. Az egyiket lazán felkapta, majd a másik felé bökött.

– Kérsz, Major? – érdeklődött.

– Nem – feleltem mérgesen, és átkulcsoltam a felhúzott térdemet, miközben Rajmund beleharapott a főtt kukoricába, és ujjai között megforgatta, majd egy újabbat harapott belőle. – Annyira fel tud idegesíteni az apám – fakadtam ki minden előzmény nélkül, mire Rajmund evés közben rám pillantott, és biccentett egyet, jelezve, hogy figyel. – Érted... Direkt csinálja velem. Még mindig büntet, még mindig nem bocsátott meg, és ezt mindig minden alkalommal a tudomásomra hozza. Ja, de nem úgy, hogy elmondja nekem időről időre, hogy mennyire elcsesztem a dolgaimat, a kapcsolatunkat meg mindent. Neeeeem – röhögtem el magam gúnyosan. – Nem, az túl konkrét lenne, és azzal tudnék mit kezdeni. Az vitát szülne, veszekedést és kommunikációt... Nem, az nem jó, apu inkább úgy döntött, hogy a közömbösségével büntet úgy, hogy nagyon is látványosan tesz magasról rám és a dolgaimra is. Ebben nagyon jó. Vértanú – magyaráztam, Rajmund pedig csendben hallgatva egy újabbat forgatott a kezében tartott főtt kukoricán, és beleharapott. – Ez a mai is annyira gáz, de persze betalált vele rendesen. Megnézi az első storymat, aztán kilép? Ez mi? – kérdeztem a karomat széttárva. – Ha én nem is érdeklék, akkor is. Mióta nem érdeklék a táncos dolgaim? Aput, aki konkrétan négyéves korom óta hordott órákra, fellépésekre, versenyekre... Most végig sem nézi a videóimat, holott abból, amit látott, kiderült, hogy tehetségkutatón veszek részt itt, a versenyen. És táncsal. De nem, fogta és nem nézte tovább, csak az első storyt nézte meg. Lehet, hogy azt is csak véletlenül. Tudod, nézegette a követettjeinek a dolgait, azokét, akik érdeklék, és az egyik végén átugrott rám a lejátszás, apu meg így: „Jaj, ne, ez a lányom, nem érdekel!”, és kiütötte gyorsan – hadartam. – Vagy nem tudom, hogy történhetett, de még az is lehet, hogy tényleg így. A lényeg, hogy nem nézte végig, és ezekkel az aprónak tűnő, de nagyon is tudatos lépéseivel újra és újra a tudomásomra juttatja, mielőtt még véletlenül elfelejteném, hogy ja, amúgy nem érdeklék, és nem érdeklék a dolgaim sem, mert elcsesztem, ott akkor, fél éve azon a tánc táboros estén, amikor telefonon hívták, ő pedig arra érkezett meg, hogy piásan, teljesen szétcsúszva ülök a szálloda halljában,

miközben valakit kórházba szállítottak miattam. Nem, ezt nem nyeli le, nem engedi el, és nem is bocsátja meg nekem, mert ott túl hirtelen szembesült minden átkozott hibámmal, azzal, hogy milyen is tudok lenni amellet, amit ő gondolt rólam, vagy amilyennek ő szeretett volna látni. A rózsaszín köd felszállt ott, azon a januári éjszakán, helyette pedig nem maradt semmi, csak a nagy üresség, és az, amilyen én valójában vagyok. És az nem olyan, amilyenre bárki vágyik – mondtam a fejemet rázva. Rajmund némán hallgatott, majd a keze közt fogva a főtt kukoricát, a lerágott sáv mellett egy újabb sorba harapott bele, és elkezdte enni azt a részt. – És tudod, mi a legdurvább az egészben? – kérdeztem. – Hogy tudom, mi a baja. Tudom, miért nem képes megbocsátani. Tudom, hogy miért csalódott bennem olyan rohadt nagyot. Tudom, Rajmund, mindennel tisztában vagyok. De nem tudok tenni ellene. Nem tudom visszaforgatni az időt. Nem tudom meg nem törtéنتé tenni a dolgot. Nem tudok rajta változtatni, akkor sem, ha szeretnék. És nem csak ő nem tudja elfelejteni azt az estét, nem csak ő emlékszik kristálytisztán arra, ahogyan ott talált engem, és nem csak ő nem tud túllépni azon a rohadt éjszakán. Ha hajlandó lenne beszélni róla velem, vagy meghallgatott volna akár egyszer is, akkor tudná, hogy én sem tudom túltenni magam azon, hogy mekkorát csalódott bennem, hogy milyen volt az arca, amikor belépett a hallba, és meglátott engem ott ülve, miközben tájékoztatták a történekről. Soha nem fogom elfelejteni azt a megvető pillantást, és lehet, hogy nemcsak ő nem bocsát meg nekem, hanem én sem bocsátok meg soha magamnak. Ezt például tudja? Kétlem. Nem érdekl – grimaszoltam a fejemet rázva. – A közömbösségével bánt, és azzal, hogy a kapcsolatunk miattam nem olyan, mint amilyen fél évvel ezelőttig volt. Eljátszottam a bizalmát, és ezzel a prioritást is, ami mindig is megilletett, mert apu úgy akarta, hogy megillessen. Már nincs „Sárát ide kell vinni, Sára próbára megy, Sárának versenye lesz, Sára így akarja, Sára úgy akarja”. Nem. Sára elcseszte, azóta meg oldja meg maga – mondtam. – És tudod, mit? – kérdeztem Rajmundot, aki már a főtt kukoricából egy teljes sort leevett. – Nem is az bánt, hogy ezektől elestem. Tényleg – ismertem be. – Azt hiszem, nem is érdemeltem meg amúgy sem, csak apu valamiért túlidealizált engem, meg velem kapcsolatban mindent, és olyan magasra rakott, ahol szerintem nem is volt helyem, onnan meg aztán sokkal nagyobbab estem, mint kellett volna. Igen, ez bánt a legjobban – gondoltam át. – Hogy kiderült, nem is az vagyok, akinek szeretett volna, és azt a csalódottságot az arcán, amikor erre rájött, soha nem fogom

elfelejteni. És azt kívánom, bárcsak az a Sára lennék, akit ő szeretne, és nem az a Sára, aki valójában vagyok – mondtam ki, Rajmund pedig némán hallgatott, és tovább ette a kukoricát, mire összehúzott szemmel néztem rá, végül elröhögve magam, amolyan „ezt nem hiszem el” stílusban megráztam a fejem. – Na jó, kérhetek mégis? – kérdeztem, mire Rajmund mosolyogva felemelte maga mellől a tányért, és szó nélkül felém nyújtotta.

A főtt kukoricát a kezembe fogva elgondolkodtam, miközben az ujjbegyemet rányomkodva összeszededgettem a sódarabokat a sárga szemekről.

– Nehéz dolgok ezek, mi? – suttogtam még az előző téma margójára.

– Ja – értett egyet Rajmund.

– Neked volt már ilyen? – pillantottam rá.

– Úgy érted, okoztam-e csalódást azzal, hogy nem az vagyok, akinek szeretnének?

– Aha.

– Ma, vagy úgy általában? – kérdezett vissza, a megjegyzésére pedig önkéntelenül felnevettem.

– Általában – konkretizáltam.

– Persze. Az egész életem erről szól – dobta félre a tányérra a kukoricacsutkát, és megrázta a fejét. – És tudod, Major... – nézett a szemembe. – Rajtad kívül még soha senki nem mondta, hogy nem szarabb, hanem jobb embernek tart annál, mint amit mutatok – emlékeztetett arra, amit az étkezőben mondtam, amikor Tahival hasonlítottam össze. Önkéntelenül elmosolyodtam, és újabbat haraptam a kukoricámba, miközben Rajmund a térdére támasztott könyökkel nézett félre a korlát feletti égboltra, ahol egy madár raj szállt fel a hortobágyi pusztáról. – Rohadt jól esett ezt hallani – tette hozzá halkán, aztán elszakította a tekintetét a madarokról, és visszanézett rám. – Figyelj – gondolta át. – Nem tudom, apád mit szeretne, hogy milyen legyél, de aki téged nem tud értékelni, az egy igazi hülye – közölte határozottan.

– Te most lehülyézted apámat? – kérdeztem meglepve.

– Aha – biccentett.

– Köszönöm! – néztem rá hálásan, Rajmund pedig megvonta a vállát.

– Bármikor – közölte. – Csak szólj, ha hallani akarsz, szívesen megismétlem. Ha pedig gondolod, elmondom neki is – ajánlotta fel, a beszélésére pedig újra felnevettem, és a kukoricát az ujjaim közt forgatva szórakozottan beleharaptam.

– Imádnám minden pillanatát – jegyeztem meg, majd a lépcső felé pillantottam, ahol Vivi és Dominik lépkedtek felfelé.

– Na mi a helyzet, hogy állunk? – kérdezte Vivi, felváltva pillantva Rajmundra és rám.

– Szerintem kész vagyok a koreóval. Ezt megeszem, és megmutatom, jó? – emeltem meg a kukoricát.

– Oké – helyeselt Vivi, és leülve közénk elővette a telefonját. – Üzenek Tahinak, hogy jöjjön a főpróbára.

– Rendben – bólintottam, majd kissé félrecsúsztam, hogy Dominik is le tudjon ülni a kis körünkbe.

Épphogy megettem a főtt kukoricát, amikor Tahí megérkezett, behemót lépteitől szinte mozgott az egész kilátó. Felérve kissé kifulladásra megtámaszkodott a korlátokra, és szuszogva nézett ránk.

– Valami alacsonyabban lévő törzshelyet is választhatnánk volna magatoknak – jegyezte meg, aztán a fejét ide-oda kapkodva pillantgatott körbe. – Én adom ki ezt a sípoló hangot, vagy egy madár? – kérdezte, majd legyintve elengedte a témát, és odalépett hozzánk, miközben feltápaszkodtunk törökülésből. – Na – csapta össze a tenyerét, egyenként végignézte rajtunk, majd megállapodott a tekintete rajtam. – Készen állsz, Major? – kérdezte.

– Készen – biccentettem, és levettem a nyakamból a fülest.

– Akkor lássuk – fonta össze maga előtt a karját, és hátrálni kezdett, egészen addig, amíg neki nem ütközött a kilátó oldalának, ahol megtámaszkodott, és onnan figyelt.

Vivi, Dominik és Rajmund, követve Tahí példáját, odaálltak mellé, hogy helyet hagyjanak nekem, majd mind engem néztek.

– Okkkké – bólintottam a figyelő szempárok keresztüzében, és a kezemben tartott telefonom kijelzőjén lévő Daft Punk-számra pillantottam, majd odaléptem Rajmundhoz, és átadtam neki, hogy indítsa el ő. Aztán visszaálltam az eredeti helyemre, és vártam, mire Rajmund biccentve rányomott az indításra, aminek hatására a szám maximum hangerőn kezdett dübörögni.

– Várj, várj! – kiáltotta Vivi, én pedig azelőtt leálltam, hogy igazából megmozdultam volna, és a többiekkel együtt kérdően néztem rá, miközben Rajmund leállította a zenét.

– Mi az? – kérdeztük. Vivi a saját telefonját nyomkodva megrázta a fejét, majd így szólt:

– Kocsis... – magyarázta, és már indította is a videóhívást. Valamennyien egyetértettünk abban, hogy az igazgatót se hagyjuk ki a főpróbáról, így megvártuk, hogy becsatlakozzon. Nagyon nem kellett sokat időzni, mert Kocsis nagyjából öt másodperc alatt fogadta a videóhívást, és már meg is jelent Vivi telefonján.

Az igazgató az irodájában volt, az íróasztalánál ült, és örömmel nézett a kamerába, álla alatt összekulcsolt kézzel. Amint meghallotta, hogy az IOV-tehetségkutatóra szánt produkciót szeretnénk megmutatni neki, azonnal izgalomba jött, feltette a telefonját a tartójába, és a székén hátradőlve, kényelmesen elhelyezkedve, az állát masszírozgatva várta a műsort. Így tehát Tahi, Rajmund, Dominik és Vivi mellett Kocsis is részese volt a produkcióm bemutatásának. Az igazgató a Vivi kezében tartott telefon kijelzőjéről figyelt, miközben én a helyemen állva lehunytam a szemem, és vártam, hogy kezdődjön a zene. Rajmund rányomott az indításra.

Nem mondom, hogy könnyű volt elkezdeni a hortobágyi kilátó tetején a táncot úgy, hogy a többiek árgus szemmel figyeltek, és nem tudhattam, hogy tetszik-e nekik, vagy ilyenre gondoltak-e egyáltalán a tizenöt másodperc alapján, amit láttak. A kiesés vagy bennmaradás terhe tonnányi súlyként nehezedett a vállamra, ahogyan az is, hogy a többiek hittek annyira a tudásomban és bennem, hogy rám bízták a feladatot.

A szám eleje elkezdődött, ami a terveim szerint a bevonulás része lesz a műsoromnak, így egyelőre csak egy helyben várakoztam, és miközben álltam a többiek tekintetét, tudtam, hogy az ő reakciójuk tükrözni fogja a közönség reakcióját is. Ha őket megnyerem, akkor megnyerem a többi csapatot is. Nem tudták, hogy miért nem kezdem már, de nem is kérdeztek semmit, vagy szóltak bele, csak csendben figyeltek velem szemben, én pedig sorban végignéztem rajtuk. Dominik bátorítón nézett a szemembe, mellette Vivi a napszemüvege lencséje mögül figyelt, és mosolyogva bólogatott a szám ütemére. A kezében tartott telefonon Kocsis a videóablakban előrehajolt, és hunyorogva kopogtatta a kijelzőjét, ellenőrizve, hogy lefagyott-e a kép, vagy miért nem

mozdulok. Tahi a korlátnak támaszkodva, maga előtt összefont karral ácsorgott, és a szemöldökét felhúzva várta, hogy történjen valami. A sort Rajmund zárta, aki a zenét szolgáltatta a műsoromhoz, és mivel hiába indította, én nem moccantam, tanácstalanul nézett rám, majd tátogva megkérdezte, hogy indítsa-e újra. Egyszerűen leolvastam a szájáról a kérdést, alig láthatóan megráztam a fejem, majd a szemébe nézve elmosolyodtam, miközben magamban számoltam. És öt-hat-hét-nyolc...

Aztán elkezdtem.

Tánc közben fogalmam sem volt, hogy mit gondolnak a többiek, mert nem volt időm a reakciójukkal foglalkozni, teljes mértékben a koreográfiára és az ütemre koncentráltam, illetve arra, hogy elsőre hiba nélkül előadjam közönség előtt. Abszolút kizártam a külvilágot, nem is figyeltem a nézőimre, ha reagáltak is valamit, az nem jutott el az agyamig, csak táncoltam tovább. A sneakerem talpa alatt porzott a kilátó deszkája, ahogyan a ritmusra tökéletesen passzoló mozdulatokkal felvertem a hortobágyi pusztára lerakódott vékony homokréteget, ami felszállva kisebb felhőréteget képezett a cipőm körül. Nem figyeltem rá, ahogyan semmire sem, csak táncoltam, a szívem-lelkem és minden tudásom beleadva a három percbe, ami egy pillanat alatt elillant számomra, és mire feleszméltem, már vége is lett. Ahogy befejeztem az utolsó lépéssel a számot, a zene pedig elhalkult, megálltam, és sebesen emelkedő és süllyedő mellkassal, a fülemben dobogó vérrel, adrenalintól túlpörögve vártam a többiek véleményét, akik először csak néma csendben álltak velem szemben, és megilletődve néztek rám, majd egy emberként, teljesen egyszerre kezdtek üdvrivalgásba.

– Ééééé! – kiabálták, tapssal és füttyel megfűszerezve, és az ünneplésembe kezdtek. Még Kocsis is tenyérrel ütötte az asztalt a telefon kijelzőjén, annyira elégedett volt.

Majd' kicsattantam a boldogságtól, annyira örültem a többiek véleményének, és még mindig szapora pulzussal, mosolyogva kapkodtam a fejem köztük, miközben azt sem tudtam, kinek a dicséretét hallgassam, úgy zúdult rám minden irányból.

– Akkor... – fújtam ki magam, amikor végre szóhoz jutottam – jó lesz ez így? – kérdeztem, mire újra mindenki mondani kezdte a magáét arról, hogy mennyire tetszett neki a táncom.

– Viccelsz, Major? – kérdezett vissza Rajmund. – Ezzel lemosol mindenkit – jegyezte meg döböntően.

– Te jó ég, mi volt az a végén??? – nevetett Vivi ámulatlan a táncom lezárására utalva.

– Felvette valaki, hogy visszanezzük? Lehetőleg lassítva – nézett körbe Dominik, a megjegyzését pedig általános röhögés fogadta.

Mosolyogva hallgattam a többiek diskurzusát, miközben sikerült nagyjából kifújnom magam. Örömmel nyugtáztam, hogy sikerült a szám végét olyanra megcsinálnom, amilyenre terveztem. Tudtam, hogy ahhoz, hogy ilyen legyen a reakció, mint amit a többieknél láttam, látványos, szinte katartikus lezárást kell produkálnom, így a szám végére rendesen begyorsítottam, ami nagyon kemény, és nagyon kifárasztott, de megérte, mert ott esett le a többiek álla. Ami azt jelenti, hogy várhatóan másokat is ott nyerek majd meg igazán. Egy pontozásos megmérettetésen pedig nincs is fontosabb annál, mint hogy legyen csúcspontja egy műsorszámnak, mert összességében, a sokéves versenyzés tapasztalata alapján tutira mondom, hogy mindig azok kapják a legtöbb pontot, akiket megjegyeznek a zsűrik és bírák. Sok versenyzőből, ráadásul sok jó versenyzőből pedig csak akkor jegyeznek meg, ha valami olyat csinálsz, ami figyelemfelkeltőbb, mint az egész előadásod. Ezerszer voltam már ilyen helyzetben, a táncsapattal is így nyertük meg a legtöbb versenyünket, hiszen ott is az volt, hogy ha mindenki jó, akkor csináljunk valamit, amitől mi leszünk a legjobbak. Például egyszer, amikor nagyon kellett egy csúcspont a műsorszámunk végére, akkor eszembe jutott, hogy dobjuk el Sziszit. Na azzal az ötlettel is nyertünk, mert sikerült meghökkentenünk annyira a bírákat, hogy a pontozásnál azonnal mi jutottunk eszükbe, és első helyen is végeztünk. Ja, az jó volt. Azzal kapcsolatban utólag csak annyit bánok, hogy nemcsak eldobtuk, hanem végül el is kaptuk. Kár volt.

– Sára – szólt Kocsis Vivi telefonjából, mire odapillantottam, és halvány mosollyal néztem az igazgatóra. – Sára, meg kell mondjam, elkápráztattál az elmúlt percekben – mondta meghatottan. – Ez valami szenzációs volt.

– Köszönöm – szóltam.

– Nem. Én köszönöm – tette a szívére a tenyerét, és szipogva megrázta a fejét. – Elnézést, csak meghatódtam – magyarázkodott. – Mennyi munka, energia és akarás volt ebben a három percben – nyúlt oldalra, és kirántott egy zsebkendőt a tartóból.

– Csak egy sietősen összedobott koreó – szabadkoztam, mert nem akartam, hogy Kocsis szobrot állítson rólam a sulis elé, amiért

elvégeztem a dolgomat, és táncoltam három percet.

– Nem, Sára, ne bagatellizáld el. Ez igenis a kitartás, a küzdelem és a verseny három perce volt, és bárhogya is alakul az IOV, akármilyen is lesz a vége, ti már most a büszkeségeim vagytok! – szónokolt. – És tudjátok, miért?

– Nem – feleltük őszintén.

– Mert bebizonyítottátok, hogy nálatok jobban senki nem való erre a versenyre – mondta ki. – Értitek?

– Ühüm...

– Meggyőzőbben! ÉRTITEK??? – szorította ököibe mindkét kezét Kocsis.

– IGEN! – kiáltottuk hangosabban.

– Na végre. Kik vagytok? – kérdezte.

– Senkik – vonogattuk a vállunkat egyszerre. Kocsis a választ hallva mélyen beszívta a levegőt az orrán, és lehunyt szemmel várt pár másodpercet, amíg visszanyeri a türelmét, majd hosszasan kilélegezve ismét ránk nézett.

– Kik vagytok? – ismételte meg.

– A Szirtes-csapat – feleltük, és látszott, hogy az igazgató erre a válaszra várt, mert ezt meghallva totálisan belelkesedett.

– Így van! – bólogatott, vadul rázva az öklét. – És milyen a Szirtes-csapat? – üvöltötte toroka szakadtából, a halántékán kidagadó erekkel.

– Kitaszított? – kérdezte Dominik, mire automatikusan felröhögünk, és még Tahis is elmosolyodott a beszóláson.

– Nem, Dominik – ingatta a fejét az igazgató. – Nyertes. A Szirtes-csapat nyertes! – közölte büszkén.

– Ja, jó – hagyta rá Dominik. – De azért kitaszított is, nem? – fordult körbe.

– De – értettünk egyet azonnal.

– Tükön ülve várom a tehetségkutató feladat eredményét – váltott témát Kocsis. – Élőben leszek az Instagram-oldalamon, és a Szirtes Armyval együtt várom majd a fejleményeket. Már fél héttől kezdődik az adásom, rengeteg vendégem lesz – lapozgatott a noteszében Kocsis, és a teleírt oldalak alapján úgy tűnt, eléggé be

volt táblázva. – Sára, megtennéd, hogy elküldöd nekem a szám címét, amire táncolsz?

– Persze – bólintottam, miután visszavettem Rajmundtól a telefonomat, és egy pillanat alatt megüzentem az igazgatónak a fellépődalomat. – Már át is ment.

– Nagyszerű, köszönöm, akkor be is szúrom ide, ahhha, pont jó lesz, itt bekapcsolom az élőbe az angoltanárt, és akkor le is fordítjuk a számot a nézőknek... – húzott ki valamit a lapon Kocsis, és nyilakkal meg csillagokkal jelölve beírta az új programot, miközben leleste a küldött üzenetemről a táncos produkcióm zenéjét. – Igen, lefordítjuk az *Around the World* című számot... – mondta a noteszébe írálva, majd gyanakodva felnézett. – Nem trágár, ugye? – kérdezte. – Nem akarok még egyszer olyan kellemetlen szituációt, mint amikor megszavazták, hogy Nicki Minaj *Anaconda* című számát fordítsuk le a streamemben. Jól rászedtek a diákok. Hát ki gondolta volna, hogy az valójában nem egy kígyóról szól – ingatta a fejét elképedve.

– Mindenki? – kérdezett vissza Rajmund, mire felneveltünk, Kocsis pedig bosszúsan legyintett.

– Na mindegy, a biztonság kedvéért ellenőrzöm ezt a Daft Punk-dalt, nektek ezzel nem kell foglalkoznotok – magyarázta, aztán, mivel Kocsis látványosan kezdett nem ránk figyelni, hanem az adását tervezgette, elkészöntünk tőle. Az igazgató még egyszer sok sikert kívánt nekem estére, bár hozzátette, hogy szerinte nem lesz rá szükségem, aztán mielőtt lerakta volna, Tahit kereste a kameraképen.

– Dénes – szólt, mire a fizikatanár beállt mögénk, hogy benne legyen a képben, és kérdően nézett Kocsisra. – Dénes, letöröltem, amit kértél, tudod, amit megbeszéltünk, már nem visszanezhető, nincs fent – fogalmazott óvatosan, megpróbálva virágnyelven kommunikálni Tahival, miközben mi az első pillanattól rájöttünk, hogy miről van szó. Szóval Kocsis végül leszedte a délelőtti KŐB-élőt az oldaláról, amiben Tahí Rajmundot képviselte.

– Rendben, köszönöm – biccentett Tahí szigorúan, és a torkát köszörülve krakogott párat, úgy sétált ki a képből, miközben Kocsis a noteszét lapozgatva ismét elkészönt tőlünk, ezúttal tényleg, és kilépett a videóhívásból.

Ott maradtunk a kilátó tetején a borongós égbolt alatt, és miközben én a szétdobált cuccaimat szedtem össze a többiek

segítségével, Tahí elgondolkodva állt a korlátnak támaszkodva, és minket nézett.

– Nem értettétek, amit Kocsis igazgató mondott nekem a hívás végén, ugye? – fürkészett minket gyanúsan.

– Nem – feleltük teljesen egyszerre. A fizikatanár összehúzta a szemöldökét, és azonnal átlátott rajtunk.

– Miért érzem úgy, hogy nem mondtok igazat? – méregetett minket gyanúsan, mire Rajmund a tanár mellé állt, és felé fordította a fejét.

– Mert erre nagy az esély – válaszolta, és a megjegyzésére akaratlanul is felneveltünk, Tahí pedig fenyegetően a levegőbe lendítette a kezét, mire Rajmund röhögve behúzta a nyakát. Aztán egyszerre fordultunk a lépcső felé, mert felfelé lépkedett valaki. Csakhogy mi mind megvoltunk, és nem vártunk vendéget.

A narancssárga ruhás szervező felérve először megilletődött a barátságatlan tekintetek láttán, aztán felmutatta a kezében tartott csíptetős felírotáblát.

– Ki a piros csapat kapitánya? – kérdezte.

– Én – felelte Vivi, és előállt.

– Jó. Ezt ki kellene tölteni, és minél előbb eljuttatni a játékterembe – azzal felemelte a csipeszt a tábla tetején, és a legfelső lapot elvéve Vivinek nyújtotta, majd egy határozott mozdulattal visszacsapta a csipeszt a tábla tetejére, és a lépcsőn levonulva továbbment, hogy a többi csapatot is felkutassa.

– Mi áll benne? – kérdezte Dominik.

– A produkció technikai részletei. Ha a fellépésnek van zenei aláfestése, akkor mi a szám előadója, címe, mikor induljon a zene, van-e kellék a számunkhoz, mi az, hová tegyék. Van-e szükség mikrofonra... Ilyesmi – futotta át Vivi, és visszaülve fújt egy rágólufit, mi pedig körbevettük, és közösen megbeszélve eldöntöttük a részleteket, aztán kitöltöttük a lapot.

Mire végeztünk, már javában benne jártunk a délutánban, a tehetségkutató kezdete pedig rohamosan közeledett, így ideje volt külsőleg is felkészülni a versenyre. Ebben a fiúk és Tahí nem igazán tudták kivenni a részüket, így csak visszakísértek a házukig, és otthagytak. Ahogyan Vivi is, de ő csupán annyi időre, hogy csapatkapitányi kötelességének eleget téve leadja a játékteremben az előadásomra vonatkozó instrukciókat.

– Jövök, két perc – ígérte meg a lapot lebegtetve a felerősödő szélben, és elrohant, én pedig bementem a házukba.

A kilincset lenyomva a szél szinte kitepte a kezemből az ajtót, és nekicsapta a ház oldalának, mire azonnal utánakaptam, miközben baljósan néztem a szürke felhőkkel tarkított égboltra. Vihar közeledett. Nagy nehezen behúztam magam mögött az ajtót, és beléptem a házba, ahol Pannával találtam szemben magam, aki a robajomra kisietett a fürdőszobából, és megilletődve nézett rám egy szemhéjpalettát tartva a kezében. Úgy tűnt, már ő is a fellépésére készül, pink egyrészes fürdőruhát viselt, a haját pedig szoros kontyba fésülte hátra. A sminkje kezdetleges volt, épphogy csak elkezdhette, amikor megzavartam a hangos érkezésemmel, így egyelőre csak a jobb szemhéján volt némi rózsaszín maszatolás, úgy meredt rám nagyokat pislogva.

– Mi volt ez a csattanás? Jól vagy? Ennyire fúj a szél? – kérdezgette eloldalazva mellettem, és résnyire kinyitotta az ajtót, hogy kilessen, de a szél neki is kitepte a kezéből az ajtót, ezért a kilincset fogva szinte kirepült a házból. Azonnal odaléptem, és segítettem neki becsukni, mire Panna megdöbbenve meredt rám. – Mikor lett kint ilyen idő? – kérdezte, de mielőtt válaszolhattam volna, szokás szerint rákezdett a mondandójára: – Na erre sem gondoltam volna, tegnap megsültünk, hát hogy leégett mindenki, aki a Tisza-tavi feladaton volt? Nézd meg a vállamat – mutatott a fürdőruhapántjára. – Te is megégtél, nem? – fürkészt. – Mondjuk, annyira nem látszik, szerencsés bőrtípusú vagy, mára be is barnult a piros rész. Azt mondják amúgy, hogy kefirt kell rátenni. Vagy tejfölt? De lehet, hogy joghurtot. Az tuti, hogy valami tejterméket. Nem tudom, ennek mi az oka, de egyszer, amikor Egyiptomban nyaraltunk a családommal, akkor búvárkodni mentem, és basszus, én azt nem tudom elmondani, hogy mennyire megégtem. Azt hittem, meghalok, olyan érzés volt, mintha nyúznák a bőrömet, sírtam a fájdalomtól, bármi hozzáért, megőrültem tőle, komolyan, a törölköző, a lepedő, minden kínszenvedés volt... Na és akkor a szállodában volt egy arab, vagyis nem egy, hát Egyiptomról beszélünk, sok arab volt ott, de volt ez a konkrét arab, aki ott dolgozott, és mondta, hogy kenjem be magam joghurttal, az tuti lesz, és akkor anyu a vacsoránál egy kis tálba kiszedett nekem abból a joghurtból, amit mutatott a tag, felvittük a szobámba, bekentünk vele, és hallod, másnapra szinte semmi bajom nem volt. Nem semmi, mi? Mondjuk ugyanez az unokatesómnak nem jött be, mert amikor megégette a kezét a sütővel, akkor hiába rakott rá bármit, nem segített, dokihoz kellett mennie. De lehet, hogy az is

gond volt, hogy az ő esetében nem napégésről, hanem sima égésről volt szó, meg azért ő nem is joghurtot próbált rá, hanem kecskesajtot, az meg nem hiszem, hogy jó. Szerinted? – kérdezte, de ha akartam volna, sem tudtam volna állást foglalni a kérdésben, mert én még ott leragadtam, hogy fúj a szél. Panna figyelmen kívül hagyva a teljes döbbenetemet, csak mondta tovább a magáét, én pedig arra eszméltem fel, hogy már az ágyánál áll, és felemeli róla a mazsorettbotot. – Még jó, hogy volt a szertárban egy darab, ezt már a táborba érkezés után kiszúrtam, gondoltam is, hogy „de jó, Panna, ha úgy van, akkor tudsz mazsorettézni”. Persze nem hittem, hogy feladathoz kellhet, ez komolyan eszembe sem jutott, mert akkor hoztam volna otthonról a sajátomat. Te számítottál ilyen tehetségkutató feladatra? – kérdezte. – Mert én egyáltalán nem. Tényleg tiszta szerencse, hogy volt egy mazsorettbot a kellékek között, de az még nagyobb mázli, hogy az enyém lett, mert amúgy nem egyedül pályáztam rá, kiderült, hogy Regi a sötétbarnáktól szintén ezzel akart fellépni a tehetségkutatón, csak hogy elhappoltam előle, amiből lett egy kis feszkó, de hát istenem, én voltam a gyorsabb, és előbb megszereztem. Regi elég pipa volt, és amikor nem találta már a szertárban a kelléket, akkor megkeresett, és megkérdezte, hogy én vettem-e el a botot. Mondtam, hogy igen, ő meg erre, hogy adjam már neki oda, mert ő is mazsorettel akart fellépni. Ez így elég furcsa, nem? – kérdezte, én pedig összefont karral hallgattam.

– De nem adtad oda – bólintottam egyetértően, mire Panna megrázta a fejét.

– Nem. A fiúkkal megbeszéltem, hogy nem vagyok köteles átadni a botot csak azért, mert valaki kéri, és gyorsan beadtuk a jelentkezésemet, amin ugye már nem lehet módosítani, és akkor mondtuk a sötétbarnáknak, hogy sajna már felírtak engem a mazsorett számmal, ez van, ők meg így kénytelenek voltak tudomásul venni. Ami végül is logikus, hiszen én csak megszereztem a kellékemet a produkcióhoz, ami nem szabályellenes, vagy ilyesmi, de azért nem is akartam rosszul érezni magam ettől, mert hát ha én megyek be úgy a szertárba, hogy már nincs ott a bot, akkor kitalálok mást. De ott volt, és én hoztam el – magyarázta. – Még csak lestoppolva sem volt – tette hozzá, mire egyetértően bólintottam, és örültem, hogy a pink négyes nem hagyta magát. – A stoppolás az más, azt tiszteletben kell tartani – magyarázott tovább Panna. – De a mazsorettbot nem volt lefoglalva, és amikor bementem a szertárba, csak úgy ott volt, én meg elhoztam. Jól tettem, nem? – kérdezte megerősítésre várva,

mire helyeslőn biccentettem, jelezve, hogy egy pillanatig se érezze rosszul magát emiatt. – Szerintem is – bátorodott fel a reakciómat látva. – És ez nem olyan, mint ami a barátnőmmel, Mesivel történt, amikor lestopolt egy föci kiselőadást Ulánbátorról, és ellopták tőle annak ellenére, hogy mindenki tudta, hogy azt már ő lefoglalta, és a következő órán, amikor Mesi hiányzott, mert akkor állítottak a fogszabályozóján, akkor az egyik osztálytársa megtartotta az előadást Ulánbátorról, ötöst is kapott rá, Mesi meg a következő alkalommal, amikor már rendben volt a fogszabályozója, nem tarthatta meg. Szegény Mesi, így hiába készült fel, meg csinált hozzá prezit is, tök sokat vesződött vele, ráadásul volt közben egy áramszünet, ő meg nem mentett, ami miatt kezdhette újra. Igazából ez az anyja hibája volt, mert ő tudott az áramszünetről, állítólag a szolgáltató sms-ben értesítette az egész utcát a várható kimaradásról, ő meg nem szólt Mesinek, aki meg nem mentette a prezit. Hát figyelj, én is tutira nagyon beidegesedtem volna, ha úgy megy el az áram, hogy nem mentem el a folyamatban lévő dolgomat. Te mit gondolsz erről? – kérdezte Panna, de őszintén szólva fogalmam sem volt, hogy mit gondoljak, mert nem tudtam, hogy miről kell mit gondolnom. Mesiről, Ulánbátorról vagy az áramszolgáltatóról, akik végül is küldtek sms-t a kimaradásról.

– Ööö – kerestem a szavakat, aztán az ajtó felé kaptam a fejem, ami ismét kinyílt, és Vivi lépett be a viharos szélből.

– Basszus, milyen idő lett egy pillanat alatt – húzta be maga mögött két kézzel az ajtót, aztán felénk fordulva felvonta a szemöldökét. – Miről van szó? – érdeklődött, látva, hogy beszélgetünk.

– Mindenről – feleltem egyszerűen, és ebben semmi túlzás nem volt, majd a szekrényajtót kinyitva elkezdtem összeszedni a fellépésre szánt ruhámat. Olyan nagyon sok variáció nem állt a rendelkezésemre, úgyhogy kivettem a tiszta, piros tréninggatyámat és egy piros spagettipántos topot, aztán a neszesszeremben kutatva kihálásztam az ollómat. Itt volt az ideje kicsit átszabni a felsőt. Vivi anélkül, hogy egy szót is szóltam volna, azonnal tudta, hogy mit tervezek, odalépve hozzám csendesen figyelte, ahogyan kiterítem az ágyamra a topot, és ujjal itt-ott húzok rajta egy csíkot, elképzelve, hogy hol vágom le.

– Szerintem itt – tanácsolta, mire mosolyogva bólintottam, és amíg mi a pólómat elemeztük, Panna az ágyára felülve felpattintotta a szemhéjpúder dobozát, és a kis tükörben nézve magát folytatta a sminkelést, miközben be nem állt a szája:

– Ez nem az én palettám, nekem nincs ilyenem, a liláktól Nóri adta kölcsön, amikor már végigkérdeztem egy csomó mindenkit, hogy kinek van olyanja, amiben van rózsaszín szemhéjpúder meg csillámos is, merthogy az passzol a ruhámhoz meg a fellépésemhez is. Arra emlékeztem, hogy a tiétekben nincs, úgyhogy mentem mindenfelé érdeklődni. A sötétbarnáktól nem kérdeztem meg egyedül, mert szerintem ők nem adták volna oda akkor sem, ha van nekik, a mazsorettbot miatt – mondta szemfogatva, mire Vivi kérdőn nézett rám.

– A sötétbarnák egyik lány tagja is mazsorettszámmal akart fellépni, és csak egy bot volt a szertárban, amit Panna szerzett meg előbb.

– És? – kérdezte Vivi.

– És el akarták kérni tőle, hogy adja oda nekik...

– Mire fel kérték?

– Csak – közöltem, mire Vivi felháborodva megrázta a fejét.

– De ugye nem adta oda?

– Nem. Kicsi a bors, de erős – mondtam visszatartott nevetéssel.

– Helyes – biccentett Vivi elégedetten, majd Panna felé pillantott, aki éppen az ujjával kente fel a szemhéjára a csillámos púdert, miközben úgy beszélt megállás nélkül, mint akit nem igazán zavar, hogy senki nem figyel. Elvult magában.

– Igazából egy percig sem gondolkodtam azon, hogy mi legyen a fellépőzeném. *A legnagyobb showman* betétdala, mi más? – szolt a kis tükörben nézve magát. – Az egyik kedvenc filmem. De nem, lehet, hogy a kedvencem. Ti láttátok? Fúúú, én vagy ezerszer. Van kedvenc jelenetek? Én nem tudnék választani, az egész úgy jó, ahogy van. Amúgy tudjátok, hogy mennyire lehúzta a kritika? Na hát én pontosan ezért nem hallgatok soha semmilyen kritikára vagy véleményre, majd én eldöntöm, hogy mi tetszik és mi nem. De nincs igazam? – ingatta a fejét, aztán felpillantott a kis téglalap alakú sminkespalettából, és felénk nézett. – Mit csináltok, elvágjátok a felsőt? – lepődött meg, amikor meglátta, hogy az ollóval nyirbáljuk az ágyra kiterített topomat. – Á, haspóló lesz, értem már – bólogatott. – Ez jó ötlet – jegyezte meg. – Láttam ám a storydat, Sára, mondjuk anélkül is gondoltam, hogy tőletek te fogsz fellépni a tehetségkutatón. Viszont jól csináltad, hogy nem derült ki semmi konkrét, csak az, hogy tánc lesz, de sem a zenét, sem mást nem árultál el, és így nem lőtted le előre. Azt tudod, ugye, hogy

marha sokan nézik az oldalaitokat innen a versenyről is? Nem csoda mondjuk, a legnagyobb esélyesek vagytok a végső győzelemre, mindenki kémkedik meg leselkedik, hátha... – mondta. – Ti tudtok normális tusvonalat? – váltott témát ismét. – Nekem állandóan aszimmetrikus lesz, az egyik mindig vastagabb, mint a másik, ami miatt megpróbálom a másikat is hozzávastagítani, de akkor meg az lesz vastagabb, és így tovább, és így tovább, míg végül az egész szemhéjam egy nagy, széles, fekete csík lesz. Hiába néztem millió tutorialt, nekem nem megy normálisan ez a tusvonal téma. Basszus, láttam olyat, amit csukott szemmel festenek, na mondom, az mennyire durva, én nyitott szemmel sem tudok normálisat, más meg így lazán, érzésből... – hadarta.

– Mindjárt segíték, egy pillanat – ajánlotta fel Vivi, mire Panna megdöbbenve nézett rá.

– Komoly? – lepődött meg teljesen. – De rendes vagy, kösz! Ez óriási segítség. Nem is festettek még ki soha. Ja, nem, várj, ez nem igaz, mert egyszer a reptéren nézelődtem a duty free-ben, és a sminkrészlegnél minden ott dolgozó köszöngetett, én meg mondtam mindenkinek, hogy hi, hello, hi, az egyik nő meg megfogott, felültetett egy székre, és már hozta is a sminkcuccokat, hogy mi állna jól nekem, én meg próbáltam mondani, hogy mennem kell vissza a kapuhoz, a szüleimhez, mert nemsokára indul a gépünk haza, és csak ezért az óriási M&M'sért jöttem, ami a kosaramban van, mondtam, hogy még azt is ki kell fizetni, engedjen már el, de hiába, már rakta is rám a pirosítót, na mondom, jól van. Apám vagy negyedórát keresett, mire megtalált, üvöltözött ott a reptéren, hogy Panna, PANNNNAAAAA, zengett tőle az egész, aztán sikerült leszállnom a székről, és hisztérikusan mondtam a nőnek, hogy next time, next time! Aztán már rohantam is apuhoz, na hallod, az M&M's meg ott maradt. Azóta is bánom, soha nem láttam még akkora kiszereelésben – ingatta a fejét Panna, én pedig átvettem az új, szétvágott topomat, aminél kissé jobban megszaladt az olló, mint terveztem, mert felvéve pont a melltartóm aljáig ért, de végül jól nézett ki, és szabadon hagyta a teljes hasamat. Átvettem a másik piros tréninggatyát is, ami a csípőmig ért, majd belebújtam a sneakerembe, és a szokásos laza fűzés helyett ezúttal szorosan megkötöttem, hogy rendesen tartson.

Ezek után következhetett a smink, amihez nem kellett segítség, így amíg én a fürdőszobába mentem a sminktáskámmal, addig Vivi átült Panna ágyára, és egy pillanat alatt kihúzta a szemhéját a

tussal. Az ajtót nyitva hagytam, így a kis fürdőszobából elfojtott mosollyal hallgattam végig a pink csapattag véget nem érő csapongását a témák között, amivel Vivit fárasztotta, miközben én odabent a tükörképemhez hajolva megcsináltam a sminkemet. Ebben elég nagy rutinom volt a kirúgásom előtti időkből, amikor is előfordult, hogy percek alatt kellett színpadképpé tennem magam a fellépés előtt, így aztán viszonylag gyorsan elkészítettem a nude sminkemet füstös szemmel. Az eső odakintről egyre hangosabban verte az ablakpárkányt, az égbolt pedig idő előtt sötétedett, így lámpát kapcsoltam, amíg megcsináltam a szemöldökömet is, majd kirángattam a gumit a hajamból, kihúztam a mosdó szélére rakott neszesszerem cipzárját, és megkerestem benne a kefémet. Miután kifésültem a hajamat, több sávban elválasztottam, hogy a fellépéseimen megszokott több apró fonásba szedjem, de hiába próbálkoztam, egyedül közel sem ment úgy, mint amikor Szisziékkal csináltuk meg egymásét. Vagy háromszor megpróbáltam, de egyáltalán nem lett jó, így választhattam, hogy keresek magamnak valami másik frizurát, ami nem jön szét a tánc közben, vagy... És én a vagy mellett döntöttem, így a tasakot felkapva visszamentem a szobába, ahol Panna hibátlan tusvonallal ült az ágyán, és elégedetten nézegette magát a felnyitott dobozban lévő tükörben.

– Apám, ebben egy minimális remegés sincs, totál egyenes az egész – elemezte a tusvonalát, mire Vivi amolyan „nem nagy ügy” mozdulattal legyintett, aztán észrevett, és felém fordult:

– Vivi, tudsz segíteni hajfonásban? – kérdeztem.

– Milyet szeretnél? – kérdezett vissza magabiztosan, mire elnevettem magam, és leültem az ágyamra, Vivi pedig feltérdelve mögém elkezdte tincsekre szétválasztani a hajamat a hajkefémmel, miközben én kihálásztam a tasak aljáról a vékony hajgumikat, és az ujjaim közé fogva tartottam fel, hogy amikor szükség van rá, csak el tudja venni.

A hajfonásom procedúráját Panna sem hagyta ki, így ő a másik oldalamra térdelt fel, és segített Vivinek fogni egy-egy tincset, vagy éppen gumizni, ha kell, miközben megállás nélkül, folyamatosan beszélt.

– Biztos láttatok már olyan videót. A fagyjárás valami rúddal vagy bottal nyújtja feléd a tölcsért, aztán amikor elvennéd, hirtelen visszaveszi, megint trükközik, forgatja előtted jobbra-balra, fejfelé lefelé, vissza, majd megint úgy csinál, mintha odaadná, de ismét

elrántja előled. Na hát pont ez volt velünk is, az unokaöcsém, Tibike kért fagyit, pont kifogtunk egy ilyen vicces árust, aki ahelyett, hogy odaadta volna a tölcsért, szórakozni kezdett, Tibike meg úgy elkezdett sírni, hogy abba sem bírta hagyni. Halljátok, belázasodott a bógéstól. Nagyon durva volt. Ti hallottatok már ilyet? Amúgy én nem vagyok nagy rajongója ennek a trükkös fagyjárásnak, mármint, szerintem unalmas egy idő után, állsz ott, mint egy hülye, a tag meg csak nem adja oda, mert még szórakozik vele percekig. Meg gondoljatok bele, mennyivel több fagyit tudna eladni, ha nem hülyülne vele, és nem menne ezzel az idő – gondolkodott hangosan Panna.

– Gumit – szólt rá Vivi a hajamat szorosán húzva, mire Panna bólintva elvett egyet a kezemből, és átadta Vivinek.

Úgy éreztem, hogy kitépik az agyam, annyira szorosak lettek a fonataim, de egy szót sem szóltam, egyrészt, mert tudtam, hogy mozgásnál minél stabilabb, annál kevesebb esély van arra, hogy szétmenjen, másrészt, amikor felnyúlva tapogató mozdulattal ellenőriztem, mi történik a fejem tetején, rögtön éreztem, hogy ilyen precíz, szoros és profi fonatom még nem is nagyon volt.

– Ne nyúlkálj, mert szétszeded! – szólt rám Vivi, és ellökte a kezem a fejemről, mire visszatartott nevetéssel elővettem a telefonomat, és megnyitottam a szelfi kamerámat, hogy megnézzem magam. Nagyjából a fele volt már kész, a bal oldalon még szabadon lógott az állig érő hajam, a jobb oldal azonban már tincsenként hátra volt fonva, tökéletes sorokban.

– Hű – mondtam elismerően, aztán a telefonomat a nyíló ajtó felé fordítottam, hogy lássam, ki érkezett, mert a fejemet nem igazán tudtam mozdítani, tekintve, hogy Panna és Vivi is lefogta éppen.

A viharból Andi szaladt be a házba, és ahogy belépett, a szél bevágta mögötte az ajtót. A hatalmas csapódásra meglepetten nézett vissza, a melegítőjét sűrű foltokban tarkították az esőcseppek, aztán a szoba felé fordulva észrevett minket, és felvonta a szemöldökét.

– Hát ti mit csináltok? – kérdezte felénk sétálva az ágyak közti szűk folyosón.

– Vivivel fonjuk Sára haját. Vagyis inkább Vivi fonja, én csak asszisztálok, közben meg dumázzgatunk – szólt Panna. Azért ez így ebben a formában erős túlzás volt, de nem javítottuk ki, főként

azért, mert nem volt rá lehetőségünk, Panna már magyarázott is tovább. Eközben Andi odalépett elém, és szemügyre vette a hajamat. – Látod, milyen profi? Vivi nagyon tud. Meg nézd, a tusvonalamat is ő csinálta, brutál, mi? Tiszta Ariana Grande vagyok – hunyta le a szemét Panna, és a remegő szemhéjára mutatott, amin Vivi valóban tökéletes tusvonala rajzolódott ki. – Ti is szeretitek, nem? Én örült nagy Ari-fan vagyok, már kétszer is voltam koncerten Bécsben. Még merchandise termékeket is vettem, az egyik alkalommal egy pulcsit, a másik alkalommal meg aláírt plakátot. Kint is van a falamon bekeretezve. A keresztapám csinálta, mert ő képkeretezéssel foglalkozik. Ha beírátok a Google-be, megtaláljátok így: Tóth Imre képkeretező. Adnátok rá ötcsillagos értékelést? 3,8-on áll, mert egy megrendelő lehúzza egy egycsillagos értékeléssel, merthogy sérülten kapta meg a megrendelt képkeretet. Marhára nem a keresztapám hibája volt, a futár törte össze, de persze ő kapta a lehúzó értékelést... Teljesen kikészült, a vérnyomása is felment az ügy miatt, ki kellett hívnia a háziorvost, az meg 170/90-et mért. Az, mondjuk, sok, be is vitte a mentő a kórházba, tisztára aggódtunk. Nektek van magasvérnyomás-beteg a családban? – kérdezte Panna úgy általánosságban, mire teljesen értetlenül néztünk rá mindhárman, majd mielőtt reagálhattunk, válaszolhattunk, vagy akár pisloghattunk volna, Panna telefonja megszólalt, erre odapattant az ágyához, és felkapta róla. – Szia, anya. Neeem, még nem kezdődött el a tehetségkutató. Éppen a lányokkal készülődünk. Váltunk át videóhívásra, meg kell mutatnom a tusvonalamat. Meg akkor már az egész produkciót is előadom neked. *The Greatest Show*, mi más? – hadarta, és a mazsorettbotját felkapva bevonult a fürdőszobába, majd becsukta maga mögött az ajtót. Néhány másodperc múlva felcsendült odabentről a film főcímdala, vegyítve Panna dobálás közben kiadott hangjával.

Mindhárman elgondolkodva néztünk a csukott ajtóra, aztán mintha csak egyszerre ocsúdtunk volna fel a döbbenetünkből, visszatértünk a saját dolgunkhoz. Vagyis Vivi mögöttem térdelve gyors mozdulatokkal fonta a hajamat, Andi pedig mellettem állva érdeklődve figyelte.

– Nem semmi – ismerte el. – Szerinted... – köszöri meg a torkát zavartan. – Szerinted velem is tudsz valamit kezdeni? – pillantott Vivire félve.

– Persze, mire gondolsz?

– Nem tudom, arcátültetés? – kérdezett vissza kapásból.

– Ugyan már – ingatta a fejét Vivi, aztán mögülem oldalra hajolva szólt, hogy én végeztem, úgyhogy cseréltem Andival, aki leült a helyemre, Vivi pedig rágózva térdelt felette.

Miközben szétválasztotta Andi haját, a telefonom kijelzőjén megnéztem a sajátomat.

– Ez brutálisan jól lett – pillantottam Vivire meglepetten.

– Ugye? – vigyorgott elégedetten. – Ez az ismertetőjegyem. Felcser Vivi, ribanc és profi hajfonó – mondta, a megjegyzésére pedig őszintén felröhögtem.

– A legmegnyerőbb bemutatkozás – értettem egyet, mire Andi is hozzászólt a témához:

– Én megnézném egy névjegykártyán is – közölte, a megjegyzésére pedig még nagyobb nevetés tört fel belőlünk, közben Vivi az ágyon térdelve kihajolt Andi mögül, és oldalról nézett rá érdeklődve.

– Mit szólsz ahhoz, ha két fonásba szedem a hajad úgy, hogy innen indulna, itt kicsit megemelném, és aztán így jönne erre, mindkét oldalon? – kérdezte.

– Nekem jó – hagyta rá.

– Kérsz tükröt, hogy nézd, közben mi történik? – kérdezte Vivi.

– Nem, nem – rázta meg Andi a fejét azonnal. – Inkább legyen meglepetés. Mint a filmekben, tudod, amikor valakit megváltoztatnak, és mindenki meglepődik, meg alig ismernek rá, olyan szép lesz. Azzal a különbséggel, hogy én nyilván ronda maradok – mondta Vivinek, aki a fejét ingatva jelezte a nemtetszését azzal kapcsolatban, ahogy Andi magáról beszél, aztán megkérte, hogy ne mozgassa a fejét, és belekezdett a hajfonásba.

Én mellette állva figyeltem a műveletet, amikor is kopogtak az ajtón. Sietősen odaléptem, majd kinyitottam, és beengedtem Rajmundot, aki belépve levette a fejéről az esőáztatta piros kapucniját, és vizes ujjaival megborzolta barna haját, aztán a másik kezét felém nyújtotta.

– Tessék, Major, nem volt könnyű, de találtam – mondta átadva a piros szigszalagtekercset, amit üzenetben kértem tőle, majd a vizes arcát megtörölve végigmért. – Így lépsz fel? – kérdezte megilletődve.

– Aha – feleltem. – Miért? Valami nem stimmel? – kérdeztem vissza, és zavartan néztem rá.

– Dehogynem... – felelte szűkszavúan.

– Ne már – néztem Rajmund szemébe könyörgőn. – Most komolyan. Rendben leszek így? – kérdeztem, Rajmund pedig óvatos mosolyra húzta a száját.

– Hát, Major, annyira rendben vagy, hogy a szívbeteg nagyapámnak nem így mutatnálak be, mert nem biztos, hogy túlélne, de a tánchoz tökéletes lesz – közölte, mire nevetve meglöktem a vállát, jelezve, hogy ne hülyüljön már, mire elkomolyodott, és a tekintetét az enyémbe fúrta. – Mihez kell a szigszalag? – váltott témát.

– Csak egy kis extra – forgattam meg az ujjam közt, majd a körmömet végighúztam a ragasztótekercesen, és amikor megtaláltam a végét, letéptem egy hosszú csíkot, amit az alkaromra tekerve felragasztottam magamra. Aztán folytattam a másik kezemmel. Régi trükk, de marha látványos tud lenni. Amikor kész lettem, mindkét alkaromat feltartottam ide-oda forgatva Rajmund előtt, hogy megmutassam neki, pontosan hogy néz ki, mire Vivi és Andi is felénk pillantottak.

– De jó – ismerte be Vivi lelkesen, aztán Andira pillantott. – Kész a hajad – szólt rá Vivi, mire a bézs lány felállt, és megnézte a haját a tükörben.

– Ez tényleg jól néz ki. Kár, hogy elrontja a fejem – állapította meg, a beszélésére pedig úgy röhögünk fel, hogy a nevetésünk hangja elnyomta a közeli mennydörgést, és a fürdőből folyamatosan ismétlődő *The Greatest Show-t* is.

– Gyere vissza, még kisminkellek – szólt rá Vivi, és az ágyról lemászva a szekrényajtájához lépett, amiből kivette a sminkcuccát.

– Ja, hogy sminkem is lesz? – kérdezte Andi. – Vigyázz, világ, rohadtul megszépülök – dűnnyögte ironizálva, miközben Vivi eléállt egy sminkszivaccsal, és nyomkodó mozdulattal kezdte felvinni az alapozót Andi arcára.

Eközben én leültem az ágyamra, és a cipőm oldalára is tapasztottam a piros ragasztószalagból, Rajmund pedig előttem állva némán figyelte, hogy mit csinálok.

– Várj, add ide – rázta meg a fejét, jelezve, hogy valami nem stimmel, és elkérte tőlem a tekerceset, amit szó nélkül átnyújtottam

neki. Rajmund egy mozdulattal leszedte a sneakeremről a szerinte hibásan odatapasztott csíkot, aztán a szigszalagkarikáról letépett egy originál darabot, és nagy gonddal ragasztotta fel újra.

Az ágyon ülve, a falnak döntve a hátamat elfojtott mosollyal néztem, hogy Rajmund mennyire koncentrált, és milyen szakszerűen ragasztja rá a cipőm oldalára a piros ragasztócsíkot, majd amikor kész lett, elégedetten nézte a munkáját, mire mindkét lábamat a levegőbe emeltem, és én is ellenőriztem.

– Tényleg jobb lett, köszi – ismertem be, Rajmund pedig egy „semmiség” fejrázással mosolygott rám, majd a kopogást hallva egy laza mozdulattal odanyúlt az ajtóhoz, és kinyitotta.

Odakint az esőben Dominik és Tahí álltak, majd az ajtónyitásra beléptek a házba, és a ruháikról megpróbálták lesöpörni a vizet. Az érkezésükre felálltam az ágyról, mire mindketten felém pillantottak, és ekkor szembesültek a fellépőszettemmel. Dominik egy bátorító mosollyal biztatott, azt üzenve a tekintetével, hogy minden stimmel, mellette Tahí azonban megrökönyödve bámult rám.

– Major, elhagytad a ruhád egy részét... – jegyezte meg. – Egy jelentős részét – tette hozzá a szemét forgatva, utalva arra, hogy a felsőmet csak nagy jóindulattal lehetett egyáltalán felsőnek hívni.

– Ugyan már, ez művészet – vett Rajmund azonnal a védelmébe, amitől összeszorítottam a számat, és elrejtettem a vigyoromat.

– Mit tudsz te a művészetről, Fehér? – dünnyögte Tahí.

– Ennyit, de az elég is – mutatott rám, miközben én a tanárt figyeltem.

Tahí a szakállát vakargatva újra a szemembe nézett, és felmérve, hogy éppen egy kieséses tehetségkutatóra készülök, ami előtt sokkal inkább van szükségem támogatásra, mintsem csesztetésre, megadón sóhajtott egyet.

– Jól van, Major, csodásan nézel ki. A smink, a haj... Minden nagyszerű. Csak lenne hosszabb az a póló – dünnyögte kelletlenül.

– Érdekes, én pont az ellenkezőjét gondoltam – vágta rá Rajmund, mire a tanár unottan felé fordult, és közölte velem, hogy „lecsapja”. Nevetve figyeltem őket, miközben Dominik hátrasétált a szobában, és megállt Vivi mellett, aki az ágyon ülő Andinak éppen matt folyékony rúzszt vitt fel a szájára.

– Mit csináltok? – érdeklődött Dominik maga előtt összefonva a karját.

– Megújulok – felelte Andi. – Ha esetleg olyan drasztikus a változás, hogy nem ismernél meg, segítek. Én vagyok. Andi – dűnnyögte Dominiknak, mire Vivi nevetve rászólt:

– Ne beszélj – kérte, és egy zsepivel odanyúlva letörölte az elkenődött részeket, aztán hátrált egy lépést, hogy messzebből is szemügyre vegye a munkáját. Dominik mellette állva ugyanúgy tett, és maga előtt összefont karral nézte Andit.

– Szerintem kész – állapította meg Vivi.

– Na és milyen? Mondjatok már valamit. Elmegyek magas Selena Gomeznek? – kérdezte elővéve a zsebéből a telefonját, hogy megnézzze magát a kamerában.

Vivi a fejét ingatva nevetett, majd elkezdte elrámolni az ágyon szétszórt sminkcuccait. Dominik segített neki összeszededegetni, és egyesével adogatta a holmikat, miközben Vivi mindent bepakolt a cipzáras neszesszertasakjába.

Andi, miután alaposan szemügyre vette a haját és sminkjét a telefonja szelfikamerájában, hálásan Vivire nézett.

– Köszönöm – mondta.

– Nincs mit – mosolygott Vivi.

– Az erőfeszítést főleg – tette hozzá Andi a szokásos stílusában, miközben újra kopogtak az ajtón.

Ezúttal Tahí volt a legközelebb, aki hatalmas tenyerével lenyomva a kilincset kitarta az ajtót, amin berontott a három bézs csapattag. Keri, Laci és Zétény elázva érkeztek meg, az eredetileg világos színű melegítőjüket majdnem teljesen beborították az egybefüggő, sötét vízfoltok.

– Basszus, milyen idő lett, rendesen fáj, ahogy kopogott az eső a fejemen – kezdte Keri a kapucniján keresztül dörzsölve a fejbúbját, aztán megpillantott az ajtó közelében állva, és a szemüvegét borító esőcseppeken át meredt rá, majd a pulcsija ujjával, mintha csak kis ablaktörő lenne, maszatolva elkente az üvegen a vizet, hogy jobban lásson. – Aztakur... – kezdte végignézve rajtam, majd hirtelen elharapta a végét, amikor észrevette, hogy Tahí maga előtt összefont karral áll az ajtó mellett, és a lehető legbarátságatlanabb tekintettel mered rá.

– Hogy mondd? – kérdezte a tanár mogorván. Kerinek földbe gyökerezett a lába a rémülettől.

– Hát én csak... Nem... Úgy értem... Mármint... Akarom mondani... – dadogta, kapkodva a tekintetét Tahira, Rajmund és Dominik között, mind amolyan „fejezd csak be, ha mered” arckifejezéssel nézték a bézs csapattag haláltusáját, aki kipirosodva lejjebb húzta a melegítőfelsőjét, és két ujját a nyakára tapasztotta, így ellenőrizve a pulzusát, aztán megilletődve pillantott körbe. –

Szól valahol *A legnagyobb showman* zenéje, vagy szélütést kaptam? – érdeklődött a fürdőből kiszűrődő, folyamatosan újrainduló szám hallatán. – Amúgy, Sára, csak azt akartam mondani, hogy... Hű. Nagyon ott van ez az outfit, meg úgy minden – köhintette.

– Köszönöm – mosolyogtam rá.

– Szóval nyugi, tőlünk megy a maximum pont, abban biztos lehetsz.

– Oké, kösz, de azért várjátok meg a fellépésemet a pontozással – tanácsoltam.

– Ja, hogy elő is adsz valamit? – kérdezte Keri tettetett döbbenettel.

– Igen, táncolni fogok – feleltem furán.

– Á, nem fontos, ne fáraszd magad, továbbjutsz így is, ennyivel... – közölte végigmutatva rajtam.

– Azért én mégis táncolnék egyet – feleltem felszegett állal, miközben Andi előrelépkedett az ágyak között, és megállt a csapattársai előtt.

– Kész vagy? Mehetünk? – kérdezte tőle Zétény.

– Igen – felelte Andi, majd meglepetten nézett a három fiúra. – Nem tűnt fel valami? – kérdezte. A csapattársai tanácstalanul fordultak egymás felé.

– Ööö – hezitáltak a válasszal.

– Nincs nálad a kosárlabda – tippelt Laci, mire Andi mérgesen eltátotta a száját.

– Komolyan??? Ennyi? Nincs nálam a kosárlabda??? – akadt ki teljesen.

– Miért, nálad van? – zavarodott össze teljesen Laci.

– Nem, tényleg nincs nála – figyelte meg tüzetesebben Keri, és miközben a három fiú bénázott, mi Vivivel nem győztünk mutogatni a szánkra, hajunkra, meg a szemünkre, hogy vegyék már észre Andin a változást... Keri hunyorogva nézett ránk a szemüveglencséje mögül.

– Nem értem, mit mutogattok – mondta ki hangosan, mire Vivivel mindketten automatikusan letettük a kezünket, és egy „hülye” szemforgatással ajándékoztuk meg Kerit, miközben Andi idegesen fújtatott egyet.

– Tudjátok, mit? – nézett a csapattársaira sértetten. – Meg sem érdemlitek a magas Selena Gomezt! – vágta a fejükhöz, majd mérgesen feltépte az ajtót, kirentott a szakadó esőbe, és elment. Mindenki elkerekedett szemmel, néma csendben nézte, ahogyan lökdösi a kitárt ajtót a viharos szél.

– A magas micsoda??? – kapkodta a fejét értetlenül Zétény.

– Andival meg mi történt? – kérdezte Laci is ledöbbenve.

– Nem tudom, biztos megjött a mens... – vágta rá Keri, de elharapta a mondat végét, amikor feltűnt neki, hogy Tahi ismét, vagy még mindig mérgesen mered rá.

– Mit szeretnél mondani? – kérdezte a tanár a szakállát vakargatva.

– Ja, semmi, csak... – köhintette Keri. – Gondoltam... Merthogy így behisztizett... És... Mert hát... – szenvedett, miközben a tanár könyörtelen arccal meredt rá, és mint egy feleltetésnél, szemrebbenés nélkül nézte a nyekergését, mire végül Keri a fejét ingatva feladta. – Na jó, most kimegyek ebből a házból, és remélem, meghalok – közölte, aztán a röhögő Zétény és Laci kíséretében Andi után indultak.

Ottmaradtunk öten, plusz a fürdőszobában megállás nélkül a *The Greatest Show*-t hallgató Panna, aki nem sokat érzékelt a történésekből, odabent dobálta a mazsorettbotot.

– Készen állsz, Sára? – kérdezte Dominik, a telefonján ellenőrizve az időt. Indulnunk kellett.

– Hadd szóljon – biccentettem egyet határozottan.

– Oké. Akkor... Csoportszelfi a feladat előtt? – kérdezte Vivi, amivel mind egyetértettünk, és odaléptünk hozzá.

A telefont Vivi a magasba emelte, mi pedig elrendeződünk körülötte, és beálltunk a képre. A biztonság kedvéért több fotó is készült, de igazából már az első is jó lett. A felvételen Vivi áll a legközelebb, hiszen ő fogta a kezébe a telefont. Szélesen mosolyog, az arca szinte sugárzik, és üvölt róla, hogy jól érzi magát. Mögötte Dominik áll összefogott hajjal, és egyenes, nyílt tekintettel néz a kamerába. Mellette én vagyok a fellépőszetemben, és izgatottan vigyorgok. Tipikus fellépés előtti lámpalázás fejet vágtam, amit már nagyon régen nem éreztem, és aminek újbóli megízlelése teljesen feltöltött és boldoggá tett. Kissé mögöttem Rajmund helyezkedik el a képen, oldalra fordítva a fejét, mert éppen nekem mond valamit, miközben kezével átfogja a derekamat, és tenyerét a csípőmön pihenteti. A sort a fotón Tahi zárja, aki mindannyiunk mögött, utolsóként néz a kamerába, egy ideges mosolyt erőltetve az arcára. Úgy tűnt, izgul. Értünk. Értem.

– Átküldöd majd? – kérdeztem.

– Persze, már megy is mindenkinek – felelte, és egyszerre kaptuk meg az értesítést a kép érkezéséről.

Tahi kinyitotta a bejárati ajtót, odakint pedig az eddigieknél is jobban szakadt az eső. A fiúk feltették a kapucnijukat, mi Vivivel pedig a szekrényünkhöz léptünk, és kivettük belőle a Kocsistól kapott piros, szirteses esőkabátjainkat. Egyszerre vettük fel, és amíg én a kapucnit igazgattam a fejemen úgy, hogy ne nagyon érjen a hajamhoz, addig Vivi az esőkabátját gombolta be végig, miközben az ágyak között átsétálva a fiúk után indultunk, akik az ajtóban állva vártak minket. Hirtelen megtorpantam, és visszafordultam. Merthogy a kis fürdőszobából kiszűrődött a zene, Panna pedig még mindig odabent mazsorettbotozott. Pedig már háromnegyed hét múlt.

– Jövök, egy pillanat – szoltam a többiek után, és visszafutottam az ágyak között, majd bekopogtattam az ajtón. – Panna!

Semmi.

– Panna! – ismételtem meg, de még mindig nem érkezett válasz, ezért benyitottam az ajtón. A pink csapat lány tagja odabent állt a tükör előtt, és a telefonjából szóló zene üvöltése közepette dobálta a plafon felé a botot, amikor is észrevette, hogy benyitottam. Vidáman felém fordult, és már nyitotta volna a száját, de ezúttal sikerült megelőznöm: – Panna, gyere, mindjárt kezdődik a feladat – mondtam sietve, mire meglepetten nézett rám, majd felfogva a

hallottakat a mosdó szélére lerakott telefonjához nyúlt, és ellenőrizte rajta az időt.

– Ó, basszus – csúszott ki a száján. – Hát még jó, hogy mondd, teljesen megfélekeztem magamról. Így elszaladt az idő? – nézte a kijelzőt. – Jézusom, mi ez a sok minden? Jaj, hát ne zavarjanak módra volt állítva a telefonom, nézz oda, hívtak Palkóék, üzentek is, ezt mind nem vettem észre – fújtatott, miközben a hóna alá csapta a mazsorettbotját, és a telefonjával a kezében gyors léptekkel a kijárat felé igyekezett. – Még ilyet. Nagyon kösz, hogy szóltál. Még jó, hogy nem késtem le a tehetségkutatót. Az szép lett volna, mi? Mint amikor a színházban voltunk az osztállyal, és sor volt a mosdónál, de muszáj volt megvárnom, hát nagyon kellett, és hiába mondták be, hogy mindenki menjen a nézőtérre, még hárman voltak előttem, fülke meg kettő, mert persze miért lenne elég, mire végeztem, hát el is kezdődött az előadás, engem meg nem engedtek be az első felvonásra, ott álltam végig a jegyszedő nénivel a folyosón. Ja, és szaktanárit akart adni a tanár, mert azt hitte, megléptem, de hát nem ez történt, és különben is, mit tehettem én erről az esetről, nem volt elég vécé! Jó, végül nem kaptam szaktanárit, de a Kőszívű első felvonását huss, lekéstem. Mondjuk, nem gond, mert olvastam, sőt én szerettem is. Ezért is lett volna jó látni a színdarabot, de csak a második felvonásra ülhettem be. Most mondd meg. Te jó ég, ennyire esik? – lepődött meg az ajtóban, amikor kiléptem az esőkabátomban, és gyors léptekkel indultam a többiek után.

Panna úgy, ahogy volt, egyrészes fürdőruhában és sportcipőben lépett ki az esőbe, majd lekapta a pink pulóvert a derekáról, felvette, a kapucniját pedig a fejébe húzta, úgy tartotta mellettem a tempót futólépésben.

A kis sorházaknál egy lélek sem volt, az eső úgy ömlött, mintha dézsából öntenék, és szinte semmit nem lehetett látni az esőfüggönytől, így lehajtott fejjel, hogy az arcunkat ne érje víz, a cipőnket bámulva szedtük a lábunkat, miközben a hirtelen lezúduló csapadékmennyiséget nem tudta elnyelni a föld, így konkrétan állt a víz, amiben cuppogó hangot hallatva lépkedtünk. A tábor mögött húzódó, végtelen hortobágyi pusztá felett sötétszürke felhők gomolyogtak, a beborult égbolt korai sötétséget okozott, itt-ott pedig végigcikázott egy villám, és lecsapott a semmi közepére. A távolból hallatszódó mennydörgések zajától kísérvé siettünk át a kiürült táboron, és pillanatok alatt megérkeztünk a játékteremhez, aminek azonban zárva volt az ajtaja. Az üvegajtóra tapasztva a

kezem megpróbáltam belesni, és meg is pillantottam odabent a narancssárga ruhás szervezőket a kísérőtanárokkal együtt, ahogy éppen rendezkedtek. Versenyzőket azonban nem láttam bent.

– Pszt. Major – hallottam meg Rajmundot, mire ellöktem magam az üvegtől, és a szakadó esőben néztem a hangja irányába. – Gyertek, itt vagyunk – mutatott az étkezőre.

Pannával együtt odasiettünk az étkező bejáratához, ahol Rajmund a nyitott ajtót a hátával kitámasztva beengedett minket maga előtt, aztán ellépett onnan, hagyva, hogy becsapódjon az ajtó. Megvoltunk.

14.

A helyiségbe belépve Panna azonnal megtalálta a saját csapatát az étkezeseknél megszokott helyükön, odasietett az asztalukhoz, levette a kapucniját, és azonnal mesélni kezdett a pinkeknek a történeésekről. Mármint a világ összes történeeséről, természetesen.

A kinti rossz idő miatt a versenyzők tehát az étkezőben várták, hogy átmehessenek a játékterembe, amire úgy tűnt, pontosan hét óra nulla nulláig nem adnak engedélyt.

Egy határozott mozdulattal hátrahúztam a fejemről a kapucnit, és körbepásztáztam a helyiséget, hogy megnézzem, ki mit csinál. Azt rögtön lehetett látni, hogy melyik csapatból melyik versenyző lép fel a tehetségkutatón. Egyrészt mert minden négyes közül az az egy volt a legidegesebb, aki a megmérettetésre készült, másrészt... A fellépő csapattag kitűnt a többiek közül azzal, hogy megpróbálta a lehetőségeihez képest megváltoztatni a külsejét vagy éppen a ruháját a produkcióra. Ahogy én a piros szigszalaggal, a többi csapat versenyzője is eléggé „low budget” megoldásokkal dobta fel a szettjét, de akkor is mindenki megpróbálta. Mert mindenki tudja, hogy egy versenyen minden, de minden apróság számít, és pluszpontot érhet. Úgy tűnt, a versenyzők mindent bevetettek, többen átszabták a ruhájukat, feláldozva az egyik melegítőjüket (például a szürkéktől Levente levágta a pulcsijának ujját, hogy a karja jobban domináljon a tornaszámnál), a liláktól Inez pedig lila haját varázsolt magának, gyanítom temperával vagy valami hasonló cuccal, amit a szertárban talált. A világoskék lányok közül a fellépő csapattag kék szalagokat font a hajába, többeknek csillámos, csillogó sminkjük és arcfestékük volt, úgyhogy mindenki kimaxolta a lehetőségeket a hortobágyi táborban. És mindenki első akart lenni.

Pontosan hét órakor, amikor a kinti szakadó eső hangját teljesen elnyomta az étkező zaja és a versenyzők folyamatos beszélgetése és kiabálása, a játékteremből Róbert átsétált a két helyiséget egymással összekötő boltív alatt, amitől azonnal elcsendesedett mindenki. A főszervező érkezésekor éppen egy hatalmasat dörgött odakint az ég, a robaj hallatán többen behúzták a nyakukat ijedtükben.

– Nos, kedves csapatok. Elérkezett az idő – kezdte Róbert, mire Rajmund, Vivi és Dominik aggódva néztek össze, majd rám.

– Minden rendben – suttogtam, megpróbálva meggyőzni őket.

– Kezdetét veszi a Nagy IOV-tehetségkutató – jelentette be a főszervező ünnepélyesen. – Megkérnélek benneteket, hogy fáradjatok át a játékterembe, és foglaljatok helyet ott, ahol a kísérőtanárokat találjátok – közölte Róbert, mire az étkezőben mindenki egy emberként pattant fel az asztalától, és indult meg. Csikorogtak a székek, volt, amelyik fel is dőlt, és hangos csattanással zuhant hátra, miközben a versenyzők megpróbálták átnyomulni a boltíven, hogy minél előbb jussanak át a másik terembe. – Nyugalom, normálisan, szépen sorban. Addig nem kezdjük, amíg át nem ért mindenki – kiáltotta el magát Róbert a tumultust látva, majd megakadt a tekintete rajtunk, akik nem mozdultunk, csak türelmesen vártuk az asztalunknál ülve, hogy a lökdösődők megbirkózzanak egymással az átjutásnál. – Piros csapat, azért ennyire ráérősre se vegyük... – szólt oda hozzánk, mire feltápászkodtunk, és megindultunk a boltív felé, ahol éppen az ezüst csapat tagjai és a sötétbarnák lökdösték egymást, hogy ki menjen át előbb. – Gyerünk, gyerünk, iparkodjatok – sürgetett meg minket tapssal a főszervező, amikor látta, hogy azért nem törjük össze magunkat az igyekezettől.

Utolsóként értünk át a boltíven, és léptünk be a kissé átrendezett játékterembe, ahol a biliárd és léghokiasztal félre volt tolv a falhoz, ahogyan a csocsó is, így a terem közepén a fotelok és kanapék domináltak, tizenegy asztal köré rendezve. Minden ülőalkalmatosság egyirányba volt állítva, ugyanarra néztek, a terem végében felállított emelvény felé. Ami a színpad volt.

A csapatok egymástól külön, a saját asztaluk köré ülve várakoztak a kísérőtanárukkal együtt, és halkán beszélgettek. Az érkezésünkkor már csak Tahí volt egyedül, négy üres fotellel maga körül, minden más csapat teljes létszámmal megvolt már.

A tanárunk a nyakát nyújtogatva várt minket, majd amikor felfedezte, hogy megérkeztünk, megkönnyebbülten sóhajtott, és felénk intett, hogy menjünk már. Az asztalok között áthaladva odasiettünk Tahíhoz, és leültünk a félkör alakzatba rendezett fotelekbe, amik a színpad felé fordítva álltak, előttük egy kis kerek asztallal. Az asztal közepén az odakészített üdítők és ásványvizek mellett egy toll és egy papírlap hevert, amin felül a csapatnév szerepelt (PIROS), majd egymás alatt tíztől egyig egy számsor, mellette minden sorban kipontozott, üresen hagyott résszel.

- Ez mi? – suttogta Vivi, és előrehajolva felvette a lapot.
- Szerintem a szavazás lesz ezen – felelte Rajmund.

– De miért tíz sor van? Tizenegy csapat van versenyben – szólta Dominik.

– Magukat nem pontozzák a csapatok – válaszoltam, miközben kibújtam az esőkabátomból, és a hátam mögé gyűrtem.

– Világos – értette meg Dominik.

– Így van – görnyedt előre Tahí a foteljében, és bizalmasra véve a figurát, közel hajolt hozzánk. – Minden csapat kapott egy ilyen papírt, a saját nevével – suttogta. – Ha lementek a produkciók, megbeszéljük, ki hány pontot kap, és elhelyezzük ezen a listán – magyarázta egészen közről, majd már nyitotta a száját, hogy folytassa, amikor is megakadt, és kérdően nézett Rajmundra, aki bólogatva figyelt, miközben a kezében egy hosszú gumicukrot fogott, amiből leharapott egy darabot, és rágcsálva nézte a tanárt.

– Fehér, mi az isten van nálad? – kérdezte elképedve.

– Mi? – kérdezett vissza értetlenül. – Ja, hogy ez? Haribo Sticks – szorította a foga közé a hosszú, szívószál alakú gumicukrot, és végigpaskolta a melegítőfelsőjét, majd a zsebénél a csörgő hang hallatán megállt a mozdulatban, és kirángatta a gumicukros zacskót. – Kértek? – kínálta körbe.

– Kösz – vett ki belőle egyet Dominik.

– Nem, köszönöm – ingatta a fejét Vivi, és kinyitotta a száját, hogy megmutassa Rajmundnak, miért nem kér. Szokás szerint ott volt a rágógumi. Rajmund mosolyogva biccentett, majd felém fordult.

– Major, Haribo?

– Milyen?

– Epres – felelte.

– Köszí – vettem ki én is egyet belőle, majd leharaptam a hosszú gumicukorrúd végét.

– Tanár úr? – fordult Rajmund Tahíhoz, aki még mindig ledöbbenve meredt rá, aztán megrázta a fejét.

– Nem kérek. Szóval ott tartottam – próbálta visszaterelni a beszélgetést Tahí, mi pedig a fotelekben előrehajolva, a nyakunkat nyújtogatva figyeltük a tanár szavait, miközben mind a négyen csámcsogtunk. Vivi a rágóval, mi hárman pedig a gumicukorral. – Ha a pontozást vesszük, és a papír szerint... – magyarázta Tahí a papírt a kezében fogva, majd újra kizökkent a mondandójából, és

hunyorogva nézett ránk. – Jó, adjatok mégis egyet – kérte, mire Rajmund felé nyújtotta a zacskót, Tah pedig kivett belőle egy piros gumicukorrudat, leharapott egy darabot a végéből, és idegesen rágcsálni kezdte, miközben a szakála fel-le mozgott. Úgy tűnt, nagyon izgul.

A következő pillanatban Róbert felállt a színpadra, mire többen kihúzták magukat a kanapékon és fotelekben, hogy jobban lássanak, és a nyakukat nyújtogatva nézték, hogy mi történik. A főszerző egy állvány előtt megállva megkocogtatta a behelyezett mikrofont, amitől sípoló hang töltötte be a termet. Néhányan a fülükhez kaptak, a legtöbben azonban csak izgatottan figyeltek.

– Ezennel ünnepélyesen megnyitom a Nagy IOV-tehetségkutatót! – jelentette be Róbert, majd hatásszünetet tartva várt egy kicsit, mire egy-két asztaltól felhangzott némi gyér taps. – A menete a következő – köszörilte meg a torkát.

– Major... – suttogta Rajmund.

– Igen? – fordultam felé.

– Kérsz még? – nyújtotta felém a zacskót.

– Aha – bólogattam, és kivettem egy gumicukrot.

– Cowboy? – szólt Dominiknak.

– Kösz – bólogatott ő is, és a lehető legóvatosabban kiemelt egy rudat.

– Tanár úr? – fordult Rajmund ezúttal Tah felé, aki hezitált egy kicsit.

– Biztos? Marad neked? – kérdezte.

– Persze, vegyen csak – suttogta Rajmund.

– Köszönöm – nyúlt be a zacskóba Tah, a nagy keze pedig beleakadt a csomagolásba, és csörögve próbálta kihúzni onnan.

– Segítek – nyúltam oda én is, és megpróbáltam lerángatni Tah kezéről a zacskót.

– Azt hiszem, baj van – köhintette Vivi idegesen rágózva, mire azonnal abbahagytuk a csörgést, és felnéztünk. Az egész terem egy emberként meredt ránk, és Róbert is minket bámult a színpadról.

– Elnézést, ha zavarom a piros csapatot a csócsálgatás és csereberelés közben, nem állt szándékomban, éppen a kieséses

feladat részleteit ismertetném azokkal, akiket érdekel... – mondta szemrehányóan.

– Elnézést – intett felé Rajmund egy gumicukorral a kezében, aztán a szájához emelve leharapott belőle egy darabot.

– Semmi probléma. A kísérőtanártól akartam segítséget kérni a fegyelmezésben, de látom, nem esett messze az alma... – közölte Róbert Tahihoz intézve a szavait, akinek a keze még mindig a gumicukorzacskóba volt szorulva. A tanár egy „tessék?” pillantással fordult a szervező felé, és kérdően nézett rá.

– Na ezt megkapta – röhögte el magát halkán Rajmund a beszélésre.

– Úgy néz ki – ismerte be Tahit visszafordulva hozzánk. – Válasz nélkül hagyom, mielőtt kizárnak minket – dünnyögte, a megjegyzésére pedig mind elneveltük magunkat. Végül sikerült kihúznia a kézfejét a gumicukorzacskóból, és visszaadta a csomagot Rajmundnak, aki biccentve elvette.

– Üdv a renitensek között – jegyezte meg Dominik a tanárra pillantva, mire Tahit szórakozottan a szájához emelte a gumicukrot, és leharapott belőle egy darabot.

– Előbb voltam az, minthogy megszülettetek volna – közölte a szemét forgatva, a beszélését pedig vidáman fogadtuk, ám ekkor Róbert újra abbahagyta a beszédet, és idegesen szólt ránk:

– Piros csapat, ha még egyszer félbe kell szakítanom miattatok, én...

– Elnézést – óbégattuk egyszerre.

És inkább csendben maradtunk, mert tényleg nem akartunk balhét vagy retorziót a viselkedésünkért, így aztán némán eszegettük a gumicukrot, amíg Róbert elmondta a tehetségkutató verseny menetét. Pofonegyszerű volt, igazából a főszervező nélkül is rájöttünk, hogy a csapatok asztalán lévő papíron kell majd pontozni a produkciókat. A lapon visszafelé, títól egyig voltak felsorolva a számok, és minden szám mellett egy kipontozott rész szerepelt, ahová a csapatneveket kell írni. A pontozásos rendszer a következő: a legkevesebb, vagyis egy pont jár annak, akinek a produkciója a legkevésbé tetszik, két pont annak, akit utolsó előttinek érzünk, és így tovább, felfelé. Minél jobbnak ítélünk meg egy előadást, annál több pontot kell adni annak a csapatnak, a maximum tíz pont pedig annak jár, aki a legjobbat nyújtotta szerintünk. Tiszta sor.

– Mindenkinnek minden világos? – kérdezte Róbert a színpadról pásztázva az őt figyelő arcokat.

– Elnézést – lengette meg a kezét Jani a sötétkékektől.

– Igen?

– Mi a fellépők sorrendje? – érdeklődött. A kérdése jogos volt, erről eddig nem esett szó, ezért mindenki feszülten figyelte a főszervezőt, aki kegyetlen vigyorra húzta a száját.

– Majd szólítjuk a következőt...

A bejelentésére általános „ne már” elégedetlenség hangzott fel, Róbert pedig feltette a kezét, és ezzel az egyetlen mozdulatával elhallgattatta a tömeget.

– További kérdés?

– Nekem lenne egy – jelentkezett a szürkéktől Gabesz. Róbert biccentve jelezte, hogy felteheti, a szürke srác pedig folytatta: – Ha van legkevesebb pontot szerző csapat, akkor az összesítés alapján lesz legtöbbet szerző is...

– Így igaz – helyeselt Róbert. A versenyzők érdeklődve figyelték a beszélgetést.

– Kap valamit az első helyezett? – tért a tárgyra Gabesz, a kérdést hallva pedig többen feszülten fordultak a főszervező felé, aki kivárt a válasszal, majd egyszerűen így szólt:

– Igen.

A bejelentésre azonnal megtöltötte a termet a susmusolás, ahogy minden csapat összedugta a fejét, és diskurálni kezdett arról, hogy vajon mi lehet az első helyezett díja. A legtöbb beszélgetésből a „védettség” szó hangzott fel, a legtöbben erre számítottak. Róbert pár másodperc hatásszünet után élesen beleszólt a mikrofonba.

– Kezdődjön tehát az IOV-tehetségkutató. Szólítanám az este első fellépőjét – hajolt a mikrofonhoz, mire lehunytam a szemem, és azon fohászkodtam, hogy ne én legyek az. Csak ne én. Ne én kezdjek, ne én, ne én. Tizenegy fellépőből kezdeni a lehető legrosszabb, ami történhet, mert mire az utolsóhoz érünk, az első öt produkció már a feledés homályába merül. – Sötétbarna csapat! – kiáltotta Róbert, a bejelentésére pedig mindenki forgolódva kereste meg a kanapék között a sötétbarnák asztalát, ahol a Regi nevű lány feltápászkodott, és lámpaláztól remegő lábbal indult meg a színpad felé, ahol egy narancssárga ruhás szervező sietősen kicserélte a

mikrofonállványt egy ugrókötélre, amit lerakott a földre, és gyorsan elment onnan.

Eközben a barna melegítő lány csillogó sminkkel és két kis bunba felkötött copffal a feje tetején megérkezett az emelvényhez, fellépett rá, és szembenézett az őt megtapsoló teremmel. A tekintete megakadt a pinkek asztalán, majd az ugrókötélért lehajolva megajándékozta Pannát egy „gyűlöllek” pillantással, nyilván a mazsorettbotvitájuk margójára, aztán sóhajtvá félrenézett, és a színpad oldalán lévő narancssárga ruhás szervezőnek bólintva megadta a jelet, aki a technikus feladatokat ellátva elindította a zenét.

Ami baromi jó választás volt, mert a Weekndtől a *Blinding lights* azonnal megalapozta a hangulatot, és a teremben egyöntetű taps zúgott fel már csak a zenére is, aminek mindenki örült, így a sötétbarna melegítő lány magabiztosabban kezdett neki a számnak, laza csuklómozdulattal pörgetve a kötelet, amit ritmusosan átlépkedett. Először csak fél lábbal, majd párosan, miközben hol keresztbe rakta a kötelet ugrálás közben, hol vissza simára. A dal és a produkció működött együtt, akkor is, ha nem volt benne túl sok extra, és mindenki érdeklődve figyelte. Néhányan tapsoltak az ütemre, mások meg, mint Vivi is, énekelték a szöveget. Jó kezdése volt ez a tehetségkutatónak, megadta az alaphangulatot, és egészen addig nem is volt gond, amíg Regi lába az egyik ugrásnál bele nem akadt a kötéltbe, amitől meg kellett állnia. Ennyi volt, a varázs elveszett, a mutatvány kizökkent a ritmusából, a dal továbbment, a sötétbarna melegítő lány pedig ott állt az emelvényen, és idegesen rángatta a lába körül a kötelet.

– A francba már – ráncigálta, aztán sikerült kiszabadítania a bokáját, majd kétségbeesetten nézett az őt néma csendben bámuló közönségre, akik közül a csapattagjai lemondóan rázták meg a fejüket. – Kezdhetem előlről...? – forgatta a lány a fejét kétségbeesetten, majd tekintetével megtalálta a fal mellett álló Róbertet, és könyörgő tekintettel meredt rá, de a főszervező csak a fejét ingatta. Nincs újrakezdés. Regi szinte sírógörcsrel küszködve, teljesen tanácstalanul nézett minden irányba, bárhonnán várva a segítséget, miközben a három perc folyamatosan telt, a Weeknd-szám pedig még mindig hangosan szólt, mintha mi sem történt volna.

– Gyerünk már, folytasd – motyogtam magamban a fotelben előrehajolva, a térdemen könyökölve, és izgalmamban egy újabb darabot haraptam a gumicukorból.

A sötétbarna lány végül erőt vett magán, és azt tette, ami az előadóművészetben a legeslegnehezebb. Folytatta a baki után. Ahogy meglendítette a kezében az ugrókötelet, és ismét átlépett rajta, automatikusan bólintva tapsolni kezdtem, mire többen hátrafordultak felém, de nem foglalkoztam velük, sem azzal, hogy mit néznek, mert úgy éreztem, mindenkinek jár az elismerés, aki nem fél továbblépni a hibáján. A példamat követve többen megtapsolták a sötétbarna lányt, aki épphogy csak felvette újra a fonalat, lejárt a három perce, a technikus pedig könyörtelenül lekeverte a dalt, így aztán Regi be sem tudta fejezni, egy sima keresztbeugrás közben érte a vége.

Szomorúan rázva a fejét, csalódottan vette a fél kezébe az ugrókötelet, és legörbülő szájjal hajolt meg. Mire felállt, már patakokban folytak a könnyei, sírva lépett le az emelvényről, és halk taps közepette ment az asztalukhoz, amire idegesen ledobta a kötelet, aztán anélkül, hogy egy szót is szóltak volna egymáshoz a csapattársaival, leült a szabad fotelbe, felhúzta a lábát, és eltakarta az arcát az öt bámulók előtt. A kísérőtanára megpróbálta vigasztalni, de nem járt sikerrel, Regi a fejét rázva kérte, hogy hagyja békén.

– Köszönjük – szólt Róbert, amikor fellépve a színpadra lerakta maga elé a mikrofonállványt, és a néma csendben őt bámuló versenyzőkre nézett. – Következő csapat – kezdett bele, figyelmen kívül hagyva a lesújtott sötétbarnákat, és azt, hogy sír a versenyzőjük. – Sötétkék – jelentette be a következő fellépőt, mire a csapatok érdeklődve néztek Timiék felé, akik közül Viktor állt fel, és összepacsizott a társaival, mielőtt kiment volna.

– Tudjuk, hogy mivel lépnek fel? – kérdezte Dominik.

– Nem – feleltük egyszerre, és mosolyogva megtapsoltuk a sötétkékek infósát, aki fellépett az emelvényre, megállt a mikrofon előtt, és szórakozottan kinézett a technikusra.

– Nekem nincs zeném – jelentette be, a beszólására pedig többen felnevettek, aztán Viktor szembefordulva a közönséggel a mikrofonhoz hajolt. – Viszont szeretném kérni, hogy vegyétek elő a telefonotokat – kezdte, mire végig sem hallgatta senki, hogy mi lesz ebből, már engedelmeskedett is –, és nyissátok meg a számológépet – tette hozzá. Az egész terem egy emberként követte az utasítását, és a megnyitott számológép appokkal a kezünkben néztünk újra Viktorra. – Oké. A produkcióm a fejben számolás – mondta ki mindenki legnagyobb meglepetésére. – Úgyhogy

szeretném kérni, hogy jelentkezzetek. Akit felszólítok, mondjon bármit, amit össze kell adnom, én megpróbálom, és mindenki ellenőrizheti az eredményt – ismertette tehetségkutató műsorszámát.

– Hé, ez jó – mondta Vivi vidáman, majd véletlenül megfélelmezve magáról csattogtatott egyet a rágójával, aminek következtében riadtan csúszott lejjebb a fotelban, nehogy Róbert észrevegye, hogy ő volt.

– Akkor... jöhetnek a számok – közölte Viktor a mikrofonba, mire a teremben lévők több mint fele feltette a kezét. – Hű, ez sok, oké, sorban. Kezdjük itt – szólította fel az egyik szürke fiút.

– Négy meg öt – mondta, a trollkodását pedig hatalmas röhögés követte.

– Kösz, rendes vagy, ezzel biztos továbbjutok – dűnnyögte Viktor a szemét forgatva. – Kilenc – tette hozzá az eredményt is, aztán gyorsan felszólította Pannát.

– Tizenháromezer-kétszázkilencvenhét meg négymillió-tizenhárom – gondolta át.

– Jó, ez jó, kösz – bólintott Viktor. – Lássuk... – pillantott a plafon felé. – Négymillió-tizenháromezer-háromszáztíz – mondta ki gyorsan, én pedig lenéztem a kezemben tartott telefonra. Stimmelt. Ahogyan mindenki más készülékén is, és amikor ezt felfogták a versenyzők, hangos tapsban törtek ki. – Kösz-kösz. Jöhet ám nehezebb is – tette hozzá Viktor felpiszkálva a nézőket, mire a következő, akit felszólított, nem is fogta vissza magát. A számsort bepötyögve vigyorogva néztem, hogy mi lesz ebből, a sötétkékek versenyzője pedig alig pár másodperc gondolkodási idő után bemondta az eredményt.

Amikor a telefonok kijelzőjén lévő számmal megegyezett a válasz, óriási taps és füttykoncert hangzott fel. Óriási sikere volt a fejben számolásnak, a három perc elteltével pedig többen csalódottan engedték le a kezüket, amiért nem kerültek sorra a feladványukkal.

– Nagyon kösz, tényleg, mindenkinek – integetett körbe Viktor, amikor véget ért a száma, és leugrott az emelvényről. A csapatához igyekezve többen pacsira nyújtották a kezüket, ő pedig belecsapott a tenyerekbe, aztán visszaült a helyére. Timi, Jani és Gábor rögtön odahajoltak hozzá, és megveregették a vállát, ahogyan a

kísérőtanárunk is büszkén gratulált a teljesítményéhez. Még nagyon az elején voltunk, de továbbjutónak tündek.

Róbert a színpadra fellépve megköszönte a sötétkékek produkcióját, aztán az elcsendesedett versenyzőkre nézett.

– Harmadik fellépő. Pink csapat – mondta, a bejelentésére pedig Panna azonnal felállt az asztaluktól, és óvatosan, szorosan hátrafogott hajára vigyázva, levette a pulcsiját, amit hanyagul a fotelbe dobott. A három fiú csapattársa vele együtt felállt, és izgulva, a szájuk elé tartott kézzel figyelték, ahogyan Panna a pink egyrészes fürdőruhájában fellép a színpadra, és felveszi az odakészített mazsorettbotot.

– Üljetek már le, nem látunk tőletek – szóltak rá az állva drukkoló pinkekre a mögöttük ülő szürkék, mire a kilencedikes banda engedelmeskedve leült, úgy nézték Pannát, aki a kezében tartotta a mazsorettbotot, és félrenézve megadta a jelet a technikusnak.

A következő pillanatban felcsendült a *The Greatest Show* elején lévő *whoa* rész, amit azonnal mindenki felismert, abban a pillanatban pedig Panna feldobta a magasba a botot, ami pörgött a plafon irányába, majd zuhanni kezdett vissza, ő pedig nyújtott karral, oda sem nézve elkapta. – *Ladies and gents, this is the moment you've waited for* – tátogta vigyorogva a dalszöveget, mire az egész terem hangos tapsviharban és üdvrivalgásban tört ki.

– Úristen – röhögtem elképedve, megállás nélkül tapsolva Pannának, aki konkrétan felrobbantotta a termet, olyan műsort hozott össze három percben. Többen kamerázták, köztük a csapattársai is, mások pedig végigujjongták és -sikongatták az összes olyan részt, amikor eldobta a mazsorettbotot, majd amikor egy spárgával zárta az előadást, és ráborult a lábára, a tanárok közül mindenki, de a versenyzők közül is sokan felálltak, úgy tapsolták meg.

– Köszönöm – állt fel Panna a spárgából, és keresztbe tett lábbal többször meghajolt, majd a botjával integetve leugrott az emelvényről, és odaszaladt a csapatához, akikkel összeölelkezve körbe-körbe ugráltak.

Róbert mosolyogva lépett fel a színpadra, majd bejelentette a következő versenyzőt.

– Világosbarna csapat – szólt.

A világosbarnák asztalától az egyik fiú, Bence állt fel, aki a csónakos feladatban is részt vett, és komótosan a színpadhoz ment, ahol a mikrofonállvány elé az egyik szervező valamit lerakott a földre.

– Mi az? – nyújtózkodott Vivi.

– Furulya? – nézte Dominik a világosbarnák versenyzőjét, aki felkapta a földre rakott hangszert.

– Az – biccentettem, és érdeklődve figyeltem, ahogy Bence a mikrofonhoz hajol.

– Köszönöm. Én... Egy sokak által ismert és kedvelt számot szeretnék előadni furulyán. Fogadjátok sok szeretettel a *Señoritát* – szólta, a Shawn Mendes-szám bejelentését pedig hangos taps követte. Több telefon is a magasba emelkedett, a kijelzőkön pörögtek a rögzített másodpercek, miközben Bence a szájához emelte a furulyát, és... És belekezdett.

Néhány másodperc reakcióidő mindenkinek kellett, amíg az agyunk felfogta a dolgokat, összerakta a látottakat és hallottakat, a bejelentést követő elvárásokat, na meg az eredeti számmal kapcsolatos ismereteinket, aztán bumm, egy csomó mindenkiből kitört a röhögés. Bence, mintha nem is érzékelné, teljesen figyelmen kívül hagyta a visszajelzéseket, és esze ágában sem volt abbahagyni, hanem folytatta a furulyázást, miközben a vele szemben lévő teremnyi ember fele megrökönyödve nézte, a másik fele pedig majdnem megfulladt a nevetéstől.

– Ha emiatt a pokolra jutok, akkor sem bírom ki röhögés nélkül – mondtam a szám elé téve a kezem, a nyekergő hangot hallgatva.

– Nyugi, Major, ez csak trollkodás. Amúgy meg... jó társaságban leszel – felelte szórakozottan Rajmund a fotelben hátradőlve, a cipőtalpát az asztal szélének támasztva, miközben a foga közé vett egy gumicukorrudat, és letépett egy darabot, úgy nézte a műsort.

– Atyaúristen – motyogta Tahi. – Kijön a migrénem – masszírozta a halántékát.

Bence nyikorgó, nyekergő, hamis, az eredeti dallamot csak nyomokban tartalmazó furulyázásáról senki nem tudta eldönteni, hogy komoly vagy csak vicc, olyan volt, mintha egy élő mém elevenedne meg előttünk. Többen, akik kamerázták, röhögve olyanokat mondtak, hogy viszik TikTokra, mert ez tuti „For You”, mások meg egyenesen 9gag- és Reddit-karriert láttak meg a

produkcióban. Bence három perce éppen akkor járt le, amikor már mindannyiunk füle belefájdult, főleg a refrénbe, ahogyan vörös fejjel és kitágult orrlyukkal minden levegőt belefúj a hangszerbe, megpróbálva eltalálni a dallamot.

Valóságos megváltás volt, amikor három perc elteltével véget ért a produkció, majd a világosbarna melegítő fiú, mint aki jól végezte dolgát, leengedte maga mellé a furulyát, és halálosan komolyan meghajolt.

A produkciójára kétfajta reakció érkezett. Az egyik a sírva röhögős, mémfogyasztó rétegé, akik ezt poénnak vették, és humor kategóriába sorolták. A másik azoké, akik elhülten, teljesen kiakadva rázták a fejüket, és felháborodva állapították meg, hogy ebben „semmi tehetség” nem volt.

Bence a furulyával a kezében leugrott a színpadról, és a csapata felé indult az asztalok között. Amikor odaért mellénk, Dominik kinyújtotta a lábát, elállva ezzel az utat, mire a világosbarna melegítő fiú megállt.

– Komolyan, mi volt ez? – kérdezte vigyorogva, mire mind kérdően néztünk rá.

– Nem volt semmi ötletünk erre a tehetségkutató feladatra, kézilabdások vagyunk, másban nem vagyunk jók... Valami meg kellett. Aztán a raktárban kutatva találtam ezt a furulyát, életemben nem játszottam még rajta, de gondoltam, poén, és hátha vannak, akik értékelik a hülyülést... – vont a vállát.

– Hát én imádtam – jegyeztem meg még mindig nevetve.

– Kösz – biccentett mosolyogva. – Talán annyi pontot összelapátolunk, hogy benn maradjunk – gondolkodott grimaszolva.

– Reméljük. Sok sikert – mosolygott rá Vivi.

– Nektek is – felelte, majd továbbindult, de rögtön megtorpant, és visszanézett ránk. – Ha esetleg tényleg elnyerte a tetszésedet a *Señorita*... Ne habozzatok jó pontot adni. Akitől tíz pontot kapunk, annak előadjuk újra – ajánlotta fel.

– És mennyit kell adni, hogy ne? – kérdezte Rajmund, a megjegyzésére pedig Bence is felröhögött, aztán szórakozottan visszament az asztalukhoz, ahol a csapattársai sírva-nevetve fogadták. Lehet, hogy a kiesés szélére kerültek ezzel, de mivel nem

volt más ötletük, legalább stílusosan sodorták magukat a veszélyzónába. Én ezt marhára értékeltem.

Róbert, aki a hamis furulyás *Señorita*-produkciót közvetlen közletről követhette figyelemmel, kissé kábán botorkált fel a színpadra, és többször is megrázta a fejét, mintha csak azt akarná elérni, hogy kitisztuljon.

– Nos. Köszönjük ezt a rendhagyó előadást a világosbarna csapatnak – jegyezte meg, a világosbarnák pedig ünnepélyesen a levegőbe emelték az üdítőjüket. – Meglátjuk, hogy van-e helye a viccnek, amikor mindenki más komolyan vette a feladatot – tette hozzá Róbert a szemét forgatva, azonnal lelombozva a világosbarna csapatot, akik a fogukat szívva, kínosan fészkelődve ültek a fotelekben. – Na de haladjunk tovább – terelte el a szót Róbert a megosztó produkcióról. – Szólítom a következő versenyzőt – mondta a mikrofonhoz hajolva, mire izgatottan néztem arra várva, hogy meghalljam a nevünket. De nem mi jöttünk. – Ezüst csapat – nézett Róbert Csanádék asztalára, ahol Dalma megemelkedett a fotelből, és sietősen a színpadhoz ment.

Az odakint tomboló vihar hirtelen feltépte az egyik ablakot, aminek következtében a huzat végigsöpört a termen, felkapva az asztalokról a pontozólapokat, amik felszálltak a felkeveredett levegőbe. A szervezők közül két narancssárga ruhás rögtön odapattant az ablakhoz, és megpróbálták visszacsukni, miközben a versenyzők a papírokat kergették a teremben. Kint szó szerint szakadt az eső, az ablak előtti sűrű esőfüggönyön át a hortobágyi táj szürkés, elmaszatolódott foltnak tűnt, ami összeért a fekete felhőkkel borított éggel.

Három szervezőnek végül együttes erővel sikerült bereteszelnie az ablakot, miközben a teremben a versenyzők összeszedeggették a szétfújt papírokat, visszaültek a helyükre, és a színpad irányába néztek, ahol Dalma arra várt, hogy kezdhesse a műsorszámát.

Az ezüst lány produkciójáról már azelőtt lehetett tudni, hogy mi lesz, mielőtt felcsendült volna az első dallam, ugyanis a sminkje és a megemelt, magas copfba fogott haja abszolút Ariana Grande-utánérzést okozott. Dalma az ezüst melegítőfelsőjének cipzárját lehúzza hagyta, alatta egy topot viselt, úgy állt az állvány előtt. Amikor a technikus elindította a számot, és elkezdődött a *7 rings*, amit mindenki egy pillanat alatt felismert, felhangzott a taps. Ami igazából csak a számnak szólt, mert amikor a karaoke verzió eljutott oda, hogy Dalma énekelni kezdett, a közönség kissé

csalódottan konstatálta, hogy hát ez így azért nem az igazi. Dalma hangja nem volt rossz, csak éppen egy ennyire ismert számnál megvan az a veszély, hogy mindenki az eredetit akarja inkább hallani. Így aztán hiába volt a szép smink, a jól megcsinált haj és egy nagyjából rendben lévő hang, a katarzis elmaradt. Ezt az ezüst csapat pedig már Dalma produkciója közben érzékelte, és a fejüket forgatva néztek körbe a reakciókat figyelve. Amik nem voltak túl jók, tekintve, hogy többen laposakat pislogtak a borús időben, mások pedig az asztalra rakott telefonjukra koppintottak, ellenőrizve rajta az időt.

Vivi fintorogva nézett ránk, az arckifejezéséről sütött, hogy mit gondol. Az ezüst csapat bajban volt.

– Wrááááoo – ásított egy hatalmasat, nem melleleg pedig hangosat Tahi, mire mind kérdőn fordultunk felé. – Elnézést, elpilledtem – szabadkozott, aztán megpróbálva nyitva tartani a szemét, maga előtt összefont karral nézte a műsort.

Dalma végre befejezte a számot, amire kapott egy halk tapsot. Többen ekkor riadtak fel, majd az ezüst melegítő lányt Róbert váltotta a színpadon, és a mikrofonhoz lépve hangosan beleszólt.

– Köszönjük, ezüst csapat – nézett Dalma után, aki éppen visszaült a helyére, és kissé rosszkedvűen kérdezte meg a többieket, hogy szerintük mi volt a gond. Ő is érezte, hogy ez a produkció nem ment nagyot. – A következő versenyző – szólt Róbert a mikrofonba, miközben két szervező becipelte az állványos kosárlabdapalánkot, és elhelyezte az emelvény előtt.

– Jön Andi – szólt Vivi kihúzva magát, és a nyakát nyújtogatva nézett felénk.

– A bézs csapat – jelentette be Róbert, mire Keriékkal együtt automatikusan tapsolni kezdtünk, miközben Andi felkászálódott a fotelból, és lehajtott fejjel az emelvény felé indult, ahol a kosárpalánk előtt egy labda volt a földre rakva.

Andi egy laza mozdulattal lehajolt érte, felvette, aztán a mikrofonhoz lépett, és miközben beleszólt, megpörgette a feltartott mutatóujján a labdát.

– Sziasztok. Én kosárra fogok dobni a terem öt különböző pontjáról. Remélhetőleg mindegyik bemegy. Úgy tervezem – ismertette a produkcióját, hangja pedig visszhangzott a csendben. Semmi reakció nem volt. – Oké, akkor kezdem... – dűnyögte Andi, és kínosan fűjtatva megfogta a labdát, majd a színpadról

látszott, hogy majd kicsattan, a drukkolástól egyfajta eksztázisba került, miközben újra felemelte a labdát, és az adrenalintól túlpörögve indult meg a negyedik, ismételten távolabbi pontra.

A távot felmérve sokan a fejüket kapkodták Andi és a palánk között, azt latolgatva, hogy onnan beletalál-e. Ha egy kosárpályát veszünk alapul, akkor kábé valahol a felpálya körül lehetett, ahol Andi állt a negyedik dobás előtt. Nem mellesleg a szürke csapat asztala mellett.

– Ezt nézd – vigyorgott rám Vivi Andi felé biccentve, aki a távoli palánkra összpontosított, egyenletesen véve a levegőt, közvetlenül a szürke melegítő fiúk közelében. Gabesz, akinek pont a fotelje mögött állt Andi, féloldalasan hátrafordult, és érdeklődve, egyik szemöldökét felvonva nézte a lányt.

– Sikerüljön. Csak onnan sikerüljön neki – drukoltam halkan, majd a tömeggel együtt én is „húúú”-ztam, aztán amikor Andi laza csuklómozdulattal a palánk felé dobott, a teremben lévő minden versenyző, kísérőtanár és szervező követte a tekintetével a labdát, ami gyönyörű ívben zuhant egyenesen a gyűrűbe, de megpattant a szélén, mire egy emberként kapott mindenki a szája elé, és riadtan nézte, hogy kifelé vagy befelé fog-e esni.

– Baszki – kiáltott fel Zétény megfélekezve magáról, mire többen felröhögtek, a labda pedig újabbat pattant a gyűrűn, majd még egy kicsit, végül pedig befelé fordulva átesett a hálón. Megvolt.

– Ééééééé! – harsant fel az egész terem, Andi pedig, aki egészen addig nem mert levegőt venni, a megkönnyebbüléstől összegörnyedve nevette el magát, és már indult is a labdáért, amikor Gabesz felé nyújtotta a tenyerét, a többi szürke fiúval együtt.

Andi a döbbenettől megtorpant, és zavartan nézett rá, aztán esetlen mozdulattal belepacsizott először Gabesz, majd a többi szürke melegítő tenyerébe. A labdáért indulva a fejét kapkodta az őt ünneplő arcok között, végül megtalált minket, és felváltva nézve Vivire és rám, vigyorogva behúzta a nyakát, miközben azt tátogta, hogy „úr-is-ten, lát-tá-tok?”. Mindketten bólogatva neveltünk, biztosítva Andit arról, hogy láttuk, aki aztán felvette a labdát a földről, és elindult a terem másik végébe az utolsó dobáshoz, ami az addigi legtávolabbi lévő pont volt.

– Szerintetek? – kérdezte Dominik.

– Durván jól tolja, bemegy... – tippelt Rajmund.

– Szerintem is – értett egyet Vivi rágózva.

– Várjatok, valami nem stimmel, nézzétek – mutattam a színpad felé, mire mindannyian elfordították a fejüket Andiról, aki éppen elfoglalta a helyét az utolsó dobáshoz a terem másik végében, és kérdőn pillantottunk az emelvényre fellépő Róbert irányába.

Velünk együtt mások is kiszúrták, hogy a főszervező már a színpadon áll, és csodálkozva kezdtek elcsendesedni a meccshangulatból. Ekkor már Andi is észrevette Róbertet, és a kosárlabdát a hóna alá fogva, felvont szemöldökkel rázta meg a fejét.

– Mi történt? – suttogta Vivi.

– Lejárt az ideje – felelte Rajmund.

– Ó, basszus, ez megvolt három perc? – kérdeztem.

– Aha – koppintott egyet Dominik a telefonja kijelzőjére, az időt ellenőrizve.

A versenyzők a fejüket kapkodták Andi és Róbert között, akik nagyjából a terem két legtávolabbi pontjában voltak, majd a főszervező a mikrofonhoz hajolva így szólt:

– Köszönjük, bézs csapat – szólt, mire páran méltatlankodva felhorkantak, olyanokat kiabálva be, hogy „lemaradt az ötödik dobás”, „ne már, még nincs vége”, vagy éppen „most mi történik, nem dobhatja az utolsót?”. Róbert az értetlenkedésre reagálva megrázta a fejét, és így szólt: – A három perc az három perc, minden csapatnak – közölte ellentmondást nem tűrő hangsúllyal, mire Keri, Zétény és Laci lesújtva ültek a helyükön, és a tenyerükbe temették az arcukat, Andi pedig lemondóan csóválva a fejét tudomásul vette, hogy elszámolta magát, és kifutott az időből. Így aztán hiába volt marha jó a produkciója, a katarzis, a nagy finálé elmaradt a végéről, egyszer csak lefűjták, és abbamaradt. Az ováció, mintha csak a csapat zárták volna el, egy pillanat alatt megszűnt, és ott maradt Andi a kosárlabdával a hóna alatt, és gúnyosan röhögve saját magát, visszasétált a helyére.

Amikor hozzánk ért, lelassította a lépteit, és csalódottan ingatva a fejét, szomorúan mosolygott ránk.

– Ha három percben kellene bemutatnom az életem... Akkor ez volt az – mondta. – Valószínűleg ez a sorsom is. Mielőtt sikerülne valami, lejár az időm – dünnyögte.

– Neee, jó volt ez – kezdtük vigasztalni egyszerre.

– Persze, persze – hagyta ránk. – Viszont kösz a drukkot. Nélkületek néma csendben telt volna az egész produkció – fújtatott.

– Ugyan már – simította meg a karját Vivi kedvesen.

– Hé – nézett Dominik Andira, elterelve a szót. – Bement volna? Az ötödik? – kérdezte, ez pedig mindannyiunkat érdekelt, úgyhogy kíváncsian vártuk Andi válaszát.

– Be – felelte őszintén.

– A piros csapat! – mondta hirtelen Róbert a színpadról.

– Major, te jössz – csapta össze a tenyerét Tahí amolyan „na végre” stílusban.

– Mi? – kérdeztem teljesen ledöbbenve.

– Sára, a táncod következik – meredt rám Vivi riadtan.

– Gyerünk, állj fel, Sára, szól a zenéd!!! – sürgetett Dominik.

– Menj, menj, menj – sürgetett Andi a kosárlabdát megpörgetve a mutatóján, miközben teljesen leblokkolva tápázkodtam fel a fotelből, és a fülemben dobogó pulzusomon át meghallottam az *Around the World*-öt, amit mi kértünk korai indítással a jelentkezési lapon, hogy már a bevonulásom alatt szóljon, ne csak akkor kezdjék el, amikor már a színpadon állok.

– Major! – ragadta meg Rajmund a kezemet, én pedig kábán meredtem rá. – Mosd le a mezőnyt! – nézett mélyen a szemembe, mire egy pillanatra belevesztem a tekintetébe, aztán erőt merítve belőle elmosolyodtam. Bólintva rászorítottam az ujjaira, jelezve, hogy rendben vagyok, aztán lassan kihúztam a kezem a kezéből, és a fotelek között a színpad felé futottam.

A többi versenyző a teljes kinézetemet csak ekkor látta meg, mert addig a hátsó fotelben ültem, így némi meglepetést okoztam, amikor megérkeztem a színpadra a fonataimmal, a levágott piros topommal, ami a teljes hasamat szabadon hagyta, és a cipőm oldalán meg a karomon körberagasztott piros csíkokkal. A hátsó asztalunknál Tahí, Dominik, Vivi és Rajmund felállva tapsoltak ritmusra a fejük felett összecsapva a tenyerüket, ahogyan a bészek is, kiegészülve Andival, automatikusan beszálltak a buzdításba még azelőtt, hogy táncolni kezdtem volna. Az emelvényre fellépve vidáman körbepásztáztam a termet, és az engem figyelőkre

mosolyogtam, aztán megállapodott a tekintetem a hátsó sorban lévő csapatomon, akik üvöltve, füttyülve, Vivi pedig sikongatva szurkolt, miközben mind vettek telefont. Alig észrevehetően bólintottam, aztán pontosan akkor, amikor terveztem, nekikezdtem a shuffle táncnak.

Abban a pillanatban több telefon is a magasba emelkedett, mert látva, hogy ez jó lesz, mások is rögzítették a fellépésemet, miközben én kizártam a fejemből őket, a hangzavart, a tapsot, az ujjongást, és csak a számra figyeltem, meg arra, hogy táncoljak.

Elmosódva láttam az arcokat magam előtt, a fejem tele volt számolással és lépéssel, ahogyan a betanult koreográfiát követve haladtam a produkciómban. Fogalmam sem volt, hogy mi történik előttem, láttam, de nem éreztem, egyedül voltam a világban a ritmussal, egy-két-há, keresztbe, vissza, gyorsabban, ütemre, gyerünk, Sára, mutasd meg, ahogyan négyéves korod óta megmutatod minden egyes alkalommal, amikor lehetőséged van rá. És fordul, fordul, fordul, vissza, ismétlés, gyerünk, újra. Mutasd meg, hogy mit tudsz, mutasd meg, hogy mit veszít az, aki elárult, mutasd meg, mit veszít az, aki kirúgott, és mutasd meg apádnak, hogy akármilyen elcseszett is vagy, van, amiben akkor is te vagy a legjobb, és ezt nem vehetik el tőled. És jön a gyors rész a fináléval.

A szám második percének negyvenötödik másodpercénél váltottam és gyorsítottam be, amikor az ováció megszakította a koncentrálsomat, és tánc közben egy pillanatra meghallottam az előttem lévő teremnyi versenyző és kísérő üdvözlését, majd egy utolsó kereszt shuffle-nél megálltam, pontosan akkor, amikor három perc nulla nullánál a technikus leállította a zenét. Sűrűn véve a levegőt, a mellkasomból kiugró szívvel néztem magam elé, ahol kitisztult a kép, és megláttam az engem éljenző versenyzőket, akik olyan hangosan tapsoltak, füttyültek és kiabáltak, hogy majd' leszakadt a plafon. Nevetve meghajoltam a még mindig engem rögzítő telefonok előtt, aztán örömittasan, a sikerélménytől és adrenalintól felfűtve rohantam át az asztalok és ülögarnitúrák között a csapatomhoz, akik már vártak, és a kitárt karjukba futva álltam meg, összeölelkezve mindannyiukkal.

– Úristen, mekkorát táncoltál, Sára! – sikongatott Vivi előttem ugrálva, és a többiek is dicsérő szavakkal illettek, egymás mondatába vágva.

– Ez még a főpróbán is túltett – ámult Dominik.

– Azt a mindenit, de jó volt – ingatta a fejét Tahi. – Ezzel nyernünk kell – szorította ökölbe a kezét elszántan, mire Vivi és Dominik helyeslően bólogattak, Rajmund pedig mosolyogva a szemembe nézett.

– Legjobb vagy – közölte, mire az oldalamat fogva kifújtam magam, és megráztam a fejem.

– Azért még van hátra néhány szám.

– Ja, én nem a versenyről beszéltem – vágta rá szórakozottan, mire nevetve odanyúltam, hogy meglökjem a vállát, de Rajmund röhögve kihátrált a mozdulatom elől, aztán a színpad irányába fordultunk, ahol Róbert lerakta maga elé a mikrofonállványt, és kért egy kis csendet. Merthogy még mindig nekem szólt a taps.

– Köszönöm a címvédő piros csapatnak a produkciót – kezdte, aztán a tenyerével lefelé mutatva kérte, hogy hallgassanak el a versenyzők. – Valóban impozáns volt, de kérném, hogy üljetek vissza a helyetekre, még nincs vége az estének – szólt ránk, mire megértően bólintottunk, és vigyorogva visszahuppantunk a fotelekbe. Róbert megvárta, hogy mind leüljünk, aztán az emelvényről körbenézve megállapodott a tekintete az egyik asztalon. – Világoszöldek – szólt oda nekik. – Tiétek a színpad – konferálta fel a következő versenyzőt. A világoszöld melegítőt viselők csapatából az egyik fiú felemelkedett, és a fotelek közt sétálva az emelvényhez ment, majd fellépve rá megállt a mikrofon előtt, és tehetetlenül elröhögte magát.

– Hát én egy kártyatrükkal készültem, de a pirosok tánca után ez inkább a „minek van” kategória lesz. Na mindegy, kezdjük – köhintette. A beszólására többen felnevettek, miközben a srác a zsebében matatva kivett egy pakli francia kártyát, és a lapjait megkeverve megkért valakit az elől ülők közül, hogy húzzon egy lapot. A pinkék önként jelentkeztek a feladatra, és Palkó kivett egyet a felé nyújtott kártyapakliból.

A legtöbben kissé megemelkedtek a fotelekből, hogy lássák, mi történik elől, én pedig az asztalhoz hajolva megfogtam az egyik ásványvizes flakont, és beleittam, amikor is feltűnt, hogy vannak, akik a világoszöldek kártyatrükkje helyett még mindig velünk, vagyis inkább a fellépésemmel vannak elfoglalva. A két legnagyobb riválisunk, a szürkék és a világoskékek, akik velünk ellentétben még mindketten hátravoltak a produkciójukkal, árgus szemmel figyeltek. Mindkét csapat a kezükbe vett papírlapot elemezte, a szájukról pedig egyszerűen leolvastam, hogy a

képzeletben kiosztott pontok közül szerintük egyelőre enyém a maximum. Na ezt akarták mindketten elvenni tőlünk. És még mindkét erős csapat fellépése váratott magára.

A tekintetemet elszakítva róluk újra beleittam a vízbe, majd a színpad irányába pillantottam, és bekapcsolódtam a világoszöldek fellépésébe.

– Ezt a lapot húztad? – kérdezte a srác a színpadról az első sorokban lévő asztalok felé hajolva, ahol a pinkektől Palkó rápillantott a kártyalapra, és megrázta a fejét.

– Nem – felelte. Az őszinte válaszát óriási röhögés követte, szegény világoszöld csapattag pedig az alkarjával letörölte gyöngyöző homlokát, és a kezében lévő kártyapaklit kezdte rendezgetni.

– Akkor ezt? – mutatott fel egy másikat.

– Nem – ismételte Palkó, újra ellenőrizve az asztalra mintával lefelé fordított lapot, hátha ő nézte félre.

– A francba... – kezdett kapkodni a fellépő fiú, mire egyre több irányból érkezett a „bénaaa” beszólás, miközben ő rendíthetetlenül próbálta megtalálni a Palkó által húzott lap párját. – És ez? – kérdezte, mire már csak egy sajnálkozó fejcsóválást kapott.

Nagyjából így ment el a három perc, szegény világoszöld srác végig a Palkó által kihúzott lap másik felét próbálta elővarázsolni a pakliból, abszolút sikertelenül, így amikor letelt a három perc, tehetetlenül megrázta a fejét.

– Mi volt az? – kérdezte.

– Kör nyolcas – válaszolta Palkó, mire a fiú a színpadon állva elkezdte keresgetni a pakliban a lapot. Róbert érkezésére sem hagyta abba, hanem megszállottan kutatott a kezében szétterített pakliban.

– Köszönjük, világoszöld csapat – szólt Róbert a mikrofonba.

– Egy pillanat – válaszolta a srác.

– Mondom köszönjük – ismételte meg erélyesebben, mire a srác fújtatva, amolyan „elmegy mindenki a...” mozdulattal behajlította a tenyerében fogott kártyapaklit, majd hirtelen elengedte, amitől a lapok széthulltak a levegőben.

A főszervező rezzenéstelen arccal nézett a fiúra, hagyva, hogy lehulljanak körülöttük a földre a kártyalapok, aztán széles vigyorra

húzta a száját.

– Akkor most megvárjuk, hogy felszedd – közölte szigorúan.

A világoszöld csapattagok azonnal a társuk segítségére siettek, és amíg a földön összekotorták a kártyalapokat, hallani lehetett a veszekedésüket arról, hogy „megmondták, hogy ne a béna kártyatrükkal lépjenek fel”.

Róbert türelmesen megvárta, hogy összeszedjék az összes kártyát, aztán a világoszöldek vitatkozva visszaültek a helyükre, megállás nélkül hülyézve a fellépő társukat.

– A következő csapatot szólítom – állt meg Róbert a mikrofonállvány előtt, mire a három hátralévő csapat fellépője izgatottan emelkedett meg, várva, hogy ő következzen. – Világoskék – mondta ki a főszervező, mire a háromból két fellépő automatikusan visszaült, a világoskék lányok pedig mind felpattantak, és átölelték egymást, majd az egyikük, akinek szalag volt fonva a hajába, és erős sminket viselt, odaszaladt a színpadhoz.

Az emelvényre fellépve szembefordult a nézőkkel, kihúzva magát, egyenes háttal megállt, aztán félrenézve a technikusra közölte, hogy „mehet”. A narancssárga ruhás szervező a színpad melletti asztalon lévő laptopján elindította a zenét, én pedig kissé előrehajolva a fotelben érdeklődve néztem a mezőny két táncos produkciója közül a másodikat. A zene elindulásával a világoskék melegítő lány azonnal széles mosollyal kezdett szteppelni, mire felkaptam az asztalra kirakott telefonomat, félig a produkciót nézve feloldottam a kijelzőt, aztán rányomtam a Shazam alkalmazásra, hogy megnézzem, mi a zene, mert nem ismertem. Az app a másodperc töredéke alatt kidobta, hogy az *Another day of sun* című szám szól, a *Kaliforniai álm* egyik betétdala, mire rögtön visszaraktam a telefont az asztalra, mert nem akartam bunkónak tűnni, hogy más fellépése közben nyomkodom, majd a combomra könyökölve figyeltem az emelvényen történő szteppelést. Ami jó volt. Nagyon jó. Komolyan. Jó volt a zeneválasztás, ügyes a tánc, kifogástalan a koreó, csak... Csak nem volt közönségbarát. Mert a nézők az első perc végén egyszerűen elunták, így aztán a világoskék lány hiába adott bele apait-anyait, és tett le az asztalra egy technikailag tökéletes produkciót, sajnos az az asztal már tele volt. Egyszerűen nem volt elég érdekes a furulya prank, shuffle tánc, mazsorett, kártyatrükk fail és hasonlók után. „Csak” egy sztepptánc volt egy filmzenére, ami nekem hiába volt például az

este egyik legjobb előadása, körbenézve láttam, hogy ezzel majdhogynem egyedül vagyok, mert amikor a világoskék lány befejezte a táncot a színpadon, a teremben lévő versenyzők és kísérők egy udvarias, visszafogott tapson kívül semmi érdeklődést nem mutattak.

– Köszönjük a világoskék csapatnak – lépett fel a színpadra Róbert a lányt váltva, aki fegyelmezetten indult vissza a csapattársaihoz, és a kísérőtanárunk hátbaveregetése közepette ült le a fotelbe, majd elkezdtek halkán beszélgetni, ismét a pontozólapjukat nézegetve. Azt tudták, hogy biztosan továbbjutók, de azt is érezték, hogy ez nem lesz első hely. A tapsból leengedve a kezem visszanéztem a színpad irányába, ahol Róbert a mikrofonba szólt. – Az este utolsó előtti fellépője következik – jelentette be. Csak még nem tudtuk, ki lesz az.

A lila csapatból Inez lilára beszínezett hajjal ült a csapattársai között, és fújtatva várta, hogy szólítsák, a szürke fiúktól pedig Levente ujjatlanra levágott felsőben ülve figyelte, hogy indulhat-e a színpad felé. Róbert mindkét csapatra rámosolyogott, majd egy kis eccpecc játékot követően, ami csak őt szórakoztatta, megállapodott a tekintete Inezen. – Lila csapat – szólította színpadra, és miközben Inez a társai buzdítása közepette előreszaladt, az egyik szervező lerakott a színpadra egy hulahoppkarikát.

Inez az emelvényre fellépve beleállt a karika közepébe, aztán a technikushoz fordult, aki várta az instrukciót, majd a lány jelzésére elindította a zenét. Billie Eilish – *Bad Guy*. A számot a kezdés másodpercében mindenki felismerte, és hangos ovációban tört ki, amitől azonnal bulihangulat kerekedett. A versenyzők ritmusra kezdtek tapsolni, miközben Inez a lábával megemelte a karikát, felrúgta a levegőbe, és hulahoppozni kezdett.

Erősen indult a száma, mind zenében, mind pedig látványban, a világoskék lányok pedig a fejüket ingatva bosszankodtak, amiért az ő fellépésük összesen nem ért el akkora ovációt, mint a lilák nyitánya, sőt szemmel láthatóan már a feledés homályába is vészett a szteppelőadás, mindenki a *Bad Guy*-t énekelte, a teremben pedig zengett a taps.

Nem tudom, hogy Inez végül a nem várt örjögéstől izgulta túl a dolgokat, vagy valami más oka volt, de a produkciójának színvonala elég hirtelen kezdett zuhanni, amikor egymás után hibázott, és elkezdte leejteni, vagy éppen nem elkapni a levegőbe

feldobott karikát. Egy pillanat alatt teljesen szétesett a műsora, amit elég kellemetlen volt nézni, mert amíg a szám továbbra is tök jó hangulatot teremtett, addig a hozzá párosuló műsorszámot nézve nagyjából mindenki azt kívánta, hogy legyen már vége. Főleg az a rész volt szemlesütős, amikor a karika nemcsak elgurult egy rossz mozdulat következtében, de le is bukácsolt az emelvényről, és begurult a fotelek közé, Inez meg előrenyújtott karral rohant utána. Hát ja. Duh.

A műsorszám végén hatalmas taps tört ki, ami egyáltalán nem annak szólt, hogy bárkinek tetszett volna, hanem inkább annak, hogy végre valahára véget ért. Hosszú három perc volt, az biztos.

A lilák teljesen összetörtek, és amikor Inez a produkciót befejezve visszament a csapattársaihoz, hangos veszekedésbe kezdtek. A kísérőtanárunk próbálta csitítani őket, de nem járt sok sikerrel, a csapatuk minden tagja Inezzel üvöltött, amiért „elbénázta, és nagy valószínűséggel kiesnek miatta”. Ezt mindenki kínosan fészkelődve hallgatta, kivéve a világoszöldeket és sötétbarnákat, akik minden igyekezetük ellenére is csak vigyorogni tudtak a hallottakon, ugyanis ha a hulahopp számmal kiesnének a lilák, akkor értelemszerűen továbbjutna a becsődölt kártyatrükk és az este első produkciója, Regi elrontott ugrókötelezése is, ami kábé már senkinek nem is rémlett.

Róbert a színpadra lépve megállt a mikrofon előtt, és amíg csendre intette a vitázó lilákat, addig mögötte négy szervező leterített a színpadra egy tatamit, majd becipelte rá az utolsó műsorszám kellékét. Ami végül nem kápráló volt, ahogy azt korábban tervezgették a szürkék. Úgy tűnt, azt nem tudták megoldani a hortobágyi helyszín kellékei közül, így aztán más produkció mellett döntöttek. A nyakamat nyújtogatva figyeltem, hogy mi történik, majd a narancssárga ruhás szervezők ellenőrizték még egyszer a szerkezet stabilitását, és leléptek az emelvényről, otthagya két párhuzamosan felállított rudat. Oké. Korlátgyakorlat.

– Mi ez? – kérdezte Vivi egy nagy rágólufit fújva.

– Valami, ami megszorongatja az első helyünket – feleltem egyszerűen, a megjegyzésemre pedig Rajmund, Dominik, Vivi és Tahi is aggódva nézett.

A szürkéktől Levente meg sem várta, hogy Róbert szólítsa, kizárásos alapon csak ő következhetett, a főszervező azonban betartva a formalitást, a mikrofonhoz hajolva csendre intette az

egyébként eléggé hangos IOV-versenyzőket, akik a fotelekben ülve már a pontozásról diskuráltak egymás között.

– Következzen az este utolsó produkciója. Szürke csapat – jelentette be, abban a pillanatban pedig Levente fellépett az emelvényre, átbújt az egyik rúd alatt, így a két korlát közé került, és magabiztosan szólt a technikusnak, hogy mehet a zene.

Egy Post Malone-számot választott magának, és amikor elindult a zene, a szürke csapattag alkarját oldalra támasztva a korlátokra, lendületből felhúzta magát.

– Vóóó – hangzott fel a tömeg, és megtapsolták a kezdést, mire én is automatikusan összecsaptam a tenyeremet, és elismerően bólogattam. Azért tornász számmal zárni egy tehetségkutatót elég stílusos.

Amíg Levente ide-oda lengett a korláton, emelte magát, ereszkedett, fejjel lefelé fordulva gyertyát csinált, mélyre engedte a testét, aztán visszahúzta az alkarjával támasztva a korlátokat, addig sokan a telefonjukkal rögzítették a produkciót, egy-egy látványosabb vagy nehéznek ítélt elem után pedig mindenki hangos tapsban tört ki. A szürke fiúk büszkén figyelték a csapattársukat, és elégedetten bólogtak minden egyes jól sikerült gyakorlat után, a szervezők közül többen pedig az emelvény körül álltak készenlétben, nehogy sérülés történjen. Pontosan három perc elteltével, tökéletes időzítéssel, amikor a zene lekeverésre került, Levente leugrott a korlátról, és egyenesen megállva a nézők előtt, meghajolt. Hatalmas ovációt kapott, többen felálltak, ahogyan mi is, és állva tapsoltuk meg a tornász előadást, amivel véget ért az IOV tehetségkutatója.

Levente izzadtan és eléggé kimerülve lépett le a színpadról, majd a csapatához lépve röhögve összeölelkeztek, aztán már el is kért egy telefont, hogy visszanézhesse magát rajta. Azonnal kapott hármat is, de épphogy csak elkezdte megnézni a rögzített felvételt, már le is kellett állítania, mert Róbert a színpadra lépett, és a mikrofonállványt lerakva végignézett a termen, külön-külön minden csapat asztalánál időzve egy kicsit.

– Ez volt a tizenegy produkció – szólalt meg hosszas hatásszünet után. – Most pedig eljött az idő, hogy értékeljétek is őket – közölte. A teremben azonnal fészkelődés és halk duruzsolás kezdődött, a csapatok tagjai máris elkezdtek konzultálni egymás között, amikor Róbert félbeszakítva mindenkit, folytatta: – Beszéljétek meg egymás között, hogy mely előadásra adjátok a legkevesebb, egy

pontot, mely érdemel két pontot, hármat, négyet, ötöt, ki kapja a hatot, hetet, nyolcat, ki nyújtott kilenc pontos produkciót, és szerintetek ki az, aki a maximum tíz pontot érdemli. Értelemszerűen minden csapat a másik tíz csapat produkcióját értékelheti, a sajátját nem. Az összesített szavazatok alapján az a csapat, amelyik a legkevesebb pontot kapta a többi csapattól, azonnal kiesik az IOV-ról, és indul haza. Rajtatok a sor, ti döntötök – mondta a mikrofonba hangosan, majd mintha egy apróságról megfélekedett volna, odahajolva még hozzátette: – Ó, igen. Erre tíz perccel van.

A kijelentésre először mindenki némán pislogott, majd felfogva, hogy Róbert mit mondott, az összes csapat pánikolni kezdett. A terem egy pillanat alatt teljesen felbolydult, mindenki kapkodva nyúlt a papír után, a csapattagok egymás kezéből tépték ki a lapot, ahogyan a tollat is, és kezdtek ész nélkül irkálni. A kísérőtanárok próbáltak rendet tenni a diákjaik között, de túlüvöltötte a kérésüket a sok „hülye, ne oda, nem azt, nem úgy kell, várjatok már, én még nem is mondtam semmit” vita. Minden asztaltól ezt lehetett hallani.

Róbert a káoszt látva elégedetten nézett körbe, és mint aki jól végezte a dolgát, vigyorogva lesétált az emelvényről. Elképedve néztük a körülöttünk lévő veszekedést, aztán sóhajtva megráztuk a fejünket, a foteljeinket közelebb húztuk az asztalhoz, kizárva mindenkit a körünkből, és bizalmasan néztünk össze. Vivi csapatkapitányként maga elé húzta a lapot, a foga közé szorítva levette a toll kupakját, majd kifújva a szájából hagyta, hogy elguruljon az asztalon, aztán ráhajolt a lapra.

– Oké – írta fel Vivi a tetejére, hogy „PIROS”, majd a tíztől egyig felsorolt számokat nézte. – Kezdjük – pillantott aggódva a telefonján lévő órára. Kilenc percünk volt rangsorolni a fellépőket.

– Merről? Legjobb vagy legrosszabb? – kérdezte Dominik idegesen hátranyúlva a hajához, kihúzta belőle a hajgumit, és újra hátrafésülte az ujjával, mielőtt ismét összefogta.

– Legrosszabb – tanácsolta Rajmund.

– A furulyás gyerek! – szólt Tahí kapásból elsőként. – Még mindig fáj a fejem tőle – tette hozzá.

– Nekem a világoszöldek kártyatrükkje volt a leggyengébb. Már mint... Mi volt az? – kérdezte Dominik.

– Igen, azt hiszem, én is őket ejteném ki, semmi nem jött össze abban a produkcióban – húztam el a számat kelletlenül.

– Rajmund? – nézett felé Vivi kérdően.

– Nekem a lilák produkciója volt a leggázabb, olyan cringe volt az az elguruló hulahoppkarika, hogy alig vártam a végét – közölte. Ekkor mind Vivire néztünk, aki még nem nyilatkozott a szerinte legkevesebb pontot érő produkcióról. Egy szavazat volt a világosbarna furulya előadásra, kettő a világoszöld kártyatrükkre és egy a lila hulahoppra. Vivi feszülten rágózva fújta egy lufit, amit kipukkasztva visszaszívott a szájába, aztán mérgesen megrázta a fejét.

– Sajnálom, világoszöld. Mindenki más kihozott valamit a fellépésből, akkor is, ha hibázott, egyedül az övé maradt a legvégéig menthetetlen – mondta ki, és ezzel eldőlt, hogy mi a világoszöldeknek adtuk az egy pontot, ezzel mi őket ejtettük volna ki. Ötből három szavazattal.

Vivi ráhajolva a lapra beírta a világoszöldeket az egyes szám melletti üresen hagyott mezőbe, aztán néhány pillanatig mindannyiunk tekintete elidőzött a soron, felmérve, hogy a döntésünknek mekkora súlya van. A bambulásból Tahí zökkentett ki minket, aki látva, hogy nehéz helyzetbe kerültünk, ránk szólt:

– Gyerünk, gyerünk, megy az idő, ki kapja a két pontot? Részemről a furulyás – tapsolt egyet, a sürgetésére pedig mind felocsúdtunk.

– Lila hulahopp – mondta Rajmund, aki már az egy pontot is odaítélte volna.

– Adom – értettem egyet.

– Én is – biccentett Dominik.

– Szerintem is – írta be Vivi a kétpontos mezőbe a lilákat. – Három pont? – pillantott fel a papírból.

– Furulyás – ismételtette Tahí.

– Mmm – igazítottam meg idegesen a fülbevalóimat, miközben elgondolkodtam. – Nekem a sötétbarna ugrókötelezés. Sajnálom – mondtam.

– Én azt már el is felejtettem, mehet a három rá – intett Rajmund.

– Egyetérték – biccentett Vivi. – Dominik?

– Nekem jó – helyeselt.

– Okkké – firkantotta be Vivi a sötétbarnákat a hármasszám mellé. – Kié a négy pontunk?

– Furulyás – ágált Tahí rendíthetetlenül a világosbarnák ellen.

– Bírom őket, de nekem Dalma éneklése elég semmilyen volt – fújtatott Vivi.

– Ez nem szimpátiaszavazás, mehet nekik a négy részemről is – biccentett Dominik.

– Nekem oké – vont a vállát Rajmund, mire mind rámnéztek.

– Hát... Egyetértek – grimaszoltam, és összehúztam a szemem, miközben Vivi beírta az ezüstöket a négy pontos helyre.

– Most komolyan – meredt ránk Tahí elképedve. – Mi bajotok van nektek, hogy nem pontozzátok le a furulyást? – kérdezte.

– Vicces volt – feleltük egyszerre, mire a tanár a szemét forgatva széttárta a karját.

– Vicces? Ez? – kérdezte döbbenetesen.

– Tudja, tanár úr, ez a fajta humor olyan, mint a fizikaórái. Van, akinek érthetetlen – magyarázta meg Rajmund, a hasonlatra pedig felröhögtünk, és még Tahiból is kibukott egy halk nevetés, miközben a fejét ingatva vitatkozott arról, hogy semmi vicces nincs abban, ha egy furulyázni nem tudó ember furulyán ad elő egy számot.

– Pont ettől vicces! – győzködtek a többiek nem sok sikerrel, miközben én a fotelben kihúzva magam a számhoz emeltem az ásványvizet palackomat, és a tekintetem körbejártattam a termen.

Minden csapatnál kupaktanács volt, a versenyzők a lehető legközelebb húzták a foteljeiket az asztalok köré, és kis kört alkotva diskuráltak a pontozásról. A helyiségben szinte bábeli zűrzavar uralkodott, minden asztal zengett a hangos beszédől, kiabálástól vagy éppen egymás győzködésétől, megspékelve mindezt a produkciók visszajátszásával, ami több telefonból is üvöltött. Az *Around the World* keveredett a *7 rings* számmal és a furulyás *Señoritával*, valahonnan Andi labdapattogatása szólt egy telefonból, a sötétbarnák egymás kezéből akarták kikapni a lapot, mert összevesztek egy helyezéssel... Örület uralkodott a teremben, a szervezők pedig, Róberttel az élen, mintha csak örülnének ennek a felfordulásnak, elégedetten nézték az előttük zajló jelenetet, időnként ellenőrizve az időt. Ami rohamosan telt.

- Kié az öt pontunk? – kérdezett Vivi körbe.
- Furulyás. Legyen már a furulyás! – csapott az asztalra Tahí.
- Jó, lehet, menjen neki az öt, nála tényleg csak jobbak voltak – ismerte be Dominik.
- Rendben – értettem egyet. – Rajmund?
- Oké – hagyta ránk.
- Na végre! Köszönöm! – fújtatott Tahí. – Így is öt pontot adunk a migrénemre. Az eszem megáll – morogta, amíg Vivi beírta az ötödik helyre a világosbarna csapatot. Innentől pedig már tényleg csak a legjobbak maradtak.
- Hat pont? – nyomkodta Vivi a golyóstoll végét, kattogó hangot hallatva.
- Mmm – nyúltam az egyik fonatomhoz, és gondterhelten fújtam ki a levegőt. – Nálam Viktor fejben számolása. Szívesen tenném előrébb is, de... Nem tudom, a többiek jobban tetszettek – ismertem be.
- Én a világoskékek sztepptáncára adnám a hatot – mondta Vivi.
- Én is a táncra. Eluntam a végét – jelentette ki Tahí.
- Én a közepét is – ismerte be Dominik.
- A világoskékeké a hat pont – zárta le Rajmund, én pedig elfogadva a döntésüket, bólintottam egyet. – És akkor legyen a hét Viktor fejben számolására – tette hozzá, mire mosolyogva biccentettem.
- Szerintem ezzel mindenki egyetért – firkantotta le Vivi a hét pont mellé a sötétkékek csapatát.
- És ekkor mind összenéztünk. Merthogy már csak a szürke, bézs és pink csapat volt pont nélkül a lapunkon.
- Top 3... Ki kezd? – nézett körbe Vivi rágózva. – Gyorsan, alig maradt idő – tette hozzá, miközben több csapatkapitány az asztaltól felállva Róberthez vitte a kitöltött lapot.
- Jó, mondom – vállaltam magamra, mert a többiek hallgatásából arra következtettem, hogy nem szívesen kezdik. – Nekem nyolc pont a bézsekre, mert hiába, Andi nem tudta befejezni a számát – mondtam a szám szélét rágva. – Kilenc pont a pinkeknek, mert Panna parádés produkciót adott elő, de... De nem annyira jót, mint a szürkék. Nálam övék a tíz pont, nem lehet másé,

akkor sem, ha ezzel magam alatt vágom a fát, és esetleg megelőznek. Nem tudok kevesebbet adni nekik, mint a maximum – fújtattam. A többiek csendben mérlegelték a hallottakat, aztán egyszerre bólintottak.

– Ez korrekt, Major, és ha így döntöttél, veled vagyok – szóló Rajmund.

– Én is – értett egyet Dominik.

– Én is. Mondjuk, szerintem így is te nyersz, Sára, de adjuk a szürkéknek a tízet – jegyezte meg Vivi, aztán, bár már eldőlt, kérdőn Tahira nézett. A tanár meglepetten pillantott ránk, és a szakállát megdörzsölve megrázta a fejét.

– Ugye... Ugye tudjátok, hogy a szürkéknek adott maximum ponttal előfordulhat, hogy megelőznek?

– Igen – feleltük egyszerre.

– Ha kevesebbet adtok nekik, akkor...

– Ne adjunk kevesebbet – akadékoskodtam. – Ebből a tízből ők voltak a legjobbak. Ha lepontozzuk őket taktikából, ez akkor sem változik. Így legalább nem vagyok szar arc, és képes vagyok tükörbe nézni. Nekem ez fontosabb, mint egy esetleges védettség.

– Beszélj nyugodtan többes számban, Major – kérte Rajmund, és Vivi Dominikkal együtt azonnal egyetértett, én pedig hálásan elmosolyodtam, és a tanár szemébe néztem, aki végiggondolta a hallottakat, majd meglepetten elnevette magát.

– Hát tudjátok... – ingatta a fejét. – Le a kalappal. Komolyan. Azt hiszem, amit most csináltatok, arra kevesen lennének képesek. Nem tudom, hogy számít-e, de nagyon büszke vagyok rátok – szóló. – Adom a tíz pontot én is a szürkéknek – közölte, Vivi pedig írni kezdett a lapra, miközben Tahira rám nézett, és fenyegetően felém nyújtotta a mutatóujját. – De ne hidd, Major, hogy nem vered le a tornász gyereket még így is, hogy maximum pontot kap tőlünk. A többi csapattól te kapod a tízet, ebben biztos lehetsz. Mert ezen a listán csak azért lehet tízpontos a szürke csapat, mert te nem vagy rajta – biztatott, én pedig kihúzva magam elvigyorodtam.

– Köszönöm.

Vivi beírta a nyolc-, kilenc-, tízpontos helyezettejüket, aztán éppen időben, mielőtt Róbert elkiáltotta magát, hogy fél perce van mindenkinek leadni a szavazatot, Vivi felpattant a fotelból, és előresietett. Andi éppen akkor állt fel a helyéről, amikor Vivi

odaért, így a csapattársunk maga elé engedte, és beszélgetve léptek Róberthez, aki beszédte tőlük a lapokat.

Utánunk még két csapatkapitány rohant a lapot lengetve, hogy várják meg őket, aztán a tizenegy beszédett papírral Róbert a színpadon lévő mikrofonhoz lépett, és beleszólt. A duruzsolás azonnal megszűnt, a teremben néma csönd lett.

– Köszönjük. A szavazás megtörtént. Most visszavonulunk, hogy összesítsük a pontokat. Hamarosan tudatjuk veletek az eredményt. Addig megkérném a kísérőtanárokat, hogy felügyeljék a rendet – mondta, majd leugrott a színpadról, és a többi narancssárga ruhással egyetemben átvonult az étkezőbe.

A távozásukkal hirtelen felmorajlott a játékterem, mindenki beszélgetni és latolgatni kezdett.

Több csapat, mint például a világoszöldek, a lilák vagy éppen a sötétbarnák feszülten, lesápadva ültek a helyükön a kiesés szelétől borzongva, ami mindannyiukat megcsapta. Hozzájuk hasonlóan nem tűnt nyugodtnak Andi sem, aki nem hitt eléggé magában ahhoz, hogy elfogadja, a befejezetlen produkciója is képes továbbjuttatni őket, de idegesnek tűntek a sötétkékek is, akik Viktor fejben számolásával kapcsolatban lettek szkeptikusak, és ahogy telt az idő, egyre inkább beparáztatták magukat azzal, hogy „ez biztosan nem elég”. Voltak, akik azon idegeskedtek, hogy megnyerik-e az estét, ilyen volt a szürkék négyese, és olyanok is, akik a biztos kiesők nyugalomával beszélgettek egymással – a világosbarnák a furulyás számmal. A világoskék lányok csalódottan ücsörögtek a helyükön, tudva, hogy továbbjutók, de sejtve, hogy nem első helyen, Panna pedig a pinkek asztalánál szövegelt megállás nélkül. Ha jól vettem ki, éppen egy oroszlánfóka volt a téma. Mármint az ő témája, mert szokás szerint egyedül vett részt a beszélgetésben.

Az asztalon lévő telefonjaink egyszerre villantak fel. Kocsis érdeklődött csoportüzenetben, hogy mi történik. Saját bevallása szerint már rosszul van az izgalomtól. Vivi visszaírta neki, hogy még várunk. Az igazgató neve mellett hosszan három pont jelezte, hogy éppen ír, majd kaptunk egy halom felrobbanó fejű emoji tőle. Kérdőn néztünk össze azon tűnődve, hogy mit reagáljunk, amikor is Róbert a többi narancssárga ruhással megjelent a játéktermet az étkezővel összekötő boltíves átjáróban, amitől mindenki elhalkult.

A főszervező laza mozdulattal fellépett az emelvényre, és a mikrofonhoz sétálva mosolyogva végignézett a társaságon.

– Megvan az eredmény – közölte minden előzmény nélkül. A termen halk morajlás futott végig, amit fészkelődés és ideges köhécselés követett, majd Róbert ismét a mikrofonhoz hajolt. – Megkérném a tehetségkutató tizenegy résztvevőjét, hogy fáradjon ide hozzám, a színpadra.

A főszervező kérésére az asztaloktól bizonytalanul felemelkedtek azok a csapattagok, akik felléptek az este folyamán.

– Nyugi, Sára, minden oké lesz – szóltak a többiek biztatóan, amikor én is felálltam a fotelemből. Egy mély sóhajt követően rájuk mosolyogtam, aztán kihúзва magam, átlépkedtem az ülőgarnitúrák közti szűk folyosón, és a színpadra felugorva beálltam Andi mellé.

– Hogy vagy? – kérdeztem halkán, a szemünkbe világító fénytől kissé vakon.

– Remeg kezem-lábam – ismerte be.

– Nem estek ki – nyugtattam mosolyogva.

– El is hinném, ha nem rólam lenne szó – dünnyögte, aztán közelebb húzódott hozzám, ahogyan a folyamatosan érkező versenyzők megpróbálták felférni az emelvényre úgy, hogy egymás mellett álljunk mind a tizenegyen. Szűkös volt, de megoldottuk.

Az egyik oldalamon Andi állt, a másikon a világosbarna melegítőt viselő furulyás fiú, szép lassan pedig mindenki megérkezett, így Róbert megvárta, hogy elrendeződjünk, aztán végigfuttatta a tekintetét a soron, és elégedetten bólintott.

– Tapsoljuk meg a Nagy IOV-tehetségkutató résztvevőit. Ezek az utolsó pillanatok, amikor így együtt látjuk őket – szólt hangosan, a teremben pedig felhangzott az elismerő taps és éljenzés. – Az eredmény megszületett – közölte, mire mindenki elhalkult, és a nyakát nyújtogatva figyelt a színpad irányába. – Elsőként a legkevesebb pontot elérő, egyúttal távozó csapatot fogom mondani – közölte, a bejelentését pedig mély döbbenet és értetlenség fogadta. – Értelemszerűen legvégül pedig a tehetségkutató nyertesét jelentem majd be – magyarázta meg a sorrendet. Jogos, attól, hogy a legkevesebb pontot kapó kiesik, még van egy nyertese is az estének, így aztán őt kell a végére hagyni. – Ne feledjétek, a döntés a ti kezetekben volt, az eredmény a ti összesített szavazatok alapján született meg. Így aztán utolsóként végzett, ezzel pedig kiesett az idei IOV-ról, és pillanatokon belül elhagyja a tábort... – emelte meg a lapot Róbert, és belepillantott. A teremre

olyan néma csend telepedett, hogy egy-egy hangosabb nyelést és Vivi rágózását is simán lehetett hallani. Odakintről szüntelenül kopogott az eső, távolról pedig mennydörgés hangzott fel, miközben a játékteremben mindenki szótlanul, gombóccal a torkában várta, hogy ki lesz a kieső. – Sötétbarna csapat – mondta ki Róbert.

Ekkor több dolog is történt egyszerre. A sötétbarna csapatból Regi a színpadon állva azonnal hisztériás rohamban tört ki, miközben a csapattársai idegesen pattantak fel a foteljeikből, azt sérelmezve, hogy „voltak sokkal szarabbak”. A „sokkal szarabbak” viszont hangos ünneplésbe és éljenzésbe kezdtek, amiért nem ők távoznak a versenytől. A világoszöldek, akik megúszták a csúfos kártyatrükk mutatványt, a lilák, akik túléltek a kudarcos hulahoppot, vagy éppen a világosbarnák, akik a jelek szerint furulyatudás nélkül továbbmentek egy furulyaszámmal. Az ő egész csapatuk torkaszakadtából kezdte énekelni a *Señoritát* még a furulyánál is rémesebben, ami nem kis meglepetést és röhögést eredményezett a teremben. Eközben Regi mérgesen kilépett a színpadon lévő sorunkból, és Pannát megkeresve megállt előtte, majd szikrát szórva a szemével, ráförmedt:

– Ez miattad történt! Mind a te hibád! – üvöltött a kilencedikes lány arcába, aki a pink egyberészes fürdőruhájában ácsorogva, mazsorettbottal a kezében pislogott meglepetten.

– Hé, hé! – léptem oda azonnal a védelmembe véve Pannát, és elé álltam, hogy én kerüljek szembe a sötétbarna csapattaggal, miközben Panna a vállam mögött nyújtózkodott, és magyarázta mögülem, hogy Reginek nincs igaza.

– Na mi folyik itt? – kérdezte Róbert, aki elszakította tekintetét a világosbarnák *Señorita* üvöltésétől, és feltűnt neki, hogy cirkusz van a színpadon. Azonnal odapattant hozzánk, és felváltva nézett hol rám, hol pedig Regire. – Mi a probléma?

– Semmi – emeltem fel a kezem védekezően, jelezve, hogy nem hiányzik a balhé. Róbert ekkor a sötétbarna csapattaghoz fordult.

– És itt? – kérdezte. Regi az idegtől prüszkölve, könnyes szemmel meredt rám, vagyis inkább a vállam mögé, ahol Pannát takartam, majd szaggatottan kifújva a levegőt, összetörten nézett Róbertre.

– Semmi – szipogta.

– Én is így gondoltam – biccentett a főszervező, és a torkát megköszörülve elkiáltotta magát: – A sötétbarna csapat számára véget ért az Iskolák Országos Versenye. Kérlek benneteket, hogy hagyjátok el a játéktermet, menjetek a házatokba összepakolni, és pontosan fél óra múlva várjatok rám a főkapunál – utasította őket Róbert.

Mindenki ledöbbenve bámult a főszervezőre, és abban a pillanatban tudatosult a jelenlévőkben, hogy ez bizony éles, és az összesített szavazatok alapján, ráadásul a mi szavazataink alapján kiesett egy csapat. A sötétbarnák kapták a legkevesebb pontot, ezzel pedig véget ért számukra a verseny. Az asztaluk mellett állva hitetlenül forgolódtak a néma csendben, és úgy tűnt, képtelenek felfogni, hogy ennyi volt, vége.

– Sötétbarna csapat – szólt rájuk Róbert. – Köszönjük – mondta, megerősítve ezzel a korábbi kérését, miszerint hagyják el a termet.

A sötétbarnák ettől feleszméltek, és idegesen az ajtó felé indultak. Regi, aki még mindig a színpadon állt, könnyáztatta tekintettel meredt rám, majd kibújt mögülem Panna, és sportszerűen felé nyújtotta a kezét. Regi üveges tekintettel követte a mozdulatot, aztán egy horkantó hangot hallatva megrázta a fejét, félrelökte a pink lány karját maga elől, sértődötten leugrott a színpadról, és a társai után ment. Az ajtót kicsapva maguk előtt, szó nélkül kiléptek a viharos esőbe úgy, hogy senkitől nem köszöntek el. Ez valahol érhető, hiszen az összesített pontozás alapján a jelen lévő csapatok döntő többsége akarta úgy, hogy ők essenek ki.

Még az ajtót sem csukták be maguk után, így a játékterem bejáratát ide-oda csapta a szél, egészen addig, amíg egy szervező oda nem pattant, és egy határozott mozdulattal be nem húzta. A biztonság kedvéért rá is zárt egyet.

Az esőverte ablaküvegen át még látszódott, ahogyan a sötétbarnák a kapucnijukat a fejükre húzva mennek a házaik felé összepakolni. A jelenetet olyan döbbenet követte, hogy azt hittem, az estének ezzel ennyi, konkrétan menthetetlennek tűnt, mindenki csendben volt, és a történeteket emésztgette, amikor Róbert összecsapta a tenyerét, amitől többen, akik elbambulva gondolkodtak, ijedten ugrottak egyet a foteljükben.

– Szeretném ismertetni a további eredményeket – nézett végig rajtunk, akik még mindig a színpadon álltunk. – A Nagy IOV-tehetségkutató tizedik helyezette nem más... – kezdte, kis

hatásszünetet tartva. A lelkesedés helyett csak döbrent értetlenséget és némi ideges fészkelődést kapott. – Nem sokon múlt, de versenyben maradtatok. Gratulálok, világoszöld csapat – jelentette be Róbert, mire a világoszöldek, akiknek ekkor esett le, hogy mennyire közel álltak a kieséshez, megkönnyebbülten megtapsolták a színpadon lévő kártyatrükkal lebegő csapattagjukat, aki esetlenül meghajolt, és leugorva az emelvényről a társaihoz lépett. – Kilencedik helyen végzett... – szólt Róbert, ismét kis szünetet tartva a bejelentés előtt.

Ekkor már kissé érdeklődőbbek lettek a csapatok, sőt valaki bekiabálta a tippjét is.

– Világosbarnaaa!

Az óbégatásra többen felröhögtek, és a színpadon álló furulyás srác egyetértően bólintott. Róbert azonban a lapjára lesve megrázta a fejét.

– Nem nyert – mondta ki, a beszólására pedig meglepett nevetés hangzott fel. – Lila csapat – jelentette be.

Inez fintorogva fogadta a nem túl jó helyezését, de szó nélkül tudomásul vette, és lelépve az emelvényről széttárt karral, amolyan „legalább benn maradtunk” mozdulattal ment vissza az asztalukhoz.

– Hetedik helyen... – kezdte Róbert.

– Kimaradt a nyolc – üvöltötték be egyszerre többen.

– Ha nem szakítanátok félbe – szólt a főszervező a fejét rázva –, akkor el tudnám mondani, hogy a hetedik helyen holtverseny alakult ki.

A kifejezés hallatán mindenki kíváncsian pillantgatott körbe. Ez érdekesnek tűnt.

– Világoskék és ezüst csapat – mondta ki.

Na hát ez aztán mély döbbenetet okozott, ugyanis mindkét csapat előrébb várta magát. Dalma a szemét meresztgetve vette tudomásul, hogy az éneklése csak a hetedik helyre volt elegendő, és látszott rajta, hogy ennél sokkal jobbnak gondolta a produkcióját. Ahogyan a világoskék lány is sértődötten ingatta a fejét, a csapattársainak mutatva, hogy nem érti.

– Elnézést, én szerintem kimaradtam – jelentkezett a furulyás srác, amikor a két lány lelépve a színpadról, totál döbbenten indult

vissza a helyére. A világosbarna beszólására többen röhögni kezdtek, Róbert pedig a szemét forgatva pillantott bele a lapjába.

– Nem, pedig hidd el, a te produkciód miatt háromszor számoltuk össze a pontokat, de mindig ugyanaz jött ki. Hatodik hely, világosbarna csapat – jelentette is be egyúttal, a helyezést hallva pedig az egész játékterem egyöntetűen nevetett fel.

A világosbarna csapat tagjai füttyögtek és kiabáltak, és a furulya-előadás nem várt eredményét mindenki más is jókedvűen tapsolta meg.

– Nem tudom, kik adtak ennyi pontot, de tartom a szavam, és előadom nekik újra a *Señoritat!* – közölte a világosbarna fellépő ünnepélyesen.

– Neeee! – hangzott az egyöntetű válasz.

Róbert nem rejtette véka alá a véleményét, és rosszallón rázta a fejét a furulyás produkció hatodik helyezésére.

– Ötödik lett... – lesett bele a lapjába – a bézs csapat – olvasta fel, mire Andi mellettem állva bólintott, és meghajolt.

– Szép volt – szóltam neki, miközben Keriék felálltak az asztaluknál, úgy tapsolták meg a csapattársukat, Viviék pedig a hátsó sorból hangos ovációba kezdtek.

Andi zavart mosollyal intett, és amolyan „elég lesz, köszi, légyszí, hagyjátok abba” legyintések közepette, előreejtett vállal, kissé görbe testtartással sietett a helyére, szorongva a ráirányuló figyelemtől.

– Negyedik helyen végzett, épphogy lecsúszva a dobogóról – kiáltotta Róbert, erre pedig mindenki elhallgatott, és a színpadon lévő négy versenyzőt figyelve tippelgették, hogy ki lesz az. Panna, Viktor, Levente és én voltunk már csak az emelvényen.

– A sötétkék csapat – állapotodott meg a tekintete Vikoron, aki csalódottan bólintott, és megrázta a főszervező felé nyújtott kezét.

A színpadról a csapatához lépve magyarázni kezdte, hogy szerinte ennél jobb helyet érdemelt volna, a társai pedig egyetértően bólintottak, és hátba veregették. Hárman maradtunk.

A tekintetemet előreszegezve néztem magam elé, a versenyzésből már megszokott és jól betanult pókerarccal várva az eredményt, miközben a terem végében Vivi, Rajmund, Dominik és Tahi már nem ültek, hanem álltak, és idegesen figyeltek.

– A Nagy IOV-tehetségkutató verseny harmadik helyezette – mondta Róbert, a hangja pedig betöltötte a helyiséget. Mindenki feszülten figyelt, a főszervező kezében lévő lap sercegett, ahogyan beleesett, hogy biztosan jót mondjon, aztán a tekintete időzött rajtunk, mindegyikünkön, végül pedig elmosolyodott, és lenézett Pannára.

– A pink csapat – mondta.

A teremben mindenki hangosan tapsolni kezdett, Panna pedig széles vigyorral az arcán meghajolt, és a mazsorettbottal a kezében leugrott a színpadról, aztán a csapattársaihoz ment, akik átölelve fogadták.

– Én örülök a dobogós helyezésnek, szerintem igenis nagy dolog. Voltam már nyelvtanversenyen is harmadik. Az az oklevél is még mindig a polcomon virít. Közvetlenül a Harry Potter-stúdióban készült képek mellett. Ti voltatok már? Londonban. Én tavaly nyáron jártam ott, a születésnapomkor. Akkor ittam életemben először vajsört. Ti ittatok már? Én mindig ki akartam próbálni, de nem tudom, nekem nem ízlett annyira, hányingerem lett tőle. De lehet az is, hogy a vonatozástól kavardott fel a gyomrom. Nem bírok háttal ülni utazni, mindig beteg leszek tőle. Azt hittem, lehányom a taláromat. Mert talárban voltan nyilván, mi másban? – hadarta Panna megállás nélkül csapongva, mire Róbert összehúzta a szemöldökét. – Pink csapat! Még tart az eredményhirdetés, kérem, hogy legyetek tekintettel a többiekre is! – förmedt rájuk mérgesen. Az egész csapat elnézést kérve ült vissza a foteljeikbe, függetlenül attól, hogy szokás szerint csak Panna beszélt.

– Majd elmesélem – suttogta Panna a csapattársainak, és egy mozdulattal, mintha becipzározta volna a száját, sőt, még a képzeletbeli lakat kulcsát is eldobta. Nem lenne baj, ha egy darabig nem találnák meg, de mindegy.

Ketten maradtunk a színpadon. A szürkéktől Levente, és én.

15.

Róbert hosszasan gondolkodva, felváltva nézett minket, miközben a terem ismét elcsendesedett, és feszülten vártuk a végeredményt.

Úgy tűnt, a versenyzők nagyjából hozzánk hasonlóan pontoztak, a sorrend egy-két kivétellel egyezett azzal, ahogy mi döntöttünk, azt azonban nem tudtam megállapítani, vajon minket első vagy második helyre írtak be többen. Tippem sem volt.

Várakozás közben koncentrálni, összeszedetten néztem előre, és gyorsan végigfuttattam a tekintetem az első sorokon, ott, ahol az eddigi eredményhirdetésem alkalmával mindig apu ült. Egész életemben, minden versenyemen. A felismerés, miszerint most nemcsak arról van szó, hogy nincs jelen, hanem olyan kapcsolatban sem vagyunk, hogy egyáltalán tudjon a dolgaimról, szinte felért egy gyomrossal. Lemondóan ingatva a fejem, szánt szándékkal tereltem el a gondolataimat, és inkább a terem másik végében lévő többiekre néztem, akiktől maradéktalanul megkaptam minden támogatást anélkül, hogy kértem volna. Számukra nem kudarc voltam, hanem egy társuk, akiért drukkolnak, és akiért kiállnak, bárhogya is lesz. Én pedig végignézve rajtuk, megkönnyebbülten kapaszkodtam bele abba, amit a tekintetük sugárzott felém.

Tahi folyamatosan motyogott valamit a szája elé tartott öklébe, Vivi hatalmas rágólufikat fújta, és hagyta, hogy kipukkadva beborítsák az arcát. Dominik maga előtt összefont karral állt, és feszült arccal figyelt, Rajmund pedig... Rajmund összetéve a két tenyerét az arca előtt, megnyugtatón bólintott felém, mire akaratlanul is elmosolyodtam, és intettem, jelezve, hogy megvagyok.

– Szürke és piros csapat – szólított meg minket Róbert hirtelen, mire Leventével együtt a főszervezőre néztünk. – Az egyikőtök az összesített szavazás alapján első helyen végzett a tehetségkutatón – közölte hangosan, hogy ne csak mi, hanem a teremben mindenki jól hallja. – Az egyikőtök jobban meggyőzte a versenytársaitokat – gondolkodott hangosan. – Az egyikőtök megnyerte a mai estét – fokozta tovább előttünk sétálgatva, majd megtorpant, és ránk nézett. – Az egyik csapat maximumot adott a másiknak. A másik közel sem volt ennyire gáláns... – jegyezte meg, mire akaratlanul is elröhögtem magam, miközben Levente megfeszült mellettem. Nahát, micsoda seggfejek, direkt lepontozták a táncomat, hogy jobb helyen végezzenek.

Nevetve ráztam meg a fejem a történetek hallatán, és álltam Róbert tekintetét, aki pontosan tudta, hogy mi adtuk a maximumot a szürkéknek. Ők meg ezek szerint jóval kevesebbet nekünk. – Ki a nyertes? – kiáltotta el magát hirtelen a főszervező, széttárt karral fordulva a terem felé, ahol a versenyzők a telefonjukkal kamerázva kezdtek kiabálni.

– Piroooooos!

– Hajrá, szürke!

– Gyerünk, piros!

– Piros!

– Szürke!

A mellkasomban gyorsan zakatoló szívvel, rutinosan, csak néztem magam elé az eredményt várva, mellettem Levente, gyaníthatóan a sportolói tapasztalata miatt, hasonlóan összeszedetten állt, és kérdően követte a tekintetével Róbertet, aki színpadiasan adta elő az eredményhirdetés utolsó pillanatait, fokozva a feszültséget és a felhajtást is.

– A Nagy IOV-tehetségkutató nyertese tehát nem más, mint... – kiáltotta, a színpad mellett álló technikus pedig rányomott a gombra, és elindult az *Around the World*. Abban a pillanatban, ahogy felcsendült a dal, felsikoltottam örömben, és vigyorogva ugrálni kezdtem, miközben a terem végében Rajmundék olyan hangosan ordítottak, füttyültek és dobogtak, hogy szinte elnyomták a mikrofonba beszélő Róbertet.

– Piros csapat! – üvöltötte a főszervező, hivatalosan is bejelentve a győzelmemet.

A Daft Punk-szám ütemére egyenletesen tapsolt mindenki a teremben, és miközben mosolyogva visszaintettem Andiéknek, akik felállva ünnepelték az eredményemet, Róbert pedig a színpad szélére ment, hogy átvegyen valamit az egyik narancssárga ruhástól, Levente hozzám fordult, és sportszerűen felém nyújtotta a kezét.

– Gratulálok – mondta.

– Köszönöm. Én is neked. Jó voltál – ráztam meg a kezét egyenesen a szemébe nézve, ő azonban nem bírta állni a tekintetem, hanem erőltetetten köhécselni kezdett, mintha csak kaparná valami a torkát. Pedig igazából csak nem bírt a szemembe nézni, amiért kiderült, hogy lepontozott.

– Szürke csapat, gratulálok a második helyezéshöz – lépett elének Róbert, és elsőként Leventéhez intézte a szavait, aki egy bólintást követően a háttérbe húzódott, teret adva az eredményhirdetésnek.

Rajmund, Vivi, Dominik és Tahí ekkor már előrejöttek a terem végéből, és az emelvény elé lépve fotókat és videókat készítettek a díjátadás pillanatáról, miközben Róbert kibontotta a kezében fogott, összehajtogatott szalagot.

Folyamatosan vigyorogva néztem a fehér vállszalagot, amin hatalmas, dőlt betűkkel díszelgett az „IOV-tehetségkutató-nyertes” felirat, aztán amikor a főszervező rám rakta, én a karomat belebújtatva átlósan elhelyeztem magamon, és büszkén simítottam végig a tapsvihár közepette.

– Sára, Sára, ide! – kiáltotta Vivi, mire felé pillantottam, és röhögve pózoltam egyet a szalagomban, miközben Vivi egy halom képet készített rólam, a teremben pedig általános fészkelődés vette kezdetét. Véget ért a műsor, meglett az eredmény, ki is esett egy csapat, úgyhogy mindenki azt várta, hogy vacsorázzunk.

– Ez volt tehát a Nagy IOV-tehetségkutató – szolt Róbert a mikrofonba, egy kis figyelmet kérve, mielőtt mindenki szétszéledne. – Még egyszer gratulálok a piros csapatnak – ismételte meg rám pillantva, aki még mindig a színpadon álltam.

– Mi a nyereményük? – kiáltotta be a világoskék lányok egyike, a kérdésére pedig mindenki egy pillanat alatt megtorpant, és susogni kezdett. „Tényleg, most akkor védettek?”, „Védettséget kaptak?”, „A következő feladatban nem kell részt venniük?”. Ilyen és ehhez hasonló kérdéseket olvastam le a versenyzők szájáról, majd kérdőn Róbertre pillantottam, aki elégedett mosollyal tárta szét a karját.

– A nyeremény? – kérdezett vissza, majd rám mutatott. Vagyis a vállamon keresztben átvett szalagra. – Az első helyezett ezt a szép szalagot kapta – jelentette be. Ekkor általános döbbenet és értetlenség ütötte fel a fejét, mindenki azt kérdezgette, hogy mi van a védettséggel. A főszervező meglepetten ingatta a fejét, és a kezét feltartva csendre intette a versenyzőket.

– Egy szóval nem mondta senki, hogy védettséget kap a nyertes csapat. Csak annyi hangzott el, hogy kap nyereményt az első helyezett. A többi ti képzeltétek hozzá. Részünkről a szervezőkkel átadtuk az első helynek járó nyereményt. Hát nem szép? – mutatott

ismét a feliratos szalagomra, mire többen megkönnyebbülten sóhajtottak fel, amiért az első helyezésünk nem hat ki a további versenyre. Nem kaptunk védettséget, de megnyertük a tehetségkutatót.

Az emelvény széléhez léptem, ahol a többiek vártak rám. Rajmund a két karját feltartva nyúlt felém, én pedig hagytam, hogy leemeljen a színpadról, és átölelve egymást ide-oda lépkedtünk, miközben a többiek körülöttünk állva szintén átkaroltak minket, és kis kört alkotva örültünk a győzelmünknek. És ha a nyereményünk a védettség helyett csupán egy szalag volt, akkor annak.

– Akkor nincs védettség... – értelmezte a hallottakat a világoskék lány, aki még mindig megerősítést várt. Lassan közjegyzőt kellett volna hívni neki.

– Nincs – közölte Róbert. – A következő feladaton mind a tíz versenyben lévő csapat részt vesz.

– Az mikor is lesz? – kiáltotta Keri, a próbálkozását pedig általános röhögés fogadta. A főszervező mosolyogva megrázta a fejét.

– Hidd el, időben értesülni fogsz róla – hagyta ennyiben, majd a boltív felé induló versenyzőkre nézett. – Megkérdezhetem, hogy hová mentek? – állította meg az ezüst csapatot.

– Éhesek vagyunk – felelte Csanád, a beszólására pedig többen helyeselve bólogtak, hogy ők is.

– Üljetek vissza a helyetekre, még nem végeztünk – szólt rájuk Róbert szigorúan. – Ti is – pillantott ránk, akik az emelvény előtt álltunk, mire a fotelek közt visszasiettünk a helyünkre. Útközben többen pacsira nyújtották a kezüket egy-egy „szép volt” megjegyzéssel vagy gratulációval kiegészítve, én pedig megköszönve csaptam bele a tenyerekbe. Visszaülve a fotelbe megigazítottam magamon a szalagomat, és elkezdtem lekaparni az alkaromra ragasztott szigszalagokat, miközben a színpadon álló Róbertet figyeltem gyanakodva.

Nem tetszett, hogy a főszervező nem enged ki minket, holott hivatalosan is vége lett a feladatnak. Ez nem csak engem aggasztott, a legtöbb versenyző a saját csapattársaitól kérdezgette, hogy most mi van, mi történik, de senki nem tudta rá a választ.

– Mi a franc? Ugye nem máris egy újabb feladat? – kérdezte Vivi aggódva pillantva ránk.

– Csak nem – kerekedett el Dominik szeme.

– Ne már – nevettem el magam kínosan. – Vagyis... Legalább kajálhassunk előtte, éhen halok – motyogtam, mert az egész napos tánc, a fellépés és a drukkk minden energiát kivett belőlem.

A hangulat, ahogyan azt már az elmúlt napokban megszokhattuk, másodpercenként képes megváltozni az IOV-on, és amíg az egyik pillanatban mindenki jókedvű és vidám, addig a következőben előnti a versenyzőket a bizonytalanság és a szorongás, mert nem tudni, hogy mi lesz.

Az egész terem, minden csapattal és kísérőtanárral néma csendbe borult, csak az eső monoton kopogása hallatszott, és innen-onnan egy-egy csikorgó hang, ahogyan a fotelekben pózt váltottak azok, akik izgalmukban nem tudtak nyugodtan ülni, hanem kényszeresen fészkelődtek.

Róbert a színpadon állt szótlanul, miközben a narancssárga ruhás szervezők megindultak a boltív felé, és átmentek az étkezőbe.

– Ó, baszki, most hozzák a borítékokat – hangzott fel az egyik világosbarna fiú beszélése, mire mindenki forgolódva nézett a boltív irányába, azt susogva, hogy „újabb feladat vár ránk”.

A nyertes szalagot a mellkasomhoz szorítva aggódva néztem az étkező irányába, majd amikor Róbert megköszöri a torkát, amit a mikrofon hangosan közvetített, minden versenyző visszafordult a színpad felé, és rettegve várta, hogy mit fog bejelenteni. A legtöbbben éjszakai feladatra tippeltek, amitől Vivivel riadtan néztünk össze. Ne már, megint?

Róbert elégedetten pásztázta végig a termet, ahol egytől-egyig minden versenyző és kísérőtanár félelemmel a szemében nézett rá, majd a főszervező széles vigyorra húzta a száját.

– Gondolom, most azt hiszitek, újabb feladatot kaptok – jegyezte meg szórakozottan. A megjegyzésére mindenki csalódottan bólintott. – Benne van a pakliban, persze – tette hozzá Róbert. – Mint sokszor mondtam már, az IOV-on bármi előfordulhat. Lehetne, hogy most azonnal újabb feladatot kaptok – bólogatott. – De mégsem ez fog történni – mondta, aminek következtében mindenki megkönnyebbülten sóhajtott fel. – Hanem... Jó étvágyat – pillantott Róbert a boltív irányába, a csapattagok pedig követték a tekintetét. Mindenki az ajtó felé nézett, ahol megjelent az első narancssárga ruhás szervező. Pizzásdobozokkal a karjában.

– Váááá – kiáltottak fel többen tapsolva, ahogyan egymás után érkeztek a szervezők a dobozokkal, és a fotelekben ülő csapattagokhoz lépve lepakolták az asztalokra az ötös tornyokba rendezett dobozokat.

A belépőjüket taps, fütty és ováció kísérte, Róbert pedig látva a reakciókat, elégedetten bólintva lépett le a színpadról.

Az asztalokra rakott pizzásdobozok azonnal gazdára találtak, mindenki felnyitogatta a tetejüket, és belelestek, miközben többen a fal melletti hűtőhöz léptek, és üdítőket vettek ki belőle a vacsorához.

– Parancsoljatok, jó étvágyat – lépett oda hozzánk az egyik szervező, és lerakta az öt pizzát az asztalunkra, majd ellenőrizve végighúzta az ujját a dobozok gerincén. – Négy normál és egy gluténmentes.

– Így van – vigyorgott Vivi, majd levette a felső dobozt, és elkezdte szétosztani.

– Köszö – vettem át az egyiket, és hátradőlve a fotelben felhúztam törökülésbe a térdemet, majd a combomra rakva a dobozt, felnyitottam. – Jó étvágyat – szóltam körbe, majd a pizzaszeletet kivéve olyan magasra emeltem a kezem, hogy elszakadjon a nyúló olvadt sajt, ami a dobozban maradt szelethez tapadt, aztán a fejemet hátradöntve engedtem le a számba a pizzát, és leharaptam a végét.

– Jó étvágyat – szólt Tahí is kinyitva a dobozát, aztán a foteljébe éppen visszaülő Rajmundra pillantott, aki az étkezőben járt. Mi nem is kérdeztük, hogy miért, magunktól is kitaláltuk, Tahí azonban kérdőn nézte. Rajmund felnyitotta az asztalon hagyott dobozát, majd a kezében lévő, újonnan beszerzett ketchupös flakont felpattintva a pizza fölé emelte, és telenyomta vele az összes szeletet.

Dominik, Vivi és én is visszatartott nevetéssel néztük evés közben, megszokva már, hogy mindennel ezt csinálja, Tahí azonban a jelenetet látva lemerevedett, a kezében lévő pizzaszelet megállt a levegőben, és a tanár pislogás nélkül nézte Rajmund ketchup áztatta kajáját.

– Fehér, van egy kis pizza a ketchupödben – közölte döbbsen.

– Majdnem mindennel ezt csinálja – legyintett Vivi.

– A paprikás krumplira nem rakott – jegyezte meg Tahí, mire Rajmund, aki éppen beleharapott a pizzaszeletébe, amin annyi ketchup volt, hogy nem látszódott a sajt, megrázta a fejét.

– Azért nem vagyok hülye... – közölte, majd az asztalon lévő kötegből felemelt egy szalvétát, és letörölte a ketchupöt a szája széléről.

– Tényleg, meggyőztél – vágta rá Tahí, Rajmund pedig röhögve körbekínálta a ketchupös flakont.

– Valaki?

– Jöhet – biccentettem felvéve az ölemből a dobozomat, és Rajmund felé tartottam, aki kibontva a flakont, bőségesen nyomott az én pizzámra is a ketchupból.

– Miért nem lepődök meg azon, hogy ti ketten egyet fújtok? – forgatta Tahí a szemét, aztán kérdően félrenézett, ugyanis a szürke csapat fiú tagjai léptek oda hozzánk.

Az érkezésükre Dominik és Rajmund azonnal felpattantak, és amolyan „mi a probléma?” pillantással méregették a szürkék négyesét.

– Fehér, Pap, üljetek vissza – szólt rájuk azonnal Tahí, és a pizzásdobozát ledobva az asztalra, idegesen törölte meg a száját egy szalvétával.

– Nyugi – tette fel a kezét a szürkék közül Levente. – Nem balhézni jöttünk – jelentette ki kategorikusan, a társai pedig bólintva helyeseltek.

– Akkor? – kérdezte Dominik, még mindig állva. Ahogyan Rajmund sem ült vissza, Tahí kérése ellenére sem.

– Csak... – vette át a szót a Gabesz nevű, akiért Andi annyira odavan. – Csak még egyszer gratulálni akartunk – keresett meg a tekintetével az előttem álló, engem takaró Rajmund mögött. Kihajolva oldalra meglepetten néztem rájuk, és a pizzaszeletembe beleharapva bólintottam egyet.

– Köh – csámcsogtam.

– Major, viselkedjél – szólt rám Tahí a szemét meresztgetve, mire felemeltem a kezem, jelezve, hogy pillanat, és megrágva a falatot lenyeltem, aztán megismételtem érthetőbben.

– Kösz – mondtam. A szürke fiúk azonban nem mozdultak, ebből gondoltuk, hogy nem csak emiatt jöttek. Vagy éppen

egyáltalán nem emiatt.

– Még valami? – kérdezte Rajmund.

– Ja – bólintott az egyikük. – Köszönjük a maximum pontot. Tisztességes volt. És bocs, hogy mi csak hármát adtunk...

– HÁRMAT? – háborodtam fel, visszadobva a pizzaszeletet a dobozba, és megráztam a fejem. – Komolyan, hármát?

– Jó, rohadék dolog volt, tudjuk – tette fel a kezét védekezőn Levente. – Elnézést érte, sokkal jobb voltál – szólt őszintén, mire megbocsátón elmosolyodtam, és bólintva elfogadtam a bocsánatkérését.

– Mentségünkre legyen mondva... Azt hittük, mi is kevés pontot kapunk tőletek. Megleptetek a maximummal – köhintette az egyikük zavartan.

– A durva az, hogy így is nyertetek. Ami azt jelenti, hogy vagy egy csomóan adtak nekünk közepes pontokat, amit nem hiszek, vagy voltak, akiktől mi is direkt rohadt keveset kaptunk – gondolkodott hangosan Levente, mire lopva körbejártattam a tekintetem a termen.

Azt én sem gondoltam, hogy ilyen öt pontokat osztogattak volna a produkciójukra, hanem inkább szintén arra tippeltem, hogy esetleg voltak, akik nagyon lepontozták őket. Legalább két csapat. A szürkéknek volt konfliktusuk a világoskék lányokkal, de az csak egy... Valaki még lepontozta őket. És az a csapat vagy a saját javára adott keveset, vagy a miénkre. Ki tudja.

Dominik és Rajmund a biztonság kedvéért egészen addig állva maradtak, amíg a szürke csapat szabadkozva vissza nem ment a helyére. A pizzásdobozommal az ölemben elgondolkodva néztem utánuk, és őszintén jólesett a beismerésük és bocsánatkérésük. Mert van néha, hogy becsúszik egy hiba, hogy rossz döntést hozunk, vagy éppen a helyes út helyett hirtelen felindulásból a szemétséget választjuk. Emberek vagyunk, ez előfordul. Azt viszont, hogy jó vagy rossz emberek vagyunk-e, az dönti el, hogy amikor beüt a felismerés, és felébred a lelkiismeret, akkor mihez kezdünk. Vagy kezdünk-e valamit. A szürke fiúk kezdtek, és hagyták, hogy a felébredő igazságérzetük diktáljon, így megszabadultak a vállukat nyomó tehertől. Helyesen tették, én pedig nem haragszom.

Egy napig sem bírták. Bezzeg a régi barátaim... Január óta ötük közül egyetlenegy jutott el odáig, hogy egyáltalán minimális

lelkiismeret-furdalást érezzen. A többinek meg szerintem még lelke sincs...

A játékteremben minden csapat egymás közt beszélgetve ette a kiosztott pizzát, miközben Róbert és több narancssárga ruhás szervező szép csendben, azt sem tudjuk, mikor, de elhagyta a helyiséget. Valahol odakint az esőben a kisbuszhoz kísérték a kiesett sötétbarna csapatot, akikkel már senki, de tényleg senki nem foglalkozott.

– Ó, a francba – kapott Vivi hirtelen a szájához, amikor mindannyiunk telefonja felvillant az asztalon. – Basszus, basszus, basszus – pillantott rá a kijelzőre ijedten.

– Nem szóltunk Kocsisnak a továbbjutásról? – tippeltem szórakozottan.

– Elfelejtettük... Úristen, mit mondjak neki, miért nem jelentkeztünk? – kérdezte Vivi a pizzaszéletét visszadobva a dobozba, miközben felkapta a telefonját, és idegesen pillantott körbe.

– Mondd, hogy pizzázunk – vont a vállát Dominik.

– Vagy hogy ünnepelünk, azért felejtettük el – próbálkoztam.

– Vicceltek, ugye? – rökönödött meg Rajmund. – Ne mondj semmit, terelj ezerrel, áraszd el képekkel és videókkal, az leköti – tanácsolta Vivinek, mire mind kérdőn fordultunk Tahihoz, aki a lerágott pizza szélével a kezében nézett vissza ránk.

– Én mint a kísérőtanárotok abszolút nem hallottam semmit az egészből – közölte. – De amúgy amit ő mond – köhintette oda sem nézve, csak Rajmund irányába biccentett a fejével, mire elneveltük magunkat, Vivi pedig szélesebben írni kezdte az üzenetet, elküldve Kocsisnak minden képet és videót, ami készült a tehetségkutatón.

Rajmund tanácsa bevált, az igazgató nem vont kérdőre minket, hogy miért vártunk a továbbjutás hírével, ugyanis a rázúduló információmennyiség egyszerűen nem tette lehetővé. Kocsis egyszerre kapta meg, hogy továbbjutottunk, hogy első helyen, hogy szalagot nyertem érte, hogy kiesett a sötétbarna csapat, hogy pizzát kaptunk vacsorára, és hogy esik és vihar van. Mindezt képekkel és videókkal dokumentálva. Eszébe sem jutott, hogy bármit kérdezzen, a kapott anyagból már fogalmazta is a posztját, amit a Vivi üzenetét követő negyedik percben meg is kaptunk értesítésként.

Pizzázva vettük a kezünkbe a telefonjainkat, és megnyitottuk a Szirtes oldalán Kocsis posztját.

Szirtes gimnázium megosztott egy bejegyzést. Most.

„Figyelem!!! Figyelem, Szirtes Army! Továbbjutottunk! Ismétlem, megvan a továbbjutás! Major Sára, iskolánk nagyszerű táncosa, a Szirtes Dancing queenje első helyen juttatta tovább a csapatunkat! Szívből gratulálok Sárának, a poszthoz tartozó videóban megnézhetitek az egész produkcióját, abszolút lenyűgöző! A feltöltött képeken pedig látható a készülődés, a próba, az eredményhirdetés, majd az is, ahogyan első helyezettként Sára megkapja az IOV-tehetségkutató győztesének járó vállpántot. A csoportképen pedig jól látszik a büszke Szirtes-csapat. A könnyeimmel küszködök, annyira büszke és boldog vagyok. Hajrá, Szirtes, a végsőig! Kocsis igazgató.

Ó, majdnem elfelejtettem. Az Instagram-oldalamon lévő szavazás eredménye a következő lett, negyvenkét százalék „Mi van a táskámban?” videót szeretett volna látni tőlem, ötvennyolc százalék pedig egy „office tourt” az irodámban, így holnap bemutatom az igazgatói irodát az Instámon. Tartsatok velem.”

Kocsis bejegyzésére konkrétan özönlöttek a kommentek, én pedig egy újabb pizzaszeletet kivéve a dobozból felhúztam a térdemet, és eszegetve olvasni kezdtem a hozzászólásokat.

„ÉLJEN, TOVÁBBJUTOTTUNK!”

„Hajrá Szirtes”

„Jól van, ez is megvan”

„Aztarohadt miez a videó?”

„Major Sára nem kicsit tette oda, nézzétek már”

„Mekkora tánc, te jóég leszakad a fejem”

„Mi ez a ruha Sárán???”

„Van ruha Sárán?”

„Hülye... Van hát, az egy haspóló”

„Jóindulattal sem nevezném pólónak, de ok...”

„Hát ha nekem lenne ilyen hasam és alakom, akkor kábé mindig így járnék”

„De rohadt jó a haja”

„Felcser Vivi fonta, ott van a negyedik képen”

„Jé, tényleg, tök ügyes”
„Jó lett”
„Még a végén kiderül, hogy milyen sokoldalú a ribanc”
„Takarodj már innen a tapló megjegyzéseddel”
„Tényleg húzzál anyádba”
„Menj innen, kösz, csá”
„Ja, hogy ott tartunk, hogy Felcser miatt oltogatjuk egymást?
Nem tudtam, bocs”
„Nem, de ha már egy hajfonást sem lehet ribancozás nélkül
lereagálni, akkor gázabb vagy, mint Felcser valaha volt”
„Adom”
„Ott a pont”
„Hol?”
„XDDD”
„Jó, elnézést, akkor az érzékeny lelkűek miatt Felcser Vivient
nem kurvázom le többé, hanem ezentúl prostituálnak
nevezem”
„Rohadék vagy”
„Lool”
„Talán nézz utána a szavak jelentésének, te ostoba”
„Már elnézést, de Major Sárának van barátja? Apám egyke
fia kérdezi.
„XDDD”
„Én úgy tudom, nincs”
„Nem Rajmund az?”
„Fehér Rajmund???”
„Há' nem?”
„Nem, dehogy is”
„Én is kommentben olvastam valahol”
„Mondhat bárki bármit, a Tisza-tavi csónakos képükről üvölt,
hogy együtt vannak”
„Csá, most jöttem. Atyavilág, az a tánc. Nem csoda, hogy
elsőkk lettünk”
„Úristen, Major Sára még mindig mennyire jól nyomja”
„Én is nyomnám Major Sárát”
„Pfff kiköptem a baracklét, te állat”
„XDDDD”
„XDD najóóó”
„Ez nagyon érett beszólás volt, gratulálok”
„Büszke lehetsz magadra”
„Igazából az vagyok”

„Szasztok. Fúú, most nézem, Sára mennyire jól táncolt, innen is gratulálok neki, nem semmi”
„IOV: mennyire vagy tehetséges? Major Sára: Igen”
„:DD”
„Ez mekkora”
„Igaz XD”
„Felröhögtem”
„Ettől a kommenttől levelet írtam a postásnak”
„Ez de szar volt”
„Ülj le, egyes”
„Ezt tudad ma kitalálni? Minek élsz?”
„XDDD”
„Végemvan”
„Helló, mindenki. Nem tudjátok, hogy Major Sára most hol táncol?”
„A Hortobágyon”
„:DD”
„Ba dum tsss”
„Nagyon vicces. Úgy értem, melyik táncsoportban?”
„Szia. Úgy tudom, sehol, amióta januárban kicsapták”
„Mér' csapták ki?”
„Mert ribanckodott”
„Ki? Major Sára??? Hülye. Dehogy”
„Az Felcser...”
„Felcser Vivire gondolsz, Sára nem ribanc”
„Akkor vele mi volt?”
„Benyomtak Szisziékkal a tánc táborban, valami csaj meg allergiás volt az egyik piára, amit Sára vett, aztán lett belőle balhé. Major Sárát kirúgták”
„De gáz”
„Ja”
„Pedig mennyire jó táncos”
„Hát, a többi együtt nincs annyira jó, mint ő egyedül. Nézzétek meg a TikTokját.”
„Én követem”
„Én is”
„Elnézést mindenkitől, de lehetne, hogy beszéljünk pár szót a hetedik képen Rajmundról???”
„Na, Rajmi Army érkezik, 3-2-1...”
„Láttam, mennyire édes a mosolya”
„Igeeeen”
„Jól van, teherbe ne essetek már”

„XDDD”
„Baszki, felröhögtem anyám meg alszik a másik szobában”
„Miért alszik anyád ilyen korán? Nincs jól?”
„Korán kel”
„Kinek nincs jól az anyja???”
„Neked”
„LOOOL”
„Jól látom, hogy holnap office tourt csinál Kocsis?”
„Ja, azoknak, akik nem ismerik az igazgatói irodát”
„Hát én jól ismerem XD”
„Én is”
„Szintén”
„Szasztok, bocs a kérdésért, de tudjátok, hogy Major Sára cipője pontosan milyen?”
„Tessék LINK”
„Kösz”
„És azt nem tudjátok véletlenül, hogy mi Sárának az edzésterve? Napi, ha lehet”
„Nem, de már én is kérdeztem egy videója alatt. Még nem válaszolt...”
„Talán mert egy versenyen van éppen? Ehhez mit szóltok?”
„Jól van, nem kell lekezelőnek lenni, tudjuk, hogy az IOV-on van”
„Akkor meg hagyjátok békén, hadd csinálja a dolgát”
„Hellósztok, mik azok a piros csíkok Major Sára karján?”
„Szigszalagnak tűnik”
„De jó. Hol lehet kapni?”
„Mit? Szigszalagot??? Ennyire ne legyetek már életképtelenek. Obiban, baszki”
„Most mit kell így beszélni?”
„Hát mert megint megérkeznek a „de jó, honnan van” kommentek, amiktől agyfszt kapok. Honnan van a cipője, karkötője, fülbevalója... Kell a haja, az alakja, az anyja, apja... Álljatok már le, könyörgök”
„Egyetértek”
„Jaja”
„Na, most jól megsértetted őket”
„Majd visszajönnek, ha tudni akarják, honnan van Major Sára mögött az ágyon a kispárnahuzat második gombja”
„XDDD”
„Pfff”
„Ezen felröhögtem”

„Basszus, most nézem a táncot, mit művelt Major Sára???”
„Első lett”
„Nem csodálom, hallod”
„Mi a zene a videóban?”
„LINK”
„Kösz”
„Halljátok, valaki küldje már el Szisziéknek”
„Szerinted még nem látták?”
„Tutira árgus szemmel figyelik. Ez mekkora arculcsapás nekik, január óta sehol semmi róluk, Sára meg az első versenyt lazán nyeri, és így mindenki tök odavan érte”
„Már aki...”
„Ja, a magad nevében beszélj”
„Hát figyeljetek, lehet szeretni vagy nem szeretni, de táncolni, azt nagyon tud”
„Vitathatatlan”
„Ugyan már, csak egy shuffle, bárki tudja”
„Aha, bárki, azért látok mindenhol ilyet. Buszon, plázában, suliban, órán, strandon. Ja, várj, nem, sehol...”
„Azért ez szerintem is merész kijelentés. Sára cseszett nagy táncos, ezt mindenki tudja”
„Jaja. Ettől a videótól én küldtem csomagot egy webshopnak”
„Én megmutattam ezt a videót anyámnak, aki utál engem. Hát miután megnézte, még mindig utál, de a videó tetszett neki”
„Neeeeee”
„Sírok”
„Hallod, végem XD”
„LoooooooooL”
„Sziasztok, most jöttem, mi történt?”
„Tíz körül keltem, találtam a hűtőben tegnapi palacsintát, aztán xboxoztam délutánig...”
„Nem veled, barom. A versenyen!”
„Ja...”
„XDDDD”
„Ez kész”
„Helló, gyors kérdés, mit kell tenni ahhoz, hogy bejöjjön az ember Major Sárának?”
„Hívjanak Fehér Rajmundnak.”
„Lol”
„:D”
„Ennyi”

A hozzászólások még hosszasan folytatódtak, én azonban a fejemet megrázva, sóhajtva tettem le a telefonomat az asztalra, ahogyan a többiek is, akiknek nagyjából velem egy időben lett elég belőle.

– Nekem maradt egy szelet, kéri valaki? – kérdezett körbe Vivi.

– Én nem, köszi – válaszoltam, és éppen akkor fejeztem be az evést, így az üres dobozomat ledobtam az asztalra, és a fejemet forgatva néztem a hűtő irányába.

– Hagyd, majd én – ajánlotta fel Rajmund, majd megtörölte egy szalvétával a száját, aztán összegyűrte az öklébe, és felállt. – Mit kérsz?

– Mmm. Egy kólát, köszi – gondoltam át.

– Többiek? – fordult felénk.

Tahi nemet intett, Vivinek és Dominiknak pedig volt az asztalon, így Rajmund elsétált a falnál lévő hűtőhöz, kinyitotta, és kivett belőle két kólát.

– Senki? – mutatta körbe Vivi a maradék pizzáját, aztán látva, hogy nem kapkodunk érte, megvonta a vállát, és letette a dobozt az asztalra a többi szeméthez.

A játékszemélyiségben lévő csapatok közül lassan mindenki befejezte a meglepetés pizzavacsorát, és többen elkezdték visszarendezgetni a félretolt csocsókat meg léghokiasztalt, hogy játszhassanak. A teremben maradt elenyésző számú szervező zsákokkal járt körbe, hogy összeszedjék az üres pizzásdobozokat, miközben a kísérőtanárok lassan elköszöntek a csapataiktól, és visszavonulót fújtak. Tahi azonban nem moccant, csak ráérősen ült közöttünk, miközben a bészek, akik szintén befejezték a vacsorájukat, odajöttek hozzánk.

– Scrabble? – emelte fel a hóna alól Keri a társasjátékot.

– Oké – biccentettem, mivel nem volt jobb programom.

– Szuper. Rajmund?

– Jó – egyezett bele, miközben letette elém a kólámat.

– Dominik? – kérdezte meg őt is.

– Én megyek biliárdozni – felelte Dominik.

– Nincs szabad asztal – pillantott oda Keri.

– Lesz – reagált szűkszavúan Dominik, mire a bézs fiúk elismerően bólintottak Dominik keménységére, meg úgy általában mindenre, ami vele kapcsolatos.

– Vivi... Esetleg – köhintette Keri – maradsz scrabble-özni, vagy nem tudom, elvehetlek feleségül... – érdeklődött, mire Vivi hangosan felnevetett, és rágózva megrázta a fejét.

– Inkább biliárdozni megyek – közölte.

– És a helyedben én pont ugyanezt tenném – bólogatott Keri, aztán leült a Rajmund mellett felszabaduló fotelbe, és előrehajolva az asztalhoz, levette a társas fedelét. – Gorilla bácsi, játszik? – kérdezte a lehunyt szemű Tahira felé biccentve, aki abban a pillanatban kinyitotta a szemét, és mérgesen nézett Kerire, miközben kivette a szájából a fogpiszkálót.

– Hogy mondd?

– Én? – kérdezte vékony, magas hangon. – Meg sem szólaltam – tagadta azonnal, miközben Zétény leült a másik fotelbe. Andi felvont szemöldökkel, állva nézett a csapattársára.

– Kösz, milyen udvarias vagy – ingatta a fejét.

– Bocs, leülnél?

– Nem, én állva szoktam scrabble-özni – közölte cinikusan.

– Ja, akkor jó – biccentett Zétény, mire Andi elkerekedett szemmel nézett körbe.

– Szerintetek? – tette fel a költői kérdést, aztán a másik asztalnál üressé vált fotelt megragadva odarángatta hozzánk.

Az asztalunkhoz hirtelen a lila csapat kísérintőtanára lépett és Tahira nézett.

– Dénes, néhányan összeálltunk egy rablórömi-bajnokságra a főépület halljában. Beszálsz? – érdeklődött az ajtó irányába biccentve, ahol színes melegítő kísérintőtanárok ácsorogtak.

– Hátóóó – vakarta meg a szakállát Tahira, és fújtatva forgolódott. Vivi és Dominik az ezüstökkel biliárdoztak, mi pedig Rajmunddal éppen átvettük Keritől a kiosztott kis betűtartókat a Scrabble-höz. – Nem is tudom – hezitált.

– Menjen, tanár úr – biztattam. – Nyugodtan.

– Biztos? – kérdezte gyanakvón.

– Persze. Mi elvagyunk – vontam meg a vállamat.

– Most komolyan, minek maradna? – kérdezte Rajmund, a betűit rendezgetve a kis tartóban. – A legdurvább, ami történhet, hogy kirakok egy hosszú szót – közölte. Tahí újra Vivi és Dominik felé nézett, ahol Vivi a dákóval a kezében hajolt az asztalra, Dominik pedig szakértőként instruálta, hogy kicsit jobbra lökjön. Mi pedig Rajmuddal az egymással szemközti fotelekben ülve a betűinket rendezgettük.

– Jó, nem bánom – jutott dűlőre Tahí, és felállt a foteljéből.

– Aztán ne maradjon fent sokáig. Még benézek – szölt neki Rajmund, fel sem nézve a betűiből.

– Fehér, lecsaplak – közölte reflexből, mire a lilák tanára megrökönyödvé nézett ránk.

– Bájos iskola – jegyezte meg. Tahí elengedte a füle mellett a megjegyzést, és szigorúan nézett ránk.

– Ne csináljatok semmi zűrt.

– Rendben.

– Major, még egyszer, le a kalappal – mosolygott rám, aztán Rajmundra nézett. – Fehér...

– Igen? – kérdezte Rajmund.

– Okosan – szölt úgy, mint aki bízik benne. Rajmund ezúttal nem hülyülte el a dolgot, csak határozottan biccentett egyet, megígérve ezzel Tahinak, hogy számíthat rá.

– Pap, Felcser! – kiáltott a biliárdozók felé, mire mindketten hátrapillantottak. – Én megyek – intett Tahí.

– Jó éjt – köszöntek el.

– Tudod, mi a szabály – intézte a tanár Dominikhoz a szavait, aki a biliárdasztaltól elfordulva megemelte a kezében tartott dákót.

– Nem ütök le senkit – ígérte meg.

– Helyes – biccentett Tahí, majd a lilák tanárához fordult, aki megrökönyödvé ácsorgott mellette. – Na mehetünk – szölt Tahí teljesen közömbösen, és az ajtóhoz indult, ahol a többi kísérő már várt rájuk, és együtt kiléptek az esőbe. Rajmuddal hosszasan néztünk a tanár után.

– Olyan gyorsan felnőnek – szólalt meg Rajmund. – Most komolyan. Az egyik pillanatban még itt ül, és antiszociálisan, mindenkit utálva néz maga elé, aztán hirtelen rablórövizni megy a barátaival – ingatta a fejét, én pedig előrehajolva hozzátettem a táblán lévő betűkhöz két újat.

– Szép volt – biccentett Andi, aki pontozóként felírta az így megszerzett pontjaimat, majd az utánam következő Zétényre nézve megrázta a fejét. – Vedd vissza.

– Mi? Miért? Értelmes szó – háborodott fel Zétény azonnal, és a táblán lévő „klein” felíratra mutatott.

– Lehet, de nem magyar... – érvelt Andi.

– Ki mondta, hogy magyarul scrabble-özünk? – kérdezte Zétény, aki a bézs csapat németeseként végre kamatoztatni próbálta a tudását. Nem járt sok sikerrel, mert Andi megvétózta.

– Most ki jön? – kérdezte Keri a szemüvegét feltolva az orrán.

– Én, megint, mert Andi problémázik... – vette vissza Zétény a „klein” felíratot a tábláról.

– Nem problémázok, csak rakj ki értelmes, MAGYAR szót – utasította Andi a csapattársát.

Amíg a bészek vitatkoztak, Rajmund hátrahajolva a melegítőnadrágja zsebébe nyúlt, kivette az airpodsát, a fülébe tette, aztán a telefonját maga elé emelve felhívott valakit.

– Na szia, most már vagyok – mondta a kijelzőbe nézve, aztán a füléhez nyúlva megigazította a fülhallgatót. – Nem hallak. Nem, még most sem. Jó. Oké, már jó – bólogatott, és elmosolyodott. A betűimből felpillantva néztem a kezében tartott telefon hátlapját, miközben Rajmund a videóhívásban többször beletúrt a hajába, és magát nézve megigazgatta. – Mi? Dehogy. Rendesen leharcolódtam már ezen a versenyen. Te viszont jól nézel ki. Komolyan... – dicsérte meg azt a valakit, egy újabb mosolyt villantva a kamerájába.

Ezt hallva felvont szemöldökkel rendeztem tovább a betűimet, és igyekeztem nem figyelni arra, amit Rajmund mond, de mivel velem szemben ült, akaratlanul is jelen voltam a beszélgetésében, ahol valakinek nagyon tette a szépet...

– Figyelj, én is marhára várom már, hogy lássalak, de jó lenne a végéig maradni. Azért jöttem, tudod – mondta. – De bepótoljuk, ami kimaradt. Sőőöt – röhögte el magát, mire ismét felpillantottam,

és kissé elcsodálkoztam. Rajmund ezt észrevette, és a telefonja mögül óvatosan kilesve rám nézett. – Mi az, Major? – kérdezte.

– Mi? Semmi – ráztam meg a fejem, és lesütve a szemem gyorsan a betűimbe bámultam, Rajmund pedig visszaneézett a hívásába.

– Bocs. Nem, senki. Csak az egyik csapattársam – mondta mellékesen, aztán hátradőlve a fotelben felrakta a lábát az asztalra, és az arca elé emelve a telefont valamin nagyon nagyot nevetett, amit a fülébe dugott fülese miatt csak ő hallott.

A fogamat szívva még a „Nem, senki, az egyik csapattársam” megjegyzést emésztgettem, miközben Zétény és Andi befejezték a vitát.

– Tessék, akkor itt van, hogy „len” – rakta le Zétény a betűit a táblára. – De a „klein” több pontot ért volna... – morogta, és szemmel láthatóan nem tudott túllépni azon, hogy nem németül scrabble-özünk.

Rajmund következett, aki a fejét hátradöntve, jóízűen röhögött.

– Rajmund... – szólt oda neki Andi.

– Várj egy pillanatot, édes, egy másodperc – szólt Rajmund a telefonba, a megszólítás hallatán pedig elkerekedett a szemem. Mi? Mi a franc? Kivel beszél?

– Te jössz – szólt rá Andi rosszállón.

– Passzolok – legyintett hanyagul, és újra visszadőlt a fotelbe, miközben az asztalon keresztbe tett lábával véletlenül megrúgta a táblát, amin széthulltak a betűk.

– Ne már! – kérte ki magának Keri, és Zétényel együtt elkezdte összerendezgetni a szétcsúszott kockákat.

– Bocs – intett Rajmund, majd ismét a telefonba nézett. – Te is nekem... – mondta.

– Sára, te jössz – szólított meg Andi, mire elkaptam a tekintetem Rajmund telefonjának hátlapjáról, és mérgesen lecsaptam két betűt a táblára.

– Azt mondja, itt volt, hogy „szem”... – nézte Andi. – Sára hozzárakta, hogy „ét”. Az „szemét”, és együttesen kilenc pont – adta össze, és felírta.

– Ne már, ne nézz így, kicsinálsz – ingatta a fejét Rajmund nevetve a telefonba, mire hátradőltem, és mérgesen pöckölgettem a kezemben fogott tartón lévő betűket. Oké, nyilvánvaló, hogy egy lánnyal beszél. Erre a hülye is rájön. És végül is csak szórakozunk egymással napok óta, semmi konkrét nem hangzott el kettőnk között. Azt sem tudom, hogy Rajmundnak van-e barátnője vagy alakulóban lévő dolga. Ezek szerint van. Nyugi, Sára, nem tartozik rád. Jó, lehet, hogy egy kicsit szar érzés, de nem láthatja rajtad. Nincs köztetek semmi. Mással is flörtölhet Rajmund, és akkor mi van? Valakivel, aki éppen „kicsinálja” a nézésével. Aha, jó.

A betűimet ide-oda csúsztatva a kezemben fogott tartóban, akaratlanul is a röhögő, kamerában haját igazgató, mindenfélét mondogató Rajmundra pillantottam, miközben Andi éppen Kerivel veszekedett, aki a betűzsákba belenyúlva nem vakon húzott, hanem megpróbált válogatni. Mindenképpen szüksége volt egy ZS-re.

– Mondom, nem! – csapott Andi Keri kezére, aki sértetten visszahúzta, és a vállát vonogatva beírta azzal, amit eredetileg húzott. Egy L volt az.

– Sziasztok – állt meg előttünk hirtelen a világosbarnák furulyása. – Kis közvélemény-kutatás. Jobb pontot adtatok a produkciómra négyenél? – kérdezte Andiéktól.

– Nem – ismerték be.

– Nem baj, megbocsátok – közölte, amire mindenki felnevetett.
– Ti? – pillantott Rajmundra és rám felváltva, de érdemben csak velem tudott mit kezdeni, mert Rajmundot rohadtul lekötötte, hogy nyáladdzon valakivel a telefonba.

– Mi igen – feleltem a fiúra nézve.

– Ó. Óóó – emelte fel a kezét. – Ti juttattatok tovább?

– Lehetséges – ismertem be.

– Nagyon kösz. Szabad esetleg... – emelte meg a maga mellé leengedett kezét, furulyával együtt.

– Ne!!! – kiáltottam hirtelen, a heves reakciómra pedig mindenki felém fordult. – Elég volt egyszer, köszi. Már akkor meggyőztél a tehetségedről – közöltem, a srác pedig nevetve még egyszer megköszönte, hogy „jófejek” voltunk, aztán továbbment kérdezősködni.

A távozását követően Zétény a táblához hajolva kiegészített raggal egy már meglévő szót, és elégedetten bólintott a megkapott

pontszámot hallva, majd Andi ismét Rajmundhoz fordult:

– Te jössz – közölte.

– Várj, baba, bocs, megint egy pillanat, mert nem hagynak – mondta Rajmund a telefonba, mire hátrahőköltem, és a megszólítástól „ez most nem komoly, ugye?” fejjel néztem rá, amikor is... Amikor is Rajmund a kijelzőjéből felpillantva akaratlanul is rám nézett, az arcán pedig egy elfojtott mosoly bujkált, mire összehúztam a szemem, és eltátottam a számát. Mert valami nem stimmel. Úgy nézett rám, mintha élőben is látni akarná a reakciómat, nem csak a... Kijelzón???

– Várjunk csak – akadtam meg a mutatóujjamat feltartva, ezt látva pedig Rajmundból kitört a röhögés. – Keri! Keri!!! – kiáltottam. – Kivel beszél Rajmund??? – kérdeztem a mellette lévő fotelben ülő bézs csapattagtól, aki a betűinek pontjait számolgatva lazán elhajolt oldalra, és belelesett a hátradőlve röhögő Rajmund kezében levő telefonba.

– Ez fura... – jegyezte meg Keri. – Senkivel, téged vesz – mondta ki, mire kelleetlenül lesütöttem a szemem, és az ajkamat beharapva ráztam meg a fejem, miközben Rajmundot megállás nélkül rázta a nevetés. A francba.

A következő pillanatban félredobtam a kezemben lévő betűtartót, felpattanva a fotelből ráléptem az asztalra, átgyalogoltam a Scrabble-táblánkon, és Rajmundhoz léptem, megpróbálva elvenni tőle a telefonját. Számított rá, ezért röhögve maga mögé dugta a fotelben ülve, én pedig belezuhanva az ölébe, szemből ráültem, és megpróbáltam benyúlni a háta és a kanapé támlája közé, miközben folyamatosan nevetett a felvett anyagon.

– Töröld ki! – kiáltottam Rajmundnak, és minden igyekezetemmel megpróbáltam elszedni a telefonját, amit egyszerűen nem értem el. – Töröld ki a felvételt – követeltem a nyakába fúrva a homlokomat, két karral átölelve, hogy be tudjak nyúlni mögé.

– Biztos, hogy nem, Major – közölte röhögve. – A csónakos videó szívatásod óta vártam, hogy visszakapd – magyarázta, aztán felordított: – Aúúú, ne harapdálj! – szólt, aztán hozzátette: – Vagy egy kicsit balra – mondta, a megjegyzésére pedig röhögve felemeltem a fejem a nyakából, és az ölében ülve, kipirultan és szapora légvétellel néztem a szemébe, miközben kisöpörtem az arcomból a szétjött fonásom tincseit.

– Add ide a telefonod – mondtam a tekintetébe fúrva az enyémet.

– Nem – vigyorgott rám.

– Add. Ide. A. Telefonod – ismétellem meg, Rajmund pedig hirtelen két kézzel megfogta a derekam, és kicsit rászorított, éreztetve, hogy mire készül, amitől automatikusan röhögve felsikoltottam. – Ne, ne, neeee! – kiabáltam, és könyörgőn néztem rá, tudva, hogy végem van, mert ha összeszorítja az ujjait a derekamon, akkor nemcsak az egész terem és IOV-tábor figyel majd ránk, de lehet, hogy az üvöltésemmel az egész Hortobágyot felverem. Rajmund békésen nézve a szemembe, ráérősen pihentette a kezét a derekamon, időnként az ujjaival kicsit rányomva a csupasz bőrömrre, csak hogy ugorjak egy-kettőt, a poén kedvéért, és kiélvezve, hogy megváltoztak az erőviszonyok, érdeklődve figyelte a reakciómat.

– Oké, leszálok, csak engedj el. És könyörgök, nehogy...

– Mit ne? Ezt? – kérdezte, és kissé megnyomva, két kézzel megszorította a derekam, amitől felsikoltottam. A teremben mindenki felénk fordult.

– Neee, légsz. Leszálok rólad. Engedj, és leszálok – nevettem megállás nélkül, Rajmund pedig mosolyogva megrázta a fejét, és a derekamról egyetlen mozdulattal lecsúsztatta a kezét a csípőmre, ahol ráérősen megpihentette.

– Nem akarok zavarni... Bármit is csináltok éppen – hajolt oda hozzánk Keri a másik fotelből. – De kiraktam egy húszpontos szót – jelentette be ünnepélyesen.

– Ügyes vagy – válaszolta kapásból Rajmund, felé sem fordulva, és még mindig a szemembe nézve két kezével megragadta a csípőmet, magához húzott, így közelebb kerültünk, miközben szemben ültem az ölében a fotelben. A mozdulattól elfojtottam egy mosolyt, és kifújtam az arcomba hulló hajamat, Rajmund pedig érdeklődve pillantott rám, a tekintetem keresve.

– Na mi van, Major? Nagyon elcsendesedtél – zrikált még mindig fürkészőn nézve, egyértelműen a reakciómat várva, mire az ölében ülve odahajoltam hozzá, és a fülébe súgtam:

– Nem, csak azon gondolkodtam – kezdtem –, hogy így, ebben a helyzetben, amiben vagyunk...

– Igen? – kérdezte halkán.

– Megfeledeztél valamiről – suttogtam.

– Miről?

– Erről – nyúltam be a háta mögé egy gyors mozdulattal, és így, hogy a csípőmön pihentette mindkét kezét, lazán megszereztem a telefonját, amit elégedetten mutattam fel.

– Ó, de aljas. De nagyon aljas... – ingatta a fejét nevetve, és egy „nyertél” biccentéssel elismerte, hogy túljártam az eszén, miközben az arca elé tartottam a telefont, amitől feloldódott a zárolt képernyő, és hozzáférhettem a videóihoz.

Rajmund hagyta, hogy garázdálkodjak a telefonjában, miközben továbbra is a csípőmön pihentette a kezét. Nem töröltem azonnal, hanem inkább elindítottam a videót, és visszanéztem magam, hogy miként viselkedtem akkor, amikor azt hittem, Rajmund egy lánnyal van videóhívásban.

– Ó, jézusom – nevettem fel saját magamat látva, és grimaszolva ráztam meg a fejem. – Kitörlöm – jelentettem be.

– És szerinted az fair, Major, hogy te törlöd az én videómat rólad, az enyém meg még mindig ott van a telefonodban? – nézett rám kérdőn, elrejtve a mosolyát, mire végiggondoltam a dolgot, és egy „francba, megfogtál” sóhajjal ráztam meg a fejem.

– Jó, igaz – ismertem el, és Rajmund mellkasának nyomtam a készülékét, aztán elvettem a kezem. Abban a pillanatban odakapott, hogy ne essen le a telefonja, miközben én az ölében fészkelődve elővettem a sajátomat a zsebemből. Rajmund érdeklődve várta, hogy mi lesz ebből. – Oké – vettem a kezembe a telefonomat, és Rajmund válla mellett tartva a készüléket, feloldottam. – Töröljük ki egyszerre a saját telónkból. Én a rólad készült videót, te meg a rólam készültet. Na?

– Rendben – felelte, és hozzám hasonlóan ő is a vállamhoz tartotta a sajátját, így egyikünk sem látott rá a másik kijelzőjére.

– Háromra? – nyitottam meg a galériámat, és rányomtam a csónakban készült felvételre, amiről Rajmund mit sem sejtett.

– Háromra – biccentett.

– Jó. Egy, kettő, há-rom – mondtam, aztán rányomtam a törlésre, a videó pedig eltűnt.

– Megvan – közölte Rajmund.

– Oké... Akkor most a törölt mappából is, véglegesen – vigyorogtam, Rajmund pedig bólintott, a mellettem a levegőben tartott telefonját nézte, úgy nyomkodta. – Mehet? – kérdeztem.

– Mehet.

– Egy-kettő-há – számoltam vissza, aztán rányomtam a törlésre. A felugró ablak megkérdezte, hogy biztosan törölni akarom-e a felvételt, én pedig az indexképen lévő videójelenetre néztem, ahogyan Rajmund velem szemben figyeli a csónakból a kamu szelfim készítését. – Rom – fejeztem be a számolást, és gyorsan megnyomtam a „mégsem” opciót. A videó a törölt mappámban maradt. – Kész – füllentettem.

– Nekem is – szólt elrakva a telefonját a zsebébe.

– Nem azért, de... – lépett oda hozzánk Andi egy notesszel a kezében. – Szeretném jelezni, hogy Keri nyerte a partit. Amit ti is játszottatok. És aminek amúgy vége – ismertette az eredményt, mire vigyorogva néztem a bézs fiúra.

– Gratulálok – mondtam.

– Kösz, Sára, sokat jelent. Mondjuk, másoknak csajok huppannak az ölébe, de az se rossz, hogy én megnyertem a Scrabble-partit a „bárányhimlő” szóval. Éljen – közölte unottan, a megjegyzésén pedig felneveltünk.

– Még egy kör? – érdeklődött Zétény.

– Kösz, de kihagyom – kászálódtam le Rajmund öléből, és a fotelje mellett megállva megigazítottam magamon a nyertes szalagomat, ami kissé megtekeredett és elég csálén állt a Rajmunddal történt... akármilyen következtében.

– Biztos? – kérdezte Keri.

– Igen, szerintem megyek, és lefekszem aludni. Hosszú nap volt – dörzsöltem meg óvatosan az arcomat, ügyelve, hogy a szememet és szemöldökömet ne érjem, mert még bőven volt rajtam smink, aztán körbenézve megállapítottam, hogy időközben többen elmentek, mert a játéktér nagy része kiürült. A biliárdasztalok és csocsók is üresen álltak, csak néhány asztal körül ültek a fotelekben versenyzők, és társasoztak vagy beszélgettek. Panna hangja még betöltötte a termet, ő valamiről, vagy éppen mindenről mesélt az ezüstöktől Angélának, illetve az egyik dartstáblánál a szürkék dobálták a nyilakat. Mindenki más eltűnt. Még a bészek negyedik tagja, Laci is lelépett valamikor.

– Hát jó – fogadta el Keri, hogy én is menni készülök, aztán Rajmundra nézett. – Te maradsz scrabble-özni, vagy elkíséred Sárát? – kérdezte a szemüvegén át fürkészsze. Rajmund egy „szerinted?” pillantással megajándékozva, válasz nélkül hagyta Kerit, miközben a fotelemhez hajolva felemelte a résbe begyűrődött esőkabátomat, és felém nyújtotta.

– Köszönöm – vettem át, és felkapva magamra elköszöntem Andiéktól, akik még maradtak, a zsákból újabb betűket húztak a következő Scrabble-körhöz.

Rajmunddal együtt a kijáráthoz indultunk, és amíg ő az ajtót kitérve várta, hogy kövessem, szóltam, hogy várjon egy pillanatot, és a dartsozó szürkékhez léptem.

– Hé – mondtam, mire mind a négy fiú felém fordult, és az ajtóban álló Rajmund is gyanakodva figyelte, hogy mit csinállok.

– Mi az? – kérdezték.

– Van egy szabad hely a Scrabble-partiban. A bészseknél – szóltam Gabesznek, mire odafordult a mutatott irányba. Keri és Zétény a betűiket rendezgették, Andi pedig halálra rémült arccal pillantgatott felénk, és nem tudta, hogyan jelezze nekem, hogy bármit is csinállok, azonnal hagyjam abba.

– És? – kérdezte Gabesz furán.

– Nem állsz be? – próbálkoztam.

– Miért állnék be?

– Mert... – akadtam meg, majd kénytelen voltam improvizálni Andi érdekében. – Látod a szemüveges srácot?

– Aha – biccentett Kerire nézve.

– Azt mondta, szerinte hülye vagy, mint a segg, és elver bármikor Scrabble-ben – tártam szét a karomat.

– Micsoda? – kerekedett el Gabesz szeme, és a darts nyilat agresszív mozdulattal elhajítva megindult a bészsek irányába. Andi elvörösödve, zavartan nézte a felénk tartó srácot, aki megállva az asztaluknál, Keri fölé tornyosult. Keri a betűire vetülő árnyék láttán felnézett a tartóból, és elcsodálkozott.

– Mit mondtál, kisköcsög? – kérdezte Gabesz, mire Keri a szemüveglencséje mögött megilletődve nézett jobbra-balra.

– Mi? – kérdezte értetlenül.

– Na adjatok nekem is betűket – ült le a fotelbe, és Andihoz hajolva így szólt: – Mik a szabályok?

– Ööö – köszörülte meg a torkát Andi, és magyarázni kezdett Gabesznek.

Elégedett mosollyal nyugtáztam a történéseket, és vidáman léptem Rajmundhoz, aki még mindig nekem tartotta a kitárt ajtót. Amikor kiléptünk az esőbe, elengedte, és hangos puffanással csapódott vissza mögöttünk, miközben sietősen a házak felé vettük az irányt. A vihartól és esőtől eléggé lehűlt a levegő, így összefontam magam előtt a karomat, miközben a derekamat és hasamat csak a vékony esőkabát takarta.

– Kéred a pulcsimat? – ajánlotta fel Rajmund azonnal.

– Köszí, de mindjárt ott vagyunk – ingattam a fejem, miközben már megérkeztünk az első kunyhóhoz, és a sneakerünkkel lépkedve a latyakos sárban a házsor vége felé igyekeztünk.

A telefonom üzenetet jelzett, így gyaloglás közben kihúztam a zsebemből, és rápillantottam a kijelzőre. Andi írt a játékteremből.

„Örök hála, Sára!!!!!!! Komolyan. Nemcsak beszélgetünk Gabeszsel, de elkérte a H betűmet is. Nem szabályos, de odaadtam. Mit nekem egy „H”, a vesémet is odaadnám egy ilyen estéért... Ja, amúgy mondtál valamit Keriről? Mert mintha Gabesz neheztelne rá...”

A nyakamat behúzva, amolyan „upsz” pillantással írtam vissza, hogy „jó szórakozást”, ügyesen kitérve a kérdés elől, aztán az esőcseppekkel borított kijelzőt letörölve a tenyeremmel, eltettem a készülékemet.

Rajmund a piros pulcsija kapucniját a fejébe húzva igyekezett mellettem, én pedig az esőkabátomon kopogó esőcseppek alatt tartottam vele a lépést, megpróbálva átugrálni vagy kikerülni a hatalmassá vált pocsolyákat. Az élménytábor végét jelző játszótér korlátján túl a Hortobágy összemosódott a fekete éggel, miközben időnként a távolban egy-egy cikázó villám bevilágította a hatalmas pusztát.

Az esőben megérkeztünk a házunkhoz, és megálltam Rajmunddal szemben, aki a kapucnija alól vizes arccal nézett rám.

– Jó éjt – szóltam halkan.

– Neked is – biccentett, aztán a házak közti halovány világítás fényében felvonta a szemöldökét. – Nem törölted ki a videót, ugye,

Major? – kérdezte, mire ösztönösen elnevettem magam, és a fejemet rázva válaszoltam.

– Nem. Te? – kérdeztem.

– Dehogy – ismerte be röhögve, aztán megfordult, és a szemközi házhoz indult, miközben én mosolyogva visszafordultam az ajtó irányába, lenyomtam a kilincset, és a szobába belépve automatikusan felcsaptam a villanyt.

Még a Rajmunddal törtéteken vigyorogtam magamban, amikor felnéztem, és a döbbenettől az arcom elé kaptam a kezem.

– Mi a... Ó, basszus, bocs! – szaladt ki a számon, és hirtelen azt sem tudtam, hogy mit csináljak, ezért fogtam magam, és kiviharzottam a házból, visszacsapva az ajtót.

Rajmund még át sem ért a szemközi házukba, amikor meghallva a csapódást, megperdült, és azonnal visszaszaladt hozzám.

– Mi az, Major? – kérdezte aggódva.

– Ööö – kerestem a szavakat megilletődve, a bent látottakra gondolva. – Vivi... Vivi és Dominik – mutattam magam mögé a ház irányába.

– Mi van velük? – kérdezte.

– Hát ők... Bent vannak.

– És? – kérdezte a vállát megvonva.

– Vivi ágyán... – mondtam. – Eléggé egymásra hangolódva – közöltem visszatartott nevetéssel.

– Mi? – röhögte el magát Rajmund hitetlenkedve.

– Mondom... – bólogattam, mire nyílt az ajtó, és Vivi zilált hajjal jelent meg, mögötte pedig Dominik igazgatta a pólóját.

– Sziasztok – köszönt Vivi zavartan.

– Szia – feleltem.

– Csá – köszönt neki Rajmund is.

– Sára, Rajmund – szólt a háttérből Dominik.

– Szia – intettem be neki.

– Cowboy – bólintott Rajmund.

Ezzel mindenki köszönt mindenkinek.

– Hát akkor én most, azt hiszem... – köhintette Dominik, megtörve a kínos csendet, és megindult a kijárat felé. Amikor Vivi mellé ért, egy pillanatra megtorpant, nem tudva, hogyan köszönjön el, végül csak oldalazva ellépett mellette, és kiment az ajtón. A földet pásztázva, magam előtt összefont karral, visszatartott vigyorral vártam, hogy Dominik Rajmunddal együtt átmenjen a saját házukba, majd amikor ketten maradtunk Vivivel, a nyitott ajtón át beléptem a házukba, és levettem a kapucnimat.

– Micsoda idő lett – jegyeztem meg a torkomat köszörülve.

– Igen, eléggé esik – bólogatott Vivi szégyenkezve, folyamatosan engem fürkészve, mintha csak tudni akarná, mit gondolok.

Az esőkabátomat megrázva hagytam, hogy az esőcseppek a földre hulljanak róla, majd felakasztottam a fogasra, és kibújtam a szalagom alól, amit téglalap alakúra hajtogatva az ágyamra tettem. Vivi végig némán állt mellettem, majd amikor a fürdőszobába mentem, és nyitva hagyva az ajtót a mosdókagylóhoz léptem, ő megállt az ajtófélfának támaszkodva, és némán nézte, ahogyan elkezdem lemosni a sminkemet.

– El tudom képzelni, most mit gondolsz – szólalt meg végül, kínjában lesütve a szemét.

– Hogy bárcsak kihagyhatnám a többlépéses arctisztítást – dűnnyögtem közel hajolva a tükörhöz, és a vattapamaccsal egyenletesen dörzsölve a szemem, megpróbáltam maradéktalanul eltávolítani a szempillaspirálomat. – Illetve – tettem hozzá –, még azon is gondolkodom – léptem hátra, és a csap alatti kukába dobtam a feketére összemaszatolt vattakorongot, aztán egy újat kivéve a neszesszeremből, nyomtam rá egy adagot a szemfestéklemosómból, és folytattam a jobb szemem dörzsölését. – Hogy miért telt el lassan tíz perc szó nélkül azóta, hogy ketten vagyunk, és mikor avatsz már be a részletekbe, mert meghalok a kíváncsiságtól! – néztem felé a vattapamaccsal a kezemben, mire Vivi, nem számítva a reakciómra, megkönnyebbülten elröhögte magát.

– Ez komoly? – kérdezte.

– Viccelsz? Mondj már el mindent! – kértem nevetve.

– Te jó ég – temette az arcát a tenyerébe a fejét rázva. – Azt hittem, elítélsz – dűnnyögte a kezébe.

– Én??? – röhögtem el magam. – Helló, Major Sára vagyok, rémlik? – közöltem furán, mire Vivi leengedve a kezét az arca elől, hálás mosollyal nézett rám. – Én nem ítélek. Inkább meghallgatlak – mondtam egyszerűen, Vivi pedig az ajtófélfának döntve a fejét, fellelegezve bólintott.

– Basszus, Sára, de kár, hogy nem voltunk jóban akkor, amikor elcsesződött az életem – szakadt ki belőle, utalva arra, hogy nagy szüksége lett volna ilyen hozzáállásra akkor, amikor mindenki ellene fordult. Hát ezzel vagyunk így egy páran. Vivire nézve megértően elmosolyodtam, aztán a szememet meresztgetve eltereltem a szót: – Na... Nem mesélsz??? – nógattam, ő pedig abban a pillanatban belépett az ajtóból, lehajtotta a vécé fedelét, és ráülve a térdére könyökölt, úgy nézett rám vigyorogva.

– Csókolóztunk – kezdte.

– Azt láttam – bólintottam a tükör előtt lemosva a sminkemet.

– Más nem volt – tette hozzá azonnal, hogy tisztázza a dolgot, bár nem kérdeztem. Vivi a sokszor megbántott, megtört és megalázott emberek klasszikus viselkedését produkálta, vagyis előbb védekezett, minthogy egyáltalán támadás érte volna, ezzel próbálva óvni magát. Ilyet csak az csinál, akit rengetegszer meghurcoltak már, és kialakul egyfajta reflex.

– Ne magyarázkodj, mesélj! – kértem hátralepve a mosdótól, és egy újabb elhasznált vattakorongot dobtam a szemetesbe. Még mindig szürkésfekete volt. Úgy tűnt, soha nem jön le a szemfestékem.

Vivi határozottan bólintott, és úgy tűnt, végre sikerült a pavlovi reflexről megszabadulva belátnia, hogy én nem az ítélőbizottság vagyok, hanem csak egy barát, aki még mindig arra vár, megjegyzem, egyre türelmetlenebbül, hogy megtudja, mi történt.

Kíváncsian, amolyan „naaaa, mi lesz már?” pillantással fordultam felé, miközben újra nyomtam egy adag sminklemosót egy vattapamacsra, mire Vivi a lehajtott vécéülőke tetején ülve sejtelmesen elmosolyodott, és már nyitotta a száját, hogy belekezdjen, amikor becsapódott a bejárati ajtó.

– Ne már! – szisszentem fel, és felemelve az ujjam Vivibe fojtottam a szót, mielőtt bármit mondott volna. – Várj – suttogtam, és kidugtam a fejem a fürdőszobából. A szobába lépve Panna levette a pink pulcsiját, és megborzongott a hideg esőtől. Nem

voltam elég gyors, így észrevett, és meglátva a fürdőszobaajtóban, azonnal rákezdett.

– Még nem alszol? – kérdezte, aztán a kezemben lévő vattapamacsra tévedt a tekintete, onnantól kezdve pedig nem volt megállás: – Lemosod a sminked? Nekem is le kell. Milyen márkát használsz? Bevált? Nem csíp? Nekem elég szenzitív a bőröm, a micellástól rendszerint kipirosodik, krémeset szoktam használni. A tiéd milyen? Mondjuk, elég brutál volt a sminked, mennyi vattával jön le? Én úgy szoktam spórolni, hogy nemcsak mindkét oldalát használom a vattakorongnak, de használat előtt ketté is vágom. Akkor dupla lesz. Próbáltad már? Én egy YouTube-videóban láttam, átküldöm, ha gondolod. Vivi nincs itt? – nyújtogatta a nyakát. – Andi még a játékteremben scrabble-özik. Én nem álltam be, pedig megkérdezték, de mondtam, hogy á, nem, fáradt is vagyok, meg nincsenek jó emlékeim a Scrabble-ről, a kutyám megevett egyszer egy betűt, és vinnünk kellett éjjel az állatorvoshoz. Mondjuk, a durva az, hogy mi csak a CS betűről tudtunk, de aztán kiderült, hogy megevett még két A-t és egy T-t is. Az állatorvos meg viccesen megkérdezte, hogy szerintünk mit akart kirakni. Ezen jót nevettünk, meg jól is jött, hogy így viccelődött, mert jó idegesek voltunk. Neked van kutyád? – kérdezte hirtelen, majd meglátta Vivit, aki a fürdőszobaajtót kitarva kilépett mögülem, és vidáman köszöntötte: – Hát te? Merre jártál? – kérdezte Panna, de anélkül, hogy válaszolni hagyta volna Vivit, félrenézett, megakadt a tekintete az ágyamra lerakott szalagon, és odalépett hozzá. – Ááá, ezt nyerted. Megnézhetem? Nem gond? – emelte fel az ágyról, és kibontotta. – De menő. Mondjuk meg is érdemelted. Tőlünk is tíz pontot kaptál, a fiúkkal egyértelműen nektek adtuk a maxi pontot – magyarázta, miközben összehajtotta a szalagot, és gondosan visszarakta a helyére. – Én egyébként örülök, hogy nem a szürkék nyertek, ügyes volt, nem azt mondom, de ehhh – fintorgott. – Nem igazán lépett ki a komfortzónájából, ki tudja, hogy ezt a gyakorlatot hányszor csinálja meg egy héten... – közölte. – Sára, végeztél a fürdőben? – nézett rám hirtelen.

– Tulajdonképpen... – kezdtem, de Panna megint közbeszólt:

– Nektek ízlett a pizza?

– Mehetsz – válaszoltam még az előző kérdésére, miközben kiléptem az ajtón.

– Kösz – bólintott, és a szekrényéből kivéve a tiszta ruháit, tovább magyarázott. Mi Vivivel kínosan néztünk össze, arra várva,

hogy Panna menjen már be a fürdőszobába, így tovább beszélgethetnénk. – Nekem ízlett, nem volt rossz, de Dani nagyon felpuffadt tőle. Nektek volt ilyen panaszotok? – pillantott ránk kérdően. – De aztán lehet, hogy Dani nem bírta valami összetevőt. Lehet, a sajtot, máskor is volt már szélgörcse – tette hozzá. – Na majdnem leejtettem a zoknimat – nyalábolta az ölébe a szekrényéből kivett dolgait. – Ti zokniban alszotok? Én csak ha nem otthon vagyok. Fura szokás, de nem annyira, mint az unokatesómé, aki mindig kétszer köhög ivás előtt. Gyerekkora óta ezt csinálja, egy csomó orvosnál jártak, végül azt állapították meg, hogy kényszeres. Fura, nem? – kérdezte a fürdőszobába lépve, és a résnyire nyitott ajtón át magyarázott tovább, közben Vivivel végre folytathattuk.

– Na hogy kezdődött? – suttogtam izgatottan az ágyamra felmászva, miközben Vivi bebújt a fejtámlánál összetolt másik ágyba, és hason fekve könyökölt, úgy nézett rám.

– Szóval – kezdte mosolyogva, aztán rágózva a bejárati ajtó felé nézett. Andi érkezett meg. Egy „ez nem igaz” szemforgatással nyugtáztam, hogy ismét megzavartak minket, miközben a fürdőből Panna még mindig magyarázott. Ha jól vettem ki, a gyulai várról volt szó, de azt, hogy mégis hogy, vagy mivel kapcsolatosan került szóba az egyszemélyes beszélgetésében, azt nem tudtam.

– Istenem, életem legjobb estéje volt – tárta szét a karját Andi ábrándozva.

– Nem mondd – dünnyögte Vivi, és a szemét meresztgetve nézett rám, mire elnevettem magam, és a kezembe véve a telefonomat, felmutattam neki.

Vivi azonnal biccentett, megértve, hogy mit akarok, és a saját készülékét felvéve írni kezdett. Egy pillanattal később már meg is jött az üzenete.

Vivi: Na, akkor így.

Sára: Oké, nekem mindegy hogy, de mondd már el, hogy MITÖRTÉNT. :D

Vivi: :D Jó-jó. Na szóval.

Sára: Na szóval?

Vivi: Hát... Igazából az érkezésünktől kezdve megfogott, hogy ilyen figyelmes, na meg hogy ennyire védelmező típus. Ez így elsőre betalált nálam, mert őszintén szólva nem sok olyan személyt

sodort elém az élet eddig, akinek van gerince és ilyen erős az igazságérzete. Ő meg így lazán hozza ezt a kettőt mint legfontosabb tulajdonságokat, ami szerintem amúgy is irtó szexi, szóval már eleve eléggé tetszett, de aztán amikor ráírt arra a kommentelőre az Instámon, teljesen magától, csak azért, mert zavarta, huh... akkor így már nem rejtettem véka alá, hogy kölcsönös a szimpátia köztünk, szóval kimutattam, hogy nekem is tetszik, ő meg megvárta a jelzéseimet, és egyáltalán nem nyomult addig, ami kábé az ezredik pluszpont nálam vele kapcsolatban... Aztán nem tudom, egyre többet kerestük egymás társaságát...

Sára: Dejóóó :)))

Vivi: Igen. Úgyhogy valahogy így történt. Ma meg... Hát... A tehetségkutató után úgy alakult, vagyis úgy alakítottuk, hogy előbb visszajöttünk, ketten voltunk, és megvolt a csók. Egyébként közvetlenül azelőtt, hogy bejöttél.

Sára: Basszus, kicsit sem utálhattatok. :D Esküszöm, ha tudtam volna, akkor nem rontok be. Máskor rakjatok valamit a kilincsre. Mittudomén, Dominik hajgumiját... :D

Vivi: :DDD

Ekkor mindketten nevetve néztünk fel a telefonunkból, mire Andi a szekrény előtt öltözve, érdeklődve pillantott hátra felénk a válla felett. Mindketten újra a telefonunkba merültünk, és már írtam is Vivinek.

Sára: És... Mesélj. Jól csókol?

Vivi: Úristen....

Sára: Komoly? Ennyire? :D

Vivi: ...

Sára: Awww

Rajmund: Major, Felcser... Nem akarok beleszólni, de vágjátok, hogy ez mind a közösbe megy, ugye?

A hirtelen érkezett üzenet kizökkentett a gondolataimból, és a mosolyom azonnal lehervadt, ahogyan az agyam megpróbálta összerakni a történeteket. Aztán az üzenetetésre pillantva megláttam. Hogy a négyes csoportchatünkbe írogatunk.

– Baszd meg! – kiáltotta el magát Vivi, amikor ő is rádöbbsent, hogy rossz helyre írt, és előrebukva sikítva a párnájába fúrta a fejét, én pedig a szám elé kaptam a kezem. Andi megperdülve, halálra

vált arccal fordult hozzánk, Panna pedig kiment a fürdőszobából, és a fogkefét kitépve a fogai közül, megrökönyödve nézett ránk.

– Mi ah? Phók? Egy nhagy phók? – tippelt fogkrémtől habzó szájjal, én pedig még mindig lefagyva fogtam a telefonomat, és tehetetlenül megrázva a fejem, lepillantottam a kijelzőre, amin azt láttam, hogy valaki ír.

Visszatartott lélegzettel vártam, hogy mi lesz az, amikor is Dominik hozzászólt az eddigiekhez. Az emoji meglátva megkönnyebbülten elmosolyodtam, és átmászva Vivi ágyára, a párnába fűrt fejére tettem a kezem.

– Hé – simítottam meg a haját. Semmi reakció. Csak nyöszörgött. Vagy fuldoklott. – Vivi... – paskoltam meg határozottabban, mire legalább megmozdult. – Nézd – tettem a párnája mellé a telefonomat. Erre megemelte a fejét, és a szőke hajzuhatagján át ránézett. – Látod? – suttogtam, és vigyorogva a szív emoji böktem, amit Dominik írt a beszélgetéshez. Vigyorogva figyeltem Vivit, aki felkászálódva felült, és a telefonomat a kezébe véve hosszasan mosolyogva nézte az üzenetet.

– Sára – ült le mellénk Andi váratlanul, és kérdően nézett rám. – Kösz, tényleg, de... miért csináltad?

– Mit? – kapkodta a fejét köztünk Vivi.

– Odaküldte hozzám scrabble-özni Gabeszt – mesélte.

– Ügyes – mosolygott rám Vivi.

– Igen, de... Miért? – tette fel Andi újra a kérdést mélyen a szemembe nézve, mire alig észrevehetően megráztam a fejem.

– Mert annak ellenére, hogy tetszik neked az egyik szürke srác, lepontoztátok őket, hogy mi nyerjük a tehetségkutatót.

– Honnan tudtad? – lepődött meg Andi.

– Hát ez az. Nem tudtam. Csak blöfföltem, de ezek szerint így volt – közöltem, Andi pedig egy „a fenébe” nézéssel sütötte le a szemét. – Rendesek voltatok velünk, szerettem volna viszonzni – tettem hozzá egyszerűen.

– Értem. Hát... Amúgy sikerült – vigyorodott el.

– Igen? Miért, mi volt? – kérdezte Vivi izgatottan. Andi hosszasan kifújva a levegőt, szerelmesen sóhajtott egyet, és kimondta:

- Gabesz kért tőlem egy H betűt kölcsön.
- Igen, igen, de és? Utána? – kérdeztem érdeklődve, várva a sztori további részét.
- Szabálytalan, de adtam neki – mesélte, mire Vivi, aki egy kicsit más befejezésre számított, felhorkantott.
- Most nézd meg magad, mekkora ribanc vagy te is. Rögtön H-t adsz??? – kérdezte tettetett felháborodással, a megjegyzésére pedig egyszerre tört ki belőlünk a röhögés.
- Mi ahz? Megvhan? A nhagy phók? – állt meg Panna újra a fürdőszobaajtóban, ezúttal már az éjszakai sínjével a szájában. Mindhárman odanéztünk, majd meglátva a pink kilencedikes lányt, ahogy a fürdőszobaajtóban állva, papuccsal a kezében kész leütni a „nhagy phókot”, egyszerre tört fel belőlünk a hisztérikus röhögés.

16.

Reggel napsütésre ébredtem. Az ablakon át beszűrődő sáv pont az arcomba tűzött, hunyorogva nyitottam ki a szemem, aztán rögtön el is takartam az alkarommal, és az oldalamba fordulva ébredtem, miközben kivettem a párnám alól a telefonomat. Négymilliárd értesítem jött, a TikTokra feltöltött táncom For You-ba került az éjszaka folyamán, végtelen lájk- és kommentáradatot indítva el, az Instámról nem is beszélve, ahová szintén feltöltöttem. Ignorálva a kijelzőmet beborító szalagokat, a fejemet felemelve megnyitottam az üzeneteket. Elsőként anyuét, aki gratulált a helyezésemhez, azt írta, látták, és nagyon büszkék rám. Aha. Hát, hiába a többes szám, tudom, hogy ez valójában csak őt jelenti, a korrektség jegyében írta apu nevében is, hátha... De nem, nem veszem be, nem vagyok hülye, tudom, hogy egyedül látta, egyedül írt nekem, és egyedül is gondolja így. Kár fáradnia azzal, hogy megpróbálja elhíttetni velem, helyrehozhatók a dolgaim, mert nem azok. Én pedig belefáradtam már úgy tenni, mint aki ezt nem tudja. De igen, tudom.

Anyu üzenete után Milánét nyitottam meg, aki valami fura mémmel fejezte ki tetszését. Visszaküldtem neki egy „haha” reakciót, amit mindig mindenki csak akkor használ, amikor nem tud mit írni, aztán rányomtam Vivi üzenetére is. Azt írta huszonöt perce, hogy a kilátóban vannak.

Bambán bólítottam, aztán az ágyról lelógatva a lábam, megkerestem a cipőmet, és becsoszogtam a fürdőszobába.

Gyors tusolás után felkaptam magamra a tiszta, piros melegítőmet, aztán a fejem tetejére feltekert törölközővel megállva a tükör előtt fogat mostam, miközben a mosdó szélére rakott telefonomat nyomkodtam, hogy megnézzem, mi ez a káosz. A TikTok brutál megtekintést, lájkot és új követőszámot jelzett, én pedig félve nyitottam meg a videó hozzászólásait, kissé hunyorogva nézve a topkommentre, aztán meglepetten fogtam meg a számból kilógó fogkefe nyelét, és felvontam a szemöldökömet. A topkommentek mind kedvesek és dicsérők voltak, az első az volt, hogy „üdv újra a nagyok között” a második a „de hiányoztak az ilyen videók”, a harmadik leglájkoltabb megjegyzés pedig a „Hölgyeim és uraim, itt kezdődik a minőségi kontent” volt.

A fogkefe nyelét áthúzva a szájüregem másik oldalára, tovább mostam a fogam, miközben a mosdóra rakott telómon megnyitottam az Instát. A videóm ott is örületesen nagyot ment,

átláthatatlan volt az egész, így csak a lájkolókra rányomva ellenőriztem, hogy a követettjeim közül kiktől kaptam reakciót. Mindenkitől, kivéve az apámat. Kösz, én is szeretlek.

Gúnyosan fújtatva megráztam a fejem, aztán a fogkefémét visszatéve a tartójába megnyitottam a csapot, kiöblítettem a számat, majd levettem a fejemről a turbánra tekert törölközőmet, és a mutatóujjammal húzva a hajamban egy csíkot, elválasztottam középen.

Miután megszáritottam, megigazítottam a fülpiercingjeimet, aztán a fürdőből kilépve felvettem a karkötőimet, a derekamra kötöttem a szirteses pulcsimat, és a telefonommal a kezemben kiléptem a házból. Nyoma sem volt az éjjeli viharnek, a föld beszívta az esőt, a reggeli napsütés pedig már elkezdte felszáritani a pocsolyákat, amik egyre kisebbre zsugorodtak össze. A napszemüvegemet feltéve becsuktam magam mögött az ajtót, majd megfordulva Rajmundot pillantottam meg, aki a velünk szemben lévő házuk előtti lépcsőfokon ült, és airpodsszal a fülében, lehajtott fejjel nézett valamit a két térdén megtámasztott telefonján. Annyira belemerült, hogy nagyjából semmit nem érzékelt a külvilágból, így odalépkedve hozzá behajoltam a telefonjához, eltakarva a kijelzőt, és mosolyogva néztem fel rá.

Rajmund az érkezésemre azonnal viszonzta a mosolyt, és a szájából kilógó pálcikát megragadva kivette a nyalókáját.

– Major – köszöntött, miközben leállította a filmet, és kivette a füléből az airpodsokat.

– Szia – köszöntem vissza, ellépve tőle, és előtte állva figyeltem, ahogyan elteszi a fülhallgatókat a tokjába. – Hát te? – érdeklődtem.

– Téged vártalak.

– Engem? – lepődtem meg.

– Aha – biccentett. – Hogy felébredj, és menjünk együtt... – magyarázta, mire elnevettem magam.

– Nem akartál Viviékkel lenni gyertyatartóként – értettem meg.

– Ja – biccentett szórakozottan a nyalókapálcikáját ide-oda mozgatva a szájában. – Gondoltam, legyenek ketten, és...

– Igen, értem – nevettem el magam.

– De mehetünk – állt fel hirtelen, jelezve, hogy így már, hogy én is ott vagyok, csatlakozhatunk hozzájuk.

– Oké. Mit néztél amúgy? – érdeklődtem, Rajmund pedig válasz nélkül odaadta a telefonját, és rápillantottam a kijelzőre. – Ne már, ez is kijött, amióta itt vagyunk? Nem is kaptam értesítést...

– Bevárjalak veled, Major? – ajánlotta fel.

– Aha – feleltem mosolyogva, mire Rajmund biccentett, aztán ő is feltette a napszemüvegét, és egymás mellett sétálva áthaladtunk a játszótéren.

A kilátóhoz érve mindketten felnéztünk az emelvényre, ahol senkit nem láttunk, vagyis inkább az ott-tartózkodók nem látszódtak, így Rajmuddal kérdően összenéztünk.

– Jövünk! – kiáltotta Rajmund a biztonság kedvéért, ahogy fellépett a kilátó lépcsőjére, mire hallottuk, ahogyan odafent Dominik és Vivi elnevetik magukat.

– Igen, itt vagyunk! Ne lepődjete meg – szóltam én is.

– És mi sem szeretnénk – tette hozzá Rajmund, a beszólására pedig még hangosabban röhögtek fel mindannyian.

Viviék még akkor is nevettek, amikor Rajmuddal együtt felbukkantunk a lépcső tetején, és megpillantottuk őket.

Dominik a kilátó oldalának dőlve ült, hátát megtámasztva, Vivi pedig előtte keresztben fekvé helyezkedett el, fejét Dominik combján pihentetve, aki az ujjjaival simította végig Vivi elterülő szőke hajzuhatagát.

– Sziasztok – köszöntöttem őket, mire Vivi felém fordította a fejét, és összemosolyogtunk, miközben a fiúk üdvözölték egymást.

A következő pillanatban mindannyiunknak értesítése jött, így előszedtük a telefonjainkat. Dominik fél kézzel oldalra tartotta a készülékét, másik kezével pedig továbbra is az ölében fekvő Vivi haját simogatta, aki szintén elővette a telefonját, és az arca elé emelte, úgy nézte. Eközben mi is leültünk Rajmuddal, és amíg ő nyalókával a szájában a földre lerakott telefonja fölé hajolt, addig én is elhelyezkedtem, és rányomtam az értesítemre. Ennek következtében megnyílt az Insta, ahol az igazgatónk a Szirtesben lévő irodájában állt, és a nézőihez beszélt:

– Na, mindenki rendesen hall és lát? – kérdezte.

A kommentek a reggeli időpont ellenére is pörögtek.

„Látunk, Papi”

*„Nálam jó a kép és hang is”
„Minden patent, igazgató úr”
„Nekem kicsit akadozik”
„Akkor ne a kaputelefonról nézd”
„XDDD”
„Igazgató úr, milyen szép a nyakkendője!”*

– Nos, nagyon kedves a kommentelő, köszönöm szépen – igazgatta meg Kocsis a nyakkendőjét. – Mint azt már jeleztem, a mai alkalomra megszavaztátok, hogy „igazgatói iroda tourt” tartsunk, most pedig... – akadt meg, és kicsit közelebb hajolt a kijelzőhöz. – Nahát!!! Ha jól látom, a nézőink között van mind a négy Szirtes-csapattag, Sára, Vivi, Rajmund és Dominik is becsatlakoztak az adásba. Köszöntelek benneteket, Szirtes-csapat! – integetett Kocsis a kamerába, aztán hallottuk, ahogyan üzenetet kap, amit összehúzott szemöldökkel, a fejét félrefordítva olvas el. – Áhá – bólintott. – Felcser Vivi azt írja, hogy reggeli előtt vannak, és éppen a kilátó tetejéről nézik az élőmet, de nem akarják zavarni az adást, folytassam csak nyugodtan. Milyen figyelmes – mosolygott Kocsis. – Na tehát akkor, kezdődjön a várva várt igazgatói iroda tour! – jelentette be ünnepélyesen. – Ki is megyek, és bejövök újra – lépett ki Kocsis az ajtón. A szemben lévő székeken olyan sokan ültünk már. – Igen. Itt ez a kis táblácska, hát ez nagy kedvencem, nézzétek csak – mutatott a „Nincs netezés!!! Csendben ülsz és vársz, bízva abban, hogy nem rúglak ki! Kocsis igazgató” feliratra. – Vicces, nem? – kérdezte szórakozottan.

*„Nem”
„Istenem, mennyit néztem ezt a táblát ott ülve”
„Baszki, nyári szünet van, miért kell ezt?”
„Kocsis igazgató úr ne ijesztgessen már”
„Ettől a kiírástól a telefonom rakott el engem”*

– Ha belépünk az ajtón – folytatta a tourt Kocsis –, és becsukjuk, itt találjuk ezt a szobapáfrányt – mutatott a sarokban lévő virágtartóra. – Nézzétek, milyen nagy. Tudjátok, milyen kicsi volt, amikor idekerült? – kérdezte.

*„Nem”
„Én nem tudom”
„Én arra tippelnék, hogy nagyon”
„Nem tudom, de beszarak az izgalomtól”*

– Majd feltöltök egy képet róla, amikor még kisebb volt – közölte Kocsis, aki annyira beleveszett a tourba, hogy nem igazán nézte a kommentszekciót, így aztán némiképpen lemaradt a trollkodásról. – Ha erre fordulunk, itt látható egy akasztós szekrény. Mit gondoltok, mi van benne?

„Időkapu?”

„A matektanárnő hullája?”

„Engedetlen diákok?”

„A gonosz ikertestvére?”

„Egy szekrény, amiben van egy kisebb szekrény, amiben van egy kisebb szekrény, amiben...”

„XDDDD”

„Neee”

„Sírok”

– A szekrényben egy váltás zakó van arra az esetre, ha az, ami éppen rajtam van, összekoszolódna – nyitotta ki az ajtót Kocsis, és közel tette a telefonját, hogy a nézők szemügyre vehessék a váltószakóját. – Itt lejjebb pedig... egy váltás cipőt tartok arra az esetre, ha az, ami rajtam van, beázna, mondjuk, akkor, amikor eltörik egy cső az első emeleti fiúvécében – köhintette, majd maga felé fordította a kamerát, és mérges arckifejezéssel meredt bele. – Ugye Fehér Rajmund? – kérdezte.

Erre mind Rajmundra pillantottunk, aki a telefonjából felnézve védekezően megrázta a fejét.

– Töri témazáró, év végi dupla jegyért, totál bukásra álltam, nem volt más választásom.

– Az te voltál??? – kérdezte Vivi elképedve. – Az a csőtörés?

– Akkor vagy egy hétig nem volt suli – emlékeztem visszatartott nevetéssel.

– Jó, mentségemre legyen mondva, hogy nem akartam ennyi vizet... – gondolta át grimaszolva.

– Haver, emlékszem, az ingafutás előtt történt, nem kellett megcsinálnom. Utólag is kösz – kutatott az emlékeiben Dominik.

– Bármikor – felelte Rajmund, és tudtuk, hogy ez az ő olvasatában tényleg szó szerint értendő. Dominik röhögve felé hajolt, és a szabad öklét nyújtotta a levegőben, mire Rajmund odatartotta a sajátját, és összeérintették.

Ekkor Kocsis az élőjében az íróasztalához lépett, és a kamerájával bemutatta, hogy mi van rajta.

– Ez pedig az asztalom... Amint látható, egy számítógép van rajta...

„Hopp, most egy kicsit közelebb, ha lehet, és stop”

„Kocsis igazgató úr, mi a belépési jelszó?”

„Igazgató úr, ott egy olvasatlan e-mail”

„Kocsis igazgató, csak nem hamis az a Windows???”

„Ejnye-ejnye”

„Kocsis a Hackerman”

„XDD”

– Természetesen szó sincs semmilyen hamis Windowsról, megkérném az adásom nézőit, hogy ne bolondozzanak – vette észre Kocsis a kommentet, aztán továbbhaladt a tourjában, és megmutogatta, mi van még az asztalon. – Itt látható egy határidőnapló, egy többrekeszes álló tolltartó, amiben van töltőtoll, rotring, radír, egy kihúzófilc – szedegette ki sorra, aztán a fekete műanyag tartót fejjel lefelé fordította, hogy kiszórja belőle, ami még benne van. A poros tartóból kiesett némi apró, pár darab elgörbült fémkapocs, valami plasztikkártya és egy megszáradt légytetem.

„Hulla! Hulla van az igazgatói irodában!”

„Valaki szóljon a zsaruknak”

„Kocsis igazgató, már nem azért, de Icuka nem takarít valami hatékonyan, hát mi az a mocsok???”

„Besírok, tényleg, Icuka nem takarította el a tetemet”

„Ezek szerint Icuka is benne van. Tettestárs. Gondoltam amúgy, nekem mindig olyan gyanús volt a folyosón.”

„Igen, mint aki titkol valamit”

„Ezek szerint jól sejtettük...”

„Képzeljétek, az a légy miket tudhatott meg az igazgatóiban”

„Bele is halt”

„Nem csodálom, hogy így végezte”

„Hé, nézzétek. Van ott pénz is. Mennyi az az apró, főnök?”

„Én úgy számolom, kétszáznegyven lehet”

„Nem, ott van még egy húszas a kép jobb oldalán is”

„Mi az a kártya? Kocsis bankkártyája?”

„Nem, az valami tagsági lehet”

„Pontgyűjtő, apámnak is ilyenje van”

„Igazgató úr, megtaláltuk a pontgyűjtő kártyáját! Rakja el a brifkójába!”

„Kocsis igazgató, elkérhetem azt a százast?”

„:DD”

„Szasztok, most jöttem, miért élözik Kocsis egy döglött légyről?”

„Mert ez volt az egyetlen barátja. Most van a megemlékezés”

„Bazz, komoly? RIP légy”

„Így van, nyugodjon békében”

„Sose feledünk”

Ekkor Kocsis fél kézzel visszapakolta a tolltartóba a dolgait, kivéve a legyet, amit egy nagy levegővételt követően egyszerűen lefűjt az asztaláról. A kommentelők legnagyobb felháborodására.

„Neeeeee!”

„Azt hittük, a barátja volt”

„Na jó, ennyit a szertartásról”

„Kocsis lelketlen!”

„Ez aztán béke poraira volt”

„Vagy pora békéire”

„:DDD”

„Én már létrehoztam egy emlékdalt. Kocsis legye. Kövessétek be.”

„Megyek”

„Nézem”

– Itt pedig néhány iratrendező található – folytatta az igazgató az irodájából a közvetítést. – Na meg itt látható egy fényképkeret ezzel a nagyon kedves emlékkal, amikor kifogtam egy harmincöt kilós harcsát. Nézzétek csak – mutatta meg Kocsis közelebbről az íróasztalán lévő fotót, amin horgászsapkában, zöld overallban áll két másik taggal, és hárman fogják az óriás halat.

„Kik a kis barátai, igazgató úr?”

„Igen, mutasson be minket”

„A bal oldali úgy néz ki, mint a magyar Jason Momoa”

„Igen, tényleg ő az. Momoa János!”

„Neee :D”

„XDDDD”

„Meghalok ezen a kommenten”

„Akkor majd téged is lefűj Kocsis az asztaláról, mint a legyet”

„Császtok, ez mi?”

„Igazgatói iroda tour...”

„De jó, régóta megy?”
„Nem”
„Ettől a fotótól megváltozott az irányítószámom”
„XD”
„Na mi van, Kocsis, horgászatunk, horgászatunk?”
„Igazgató úr, vigyázzon, az a harcsa magát nézi!”
„Visszadobta?”
„Mi lett a hallal, igazgató úr?”
„Gondolom, paprikás... :DDDD”
„Lol”
„Öcsém, az a hal nagyobb, mint anyám pofonja”
„Valaki csinálja meg a fotót, plíz, fordítva, hogy a harcsa fogja Kocsist!”
„Rajta vagyok”
„Milyen boldog Kocsis ezen a fotón”
„Tényleg. Nem tudhatunk többet róla?”

– Úgy látom, sokatokat foglalkoztat a fotó története, ezért a harcsa kifogását és mindent elmesélek a „Kocsis extrában”, az élő adás utáni bónusz sztorikban – bólogatott Kocsis, eleget téve a nézői kérdésének, akik örömmel vették, hogy még kapnak egy kis adagot az igazgatóból, hogy nem hagyja unatkozni őket. – És akkor következzen az asztalom mögötti polc, amiről már sokan láttatok képeket és videót, főként tavaly – fordította el a telefonját Kocsis a polc irányába, ahol közepén ott volt a nyertes IOV-kupa.

Mind a négyen némán figyeltük a telefonok kijelzőjén a jelenetet, és hirtelen nyomasztóan világossá vált számunkra, hogy miért is vagyunk a Hortobágyon, amikor is a lépcsőn súlyos léptekkel Tahí caplatott felfelé. Vagyis mi azt hittük, hogy a tanárunk érkezik, ezért nem is nagyon mozdultunk, csak úgy, ahogy voltunk, a telefonunkból felpillantva terveztük köszönteni a tanárt, amikor is a lépcső tetején megállt egy narancssárga ruhát viselő szervező. És egy piros borítékot fogott a kezében. A nem várt érkezésére valamennyien döbbenet néztünk össze, aztán a telefonokat ledobva a földre egy emberként pattantunk fel, miközben a szervező meglengette maga előtt a borítékot.

– Piros csapat. Ki a kapitány? – kérdezte, mire Vivi odalépve elkapta a levegőben a levelet, és a szájában lévő rágót gyorsan rágva, idegesen fújta egy rágólufit.

A szervező szó nélkül otthagya minket, lesietett a lépcsőn, és már ment is tovább, hogy értesítse a többi csapatot, mi pedig gondterhelten néztünk össze a lezárt borítékkal magunk között,

miközben a földön összevissza heverő négy telefonból Kocsis üvöltözött a polca előtt.

– És igen, jól látjátok, én hiszek! Én hiszek eléggé a Szirtes-csapatban ahhoz, hogy itt, ezt az üres helyet a nyertes IOV-kupának szánjam! Itt a helye! Ide várom! – kiabálta lelkesen az igazgató, miközben mi mind a négyen kínosan meredtünk a telefonok felé, és hirtelen szinte összeroppantunk a nyomás alatt úgy, hogy ott volt nálunk a lezárt borítékban a következő feladat instrukciója.

– Kapcsoljuk már ki – reagált elsőként Rajmund, mi pedig egyetértően bólintottunk, és odapattanva a saját telefonjainkhoz, megszakítottuk Kocsis élőjét, amiben az igazgató éppen azt ecsetelte, hogy mindennap letakarítja a kupa helyét.

– Ó, basszus – fújtattam, amikor Kocsis végre elhallgatott a telefonokból, és jólesően beszívtam a környezetből áradó nyugalmat, a néma csendet, ami körülvett minket, aztán a szememet újra kinyitva odaléptem a többiekhez, akik egy kis kört alkotva nézték Vivi kezében a borítékot.

– Bontom – szólt határozottan, mi pedig egyetértően bólintottunk, és félve pillantgattunk egymásra, miközben Vivi feltépte a borítékot, belenyúlt, és kivett belőle egy levelet.

– Kedves csapatok – kezdte felolvasni. – Újabb feladat vár rátok. Válasszatok két főt, akit a megmérettetésre küldtök. A csapatkapitányoknak tíz percük van felírni a feladat résztvevőit – fejezte be, aztán tanácstalanul nézett körbe.

– Ennyi? – kérdeztem.

– Aha – forgatta meg a kezében a papírt, amin nem volt más, mindent felolvasott róla.

– Mutasd – kérte el Rajmund a borítékot, aztán belefűjt egy nagyot, hogy ezzel szétnyissa az eléggé összetapadt oldalait, majd fejjel lefelé tartva megrázta. A következő pillanatban kiesett belőle egy kis négyzet alakú papír, ami jobbra-balra lebegve a levegőben, ráérősen hullt a földre.

Vivi azonnal odaugrott, és már hozta is hozzánk.

– Mi az? – érdeklődött Dominik.

– Egy... Egy matrica – nézte meg, aztán azonnal átadta, hogy mi is szemügyre tudjuk venni.

A kis négyzet alakú matricán egy tipikus figyelmeztető ábra volt, ahogy egy pálcikaember éppen hátraesik. Alatta a „Vigyázat, csúszásveszély” felirat szerepelt.

– Na jó, ez mit jelenthet? – néztem a kezemben fogott matricát, aztán átadtam Rajmundnak.

– Szólok Tahinak – nyomkodta Vivi a telefonját sietősen, és egy pillanat alatt el is küldte az üzenetet.

– Ez... Ez valami gyorsasági lesz – tippelte Vivi.

– Lehet – bólintott Dominik.

– Aha. Valami csúszós pályán – helyeselt Rajmund.

– Szerintem is. És ki megy? – néztem körbe. – Húznak? – tettem hozzá kérdőn, mire a fiúk egyszerre rázták meg a fejüket.

– Nem-nem – szólt Dominik. – Ez nem néz ki valami jól – mutatta fel a matricát, amin a figura hátraesik. – Nem tudom, mit jelent, de veszélyes is lehet, összetörhetitek magatokat, nem tetszik... Megyünk mi Rajmuddal – közölte ellentmondást nem tűrve, mire Rajmund azonnal helyeselt.

– Így van, kizárt, hogy erre ti menjetek. Ráadásul... – pillantott rám – Major, te képes vagy kihúzni a rövidebbet, úgyhogy nem döntünk így – vigyorgott rám, mire egy „jó, ez igaz” biccentéssel nyugtáztam, hogy valószínűleg így történne. Volt már rá példa.

– Akkor... – nézett Vivi a fiúkra.

– Írass fel minket – válaszolta Dominik.

– Rendben.

Az étkezőhöz érve Vivi a többi csapat kapitányához hasonlóan besietett az ajtón, mi pedig a napsütésben ácsorogva vártuk, hogy végezzen, miközben több szervező a kapu irányába igyekezett, feltehetőleg már az indulást szervezve.

– Szerintem – hunyorogtam a napszemüveglencsém mögött – mindjárt indultok is a feladatra.

– Nagyon úgy néz ki – helyeselt Rajmund, majd a fejét elfordítva a másik irányba nézett. – Jön Tah.

A tanár az étkező felé tartó színes melegítő diákok közt araszolgatva mérgelődött, amiért nem tud gyorsabban haladni, majd odalépve hozzánk izgatottan kapkodta a fejét közöttünk.

– Mit tudunk?

– Ennyit – nyújtotta át Dominik a matricát, amit Tahi homlokráncolva nézett.

– Mi megyünk Dominikkal – tette hozzá kiegészítésképpen Rajmund, mire a tanár egyetértően bólintott.

– Nagyon helyes. A ti fejetek előbb betörhet, mint a lányoké – udvariaskodott, mire a fiúk egy „mi is így gondoljuk” biccentéssel nyugtázták a beszólást. Közben Vivi kilépett az étkező ajtaján, és idegesen összedörzsölte a tenyerét, mintha csak nem tudná, hogyan mondjon el egy rossz hírt.

– Kitalálom. Azonnal indulunk – tippelt Rajmund.

– Igen – fintorgott Vivi kelletlenül beismerve. – Honnan tudtad?

– A szervezők a kapunál gyülekeznek... – válaszolta Rajmund, Vivi pedig odapillantva biccentett egyet.

– Néhány perc, és már mentek is – fújtatott.

– Menjünk közelebb – tanácsolta Dominik, aztán a kapu felé igyekvő csapatok és kísérőtanárok után indultunk.

A fa asztalok és padok körül a még versenyben lévő tíz csapat csoportosult szín szerint, hangosan beszélgetve, és támogatva a feladatra indulókat.

Körbepillantva felmértem a helyzetet, és szájról olvasva próbáltam kideríteni, hogy ki mit gondol. A legtöbb csapat fiúkat választott erre a megmérettetésre, vagy legalábbis vegyesen úgy, hogy a két kiválasztott tag közül legalább az egyik fiú legyen. Csak a világoskékek voltak ez alól kivételek, ahol négy lány alkotta a csapatot. Ők magabiztosan, felszegett állal ácsorogtak olyan eltökélten, mint akik biztos, hogy helytállnak, már csak azért is. Amikor találkozott a tekintetünk, tátoztam feléjük egy „sok sikert”, amit határozott biccentéssel fogadtak. Verseny ide, ellenfél oda, ez járt nekik.

– Mit gondoltok, mi lesz? – kérdezte Zétény odalépve hozzánk. Úgy tűnt, a bézsektől ő és Andi indulnak a feladatra.

– Passz, valami csúszós pálya, talán mint a szappanos vízifoci, vagy hasonló. Gondolom, össze kell szedni valami zászlókat, vagy hasonlókat, és a gyorsaság dönt... De ez csak tipp – vont a vállát Rajmund.

– Öcsém. Ez mekkora. Eszembe sem jutott, basszus, de így, hogy elmondtad, tök logikus – ámult Zétény.

– Miért, ti mire számítottok? – érdeklődött Dominik.

– Hát én a kis matricából sziklamászásra tippeltem... – vallotta be Zétény, mire Rajmund, Dominik, Vivi, én, és még Tahí is kinéztünk a gerendakerítésen át a sivár, pusztára tájra.

– Sziklamászás... Szikla... – tűnődött el Rajmund. – A Hortobágyon vagyunk, ember – közölte, mire Andi, aki szintén ott állt, lemondóan legyintett.

– Hagyjátok, azt sem tudom, mit keresünk még ezen a versenyen – ismerte be, a megjegyzésén pedig felneveltünk. – Töletek ki megy? – érdeklődött.

– Rajmund és én – válaszolta Dominik kapásból.

– Gondoltam – mondta. – Hát, tőlünk én meg a német hegymászó – meresztgette a szemét Zétényre pillantva, aki a távolba révedve nézte a tájat, mintha csak most látná először.

A következő pillanatban Róbert érkezett meg, és a csapatok közt átvonulva a kapuhoz ment, aminek hatására mindenki elcsendesedett, és feszülten figyelte, hogy mi történik.

– Kérem a feladaton résztvevő versenyzőket, hogy köszönjenek el a csapattársaiktól, és indulás ki a kapun – jelentette be, mire két narancssárga ruhás szervező nekidőlve a kapu két szárnyának, kitárta azokat.

Abban a pillanatban a legközelebb állók már sietve ki is mentek, maguk mögött hagyva a tanárukat és a táborban maradó társaikat.

– Sok sikert – búcsúztam el Dominiktól, aztán Rajmund előtt megállva, mosolyogva a szemébe néztem. – Hajrá – nyúltam fel, és a nyaka köré fonva a kezem szorosán átöleltem.

– Kösz, Major – suttogta a fülemben, viszonzva az ölelésemet, majd a két karját végigsimítva lecsúsztatta a derekamon, végül átkarolta a csípőmet.

– Na jó, na elég lesz, Fehér, hol a kezéd, Major, engedd el szépen, nem a háborúba megy, hanem csúszkálni... – szólt ránk Tahí megalégtelve a látottakat, mire lábujjhegyről visszaereszkedve, mosolyogva elléptem Rajmundtól, a tanár pedig amolyan „csak a gond van veletek” arckifejezéssel, unottan meredt ránk, majd félrepillantva meglátta, ahogy Vivi egy nem is annyira diszkrét

csókkal búcsúzik Dominiktól. A tanár egy pillanat alatt lekapta a napszemüvegét, mintha csak attól tartana, rosszul lát benne, aztán felháborodva elüvöltötte magát: – Hé, hé, hé, héééé! – szólt rájuk elképedve. – Mi az isten történik? Pap, Felcser, gyertek ki egymás szájából! Mi a... – rázta meg a fejét, miközben Vivi visszatartott nevetéssel hátrált Dominiktól, és a köztük kialakuló résen át megláttuk Kerit és Lacit, akik tátott szájjal bámulták őket.

– Azt a rohadt. Mondtam, hogy menjünk mi is a feladatra!!! – lökte oldalba Keri Lacit, mintha csak arról lenne szó, hogy Dominik ezért kapott búcsúcsókot.

– Én... Én is résztvevő vagyok – jelentkezett Zétény Vivire nézve, mire Dominik barátságtalanul fordult hozzá:

– Akkor induljál, és keresd tovább a sziklákat – tanácsolta.

– Máris, főnök – helyeselt Zétény, és a nyakát behúзва sétált el a kapu irányába, amin egyre több versenyző ment ki.

– Piros csapat, indulás! – szólt ránk szokás szerint Róbert, mire Vivi gyorsan sok sikert kívánt Rajmundnak is, aztán egymás mellett állva néztük, ahogy a fiúk a tömeg után indulnak, ráérősen sétálgatva. – Mozgás, gyerünk-gyerünk! – sürgette őket Róbert, majd ahogy kiértek, becsukta utánuk a kaput. Rajmund és Dominik elindultak a feladatra.

A kerítés gerendáin át addig néztünk a fiúk után, amíg el nem kanyarodtak a parkoló irányába. A többi táborban maradt csapattag és a kísérőtanárok ekkor szétszéledtek, mindenki ment a dolgára, egyedül mi maradtunk ott, és a tábor gerendakerítésén át néztük a nyugodt, napsütéses tájat.

– Hát... Akkor várjunk, és bízzunk benne, hogy Rajmund és Dominik megcsinálják – fújttam begörcsölt gyomorral, tudva, hogy sokkal nehezebb lesz a fiúk feladatát a táborból tehetetlenül végigdrukkolni, mint amikor résztvevő vagyok, ahol velem is történnek a dolgok.

– Üzenek Kocsisnak – jutott Vivi eszébe, és előszedte a telefonját.

– Tényleg, jó. Meg reggelizhetnénk is... – szóltam.

– Ó, oké, persze – helyeselt Vivi, és mindketten elindultunk az étkező irányába, mire a hátunk mögül az otthagyt Tahit felháborodottan szólt utánunk:

– Na álljatok csak meg! Felcser, gyere vissza!

Vivi meglepetten torpant meg, és a telefonjával a kezében csodálkozva nézett vissza a tanárra. Mellette én is kérdőn fordultam hátra, és sétáltam vissza Tahira elé, aki a fejét ingatva mérgelődött.

– Először is... – emelte fel a mutatóujját fenyegetően. – Az én felügyeletem alatt vagytok itt, úgyhogy leszel szíves Pap nyelvének a vizsgálatát szakemberre bízni, amennyiben panasza van, máskülönben semmi keresnivalód a szájában – szidta le, mire Vivi egyetértően bólogatott minden elhangzott szóra. Igazából akkor is, amikor Tahira már nem beszélt. A tanár rögtön levágta, hogy ezzel kábé semmire nem megy, úgyhogy fújtatva megrázta a fejét, és aggódva nézett a szemébe. – Másodszor – vakarta meg a szakállát gondterhelten, és látszott rajta, nem tudja, hogy fogalmazzon. – Felcser, téged annyi, de annyi szemétség ért már... Ha kibukik, hogy te és Pap, akkor kő kövön nem marad a Szirtes felületein...

– Köszönöm, tanár úr az aggódást – szakította félbe Vivi. – De nem hagyom, hogy mások elvárása vagy értékrendje, esetleg ítélete irányítsa az életemet – ingatta a fejét. – Voltak hibáim, voltak rossz döntéseim, és volt, amikor minden, amit rám mondtak, igaz volt. Megérdemeltem – ismerte be a tanár szemébe nézve. – Ezt cipelem magammal. És igen, azóta defektes az életem, ez mit sem változott. De azt hiszem, már van, aki segít kereket cserélni – közölte, én pedig mellette állva önkéntelenül elmosolyodtam a szavai hallatán. – És nem érdekel, hogy ki mit lát olyan dolgok mögé, amikről valójában fogalma sincsen... Ez a Dunning–Kruger-hatás, nem? – vont a vállát Vivi, Tahira pedig helyeselve bólogatott, és mintha valamiféle elégedettség suhant volna át az arcán. – Egyébként is bekapathatják – tette hozzá Vivi mintegy kiegészítésként.

– Naaaa – horkant fel Tahira automatikusan, Vivi pedig vigyorogva, csattogtatva a rágóját feltette a kezét, hogy elnézést kérjen.

– Az utolsó megjegyzésedet leszámítva – tűnődött el Tahira – nagyon helyes, hogy így gondolod – ismerte el, aztán megdörzsölte a szakállát. – De ettől függetlenül amíg itt vagyunk, tartsd Pappal a távolságot, vagy én tartatom be köztetek, és abban nem lesz köszönet – szólalt meg belőle a tanár, mire Viviből egy „persze-persze” válasszal a diák. – Na! Menjetek reggelizni – zavart el minket Tahira afféle „ne is lássalak benneteket” mozdulattal legyezve maga előtt a levegőben. Elköszönve a tanártól Vivivel együtt az étkezőbe indultunk, majd az ajtóból visszanézve láttuk, ahogy Tahira

gondterhelten ül le a kapu előtti területen lévő padok egyikére, és a szakállát dörzsölgetve néz a kerítés gerendáin át a pusztára, visszavárva a fiúkat.

Részben azért, mert megindító volt így látni az egyébként szőrösszívű fizikatanárt, részben pedig azért, mert borzasztóan lehangoló volt az étkező a kétszemélyessé redukálódott csapatokkal, Vivivel úgy döntöttünk, hogy nem ott fogyasztjuk el a reggelinket, hanem elvitelre szedünk, és inkább kimegyünk Tahihoz. Vivi a gluténmentes jelzésű tálcáját átvéve már meg is volt, aztán türelmesen ácsorgott mellettem, amíg én elkészítettem egy párizsis zsömlét, és szalvétába burkolva egy tálcára raktam, majd vettem mellé egy kisdobozos üdítőt meg két almát, és már mehettünk is, otthagya a halkán beszélgető, vagy éppen a telefonjukon valamit néző kétfős csapatokat.

A napsütésbe kilépve a tálcáinkkal odasétáltunk az üres padok és faasztalok között magányosan ücsörgő Tahihoz, aki meglepetten pillantott ránk, de nem szólt semmit. Biccentve megköszönte a felé nyújtott almát, megtörölte a piros melegítőnadrágjában, aztán beleharapott, miközben figyelte, ahogyan helyet foglalok mellette, Vivi pedig velem szemben, és reggelizni kezdünk a napsütötte asztalnál. A telefonjainkat kiraktuk magunk elé, hogy azonnal lássuk, ha Rajmundék jelentkeznek, de hiába ellenőriztük másodpercenként odapillantva, a kijelző sötét maradt, nem érkezett üzenet.

– Valószínű, hogy már nincs is náluk a telefonjuk – gondolkodtam hangosan, összegyűrve a szalvétámat, amiben az elfogyasztott zsömlém volt, majd a tálcámra dobva a szalvétagombócot, felvettem a kétdecis gyümölcsöt, és egy határozott mozdulattal beleszúrva a szívószálat, a számhoz emeltem.

– Aha – értett egyet Vivi. – Tuti, hogy már a kapun kiérve elszedték tőlük, azért nem jelentkeztek, hogy merre mennek, vagy mit sejtenek, mi lesz.

– Így viszont – szívtam bele a szívószálba – nem tudjuk a helyszínt, sem a feladatot, szóval nagyjából akármeddig időzhetnek. Ki tudja, talán csak este jönnek vissza, tíz csapat van versenyben, bármeddig tarthat – jegyeztem meg kelletlenül.

– De azért csak hallunk felőlük előbb is. A telefont vissza szokták kapni a csapatok, ha végeztek – gondolkodott Tahí.

– Kivéve, ha utolsóként kerülnek sorra – ráztam meg a fejemet.
– Úgy jó eséllyel a délutánban, sőt akár a kora estében is benne lehetünk, mire tudnak jelentkezni.

– Akkor nincs más hátra... Várakozunk – sóhajtott Tahí tehetetlenül, mire Vivivel együtt helyeslőn bólintottunk. Nem tehattünk mást, várnunk kellett.

Idegőrlő óráknak néztünk elébe, legalábbis mind arra készültünk. Vivi a telefonját nyomkodva ült az egyik padon, vele szemben Tahí könyökölt, én pedig a mellettük lévő asztalhoz tartozó hosszú padon lépkedve gyakoroltam almával a kezemben, amibe néha beleharaptam, aztán folytattam a rutint.

– Major, vagy táncolj, vagy egyél, de ne egyszerre a kettőt – szólt rám Tahí sokadszorra.

– Rendben – feleltem mosolyogva sokadszorra, és egy fordulást követően újabbat haraptam az almából.

– Mintha a falnak... – jegyezte meg a tanár, majd Vivi felé kapta a fejét, akinek a telefonja hangosan jelezte, hogy üzenete érkezett. Én is megálltam a mozdulatban, és kérdőn figyeltem Vivit, aki rálesve a kijelzőre megrázta a fejét.

– Kocsis igazgató az – jelentette ki. – Már megint – tette hozzá, mivel Kocsis ötpercenként megkérdezte, hogy mit tudunk a fiúkról. Vivi ismételten visszaírta neki, hogy semmit, aztán lerakta a telefont az asztalra, hátrasöpörte a válla mögé a szőke haját, és hátranyúlva megtámasztotta magát a vékony padon, majd a nap felé fordította a fejét, és az arcát napoztatva várakozott. Tahí a gondolataiba merülve a kerítésen túl elterülő pusztát bámulta, én pedig a másik padon ugrottam egyet a levegőbe, majd visszaérve kinyújtottam a két kezem, megtartva az egyensúlyom, aztán az almát újra a számhoz emeltem, és beleharaptam, amikor is Vivinek rezegni kezdett az asztalra kirakott telefonja. A készülék minden csörgésnél kissé arrébb löködött, mire egy „Kocsis igazgató mit nem ért azon, hogy...” kezdetű mondattal hajolt fölé, aztán elkerekedett a szeme.

– Ők azok!!! Dominik hív! Sára, gyere, gyere!!! – kiáltotta el magát.

– Mi? – ugrottam le a padról, és az órára pillantottam. Basszus. Ez nem stimmelt, egy órája sincs, hogy elmentek.

– Vedd fel, vedd már fel! – kérte Tahí izgatottan, odalépve Vivi mellé, miközben én is odapattantam, és a másik oldalán megállva

néztem a kijelzőre, ahol Dominik videóhívást kért.

Vivi sietve fogadta a kérést, majd egy másodperccel később megjelent a kijelzőn Dominik, aki hátrasimította kiengedett vizes haját a zötykölődő buszban. Mellette Rajmund hajolt be a képbe, hogy ő is látszódjon. A szemöldökét ragtapasz fedte, ami körül rászáradt az arcára a vér, a tapasz közepén pedig látszódott, hogy még mindig nem állt el a vérzés, mert átütött.

– Ó, baszki! – kaptam riadtan a szám elé a kezem, ahogy megláttam, és mellettem Vivi is elkerekedett szemmel, az ijedségtől megnémulva bámulta a telefont.

– Az istenit, mi történt??? – kérdezte Tahi idegesen meredve a kamerába, mire Rajmund röhögve emelte fel a kezét.

– Nyugi-nyugi – kezdte, amikor meglátta, hogy mennyire frászt kaptunk. – Minden oké! Ja, és továbbjutottunk – tette hozzá mosolyogva, mire majd' összeestem a megkönnyebbüléstől, és Vivi is fellélegezve hunyta le a szemét, de nem tudtunk önfeledten örülni, mert láthatóan nem volt minden rendben.

– Mi az a sérülés, Fehér? – kérdezte Tahi, továbbra is aggódva fürkésztve a kijelzőn keresztül Rajmundot, aki laza mozdulattal megvonta a vállát.

– Csak egy karcolás – válaszolta szórakozottan. – Semmi komoly – nyúlt a szemöldökéhez, hogy megtapogassa, majd a tapaszról levéve az ujját megnézte, hogy mitől nedves. Véres volt.

– Basszus – motyogtam. – Jól vagy? – kérdeztem aggódva, mire Rajmund mosolyogva bólintott.

– Jól vagyok, Major. Tényleg – felelte.

– Okééé – kereste a szavakat Vivi. – De elmondanátok, mi volt? Mármint... Hol vagytok, mi volt a feladat, miért vagytok vizesek... – hunyorgott Vivi, mire nekem is feltűnt, hogy a fiúkon nincs póló, és csuromvizesek, úgy ülnek a busz hátuljában.

– Itt vagyunk a közelben, nem jöttünk el messzire – kezdte Dominik, és a fejét forgatva kinézett a busz ablakán. – Szokás szerint a parkolóban vártak a buszok, kaptunk kaját, aztán már indultunk is – mesélte.

– Az úton kikanyarodva balra indultunk, de csak pár percet mentünk rajta, aztán letértünk erre földútra, amin most jövünk visszafelé – vette át a szót Rajmund.

– Igen, tényleg pár percre volt a feladat – bólintott Dominik. – Valahol szemben, az út másik oldalán, a puszta szélén volt a pálya, ahol kiraktak minket, a szervezők adtak bukósisakot, térd- és könyökvédőt, aztán ismertették a feladatot.

– Ami...? – kérdezte Tahi, mire a két fiú röhögve összenézett, mielőtt beavattak volna minket.

– Iszonyat szemét volt – kezdte Rajmund nevetve, ingatta a fejét, és a ragtapaszához nyúlt, ami alól vércsík szivárgott. Az alkarjával letörölte, majd folytatta: – Egy hosszú, bazi nagy fólia volt leterítve a pusztára, amit valami szappanos vízzel öntöttek le, hogy jól csússzon...

– Te jó ég – grimaszoltam, és Vivi is elhúzta a száját, előre sejtve, hogy mi volt a feladat.

– Ja – bólogatott Dominik az arckifejezésünket látva. – Pontosan. Csúszós, hosszú vízipálya, az egyik végén minden versenyző a startnál, sisakban meg térd- és könyökvédőben, a pálya másik végén pedig a leszúrt színes zászlók. A feladat: átjutni a csúszós, szappanos fólián, és megszerezni a saját zászlót.

– És jelzésre rajt, az összes versenyző egyszerre – bólintott Rajmund.

– Neeee – nevettem fel kínomban.

– De – vágta rá. – Mindenki dőlt és borult, olyan esések voltak a startnál, hogy döbbenet. Senki nem számított arra, hogy ennyire csúszik, csak egyszerre megindultak a versenyzők, aztán mint egy rajzfilmben, mindenki megbillent, és egyensúlyozva próbált talpon maradni, de hiába, a legtöbb versenyző előre, hátra vagy oldalra zuhanva esett el.

– Basszus – fogta a fejét Vivi.

– Igen – helyeselt Dominik. – Aki valamilyen véletlen folytán állva maradt, azt meg lerántották magukkal a többiek, úgyhogy a feladat kezdetét követő másodpercben az összes versenyző kifeküdt a rajtnál. Aztán mindenki egyszerre kapcsolt, hogy valahogy csak menni kell a zászlókért, szóval megpróbáltak felállni, akinek meg nem ment, az kúszva, mászva vagy csúszva indult meg a pálya másik vége felé.

– Teljes káosz volt – mesélte Rajmund. – Viszonylag hamar, az elsők között sikerült felállnom az esés után, úgyhogy a tömeget magam mögött hagyva indultam el.

– És te? – kérdeztem Dominikra pillantva.

– Á, én szar helyen voltam, alig tudtam felállni, valaki állandóan belém kapaszkodott, és visszahúzott, hogy rajtam keresztül tápáskodjon fel. A legnagyobb tumultusba kerültem, ott lökdösődtem csúszkálva, aztán láttam, hogy Rajmund elől van, úgyhogy kiabáltam neki, hogy menjen, rohanjon a zászlóért, legalább legyen meg az első, én meg jövök, miután levakartam magamról a belém kapaszkodókat...

– Merthogy a feladat akkor számított teljesítettnek, ha egy csapat mindkét tagja szerzett egy-egy zászlót – közölte Rajmund. – Úgyhogy miután Dominik, mint valami béna horrorfilmben, ahol a zombik húzzák vissza, azt üvöltötte, hogy menjek, megindultam a pályán néhány versenyzővel, akik hozzám hasonlóan sikeresen feltápáskodtak. Tök jól ment minden, találtam egy viszonylag stabil technikát, amivel tudtam haladni, nagyjából egy vonalban az egyik világoskék lánnyal, a két szürke fiúval, meg a pinkektől Palkóval, aki sajnos közelebb volt hozzám, mint kellett volna, úgyhogy amikor elesett mellettem a kiskölyök, reflexből lerántott magával.

– Így szakadt fel a szemöldököd? – kérdezte Tahí.

– Nem – grimaszolt Rajmund. – Ez az esés még oké lett volna, csakhogy közben érkeztek mögöttünk mások, akik hiába láttak elesni, már nem tudtak megállni a csúszós ponyván, úgyhogy Csanád belém szállt. A rúgást nagyjából felfogta a bukósisak, de nem teljesen, szóval...

– Ááá – hunytam le a szemem szorosán, elképzelve a jelenetet.

– Ja, azonnal eleredt a vére – mesélte Dominik. – Akkor már én is álltam, és pont láttam az egészet, de azt nem tudtam, hogy mekkora a gáz, mert Rajmund az arcát fogva hanyatt fordult, és amikor felemelte a tenyerét, láttam, hogy véres a keze. Azt hittem, az orra tört el.

– Jézusom – sziszegtem.

– A pálya szélén a szervezők és Róbert is riadtan figyelték, hogy mi történik Rajmunnal, aki még mindig hanyatt feküdt, és a véres tenyerét nézte maga fölött tartva. Palkó és Csanád elfehéredve, halálra rémülten ültek körülötte a csúszós fólián, miközben a pályán mindenhol versenyzők dőltek és borultak, és terpeszben állva, jobbra-balra csúszkálva próbáltak talpon maradni a szappanos talajon.

– Azt láttad, amikor a szürke gyerek spárgázott egyet? – kérdezte Rajmund Dominikhoz fordulva.

– Ja, de nem a tornász volt az?

– Nem, a másik. Aki látszólag nagyon nem állt készen erre – mondta furán. – Na mindegy – fordult újra felénk a kamerába nézve. – Miután Csanád belém szállt, teljesen leblokkoltam egy pillanatra – fújtatott Rajmund.

– Nagyon kemény volt – ingatta a fejét Dominik. – Róbert üvöltött, hogy le kell állítani a versenyt, itt a vége, én meg így megdermedve néztem, hogy akkor most mi van. Vagy mi lesz. A versenyzők egyre csak csúszkáltak el előttem, Rajmund még mindig hanyatt feküdt a pályán, Csanád és Palkó megrettenve nézték, a szervezők már indultak érte, hogy lehozzák a pályáról, amivel egyértelműen kiestünk, amikor ... – mesélte Dominik, és elröhögte magát. – Halljátok, nem hiszitek el. Rajmund egy pillanat alatt felült, és a kezét felemelve intett, azt üvöltve, hogy jól vagyok, jól vagyok. Értitek, vér borítja a fél arcát, de ő csak mosolyogva körbeinteget, hogy minden rendben, nem történt semmi, mehet tovább... – röhögött Dominik megállás nélkül, mire mi is nevetve hallgattuk, sőt még Tahi is a fejét rázva mosolygott Rajmundon. – Róbert üvöltött, hogy Rajmund hagyja el a pályát, mert vérzik, és el kell látni a sérülését. Rajmund meg azt kiabálta, hogy biztosan nem megy le, mert akkor addig mindenki beér a célba, mi meg kiesünk... Rajmund megmakacsolva magát, vérző fejjel állta a főszervező tekintetét, aki átgondolva a dolgot, fújtatva biccentett egyet, és elordította magát, hogy „mindenki megáll ott, ahol van, és nem mozdul, amíg nem ad rá engedélyt”. Erre az egész pálya lefagyott, mindenki megmerevedett úgy, ahogy volt, állva, elesve, kit hogy ért a „stop” híre, Róbert meg Rajmundra nézve közölte, hogy hagyja el a pályát. Rajmund lecsúszkált a vizes, szappanos ponyva széléig, ahol két szervező megragadta a karját, és leültették egy hozott műanyag székre, miközben egy másik rohant az elsősegélydobozzal, aztán a narancssárga ruhások körbeállták, mi meg a pályán mozdulatlanul vártuk, hogy ellássák a sérülését.

– Hát tudod, Fehér... – ingatta a fejét Tahi, nem tudva, hogy mit reagáljon a hallottakra, és arra, hogy Rajmund kiharcolta a szervezőknél, hogy a sérülése ellátásáig lefagyasszák a versenyt.

– Amikor leragasztották a szemöldökét, Rajmund visszajöhetett a pályára, és becsúszkált odáig, ahol akkor volt, amikor

leparancsolták, majd Róbert elkiáltotta magát, hogy „MEHET TOVÁBB A VERSENY” – mesélte Dominik szórakozottan, mire Rajmund átvette tőle a szót.

– Abban a pillanatban mindenki elindult, én meg Dominikot megkeresve a tekintetemmel biccentettem, hogy minden oké, és mindketten a cél felé vettük az irányt a pálya két külön pontjáról. A világoskékeknek már beért egy tagjuk, ő az egyik zászlót lengetve ugrált a biztonságos, stabil talajon, lelépve a csúszós fóliáról, miközben várta a csapattársát. A szürkek mindkét tagja egyszerre ért be, így ők elsőként teljesítették a feladatot, és jutottak tovább. A sötétkékek közül Jani is célba ért, és folyamatosan kiabálva várta a csapattársát, viszont a pályán összevissza eső tömegből nehéz volt megállapítani, hogy ki mikor fogja teljesíteni feladatot, mert hiába tűnt úgy, hogy mindjárt beér valaki, simán előfordult, hogy elesett az utolsó pillanatban, és így többen is leelőzték, de olyan is előfordult, hogy visszarántottak valakit... – magyarázta Rajmund. – Andit például úgy visszahúzta egy világoszöld, hogy hanyatt esve többször pattant a bukósisakja a feje alatt...

– Te jó ég – forgattam a szemem riadtan.

– Ja, Zétény kábé a célvonalból ment vissza érte, hogy felnyalabolja, mert Rajmundhoz hasonlóan Andi is ott maradt egy darabig kifeküdvé. A világoszöld meg közben beért...

– Szép – fintorgott Vivi, nemtetszését kifejezve.

– Igen. Andi végül felült, és kábán bólogatott a pálya széléről üvöltő szervezőknek, akik tudni akarták, hogy jól van-e – mesélte Rajmund. – Mondjuk, kábé bármire bólogatott volna, a világáról nem tudott, olyat zakózott, de Zéténnel karöltve végül becsúszkáltak a finisbe.

– Jaj, de jó – fújtam ki a levegőt megkönnyebbülten, amikor kiderült, hogy a bészsek továbbjutottak.

– Addigra már Dominik is beért, és a piros zászlót felvéve idegesen nézett vissza a pályára – mondta Rajmund.

– Merthogy akkor már csak öten voltak a fólián. Rajmund, a pinkektől Palkó, a liláktól Nóri, és... az ezüst csapat mindkét tagja. Csanád és Dalma. A következő pillanatban pedig mindenki rohanni kezdett a csúszós ponyván – mesélte Dominik, aztán a kamerakép ugrott egyet, ahogyan a busz áthajtott egy buckán a földúton, Dominik pedig újra maga elé tartva a telefont, folytatta: – Úgyhogy megindult az utolsó roham, a célban álló csapattagok ordítottak a

pályán csúszkáló vagy éppen eleső társuknak, a már biztos továbbjutók pedig spekulálva figyelték a történéseket, bízva abban, hogy erős csapat hullik ki. Palkó ért be elsőnek, a pinkek tehát továbbjutottak, maradt a pályán a liláktól Nóri, az ezüst csapat és Rajmund – mesélte.

– Sietnem kellett – mondta Rajmund. – Viszont elesni sem akartam, mint Nóri, aki amúgy utánam kapott, hátha magával tud rántani.

– A szemét – ráncolta a homlokát Vivi mérgesen.

– Hívjuk reflexnek – hagyta annyiban Rajmund. – Mindegy, éreztem, hogy elkapja a pólómat hátul, de sikerült ellépnem előle, így nem estem el, hanem araszolva továbbmentem a cél felé, ahol Dominik és a bészek torkuk szakadtából üvöltöttek, hogy menjek, még egy kicsi, meglesz az... – mesélte Rajmund. – Aztán beértem, a következő pillanatban pedig azt láttam, hogy a cowboy megkönnyebbülten ráver egyet Zétény vállára, aki, mondjuk, összezsugorult a pálya szélén, aztán összeöklöztünk Dominikkal, és mindketten visszafordultunk a főlíán versenyzők irányába, hogy megnézzük, mi lesz a vége. Csanád beért, így a pályán már csak ketten maradtak. Egy lila és egy ezüst versenyző. Fej-fej mellett...

– Mondjátok, hogy nem... – húzta el a száját Vivi.

– De. Kiestek az ezüstök. Dalmát megelőzte a lila.

– Ó, basszus, de sajnálom őket – szakadt ki belőlem őszintén.

– Ja, mi is – bólogatott Rajmund. – Nem is tudtam velük dumálni, mert Róberték rögtön elrángattak, hogy kicseréljék a ragtapaszomat, miközben azért jól lecsesztek – forgatta a szemét Rajmund.

– Gondolom, az engedetlenséged miatt – bólintott Tahi, jól ismerve a szituációt.

– Aha.

– Gondolom, nem érdekel – tette hozzá a tanár, még jobban ismerve a szituációt.

– A legkevésbé sem. Meghallgattam, hogy hol a helyem, hogy többé nem ellenkezhetek, hogy amikor a főszervező utasít, akkor azt azonnal és szó nélkül kell teljesítenem...

– Te pedig megígérted – sóhajtotta Tahi fáradtan.

– Ismer a tanár úr... Mikor nem ígérek én meg mindent? – vigyorgott, aztán egy „aú” grimasszal megtapogatta a sebtapaszát, mire eltűnt a kép.

– FigyeljeteK – hallottuk Dominik hangját, bár látni már nem láttuk. – Ezt fel kell vennem, Kocsis hív, de már itt vagyunk közel, kábé öt perc, és érkezünk – mondta, majd megszakította a hívást, mire mind a hárman kifújtuk magunkat, és ledöbbenve néztünk össze. Ez kemény volt.

17.

Az élménytáborban maradtak hozzánk hasonlóan természetesen értesültek a társaiktól a feladatról és annak kimeneteléről is, így egy pillanat alatt megtelt körülöttünk színes ruhás csapattagokkal a kapu előtti terület, ahol mindenki azt várta, hogy visszaérjenek a versenyzők. Keri és Laci hozzánk csapódva ücsörögtek a padon, és Andi beszámolóját mesélték nekünk, aki elmondása szerint a hátraesését követően kis madárcákat is látott maga körül repkedni. A többiek azon tanakodtak, hogy vajon a bukósisak ütődésétől képzelődött, vagy, lévén a Hortobágyon vagyunk, esetleg tényleg látott madarakat a hanyatt zuhanását követően. A jókedvű társaságunkból félrenézve szomorúan vettem észre az ezüstök két tagját, akik tudva, hogy véget ért számukra a verseny, csendben várták vissza Csanádot és Dalmát. Nem irigyeltem őket. Angéla észrevette, hogy valaki nézi, ezért felém fordult, mire együttérzőn tátoztam felé egy „őszintén sajnálom”-ot.

– Ez van – suttogta lemondón, és látszott rajta, hogy mindjárt elsírja magát. Nem csodálkoztam rajta.

Az ezüstök kiesésének híre váratlan volt, de talán kellett ahhoz, hogy az eszembe véssem, néha olyanok is kiesnek a versenyből, akiket egyébként a többi csapatnál jobban kedvelünk. Ez teljesen mindegy, mert a végén úgyis csak egy nyerheti meg az egészet. És mindenki azért érkezett, hogy ők legyenek azok.

A telefonom értesítést jelzett, így előszedve a zsebemből, rányomtam Kocsis posztjára, miközben Vivi és Tahi is megnézték a saját készülékeiken.

Szirtes gimnázium megosztott egy bejegyzést. Most.

„TOVÁBBJUTOTTUNK! Ismétlem, továbbjutottunk!

A Nyertes-Szirtes csapatát ma derült égből villámcsapásként érte az újabb feladat híre, amire Rajmund és Dominik indultak el, hogy megmérettessék magukat. Az imént beszéltem a fiúkkal, a poszthoz feltöltött képen látszik is, ahogyan közvetlenül a feladat után kifáradva, vizesen, Rajmund pedig sérülten ül a buszban, ami már továbbjutóként szállítja őket vissza az élménytáborba. Micsoda bátorság, micsoda küzdelem! Kérem szépen, így kell ezt! Így bizony! Szép volt, fiúk! Rajmund és Dominik végigment a csúszós vízi akadálypályán, az sem állította meg őket, hogy a többi

versenyző többször hátráltatta őket, hogy folyton elestek, vagy hogy Rajmund szemöldöke felszakadt egy ütközés következtében, ők csak mentek a piros zászlókért, a csapatért, az iskolánkért! Hát micsoda hős ez a két fiú???

A friss posztra azonnal megjöttek az első kommentek.

„Szép volt”

„Ügyes”

„Miaszar, hogyhogy megint feladat volt?”

„Hátmer’ ez egy verseny”

„Anyáám, meghalok, miért néz ki ennyire jól Rajmund azzal a véres ragtapasszal a fején?”

„Nem tudom, de tényleg... :D”

„Csajok, ha így bírjátok a sérüléseket, én elvágtam az ujjam, be is van kötve”

„Ki nem szarja le?”

„Sziasztok, nem tudjátok hol van ez a kép feltöltve úgy, hogy Rajmund és Dominik válltól lefelé is látszódjanak???”

„Ez Kocsis facetime screenshotja”

„És mérenem fotóz rendesen?”

„Csá, miért vannak Rajmundék félmeztelenül?”

„Hogy örüljünk”

„Na, a Rajmi Army megérkezett”

„Vizes feladaton voltak, gondolom, a buszba nem ülhettek be az ülésre a csuromvizes pólóban”

„Ja, vágom, kösz”

„Hé, az tetkó Dominik vállán?”

„Aha”

„Mit ábrázol? Nem látszik rendesen”

„Tessék, itt az Instáján egy olyan kép, amin rajta van. [LINK](#)”

„Kösz”

„Ohó, milyen szép képet kaptunk a fiúkról. Vizesek is, póló nélkül is vannak, Rajmund szexin összeverve...”

„Nem összeverve, összeütközött valakivel a pályán”

„Mindegy. A szexin van a hangsúly”

„Adom”

„Nem tudjátok, Dominik hol csináltatta a tetkóját?”

„Az Instáján jelölte a szalont”

„Hogy csinálták meg neki 18 éves kor alatt?”

„Biztos vitt szülői beleegyezést”

„Vannak szülei? Nem egy farkasfalka nevelte fel?”

„XDDDD”

„Neeeeeee”
„Végemvan”
„Sírok”
„Helló. Mi volt a feladat?”
„IOV dögös fiúk verseny. Természetesen továbbjutottunk.
Naptár decembertől megvásárolható...”
„Csajok, komolyan, ne csorgassátok már itt a nyálatokat, tök idegesítő”
„Ja. Tényleg. Amúgy is... Miért nem Felcser ment a szappanos vizes feladatra? A szomszédom szomszédja kérdezi”
„Az te vagy, te barom”
„:DDD”
„Szia, szeretném, ha tőlem tudnátok elsőként, hogy meghaltam ettől a képtől. Sziasztok”
„Szia. Szeretném, ha tőlem tudnád meg elsőként, hogy nem fogsz hiányozni”
„XDD”
„Aki szeretne RibancViviről vizes képet, írjon dm-et. A tavaly nyári törölt posztjaiból van egy rakás mentetem...”
„De rohadék vagy”
„Vagy csak élelmes”
„Írtam üzit”
„Én is”
„Szintén”
„Dobd át ide is, köszi”
„De jó, továbbjutottunk?”
„Aha”
„Basszus, menj már, ez a csapat még mindig versenyben. A végén, esküszöm, ott lesznek a döntőben”
„Mondjuk, viccet félretéve, ezt én sem gondoltam volna”
„Drukkolt nekik nulla ember a kezdéskor”
„Most meg öt”
„XDDDD”
„LooL”
„Nem igaz, amúgy szerintem már fele-fele”
„Vagy több”
„És ráadásul a Szirtesen kívül is sokan nekik szurkolnak. Van egy csoport, ahol mindig megszavaztatják, ki a legesélyesebb. Tök jól állunk”
„Van ilyen? Hol?”
„Itt a LINK”

„Megyek, szavazok ellenünk”
„Kapdmárbe”
„Tényleg, ne legyél aljadék.”
„Ja, a saját sulid ellen szavazni mekkora köcsög dolog”
„Na ne szenteskedjete már, néhány nappal ezelőtt még mindenki így gondolta”
„De azóta bebizonyította a csapat, hogy jók. A versenyen mindenképpen”
„...Jó szar lett itt a hangulat. Mit nyaliztok? Azt hittem, végigtrollkodjuk az IOV-ot. Elvégre a kirúgott Sáráról, a verekedős Dominikról, a sulis Krvájáról, meg a minden IS ő volt Rajmundról van szó. Ne boruljatok már le előttük, te jó ég!”
„Nem borulunk le... Csak nem szavazunk direkt ellenük. Már nem. Megharcoltak rendesen azért, hogy elismerjük, odavalók. És odavalók!”
„De benézitek ti ezt. Mindegy, majd hozom a popcorn, jól fogok szórakozni, amikor rájöttök, mekkorát tévedtetek. Merthogy még kilenc csapat van versenyben. Lassan kihullik minden béna. És oké, a Szirtes csapata eddig elevickélt azzal a kerek nullával, amit a négy versenyzőnk képvisel. Merthogy pont annyit tudnak. Semmit. És hamarosan már csak a legjobbak maradnak... És akkor mihez kezdenek? Mert ahhoz meg ők négyen már kevesek lesznek. Minden csoda három napig tart. Lehet drukkolni nekik, meg lehet pálfordulás, ennyit meg annyit bizonyítottak. Aha, jó. De a szíve mélyén mindenki pontosan tudja, hogy ez a csapat már akkor vesztes volt, amikor Kocsis kiválasztotta őket”

A hozzászólást olvasva kínos vigyorra húztam a számam, és láttam, hogy elkezdenek gyűlni az egyetértő lájkok a kommentre. Egy, kettő, öt, tíz, sok... Aztán felnéztem a telefonomból, mert a gerendakerítésen túlról hangoskodás hallatszott. A francba a seggfejjel, aki így vélekedik rólunk, jönnek vissza a fiúk!

Az asztal tetejéről leugorva felálltam, és a nyíló kaput figyeltem, amin elsőként négy narancssárga ruhás szervező és Róbert lépett be, majd közvetlenül mögöttük jöttek a csapattagok is.

Mindenki tiszta víz volt, csöpögött a hajakból a szappanos lé, az elázott melegítő pedig az eredeti színükhöz képest több árnyalattal voltak sötétebbek. Az érkezők hangosak voltak, ment a röhögés és sztorizgatás az esésekről meg bénázásokról, mi pedig a nyakunkat nyújtogatva vártuk, hogy meglássuk Rajmundot és Dominikot, akik

az utolsók között jöttek meg Andi és Zétény társaságában. A bészek is elég leharcoltak voltak, Andi vizes haja összeragadt copfban lógott, és a szappanos víztől megkeményedve már-már fegyvernek minősült, Zétény pedig valamitől sántított egy kicsit. Mellettük Rajmund és Dominik vizes piros melegítőnadrágban, elázott cipőben, meztelen felsőtesttel sétáltak be a kapun, a levetett, elázott pólójukat hanyagul lóbálva a kezükben.

– Itt vannak! – kiáltotta Vivi, majd eléjük futva szinte letaroltuk a fiúkat, olyan hévvel érkeztünk.

Vivi Dominikot ölelte át, én pedig Rajmundhoz érve felugrottam a nyakába, mire röhögve elkapott, én pedig átkulcsoltam a lábam körülötte, és miközben megtartott, szórakozottan a szemembe nézett.

– Mi ez az üdvözlés, Major? Többször kéne feladatra mennem – jegyezte meg, én pedig felnevettem, aztán aggódva vettem szemügyre a szemöldökét, amin a mocskos tapasz vizesen, vérfoltosan díszelgett.

– Fáj? – kérdeztem.

– Nem – ingatta a fejét mosolyogva, majd hirtelen lerakott, mert időközben Tahi csörtetett oda hozzá.

– Engedj – tolt félre Rajmund elől, és aggódva nézett rá. – Vedd le a tapaszt, Fehér – utasította.

– Semmi komoly...

– Mutasd! – szólt újra, ellentmondást nem tűrve, mire Rajmund kellenetlenül odanyúlt a szemöldökéhez, és sziszegő hangot hallatva levette róla a beleszáradt ragtapaszt. Amitől a seb újra megnyílt, így ismét eleredt a vére.

– Tessék – nyújtott Vivi azonnal egy tiszta zsebkendőt.

– Kösz – biccentett Rajmund, és átvéve odaszorította a szemöldökéhez, miközben a hozzánk odalépő ezüst csapathoz fordult, akik közül Csanád a fejét ingatva nyújtotta a kezét.

– Haver, bocs – mondta, és látszott rajta, hogy mennyire rosszul érzi magát, amiért ő okozta a sérülést.

– Ne viccelj, véletlen volt – fogadta el a kézfogást Rajmund azonnal. – Sajnálom, hogy kiestetek – tette hozzá.

– Ja. Mi is – felelték az ezüstök. – Megyünk pakolni. Nyerjétek meg – szóltak, mire elmosolyodtunk.

- Próbáljuk – feleltük.
- Mindenki megvan a neten, majd dumálunk – búcsúzott el Csanád, és a többiekkel együtt visszaindultak a házak felé, hogy összeszedjék a cuccaikat. A kisbusz már várta őket.
- Fehér, ezt le kell mosni és ki kell tisztítani. Rendesen szétnyílt – fordult vissza Tahi Rajmundhoz, továbbra is a szemöldökét fürkészve.
- Semmi bajom – erősködött Rajmund, aztán elhallgatott, mert Róbert lépett oda hozzá, és szigorúan körbepillantott a társaságon.
- Orvosi szobába, most! – bökött Rajmundra idegesen, aztán a tekintete megállapodott Andin. – Te hogy vagy?
- Köszönöm, nagyszerűen – válaszolta Andi.
- Szédülés? Hányinger? – vizslatta Róbert.
- Amióta az eszemet tudom. Szerintem a magasságom miatt. Tériszonyom van – közölte, mire lehajtva a fejüket megpróbáltuk visszatartani a röhögésünket.
- Szörnyen vicces – forgatta a szemét Róbert. – Nagyot estél, ha bármi panaszod van a tériszonyodon túl – nézett rá rosszállón –, hányinger, fejfájás, bizonytalanságérzet – sorolta –, akkor keresd fel az orvosi szobát.
- Rendben, köszönöm.
- Indulás – mutatott előre Róbert, maga elé engedve Rajmundot. És ez nem kérés volt.
- Legalább elszaladhatok egy másik pólóért a házba? – kérdezte a karját széttárva.
- Nincs rá idő, igyekezz – szólt Róbert sietve.
- Marha jó – forgatta a szemét Rajmund, és visszavette az egyébként már nagyjából száraz pólóját.
- Jöhetünk mi is? – kérdeztem.
- Be nem, de a szoba előtt várakozhattok – felelte a főszervező, mi pedig azonnal megindultunk Vivivel, Dominikkal és Tahival, hogy elkísérjük Rajmundot az orvosi szobába.
- Jövünk mindjárt – szóltam hátra Andinak, aki ott maradt a kapu előtt a bészekkel, ahol a napsütésben állva a csapatok még

nem széledtek szét, hanem a feladatról beszélgettek.

A tanárok és szervezők lakhelyéül szolgáló főépületbe beérve jóleső hűvös fogadott minket, majd az „Orvosi szoba” feliratú ajtóhoz lépve Róbert benyitott.

– Jöhetünk? – kérdezte valakitől, aztán bólintva visszalépett, és Rajmundhoz fordult: – Menj – engedte maga elé, aztán bement utána. Még hallottuk, hogy egy női hang köszönti Rajmundot, és megkérdezi, mi történt, aztán Róbert az ajtót becsukva kizárt minket, így kinn rekedtünk a folyosón.

A szoba előtti székekre leülve némán várakoztunk, csak Vivi rágócsattogása visszhangzott az üres folyosón, aztán egy bő tíz perc múlva hangosabban hallottuk a bentről kiszűrődő beszélgetést. Közeledtek az ajtóhoz. Tahi rögtön felpattant, és maga előtt összefont karral várakozott, amikor is kinyílt az orvosi bejárata, pont akkor, amikor odabentről felhangzott egy hangos nevetés.

– Rendben, köszönöm – intett vissza Rajmund az orvosnak, majd megállt előttünk. A szemöldöke köré narancssárga fertőtlenítő volt kenve, a sebe pedig kitisztítás után egy vékony vérzéscsillapító tapasszal volt összefogva. Így, ellátva már egyáltalán nem tűnt durvának a sérülése, csak rossz helyen nyílt szét a bőr, ezért vérzett annyira. De sem mély, sem pedig komoly nem volt.

– Megvagy? – kérdezte Tahi megkönnyebbülten, amikor ő is felmérte, hogy Rajmundnak nincs nagy baja.

– Aha – felelte.

– Mit mondott a doki? – érdeklődött, miközben mi is feltápászkodtunk a székekről, és kérdőn nézve rá, utánaindultunk.

– Semmit, kitisztította, rakott rá ilyen folyékony cuccot...

– Fertőtlenítő – bólintott Tahi. – És? Van valami további teendő? – érdeklődött.

– Óvatosan kell megmosnom – vont a vállát, aztán átgondolva a dolgot, hozzátette: – És azt mondta a doki, hogy jobb jegyet érdemlek fizikából – mondta, a beszólásra pedig akaratlanul is elneveltük magunkat.

– Valóban? – bólogatott Tahi.

– Igen – felelte Rajmund halál komolyan. – Ha már a tanár hibájából sérültem meg – tette hozzá mellékesen.

– Mi van? – ráncolta össze a homlokát Tahí mérgesen.

– Miért, nem? A tanár úr mondta, hogy nekem betörhet a fejem... – emlékeztette Rajmund Tahit azon beszólására, amikor helyeslően jóváhagyta a fiúk indítását a csúszós versenyre, mondván nekik előbb betörhet a fejük.

– Tudod, hogy azt nem komolyan mondtam – dűnnyögte Tahí megbánva a korábbi szavait, és látszott rajta, hogy lelkiismeret-furdalása van.

– Hát... Csak akkor lehetek biztos benne, ha az a fizikajegy kanyarodik...

– Fehér, ugye nem zsarolni próbálsz? – nyúlt Tahí Rajmund felé, hogy megragadja a tarkóját, mire Rajmund röhögve behúzta a nyakát, és kibújva a mozdulat elől, megrázta a fejét.

– Nem, dehogy. Én úgy mondanám, hogy tárgyalok – szépítette, Tahí pedig egy „agyoncsaplak” megjegyzéssel lökte ki az ajtót előttünk.

Az épületből kilépve jókedvűen indultunk visszafelé Róbert kíséretében, akivel a jelek szerint egy irányba tartottunk, és miközben én Rajmund és Tahí szócátáját hallgattam nevetve, Vivi és Dominik pedig kézen fogva sétáltak mellettem, hirtelen rám tört egy érzés, hogy valami nem stimmel.

– FigyeljeteK – forgattam a fejem, hátha rájövök, hogy mi a gond, aztán elkerekedett a szemem. – Hol van mindenki? – kérdeztem rádöbbenve, hogy teljesen üres a tábor, sehol nem látok senkit, és semmilyen irányból nem hallatszik a versenyzők szokásos alaplármája.

– Mi? – kérdezték a többiek, és nekik is feltűnt a dolog, majd megfordulva a mögöttünk lépkedő főszervezőre néztünk segítségkérően, de... De ő nem akart segíteni nekünk. Csak kinyújtotta a kezét felénk, és így szólt:

– Kérem a telefonokat, és fáradjatok a többi csapat után az étkező épületébe. A kísérőtanárotok marad – mondta.

– Mi? – suttogtam ledöbbenve.

– Ez valami vicc? – kérdezte Vivi nagyokat pislogva.

– De... Most jöttünk vissza a feladatról – közölte Dominik.

– Na ne már – röhögött fel Rajmund kínjában, és állta Róbert tekintetét, aki nem viccelt. Tartotta a kezét, mire mind a négyen

előszedték a zsebünkből a készülékeket, és kelletlenül odaadtuk.

– Köszönöm – mondta, és Tahí felé nyújtotta a telefonokat. – Gondolom, szívesen megőrzöd nekik, amíg csapatfeladaton vesznek részt...

– Baszki – szaladt ki Vivi száján, és mind egymás felé fordultunk, tehetetlenül nézve össze.

– Persze, hogyne – vette el Tahí idegesen a telefonjainkat.

– Piros csapat, indulás az étkezőbe – szólt Róbert a karórájára lesve.

Teljesen le voltunk döbbenve, az újabb feladat híre olyan váratlanul csapott arcon minket, hogy hirtelen köpni-nyelni nem tudtunk, miközben Róbert sürgetően terelt minket az étkező irányába. Mielőtt beléptünk, tanácstalanul és elveszetten fordultunk vissza Tahíhoz, aki a homlokát vakargatva, teljesen letaglózva nézett utánunk.

– Sok sikert...– motyogta nem túl meggyőzően, aztán a főszervező kilépett mellőle, és kinyitotta előttünk az ajtót.

– Piros csapat. Csak utánatok – szólt Róbert, mi pedig, mivel nem volt más választásunk, egymás után beléptünk a helyiségbe.

Ahol minden csapat az étkezésekkor megszokott helyén ült az asztaloknál, és az érkezésünkre odafordították a fejüket. A csapatokat hozzánk hasonlóan váratlanul érthette a feladat híre, a versenyzők fele még Rajmundékhoz hasonlóan a vízi kalandpálya mocskát és szappanos vizét viselte magán, annyi idejük sem volt, hogy átöltözzenek. Valószínűleg a visszatérést követően, amíg mi az orvosi szobához mentünk, a többiek már beültették az étkezőbe. Úgy tűnt, nem volt bekalkulálva egy versenyző leápolása, így a feladat érezhetően miattunk nem kezdődött még el. Szemmel láthatóan csak ránk vártak, mert az érkezésünkre a falnál álló narancssárga ruhás szervezők odaléptek a csapatokhoz, és elkezdtek kiosztani valamit. Az asztalok közt lépkedve a fürkésző tekintetek sűrűjében haladtunk a helyünk felé, aztán amikor a bészek mellé értünk, Andival találkozott a tekintetünk.

– Nem tudtam szólni, elvették a telefonokat, és betereltek minket ide – suttogta elnézést kérve, amiért nem jelezte, hogy mi történik, amíg mi Rajmunddal voltunk a dokinál.

– Semmi gond – ráztam meg a fejem kedvesen, és leültem az asztalunknál lévő helyünkre, miközben a szívem hevesen kalimpált

a sokktól, a meglepettségtől és... És egy kicsit a félelemtől is.

Merthogy a szervezők csapatonként egy-egy tabletet raktak le az asztalok közepére, amit meglátva mind a négyen lesütöttük a szemünket.

– Ezt most megszívtuk – közöltem, mire Vivi, Dominik és Rajmund egyetértően bólintottak a megjegyzésemre, jelezve, hogy ők is így érzik. Mert ez volt az igazság. Hiszen kitartóak vagyunk, ha kell, a végsőkig. Megcsináljuk, ami az erőnkől kitelik. A logikaival is elboldogulunk, főleg egy olyan csapattal, mint Rajmund, aki évek óta mindenkinek képes túljárni az eszén a Szirtesben, és szinte soha semmiért nem kapták el. Mindennel elbánunk. Kivéve a műveltségit. Mert abban rakásra elhasalunk, tekintve, hogy ott a megszerzett tudást kamatoztathatjuk. Ami nekünk konkrétan nincs. A tabletosztás közben úgy éreztük, hogy az esélyeink másodpercről másodpercre csökkennek, és mind magunk elé bámulva vártuk, hogy elénk is lerakjanak egyet.

– Ne matek – könyörgött Dominik.

– Ne töri. Ne töri legyen – sziszegte Vivi. – Ezer éveket tévedek a dátumokban, basszus – rágózott idegesen.

– Csak verseket ne. Nem tudom, melyiket ki írta, mindet keverem – fohászokodtam, miközben egy narancssárga ruhás lerakott elénk is egy táblagépet, amit Rajmund a kezébe vett, és megforgatta maga előtt, úgy vette szemügyre. – Te mitől félsz? – suttogtam felé pillantva, mert egyedül ő nem mondta el, hogy milyen feladattól tart a leginkább.

– Hogy nem tudom a kezdésig elrontani a tabletet – mondta egyszerűen, mire a nem várt beszélésén Dominikkal és Vivivel felröhögtünk, tudva, hogy halálosan komolyan gondolja. A jókedvünkre az egész terem felénk fordult, és minden versenyző értetlenül nézett ránk.

– Piros csapat, egy kicsivel több komolyságot kérek – lépett oda hozzánk Róbert. – És tedd ezt le, senki nem mondta, hogy felveheted – vette ki Róbert Rajmund kezéből a tabletet, és visszarakta az asztal közepére.

– Francba – suttogta Rajmund, csalódottan széttárva az üres kezét.

A főszervező megköszörülve a torkát kért egy kis figyelmet, miközben megállt az asztalok előtt, ahol a csapatok árgus szemmel meredtek rá, várva, hogy ismertesse a mai nap második feladatát,

ami enyhén szólva villámcsapásként ért mindenkit. És még dél sem volt.

– Kedves csapatok! A feladat a következő – csapta össze a kezét Róbert. – Hamarosan központilag elindítjuk a táblagépeket, és kezdetét veszi az IOV műveltségi csapatvetélkedő.

– Ó, bazz – sütötte le a szemét Rajmund.

– Tíz kategória lesz, minden kategória három kérdésből áll – folytatta Róbert. – A helyes választ minden esetben négy lehetséges opcióból kell kiválasztani. Rossz válasz esetén a program piros színnel és bűgő hanggal jelzi a tévedést, jó válasz esetén zöld színre vált a kiválasztott rubrika, és egy kis csilingelő hangeffekt hangzik fel – magyarázta Róbert. – Visszalépésre nincs lehetőség, így nincs olyan, hogy kihagyott vagy átugrott kérdésre majd visszatértek a végén. A feladatra összesen harminc perctek van. Ez a megadott idő nincs felosztva, ti döntitek el, hogy melyik kérdésnél mennyit időztök a gondolkodással vagy a döntéssel, de úgy osszátok be, hogy jusson idő mind a harminc kérdésre. Egy jó válasz egy pont. A legkevesebb pontot elért csapat kiesik, és búcsúzik az Iskolák Országos Versenyétől – szólta Róbert, majd elégedetten bólintva pillantott körbe, amikor látta a megrettent arcokat. – Ó, és azoknak, akik esetleg abban bíznak, hogy más csapattól szerzik meg a választ... Az utolsó kategória kivételével minden kérdés csapatonként változik, nincs lehetőség a lesésre – tette hozzá, elvéve a csalás lehetőségét olyanoktól, mint például mi. De jó. – Kezdődjön a feladat! – jelentette be, és biccentett a falhoz tolt asztalnál álló szervezőnek, aki a laptopjához hajolva elindította a versenyt.

A következő pillanatban az asztalokra rakott összes tablet kijelzője egyszerre villant fel, és megjelent rajtuk egy homokóra.

Mind a négyen előrehajoltunk a székünkön, és a betöltést jelző ikont figyeltük, ami hirtelen eltűnt, és a helyén egy felirat jelent meg.

– Első kategória. Földrajz – olvasta fel Vivi.

– Oké, az menni fog – állapítottuk meg. Aha. Gondoltuk mi.

Merthogy a kijelző váltott, és a földrajzot bejelentő felirat helyén megjelent az első kérdés, négy lehetséges válasszal. Hány L betűs ország van Európában? A válaszok pedig alatta négy rubrikában: 3, 4, 5, 6.

A kérdés felett a tablet kijelzőjének közepén a 30:00 átugrott 29:59-re, 58, 57, 56. Elindult a visszaszámlálás.

– Úristen – túrt Vivi a hajába. – L, L, L... Lengyel – kezdte.

– Litvánia – folytatta Dominik. Rajmunddal teljesen leblokkolva néztünk össze.

– Lettország! – kiáltottam hirtelen.

– Azaz – bólogattak felém.

– És... Ennyi? – pillantott körbe köztünk Vivi.

– Hát szerintem... – hezitáltam, miközben az asztalokon lévő tabletek közül egyre többen hangzott fel a csilingelő hang. Jó volt az első válaszuk.

– Luxemburg! – mondta Dominik hirtelen.

– Jó – biccentettem tovább gondolkodva. – Nekem nincs több.

– Nekem sincs – rázta a fejét Vivi.

– Lengyel, Litván, Lett, Luxemburg... – agyalt Dominik.

– Haver, az idő... – emlékeztette Rajmund.

– Akkor négy – adta meg magát Dominik, Rajmund pedig rányomott a válaszra. A sor azonnal pirosra váltott, és egy hangos, megalázó bűgő hang hallatszott a tabletünkből, amire többen felénk fordultak.

– Mi? Mit hagytunk ki? – háborodott fel Dominik idegesen a plafon felé nézve, és látszott rajta, hogy nagyon gondolkodik, amikor is a homlokára csapott. – Baszki, Liechtenstein!

– Semmi gond – nyugtattuk egyszerre.

30/0. És jött a második kérdés.

– Hány országon halad át a Duna? – olvasta fel Vivi halkán.

– Na jó – dőltem hátra a fejemet ingatva. – Nem tudom.

– Passz – tette fel a kezét Dominik is.

– Ööö – nézett Vivi maga elé gondolkodva. – Hátööö. Egy, kettő, három – számolgatott magában. És itt meg is akadt.

Az idő rohamosan telt, körülöttünk egy-egy bűgő hang kivételével csilingeltek a jó válaszok a csapatoktól, mi meg jobb híján, hátha szerencsénk lesz, rányomtunk a harmadik opcióra, mire a tabletünk megint felbűgött a rossz választól.

– Emlékeztek arra, amikor Kocsis listáján mi voltunk a jelöltek, meg két okos csapat? – kérdeztem.

– Aha – felelték a többiek.

– Na, ő is emlékezni fog – állapítottam meg, miközben ránéztem a harmadik, egyben utolsó földrajz kérdésünkre. – Melyik országgal nem határos Franciaország?

– Oké, ezt tudnunk kell – jelentette ki Vivi, majd ránézett a négy válaszra. – Csak adjatok egy Google-t – tette hozzá, mire halkán elnevettem magam.

– Spanyol tuti – jelentettem ki.

– Olasz is – bólogatott Rajmund.

– Na melyik nem? Belgium vagy Hollandia? – rágózott Vivi idegesen.

– Nem tudom, de megy az idő, nyomjunk valamit – nyúlt Dominik a tablethez, ami búgó hanggal váltott pirosra.

– Ezek szerint Hollandiával nem – dünnyögte kelletlenül.

– Hát ez volt a földrajz kategória. A tanárnő büszke lesz ránk – túrt a hajába Rajmund idegesen, mire Andiékra pillantottam, akik karjukat széttárva, amolyan „mi van veletek?” arckifejezéssel néztek ránk.

A fejemet csóválva tátogtam, hogy „semmi”, majd visszafordultam a tablethez.

Második kategória. Irodalom.

– Nee – sütöttem le a szemem, miután rögtön második témakörnek megjött az én mumusom. Klassz.

– Ki írta az *Édes Annát*? – olvasta fel Vivi, miközben elmosolyodott. – Hopp, az első pontunk – biccentett büszkén, majd rányomott Kosztolányira. És a rubrika zöldre váltott, a táblagép pedig kis csilingelő hanggal jelezte, hogy eltaláltuk.

– Ééééé! – éljeneztünk tapsolva az egyetlen jó válaszunkat látva, amire több csapat értetlenül fordult felénk.

A tablet tetején a 30/0 átugrott 30/1-re. Nem semmi. Mondjuk, a következő kérdést természetesen megint buktuk, mert egyikünk sem tudta a versformát, a harmadik kérdésnél pedig csak tippeltünk, de véletlenül eltaláltuk. Ezzel két helyes válaszunk volt

a harmadik kategória előtt. Hát, ha más nem, legalább az időnk jó volt.

– Harmadik kategória. Történelem.

– Istenem – nyöszörögtem, és az asztalon könyökölve, az államot támasztva a tenyeremmel, az esélytelenek nyugalomával vártam a kérdést, miközben körülöttünk úgy csilingelt a többi csapat minden válasz után, mintha csak egy dalt próbálnának összehozni belőle.

– Hányadik királyunk volt I. Mátyás? 31., 32., 33., 34.? – olvasta fel Vivi.

– Jó, persze – ingatta a fejét Rajmund.

– Passz, nem tudom – közölte Dominik. – Viszont a kocsmában, ahová járok, van egy törzsvendég, aki egyenesen azt állítja, hogy ő Mátyás király. Meg kellett volna hallgatnom legalább egyszer – bosszankodott, a beszólására pedig halkán elneveltük magunkat.

– Na mi legyen? – kérdezte Rajmund.

– Legyen 33 – vont a vállát Vivi. Nem nyert. 34 lett volna a helyes.

A degradáló bűgást már nem is vettük magunkra, ahogyan azt sem, hogy biztos kiesőként pillantgatott ránk a többi csapat, miután kiderült, hogy nem sok érdemi tudást hoztunk magunkkal a versenyre. Még mindig 30-ból két helyes válaszunk volt, miközben buktuk a harmadik törít is, és átmentünk a negyedik kategóriára.

– Sport – mondta Vivi, mire Rajmund megkönnyebbülten fújta ki a levegőt, Dominik azonban továbbra is enerváltan nézte a tabletet. Úgy tűnt, neki nem segítség ez a kategória. – Első kérdés. Hány másodpercig tart egy vízilabdameccsen a kiállítás? 15, 20, 25, 30?

– Húsz – felelte Rajmund, mire Vivi rányomott, a válasz pedig zöldre váltott.

– Szép volt – dicsértem meg, mert én amúgy nem tudtam.

– Melyik nem olimpiai sportág? – olvasta fel Vivi a másodikat, amit Rajmund megint eltalált. – Utolsó. Melyik város focicsapata...

– Második – szólt Rajmund meg sem várva a kérdés végét, és rányomott. Helyes volt. A sport kategóriában megszereztük a maximum három pontot. Ezzel nagyot mentett Rajmund, de így is

csak 30/5 volt az eredményünk, miközben már az ötödik kategória töltődött be.

– Természet – mondta Vivi lelkesen. – Szerintem ez menni fog – tette hozzá, aztán az első kérdést elolvasva hátrahőkölt. – Mi? Honnan tudjam? – válaszolta a tabletnek.

– Szerintem egyszikű – tippeltem.

– Legyen – hagyták rám, és Vivi rányomott a válaszra. Az pirosra váltott, és rögtön búgott. – Basszus, bocs – húztam el a számat kínosan, amiért rosszat mondtam. Rajmund szórakozottan nézett rám.

– Nem hiszem, Major, hogy az egyszikű tévedésed miatt hullunk ki ma – nyugtatott meg, aztán a tabletre nézett, ahol érkezett a második kérdés a természet kategóriában. Amire a mongúzfélék volt a válasz, és eltaláltuk. 30/6. Jeee. És maradt is ennyi, mert az utolsót megint elhibáztuk, és a programot nem érdekelte az, hogy egyébként „épphoggy”. A rossz válasz, az rossz válasz.

– Túl a felén – jegyezte meg Vivi, amikor az ötödik kategória eltűnt a kijelzőről, és érkezett a hatodik.

Csúfosan álltunk. Az addig megszerezhető tizenöt pontból nekünk összesen hatot sikerült összelapátolnunk. A biztos kiesés szélére sodródtunk, egyik csapat asztalától sem hangzott fel annyi hibahang-effekt, mint tőlünk. Címvédőként az utolsó helyre kerültünk, és nagyon úgy tűnt, hogy ebből már nincs visszaút. Olyanok voltunk, mint egy futóverseny elején elbotló sportoló, aki rögtön tudja is, hogy cseszheti az egészet, de azért lefutja becsülettel, totál esélytelenül. Valahogy mi is így nyomkodtuk a válaszokat, bízva a vakszerencsében, ami amúgy nem állt mellénk, mert még tippelnünk sem sikerült jól. A verseny alatt először éreztük, hogy valószínűleg mégsem vagyunk odavalók, és azt, hogy az iskolák nem véletlenül küldenek kiválóságokat a megmérettetésre, nem pedig olyanokat, mint mi.

A remény hal meg utoljára alapon néztünk rá a hatodik kategóriára, „hátha”, de meglátva a feliratot, a maradék életkedvünk is elment.

– Matematikai ismeretek – olvasta fel Vivi.

– Nekem nincs olyanom – jelentette ki Dominik.

– Szerintem ezt át is ugorhatjuk – fontam össze magam előtt a karom.

Soha három bűgő hang ennyire gyorsan nem követte egymást, mint nálunk a matek kategóriában. A teremben lévők kérdően néztek ránk, és a szervezők is odapillantottak felénk.

– Piros csapat, valami gond van? – szólt felénk Róbert.

– Úgy is mondhatjuk – válaszolta Rajmund, a beszólására pedig többen felröhögtek. Róbert nem értékelte Rajmund megjegyzését, csak ránk szólt, hogy normálisan csináljuk a feladatot, mire elnézést kérve intettünk, aztán három rossz válasszal magunk mögött hagyva a matekot, következett a hetedik kategória.

– Művészet – olvasta fel Vivi.

– Na, van remény – bólogatott Dominik.

– Mire? – kérdezte Rajmund.

– A szépítésre. Itt beeshet némi pont – vonta meg a vállát.

– Oké, nézzük – pillantott rá az első kérdésre Vivi. – Ki festette a Sixtus-kápolna mennyezetfreskóját?

– Michelangelo – felelte Dominik kapásból, mielőtt még a négy válasz megjelent volna. A kis csilingelő hanggal a teljesítményünk átugrott 30/7-re.

– Hol született Mozart? – kérdezte Vivi.

– Salzburg – mondta Dominik.

– Nem Bécs? – néztem a válaszokra.

– Nem. Ott halt meg – mondta.

– Ööö, rendben, elhiszem – vontam meg a vállamat, mert csak egy bécsi Mozart csokibolt volt az össz, amit a témához egyébként hozzá tudtam tenni. Azt is rosszul. Dominik viszont jól tudta a választ, és bezöldült a Salzburg sáv.

– Oké, utolsó művészeti kérdés... – hajolt Vivi fura arckifejezéssel a tablet fölé. – Ki tervezte a Széchenyi lánchidat?

– A harmadik. Clark. Nyomd gyorsan – sürgette Dominik, mire Vivi a kijelzőt megérintve megjelölte Dominik válaszát. Ami helyes volt. Na ekkor már mindhárman, Rajmund, Vivi és én is meglepetten, amolyan magyarázatra váró arckifejezéssel pillantottunk Dominikra, aki háromból hármat tudott a művészet kategóriából.

– Szombatonként kocsmavetélkedő van a kedvenc helyemen, hasonló témakörökkel és kérdésekkel – mesélte szórakozottan. – Na és még azt mondják, hogy a kocsmázás haszontalan időtöltés – csóválta a fejét.

– Meggyőztél – bólintott Rajmund. – Lenézek valamikor, szomjazom a tudásra...

– Gyere csak. Bemutatlak Mátyásnak is... – röhögött Dominik.

– Merre van a hely? – érdeklődött Rajmund.

– Tudod, hol van a...

– Bocs fiúk, de... – szólt rájuk Vivi, félbeszakítva a beszélgetésüket – lenne még itt egy kis dolgunk – sóhajtott a kijelzőre nézve. – Amúgy meg már ma este ott lehetünk mind, közösen, együtt, Mátyással. Szóval... – közölte, utalva arra, hogy a feladat után nagyjából öt percünk lesz összepakolni, aztán két óra buszozás haza, és ennyi, kora délután már otthon vagyunk.

– Így van – biccentettem szomorúan. – Végzünk itt, pakolás, busz, Kocsis csalódott tekintete, hazaérve lepakolni a cuccot, és irány Dominik törzshelye, amíg szétoltanak minket a neten – terveztem el én is a mai programunkat.

– Jó lesz – biccentett Rajmund. – Na, de addig is, 30/9, hajrá, tovább – pillantott a kijelzőre, ahol következett a nyolcadik kategória.

Ami a „Melyik évben volt?” nevet kapta.

– Na ne már, basszus, nem szenvedtünk még eleget? Erre visszatért a töri – nézte Vivi elkerekedett szemmel.

A mohácsi csata dátumát tudtuk, a másik kettő viszont kifogott rajtunk, nem tudtuk egy költő születési dátumát, és tévesztettünk abban is, hogy mettől meddig létezett az Osztrák–Magyar Monarchia. Francba.

Tíz nyamvadt ponttal indultunk az utolsó előtti kategóriának, és mivel már eldőlt a kiesésünk, mert kizárt dolognak tartottuk, hogy bárki kevesebbet gyűjt nálunk, számunkra inkább a „Minek van?” kategóriát jelentette. Egyébként pedig a „Kakukktójás” nevet viselte.

– Nézzük – fújtatott Vivi csalódottan. – Melyik a kakukktójás? – olvasta fel. Négy tánckategória volt felsorolva, mire Vivi, Rajmund és Dominik is egyszerre fordultak felém. Merthogy gondolták, ezt

én tudom. Magam előtt összefont karral, összetörve és csalódottan hajoltam előre, hogy rápillantsak a tabletre.

– A paso doble. Az latin tánc, a többi nem – mondtam. Vivi rányomott a válaszomra, mire az bezöldült, és csilingelt egyet. A tizenegyedik helyes válaszuk. Éljen-éljen.

– Hé – nyúlt felém Rajmund, és megbökött. – Szép volt, Major – dicsért meg annak ellenére, hogy kiesünk, mire halványan elmosolyodtam, és hálásan bólintottam egyet.

– Következő. Párizs, London, Lisszabon, Barcelona – sorolta fel Vivi.

– Barcelona nem főváros, nyomd – szólt rögtön Rajmund. A válasz helyes volt. 30/12.

– Utolsó kakukktojásos kérdés. Rodoszi kolosszus, Szemirámisz függőkertje, pharoszi világítótorony, athéni Akropolisz – olvasta fel, mire mind Dominikra néztünk, hogy villantson még egyet a kocsmatudásából.

– Mind ókori... – gondolkodott. – De nem földrajzi az összefüggés – beszélgetett magával. – Akropolisz! Az Akropolisz nem a hét csoda egyike – mondta elégedetten.

Helyes volt. Harmincből tizenhárom volt az eredményünk az utolsó kör előtt. Ami Róbert elmondása szerint mindenkinek megegyezett, tehát az összes csapatra ugyanaz a végső három kérdés várt.

– Itt a vége, nézzük – pillantott Vivi a tabletre, és mi is odahajolva olvastuk le az utolsó témakört. – IOV – olvasta fel, mire kérdően összenéztünk.

– Na ez érdekes – tűnődött el Dominik.

– Mi a... – forgattam körbe a fejem, mert néhány csapat hangosabb lett, sőt szinte veszekedtek.

– Első kérdés. Mi volt a három csapat színe, amelyik be sem jutott az idei IOV-ra? – kérdezte Vivi.

A négy lehetséges választ elolvasva Rajmund azonnal rávágta. – Ez. A fekete, világosszürke és bordó fordult is vissza. A többi később esett ki, ilyen meg nem is volt – mutatott a negyedik rubrikára. Rajmund válasza helyes volt, így megszereztük a tizenegyedik pontunkat.

– Második IOV-kérdés. Mi volt a verseny harmadik feladata?

– Tahí nyomában, nem? – kérdezte Dominik. – A rohangálós csapatfeladat volt a harmadik.

– Az volt? – gondolkodott Rajmund.

– Nem, várjatok – ingattam a fejem. – Ez beugratós. Az első feladat a bejutás volt, a föld láva.

– Tényleg, Major jól mondja – csettintett Rajmund, és biccentve felém nézett.

– Akkor viszont a láva az első, a gumikacsás volt a második, amin Sára és Rajmund voltak – bólogatott Dominik.

– Én voltam a harmadik, a madaras tanulókérdőívvel – helyeselt Vivi, amire az egyre nagyobb hangzavar közepette rányomtunk. A sor zölddé vált, de a kis csilingelő hangot elnyomta a teremben eluralkodó lárma, amit értetlenül fogadtunk, miközben a tablet kijelzője átváltott.

Az utolsó kérdés következett, miközben a jobb felső sarokban a visszaszámláló azt mutatta, hogy nem egészen két percünk maradt. Tudtuk, hogy sem a megspórolt idő, sem pedig egy esetleges jó válasz nem juttat tovább minket. Bármilyen is legyen a kérdés, nekünk a megválaszolását követően itt a vége, kiestünk, és indulhatunk haza. A feladatot viszont végig kellett vinnünk, nem hagyhattuk félbe akkor sem, ha tisztában voltunk azzal, hogy jóformán nem oszt, nem szoroz, mit nyomunk, mert a többi csapat egytől egyig leelőzött minket. Itt volt a vége, egy utolsó kérdés egy utolsó válasszal, és a Szirtes címvédőként kiesett.

Aztán amikor a tableten megjelent a felirat, mind a négy többször is nekifutottunk, hogy értelmezzük az olvasottakat, végül teljesen tanácstalanul néztünk össze. A kijelzőn ugyanis minden magyarázat nélkül csupán ennyi állt:

„Ki a beépített ember a csapatban?”

Alatta pedig ott volt a négy válaszlehetőség:

Fehér Rajmund

Felcser Vivien

Major Sára

Pap Dominik

– Mi a... – túrt Rajmund a hajába idegesen, és értetlenül kapkodta a tekintetét köztünk.

- Ez mit jelent? – rökönyödött meg Vivi.
- Passz – hajoltam a tablet fölé meglepetten, újra elolvasva a kérdést.
- Másfél percen belül vagyunk – jegyezte meg Dominik.
- Oké, de milyen beépített ember? – kérdezte Vivi újra. – Kinek a beépített embere? Kocsisé? Az IOV-é? Nem értem... Van köztünk egy téglá? – döbbsent le teljesen.
- Úgy tűnik – kerekedett el Dominik szeme, és miközben a kijelző visszaszámlálója a fogyó másodperceket mutatta, mi ledöbbsenne néztünk egymásra, a másikat fürkészve.
- De most mi van? Valakit nyomnunk kell válasznak? Közülünk? – röhögte el magát kínosan Rajmund, teljesen szétesve a nem várt szituációtól.
- Ez hülyeség – rázta meg a fejét Dominik. – És mégis kit? – kérdezte elképedve.
- Na jó, rám sok mindent mondtak már, a legtöbbel pedig eszemben sincs vitatkozni, de téglá, az biztosan nem vagyok... – kérte ki magának Vivi.
- Én sem – vágta rá azonnal Rajmund.
- Én sem – ingatta a fejét Dominik, majd mindhárman felém fordultak.
- Oké, és olyankor mi van, ha én sem? – kérdeztem.
- Akkor elvileg valaki hazudik – pillantott körbe Dominik, mi pedig valamennyien egymásra néztünk, miközben a tablet kijelzője azt mutatta, hogy egy percünk van.
- A teremben mindenki hevesen vitatkozott, miután minden csapat megkapta a beépített ember kérdést utolsónak, négy válaszlehetőségként a saját tagjaikkal. Búgtak a rossz válaszok, mire egymásnak feszülve ordítottak a megvádoltak, hogy „mondtam, hogy nem én vagyok”. Volt, aki elsírta magát, amiért a társai nem hittek neki, és mégis őt jelölték meg. Az egész étkező egy hatalmas örültek házává változott, ahol a versenyzők megkergülve keresték a téglát a csapatukban, egymást gyanúsítgatva visszamenőleg furcsának vélt dolgokat vágva a másik fejéhez.
- Igen, és az mi volt tegnapelőtt este? Amikor kint telefonáltál! – ordított az egyik világoskék lány a másikkal.

– Azért mentem ki, mert azt hittem, már alszotok! – vágta rá a csapattag sértetten.

– Vagy titkos telefon volt – húzta össze a szemét a másik, mire a társai egyetértően bólogtak.

– Jézusom – meresztgette a szemét Vivi, miközben valaki úgy pattant fel mérgesen a helyéről, hogy hátradőlt a széke, és nagy csattanással zuhant a földre. Mindenki veszekedett.

– Az idő... – mutattam a tableten a vészesen fogyó másodpercekre.

– Tök mindegy, úgylis kiesünk – jegyezte meg Rajmund.

– És ha nem? – kérdezte Dominik.

– Á, kizárt, hogy nálunk szarabbul teljesített valaki – gondolkoztam.

– De szerintem ha nem válaszolunk, automatikusan vége számunkra a versenynek – felelte Vivi.

– Így is, úgy is vége – erősködött Rajmund, aki szemmel láthatóan nem akart senkit megvádolni. – Major, mit mondasz? – kérdezte.

– Tizenöt pontunk van, az tutira nem elég a továbbjutáshoz – fújttam idegesen. – De ha nem válaszolunk, akkor esélyt sem adunk annak a lehetőségnek, hogy valaki talán mégis rosszabb volt – tettem hozzá.

– Oké, akkor tessék – rázta meg a fejét Rajmund. – Ki a beépített ember? Major?

– Nem! – szóltam felháborodva.

– Felcser?

– Nem én – ingatta a fejét.

– Cowboy?

– Nem – tagadta Dominik is.

– És én sem – felelte Rajmund ugyanoda jutva, ahol már voltunk.

– Harminc másodperc – néztem a kijelzőre a számat rágva.

– Mi legyen? – kérdezte Rajmund.

– Nem tudom, de nem én vagyok – rágózott Vivi.

– Én sem – folytattam.

– Nem is én! – közölte Dominik tehetetlenül.

– És továbbra sem én – mondta Rajmund. – De tudjátok mit? – dőlt hátra a székén, olyan messzire kerülve az asztalon lévő tablettól, hogy nem érhetette el.

– Mit csinálsz? – kérdeztem meglepetten.

– Nem válaszolok. Az egész életem abból állt, hogy soha senki nem hitt nekem, még akkor sem, amikor valami tényleg nem én voltam. Én nem leszek ilyen. Azt mondjátok, nem ti, akkor nem ti. Hiszek nektek – nézett egyenként a szemünkbe, mire átgondoltam a dolgot, és ugyanúgy, mint Rajmund, hátradőltem a székemen.

– Én is elhiszem nektek – mondtam. – És ha így búcsúzok ettől az egésztől, akkor örömmel teszem, mintsem megvádoljam bármelyikőtöket – sóhajtottam torkomban dobogó szívvel, miközben Rajmund mosolyogva figyelt.

Vivi rágózva kapkodta a tekintetét közöttünk, majd a tabletre pillantott, ránézett a négy névre, és ösztönösen megrázta a fejét.

– Vicceltek, ugye? A ribanc nem vádol senkit. Hiszek nektek – dőlt hátra ő is a széken, megtagadva a választ.

Dominik maradt egyedül az asztalhoz előrehajolva, miközben észrevette, hogy kérdően nézzük.

– Ja, azt hittem, egyértelmű, hogy én is hiszek nektek, de akkor várjatok... – dőlt hátra sietve ő is a székén, ugyanúgy ülve, mint mi, mire elnevetve magunkat mind a négyen a szék támlájának vetettük a hátunkat, a lehető legmesszebb kerülve az asztalon lévő tablettól, ami azt kérte tőlünk, hogy nevezzük meg az árulót a csapatunkban. Mi azonban úgy döntöttünk, hogy nincs köztünk ilyen. Úgy megyünk haza, hogy hittünk egymásnak.

– Öt... Négy – suttogta Vivi a hangzavar közepette, ahol a többi csapat tagjai torkuk szakadtából ordítottak egymással.

– Három – biccentett Dominik.

– Kettő – tátogta Rajmund.

– Egy, és... Itt a vége – mondtam ki, majd egyszerre löktük előre magunkat a szék támlájától, és kíváncsian hajoltunk a tablet fölé, hogy megnézzük, mi történt.

– Fura... – dünnyögte Vivi. – Tök sötét – fürkészte a kijelzőt.

– Kikapcsolt, vagy végül sikerült elrontanod? – kérdezte Dominik Rajmundot, aki röhögve feltette a kezét.

– Ez most nem én voltam.

– Pedig... meghalt – nyomkodtam, de hiába, nem sikerült bekapcsolnom. – Mindegy – tettem vissza az asztalra, aztán Róbertre pillantottam, aki a legnagyobb viták, sírások és üvöltözések közepette ellépett a faltól, és feltette a kezét, egyetlen mozdulattal csendre intve az étkezőt.

A versenyzők sértődötten egy „még folytatjuk” nézéssel ajándékozták meg egymást, majd Róberthez fordultak, akinek a laptopos szervező sietősen odavitt egy papírt.

– Remélem, jól szórakoztatok a feladat közben – kezdte, mire egyöntetű zúgolódás hangzott fel a teremben. Róbert elégedetten vigyorodott el, majd belelesett a lapba. – Mint már többször is felhívtam rá a figyelmeteket, az IOV kiszámíthatatlan, és soha nem lehet tudni, mi fog történni. Így aztán a ma délelőtt folyamán még egy csapattól búcsúzunk. Az eredmény pedig a kezemben van – lóbálta meg. – Gratulálok mindenkinek, születtek nagyon figyelemreméltó eredmények. És természetesen ennek az ellenkezője is megtörtént, látok itt érdekes pontokat – dűnnyögte a papírra meredve, mire kínosan összenéztünk. – Akkor ismertetném is az eredményeket – köszörülte meg a torkát. – A maximális harminc pontból huszonkilencet szerzett, és ezzel első helyen jutott tovább a világoskék csapat! – jelentette be Róbert, mire a lányok duzzogva, még mindig az utolsó kérdés okozta mosolyszünet közepette biccentettek.

– Huszonkilenc? Egyet rontottak? – meresztgettem a szemem.

– Na ők biztos tudták Liechtensteint – ingatta a fejét Dominik.

– Haver, szerintem engedd el – tanácsolta Rajmund, utalva arra, hogy nem amiatt az egy rossz válasz miatt hullunk ki, hanem mert a maximálisan megszerezhető harminc felét tudtuk csupán.

– Huszonhét ponttal második helyen jutott tovább a pink csapat – szólta Róbert. Pannáék boldogan tapsolták meg magukat. A négy pink kilencedikes közül csak Tibi ült mogorván, ebből következtettem arra, hogy valószínűleg őt nevezték meg beépített embernek.

Harmadik, negyedik és ötödik helyen, egy-egy ponttal lemaradva következtek a világoszöldek, a lilák és a bészsek.

Megtapsoltuk őket, mire Keriék aggódva fordultak hozzánk hátra.

– Mi van? – tátogták, mire mind a négyen határozott mozdulattal húztuk el a nyakunk előtt a kezünket, jelezve, hogy nekünk annyi.

– Ne már – kapott Andi a szája elé, és könnybe lábadt a szeme.

– Hatodikak lettek – szólta Róbert, és a tekintetével megkereste a szürke fiúkat – a szürkék. Hetedik helyen végeztek a... – húzta az időt Róbert, majd Janiékra nézett. – Gratulálok, sötétkékek, megmenekültetek a huszonhárom ponttal – jelentette be a továbbjutásukat, mire azok csak bólintottak. Úgy tűnt, náluk is beütött a krach, összevesztek egymással.

Végül a világosbarnák és mi maradtunk.

– Ha huszonhárom pontja lett az utolsó előtti sötétkékeknek, akkor a világosbarnák is előttünk végeztek – rágózott Vivi idegesen.

– Jaja, a mi tizenötünket nem nehéz leelőzni – bólintott Rajmund.

A teremben mindenki a fejét kapkodta a világosbarnák és köztünk, sűrűn hátrapillantgatva felénk, miközben mi az asztalunknál ülve, magunk előtt összefont karral bámultunk Róbertre, várva, hogy bejelentse a kiesésünket, hadd könnyebbüljön meg mindenki, hogy kihullott a címvédő.

A főszervező a papírra nézve hosszasan sóhajtott egyet.

– A végeredmény a következő. A világosbarna csapat huszonegy pontot szerzett – mondta, mire mi automatikusan lesütöttük a szemünket, mert tudtuk, hogy ez mit jelent, mindenki más azonban feszülten figyelt, várva a mi pontjainkat is. Róbert megköszönte a torkát. – A piros csapat tizenöt pontot ért el – mondta, mire az egész teremben zúgolódás és sugdolózás kezdődött a kiesésünk hírére, miközben a világosbarnák megkönnyebbülten sóhajtottak össze, amikor is Róbert feléjük fordulva így szólt: – Világosbarna csapat. Számotokra ért véget az Iskolák Országos Versenye. Kiestetek.

És abban a pillanatban több dolog történt egyszerre. Először is, nekünk leesett az állunk. De úgy szó szerint. Másodszor, a teremben a legtöbb csapat hóbörögni kezdett, hogy „az mégis hogy lehet???”. Harmadszor, Andiék sikítva kezdtek tapsolni a továbbjutásunk hallatán. Negyedszer pedig, a világosbarnák közül

két fiú összeugrott, és egymás pulcsiját rángatva kezdtek verekedni.

– Mi a franc? – fújta Vivi egy hatalmas rágólufit, ami kipukkanva beterítette az arcát, az étkezöben pedig elszabadult a káosz.

Két szervező odaugrott a világosbarnákhoz, és felrángatták őket a földről, szétválasztva a kipirosodott fejjel egymást ütlegelő fiúkat. A csapatok megdöbbenve meredtek ránk, nem értve, hogy miért nem estünk ki kevesebb ponttal. Ezt mi sem értettük, ugyanolyan elképedve fogadtuk a továbbjutásunk, vagy legalábbis a nem kiesésünk hírét, mint mindenki más, és egyáltalán nem tudtunk náluk többet. Semmit nem tudtunk.

– Megkérném a világosbarna csapatot, hogy méltó módon búcsúzzon a versenytől, és viselkedjen, amíg még itt van – szolt oda Róbert szigorúan a két lefogott világosbarna melegítő fiúnak. – Ez volt tehát a csapatfeladat, mindenkinek gratulálok a továbbjutáshoz. Mehetek – adott engedélyt Róbert a távozásra, de mindenki a helyén maradt, és mintha csak hiányérzetük lenne, tovább vártak, a főszervezőt nézve. Róbert meglepettséget színlelve megtorpant, és széttárta a karját. – Mi az? – kérdezte.

Az egyik világoskék lány ekkor feltette a kezét.

– Tessék – szólította fel.

– Mi van a piros csapattal? – tette fel sokunk helyett a kérdést.

– Milyen értelemben? – játszott színjátékot Róbert, mire több irányból kiabáltak be, hogy ha kevesebb pontot értünk el, akkor miért nem mi estünk ki. – Nyugalom – tette fel a kezét a főszervező, megfékezve az indulatokat, és belekezdett. – Tudjátok, ez itt az Iskolák Országos Versenye. A legjobbak megmérettetése. De miben a legjobbak? – gondolkodott hangosan, hagyva egy kis szünetet, mielőtt folytatta volna. – A legjobb sportolók? A legjobb tanulók? A legnagyobb tudással rendelkezők? Persze ezek mind-mind előnyök a versenyen, láthatjátok, a világoskék csapat csupán egyetlenegy hibázott, és így első is lett. Tehát a legjobbak itt is a legjobbak. De mi van azokkal, akik nem a legjobbak? Akik nem annyira jó tanulók. Akik esetleg nem jók a sportokban. Vagy éppen nem figyelnek annyira az órákon. Nekik nincs esélyük? Ne is legyen? Vagy kapjanak ők is egyet? Egyetlenegy, a legvégén? Hogy ők is a legjobbak lehessenek valamiben. Jó. Na és miben? Hát csapatban – mondta ki. – A szervezőkkel elrejtettünk egy védettséget a kérdések között, gondolom, időközben kitaláltátok,

melyik volt az – jelentette be, mire a teremben halk zúgolódás hangzott fel, mi pedig döbbenet néztünk össze. – Egyetlen kérdés, ami továbbjuttatja a csapatot, függetlenül attól, hogy mennyi pontot szereztek. Az utolsó kérdés volt az. Ahol a jó válasz az volt, hogy nincs válasz – közölte, és bumm, egyszerre kezdett mindenki ordítani. – Még nem fejeztem be! – üvöltötte el magát Róbert, egy pillanat alatt rendet teremtve a helyiségben. – A piros csapat volt az egyetlen, amelyik nem válaszolt arra a beugratós kérdésre, hogy ki a beépített csapattagjuk. Nem tudták, hogy ezzel automatikusan továbbjuttatják magukat. Sőt, az ellenkezője történt. A kiesésüket kockáztatták azzal, hogy hagyták letelni az időt – mondta elismerően nézve ránk a hátsó asztalnál. – Jegyezzétek meg, ez itt egy csapatverseny, nem pedig az égök gyülekezete. Mind azért vagytok itt, mert valamiben jók vagytok, de az ezen a versenyen nem lesz elég. Gondolkozzatok el azon, hogy mi történt az utolsó kérdésnél. Egyik csapatban sincs beépített ember. De nem hittetek egymásnak eléggé ahhoz, hogy merjétek megtagadni a kérdést. Csak a pirosak – közölte. – Gratulálok, piros csapat – nézett ránk, mire a többi csapat is hátrafordult hozzánk, és álltuk a gyilkos tekintetüket, miközben megköszöntük Róbert gratulációját. – Továbbjutottatok – mondta elismerően, aztán a világosbarnákhoz fordult: – Számotokra véget ért a verseny. Tíz perc múlva várlak benneteket összepakolva a főkapunál – közölte, az étkező pedig felbolydult, és az asztaloktól felállva megindultak kifelé a csapatok. A legtöbben rosszkedvűen, sértődötten és megviselten a feladaton történetektől, na meg attól, amit Róbert mondott a végén. Nem lehetett kellemes ennek tudatában együtt tölteni a verseny további részét.

Hagytuk, hogy kivonuljanak előttünk a csapatok, majd amikor a bészék intettek, hogy kint megvárnak minket, ők is elhagyták az étkezőt, mire magunk maradtunk, és fújtatva, totál megilletődve néztünk össze.

– Úristen – röhögte el magát Vivi rágózva. – Nem hiszem el, hogy benn maradtunk úgy, hogy nem tudjuk, mettől meddig létezett az Osztrák–Magyar Monarchia – ingatta a fejét ledöbbenve, a beszólására pedig olyan hangosan röhögtünk fel, hogy a teremben pakolászó szervezők és Róbert is kérdőn pillantott felénk.

– Én most megjegyeztem. Szerintem egy életre – fújtam ki magam, és felállva a székemről bevártam a többieket, hogy együtt induljunk ki.

– Hát basszus, továbbjutottunk – meresztgette a szemét Vivi, és látszott rajta, hogy még mindig nehezen fogja fel a dolgot.

– A halálból jöttünk vissza kábé – jegyezte meg Dominik, majd Vivi felé nyúlt, aki rákulcsolta az ujjait a kezére, úgy sétáltak át az üres asztalok között.

– Nem először, és valószínűleg nem is utoljára – értett egyet Rajmund.

– Hát ilyen ez a Kocsis öngyilkos osztaga – jegyeztem meg mosolyogva, utalva arra, hogy ez volt Rajmund első gondolata, amikor meglátott minket az igazgatóiban, mire mind felneveltünk, és elindultunk az ajtó felé.

– Piros csapat – állított meg minket Róbert, aztán végignézve rajtunk, csak lemondón megrázta a fejét. – Szép volt – hagyta ránk ennyivel a dolgot, mi pedig mosolyogva kiléptünk az ajtón az üres étkezőből, ahol a konyhások már az ebédre készültek, és főzelékillet árasztotta el az egész helyiséget.

Ahogy kiléptünk, Tahi felpattant a padról, ahol addig ült, és széttárt karral várta, hogy odaérjünk hozzá. Már tudott az eredményről, a kifelé jövőök elmondták neki.

– Továbbjutottatok – kezdte nagyokat pislogva. – Továbbjutottatok egy műveltségi feladaton – állt meg előttünk ámultan. – Hogyan? – kérdezte a fejét csóválva.

– Egyszerű – fűjt Vivi egy rágólufit. – Jó csapat vagyunk. És néha az felülír mindent – mondta.

– Hát azt látom – ámult Tahi teljesen elképedve, visszaroskadva a padra, és látszott rajta, hogy erősen elkezdett hinni a lehetetlenben. – Na jó – dörzsölte meg az arcát. – Akkor kezdjük el komolyan venni a dolgokat, mert mostantól azt mondom, van esély.

– Mármint a végére? A győzelemre? – kérdeztem meglepetten, felállva egy üres padra, és azon egyensúlyozva lépkedtem a tanárt hallgatva.

– Major, most jutottatok tovább ti négyen egy tanulmányi-műveltségi feladaton. Ismétlem, ti négyen...

– Ennél diszkrétebben már nem lehet lehülyézni valakiket – pillantott fel Rajmund a visszakapott telefonjából szórakozottan, mire felröhögtünk.

– Tudod, hogy értem, Fehér... Ez nem vicc. Az én feladatomban az volt, hogy kísérjelek el benneteket, vigyázzak rátok, vigyázzak másokra miattatok – gondolkodott a kötelességein. – De most már úgy látom, az én feladatomban az is, hogy elrugdossalak titeket a végéig, mert én mondom, ha ezen továbbjutotok, akkor mindenen – magyarázta.

– Azt mondja a tanár úr, hogy megnyerhetjük? – kérdezte Vivi a pad előtt állva, miközben Dominik hátulról átkarolva átkulcsolta a hasa előtt a kezét, és a vállára támasztotta az állát, úgy nézett Tahira. A tanár nem szólt rájuk, csak elgondolkodva biccentett.

– Meg. Azt mondom, hogy megnyerhetitek. Nyolc csapat maradt, igaz? – kérdezte a szakállát dörzsölve.

– Igen – feleltem az asztal másik oldalán lévő padon járkálva, és fél lábamat kitartva a levegőbe, egyensúlyozva megálltam. – A bézsek, pinkek, lilák, világoskékek, sötétkékek, szürkék, világoszöldek és mi – soroltam fel, Tahira pedig elgondolkodva hallgatott, miközben a padon odaléptem a végében álló Rajmundhoz, aki lehajtott fejjel nyomkodta a telefonját, és ráhajolva a vállára támaszkodtam.

– Mit művelsz, Major? – kérdezte, fel sem nézve a kijelzőjéből.

– Várj, ez egy mutatvány – hajoltam rá a teljes súlyommal, és a két vállára tenyerelve megpróbáltam feltolni magam, miközben elrugdostam a padtól, és a levegőben lógtam.

– Mi a...? – forgatta a fejét röhögve, és hogy le ne essek, felnyúlva megfogta a két karomat. – Mit csinálsz? – nevetett megállás nélkül, miközben velünk szemben állva Vivi és Dominik is szórakozottan figyeltek minket.

– Várj, most itt, és így... – toltam fel magam a levegőben, a jobb lábamat átvetve a támaszkodó karom mellett, és egy gyors mozdulattal felültem Rajmund nyakába, majd egy „tádám” mozdulattal széttártam a karomat, bemutatva a produkciómot Dominikéknak.

– A lilák és világoszöldek nem problémák, de a szürke fiúk kemény diók lesznek, főleg erőnléti... – gondolkodott Tahira hangosan, majd felnézve a bambulásából kitisztult a feje, és meglepődve nézett ránk. – Major, mi a fenét keresel Fehér nyakában? Szállj le onnan – ingatta a fejét.

– Máris – nevettem beletúrva Rajmund hajába, aki mérgesen nézett fel rám.

– Ezt ne – kérte.

– Mármit? Ezt? – borzoltam össze jobban.

– Major, szerintem nem vagy tisztában azzal, hogy mekkorát lehet onnan esni – pillantott fel rám.

– Jól van, elnézést – néztem le rá mosolyogva, aztán átgondolva a dolgot, két kézzel túrtam össze a haját.

– Ó, de nagyon véged van! – elégelte meg a viselkedésemet, mire röhögve felsikoltottam, mert Rajmund a válláról lógó két combomat stabilan megragadva lehajolt, és egyszerűen ledobott a nyakából, de úgy, hogy ő is előreesett, és velem együtt a földre került.

– Hát ez nem igaz! – pattant fel Tahí bosszúsan fölénk hajolva, és a fejét csóválva nézett le ránk, azt kérdezgetve, hogy jól vagyunk-e, miközben Rajmuddal mindketten hanyatt fekve röhögtünk megállás nélkül, majd felé fordulva, nevetve belefűrtam az arcomat a vállába.

A földről feltápászkodva Rajmund felém nyújtotta a kezét, én pedig engedtem, hogy felhúzzon, majd a felállás lendületében szórakozottan magához húzott.

– Jól vagy, Major? – kérdezte átkarolva a derekamat, mire a mellkasának döntve a homlokom, bólogatva motyogtam, hogy persze. Megpróbáltam eltolni magam tőle, de azért annyira nem, hogy sikerüljön is, és elfordulva a kulcsontjára hajtottam a fejem, miközben a hortobágyi napsütésben lehunyva a szemem több dologgal is tökéletesen tisztába kerültem. Például hogy fantasztikus csapatot alkotunk mi négyen. És hogy Tahí személyében a lehető legjobb kísérőt kaptuk magunk mellé. Hogy megpróbáljuk megnyerni a versenyt. Hogy meg is akarjuk nyerni. Vagy hogy amúgy elkezdtek hinni bennünk. Hogy esélyesek lehetünk a győzelemre. Hogy minden előítélet ellenére beigazolódott, van helyünk az IOV-on. Hogy Kocsisnak igenis igaza volt abban, hogy minket küldött. Hogy Vivi és Dominik irtóra összeillenek, és végtelenül aranyosak együtt. És nem melleleg ott állva a hortobágyi élménytáborban, azon a június 22-ei délelőttön, az Iskolák Országos Versenye nyolcadik napjának délelőttjén annak is tökéletesen a tudatában voltam, hogy bár sem az idő, sem az alkalom nem biztos, hogy megfelelő, valahogy Fehér Rajmund és én teljesen egymásba estünk.

Vége az *Iskolák versenye* második trilógia második részének.

A kitalált történet szereplői is kitaláltak,
mindennemű hasonlóság a valósággal a véletlen műve.

Leiner Laura / *Higgy nekem*
Copyright © Leiner Laura, 2021
© CartaTeen Kiadó, 2021

Minden jog fenntartva.

Kiadja a Carta Teen Kiadó Kft. 2021
e-mail: info@cartateen.hu
<https://cartateen.hu>

Felelős kiadó a *Carta TEEN Könyvkiadó* ügyvezetője
Szerkesztette *Csontos Judit*
Borítóterv *Tóth Gábor*

Table of Contents

[1. fejezet](#)

[2. fejezet](#)

[3. fejezet](#)

[4. fejezet](#)

[5. fejezet](#)

[6. fejezet](#)

[7. fejezet](#)

[8. fejezet](#)

[9. fejezet](#)

[10. fejezet](#)

[11. fejezet](#)

[12. fejezet](#)

[13. fejezet](#)

[14. fejezet](#)

[15. fejezet](#)

[16. fejezet](#)

[17. fejezet](#)

[Kolofon](#)